NORA ROBERTS
ÚNIK

Nejnovější a nejnapínavější román známé autorky bestsellerů. Úspěšná fotografka Jo Ellen Hathawayová se domnívá, že rodnému domu s romantickým názvem Svatyně před mnoha léty unikla. Poté, co její matka náhle a bez vysvětlení zmizela a zanechala rodinu v troskách, strávila Jo ve Svatyni nejosamělejší období svého života. Přesto ji rozlehlá jižanská usedlost stále děsí ve snu. Ještě děsivější jsou fotografie, které jí kdosi neznámý posílá záhadné detailní záběry pořízené skrytou kamerou, korunované nejotřesnějším snímkem, portrétem její dávno ztracené matky, nahé, krásné a mrtvé. Jo si uvědomí, že přišel čas vrátit se domů. Ostrovní hostinec, který v domě její odcizená rodina provozuje, oživí trpké vzpomínky. Jo se znovu ocitá v síti nepříjemných vztahů, z níž se tak dlouho a usilovně snažila uniknout. Postupně poznává, kdo ji sleduje, a nachází pravdu o tragické minulosti, která na její rodinu stále krutě doléhá. Hrozba, která Jo po letech přivedla domů, je jí však stále v patách a lidé na ostrově poznávají, že se Svatyně dokáže proměnit v nejnebezpečnější místo na světě.

Copyright 1997 by Nora Roberts
Translation Lenka Libosvárská, 1998
Copyright ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užit nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SANCTUARY
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnarrťs Sons,
200 Madison Avenue, New York, NY 10016
přeložila Lenka Libosvárská
Redakční úprava Radmila Šaldová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., FrýdekMístek, v edici Klokan, 1998
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., ětefánikova 2, Český Těšín
Vydání první
ISBN 8072181149

Věnováno dámám v klubu

ČÁST
PRVNÍ

trýzní zkrušen vracím se. Mé tělo vyprahlé a kosti zlámané.
JOHN DONNE

JEDNA

dalo se jí o Zátiší. Ohromný dům svítil v měsíčním světle bíle jako nevěsta a ma jestátně shlížel ze svahu nad východními dunami a západní mokřinou jako královna ze svého trůnu. Stejně tam stál už přes sto let a vzdával velkolepý hold lidské marnivosti a slávě, obklopen temnými stíny celého lesa vzrostlých dubů, mezi nimiž se v ponuré tichosti vinula řeka.
Pod ochranným krytem stromů se zlatě blýskaly světlušky a procitali noční tvorové, svěží a připraveni vydat se na lov či prchat o život. Kdesi v příšeří v tajnosti přicházeli na svět divocí dravci.
Ve vysokých, úzkých oknech Zátiší nezářila žádná světla. Žádná světla nezalévala svou pohostinností jeho půvabné verandy ani vznešené brány. Noc byla hluboká a její dech vlaze chutnal po moři. Nerušil ji jediný zvuk, jen vítr harašil v obrovských dubech a vějířovité listy palem praskaly jako klouby kostnatých prstů. Bílé sloupy stály v pozoru jako vojáci a střežily bílou verandu, ale obrovskou přední bránu pro ni na uvítanou nikdo neotevřel.
Když se přiblížila, slyšela, jak jí načeště skřípe pod nohama písek a lastury. Větrná zvonkohra cinkala a vyťukávala drobné popěvky. Houpačka na terase skřípala na řetězu, ale nikdo na ní nelenošil a neužíval si měsíce ani noci.

Ve vduchu se vznášela vůně jasmínu a čajových růží zvýrazněná slaným pachem moře. Nyní již slyšela i oceán, ono hluboké a neustávající hromobití vody, která se přelévá přes písek a vzápětí se vsaje zpět do vlastního lůna.
Právě tep vody, onen neochvějný, trpělivý puls všem obyvatelům Ostrova ztracené touhy připomínal, že stačí, aby se moři zachtělo a zabere půdu se vším, co na ní stojí.
A přece jí to pozvedlo náladu, vždyť to byla hudba domova a dětství. Kdysi tím lesem běhala volně a divoce jako srnka, zkoumala jeho mokřiny a bezstarostně, jak to umí jen mládí, se o závod honila podél jeho písčitých břehů. Již nebyla dítětem, a přece se znovu ocitla doma. Kráčela rychle, spěchala do schodů, pak přes verandu a sevřela v ruce velkou mosaznou kliku, lesklou jako ztracený poklad.
Dveře byly zamčené.
Kroutila klikou doprava, doleva a vrážela do silné mahagonové výplně. Pusťte mě dovnitř, říkala si a srdce jí začalo bušit v hrudi. Vrátila jsem se. Já se vrátila.
Ale dveře zůstaly zavřené a zamčené. Když přitlačila tvář ke sklu vysokého okna po straně, neviděla uvnitř nic než tmu.
Dostala strach.
Dala se na útěk, prchala kolem domu a přes terasu, na níž z nádob přetékaly květiny a lilie tancovaly jako vyrovnané řady pestrobarevných sboristek. Tóny větrné zvonkohry náhle dostaly pronikavý a nelibozvučný zvuk a rozechvělé listy palem varovně syčely. Potýkala se s dalšími dveřmi, a jak tak o ně tloukla pěstmi, dala se do pláče.
Prosím, prosím, nenechávejte mě venku. Chci se vrátit domů.
Vzlykala a potácela se po zahradní pěšině. Půjde dozadu a vejde přes krytou verandu. Tam nebylo nikdy zamčeno maminka přece říkala, že v kuchyni má být vždycky otevřeno, aby kdokoli mohl vejít.

Jenže ona nemohla verandu najít. Proti ní vyskakovaly v hustých, sevřených šicích stromy a jejich větve ověšené mechem jí bránily v cestě.
Byla ztracená, zmateně klopýtala o kořeny, a když se měsíc schoval za baldachýn stromů, pátrala očima ve tmě. Vítr se zvedl a skučel, za trest ji políčkoval do tváře jako rozevřená pěst a kopí rozeklaných trpasličích palem na ni útočila jako meče. Otočila se, ale v místech, kde bývala pěšina, jí nyní cestu od Zátiší odřízla řeka. Na jejích kluzkých březích se jako šílená vlnila vysoká tráva.
A právě v tom okamžiku se uviděla, jak stojí samotná na druhém břehu a pláče.
Právě v tom okamžiku si uvědomila, že je mrtvá.
li Jo se s námahou probírala ze sna a téměř cítila, jak ji jeho ostré hrany škrábou po kůži, zatímco se usilovně drala nad temnou hladinu spánku. Na plicích ji pálilo a tváře měla mokré od potu a slz. Třesoucí se rukou zašmátrala po lampičce na nočním stolku, a jak se co nejrychleji snažila vymanit ze tmy, shodila na zem knihu i přeplněný popelník.
Když se rozsvítilo ostré světlo, přitáhla si kolena k hrudi, objala je pažemi a kolébala se sem a tam, dokud se neuklidnila.
Šlo jen o sen, utěšovala se. Jen o zlý sen.
Byla doma, ve vlastní posteli, ve svém bytě a kilometry od ostrova, na němž stálo Zátiší. Dospělou sedmadvacetiletou ženu přece nemůže vylekat hloupý sen.
Když se ale natáhla pro cigaretu, stále ještě se třásla a zápalkou sejí podařilo škrtnout až na třetí pokus.
Tři patnáct, zjistila podle budíku na nočním stolku. Už to začínalo být příznačné. Neznala nic horšího než se probudit hrůzou ve tři hodiny v noci.
Přehodila nohy přes okraj postele, sehnula se pro převrácený popelník a řekla si, že ráno tu spoušť uklidí. Zůstala sedět, přespříliš velké tričko zmuchlané kolem stehen, a přikazovala si, že se musí vzpamatovat.

11
10

Proč ji sny vracejí na Ostrov ztracené touhy a do domu, z něhož v osmnácti utekla, to Jo nevěděla. Byla si však jistá, že ostatní symboliku by hravě rozluštil kterýkoli student prvního ročníku psychologie. Budova byla zamčená, protože kdyby se domů skutečně vrátila, sotva by ji tam někdo přivítal. Zrovna nedávno o tom přemýšlela a uvažovala, zda se tam vůbec ještě může vrátit.
Blížila se věku, v němž byla její matka, když z ostrova odešla. Opustila manžela se třejni dětmi a ani se neohlédla. Jestlipak se Annabelle někdy zdálo, že se

vrací domů, uvažovala Jo, a zdalipak měla někdy sen, že před ní zamkli dveře? Nechtela o tom přemýšlet, nechtela vzpomínat na ženu, která jí před dvaceti lety zlomila srdce. Připomněla si, že by už dávno měla mít takové věci za sebou. Žila bez matky a bez Zátiší i své rodiny. Dokonce se jí dařilo alespoň po pracovní stránce.
Roztržitě uhasila cigaretu a rozhlédla se po ložnici. Zařídila si ji prostě a prakticky, a ačkoli hodně cestovala, bylo tam jen rnálo upomínek. Až na fotografie. Několik černobílých snímků opaspartovala a zarámovala a pro výzdobu stěn v pokoji, kde spala, si ze svého díla vybrala ty, které považovala za nejpoklidnější. Prázdná lavička v parku a černé železo celé vytepané do ladných křivek. A tamhle jediná osamělá vrba, jejíž krajkovité listí se téměř smáčelo v malém, skelně lesklém jezírku. Zahrada zalitá měsíčním světlem působila jako studie stínů, kontrastních struktur a tvarů. Osamělá pláž a na ní slunce, které právě narušilo obzor, přihlížejícího přímo vybízela, aby vešel do obrázku a pocítil pod nohama hrubý písek.
Mořskou scenérii si na zeď pověsila teprve před týdnem, když se vrátila ze zakázky na ostrůvcích podél východního pobřeží Severní Karolíny. Možná právě to byl jeden z důvodů, proč začínám myslet na domov, usoudila Jo. Byla velice blízko. Stačilo zajet kousek dál na jih do Georgie a nechat se převézt trajektem na ostrov.

Na Ostrov ztracené touhy nevedly žádné cesty, přes její úžinu se nerozpínaly žádné mosty.
Ona ale najih neodjela. Dokončila zakázku a vrátila se do Charlotte, aby se tam zahrabala do své práce.
A do svých noční můr.
Zamáčkla nedopalek a vstala. Věděla, že spánek se už nedostaví, a tak si natáhla tepláky. Udělá něco v temné komoře a přijde na jiné myšlenky.
Když vycházela z ložnice, usoudila, že je nervózní z té smlouvy s vydavatelstvím. Byl to obrovský skok v její kariéře. Věděla sice, že odvádí dobrou práci, ale nabídka velké vydavatelské firmy, pro niž měla sestavit obrazovou publikaci složenou ze svých fotografií, ji přesto překvapila a rozrušila.
"Přírodnístudie" od Jo Ellen Hathawayové, pomyslela si, když se vydala do kuchyňky u ateliéru, aby si připravila kávu. Ne, to zní jako titul nějaké vědecké práce. "Záblesky života?" Nabubřelé.
Pousmála se, odhrnula z čela kouřově ryšavé vlasy a zívla. Sama by měla jen připravit snímky a výběr titulků nechat na odbornících.
Koneckonců věděla, kdy ustoupit a kdy trvat na svém. Vždyť po většinu života dělala to či ono. Možná jeden výtisk pošle i domů. Jak by se asi kniha líbila její rodině? Skončila by jako ozdoba na jednom malém stolku, aby jí host, který zůstane na noc, mohl listovat a uvažovat, zda snad Jo Ellen Hathawayová není příbuzná Hathawayových, kteří v Zátiší provozují hotel?
Otevřel by ji vůbec její otec a podíval by se, čemu se naučila? Nebo by jen pokrčil rameny, ani by se jí nedotkl a vydal se na procházku po svém ostrově? Po Annabelliné ostrově.
Jeho nejstarší dcera by ho dnes sotva zajímala. A od nejstarší dcery bylo pošetilé, zejí na tom záleželo.

12
13

Jo pokrčila rameny, aby tu myšlenku zahnala, a sejmula z háčku obyčejný modrý hrnek. Zatímco čekala, až se káva uvaří, opírala se o stůl a vyhlížela z maličkého okénka.
Být ve tři hodiny ráno vzhůru a jako rybička má své výhody, řekla si. Telefon nezazvoní. Nikdo jí nebude volat, faxovat ani od ní nebude nic chtít. Několik hodin nemusí nikým být, nemusí nic dělat. Pokud má žaludek jako na vodě a bolí ji hlava, nikdo o tom neví, jen ona sama.
Ulice dole pod kuchyňskýmoknem byla temná a prázdná, umetená po dešti na samém sklonku zimy. Pouliční svítilna vrhala drobnou kalužsvětla, osamělého světla, pomyslela si Jo. Neměl se v něm kdo hřát. V osamělosti je tolik tajemství, přemítala. Tolik nekonečných možností.
Strhlo ji to to se podobným scénám často stávalo a vzápětí zjistila, že opouští vůni kávy, sahá po svém Nikonu a spěchá naboso do chladné noci, aby si opuštěnou ulici vyfotografovala.
Uklidňovalo ji to jako nic na světě. S aparátem v ruce a obrazem v mysli

dokázala zapomenout na všechno ostatní. Experimentovala s úhly záběru a kolem dlouhých nohou se jí rozstřikovala voda z mrazivých kaluží. S nepřítomným výrazem rozmrzele odhrnula vlasy z tváře. Kdyby si je nechala přistřihnout, nepadaly by jí do obličeje. Ona ale neměla čas, takže ve zcuchaných vlnách ztěžka přepadaly dopředu, až si přála mít po ruce gumičku.
Pořídila téměř tucet záběrů a teprve pak byla spokojená. Když se otočila, její oči to přitáhlo vzhůru. Nechala jsem rozsvíceno, pomyslela si. Ani si neuvědomila, že na své pouti z ložnice do kuchyně rozsvítila tolik světel. S našpulenými rty přešla přes ulici a opět zaostřila. Chvíli přemítala, pak se přikrčila, namířila aparát vzhůru a vyfotografovala osvětlená okna v temné budově. Doupě nespavce, řekla si a zasmála se, ale ten zvuk se rozlehl tak strašidelně, až se otřásla a opět fotoaparát spustila.
14

Panebože, možná přichází o rozum. Cožpak by se příčetná žena vydala ve tři hodiny ráno ven, polonahá a celá roztřesená, jen aby si vyfotografovala vlastní okna?
Jo si přitlačila prsty k očím a více než po čemkoli jiném zatoužila po jediné věci, která sejí zřejmě vždycky vyhýbala. Být normální.
Máli být člověk normální, musí spát, pomyslela si. Už přes měsíc se ani jednu noc pořádně nevyspala. Musí pravidelně jíst. V posledních několika týdnech zhubla o pět kilo a sledovala, jak její dlouhá, štíhlá postava začíná být samá kost. Musí mít klidnou mysl. Nevzpomínala si, že by o to někdy stála. Co přátelé? Jistěže měla přátele, ale nikdo jí nebyl tak blízký, aby mu uprostřed noci zavolala a nechala se ukonejšit.
Rodina. Vida, jakous takous rodinu přece má. Bratra a sestru, jenže jejich život už nekráčí ruku v ruce s jejím. Otce, který je jí málem cizí. Matku, kterou dvacet let neviděla a která se jí ani neozvala.
Moje vina to není, připomněla si Jo a vydala se přes ulici zpět. Byla to Annabellina vina. Když Annabelle utekla ze Zátiší a zanechala za sebou rodinu zmatenou, zničenou a se zlomeným srdcem, všechno se změnilo. Celý problém, tak jak jej Jo chápala, spočíval v tom, že ostatní se přes to nedokázali přenést. Ona ano.
Nezůstala na ostrově a nestřežila každičké zrnko písku jako otec, ani neobětovala celý život péči o provoz Zátiší jako její bratr Brian. A už vůbec neutíkala do světa pošetilých představ a stále nového vzrušení tak jako její sestra Lexy.
Místo toho pracovala, studovala a vybudovala si kariéru. Pokud je zrovna trošku nervózní, je to pouze tím, že přepínala své síly a že si ten tlak příliš připouštěla. Je jen malinko unavená, to je vše. Stačí, když ke své životosprávě přidá pár vitaminů, a zase bude v pořádku.
Mohla bych si dokonce vzít dovolenou, uvažovala Jo, zatímco šmátrala v kapse po klíčích. Od doby, kdy se napo
15

sledy vydala na výlet a neměla před sebou žádný určitý úkol, už uplynuly tři, ne čtyři roky. Co takhle do Mexika nebo do Západní Indie? Někam, kde se žije pomalu a pálí slunce. Uklidní se a pročistí si hlavu. Přenese se přes tenhle drobný zádrhel ve svém životě.
Když se vrátila do bytu, zakopla o nažloutlou obálku na podlaze. Chvíli zůstala jen tak stát, jednu ruku na klice, ve druhé fotoaparát, a upřeně na ni zírala. Byla tam už když odcházela? A proč tam vůbec je? První taková obálka přišla před měsícem, čekala v hromádce pošty a na ní bylo pečlivě napsáno jen její jméno. Zatímco si přikazovala zavřít a zamknout dveře, znovu se jí roztřásly ruce. Dech jí uvízl v hrdle, ale sehnula se a obálku zvedla. Opatrně odložila fotoaparát a odlepila chlopeň.
Klepla o obálku, aby z ní vysypala obsah, a dlouze, tiše zaúpěla. Ta fotografie byla nesmírně profesionální a dokonale přistřižená. Zrovna tak jako tři předešlé. Mandlové ženské oči s těžkými víčky, hustými řasami a jemně klenutým obočím. Jo věděla, že by byly modré, temně modré, protože to byly její vlastní oči. A v nich se zračila čirá hrůza.
Kdy snímek vznikl? Jak a proč? Přitiskla si ruku na ústa, zírala na fotografii a věděla, že výraz ze snímku se jí dokonale zrcadlí v očích. Projel jí děs a přiměl ji proletět bytem . do druhé ložničky, kterou přeměnila v temnou komoru. Horečně trhla zásuvkou, prohrábla obsah a našla obálky, které tam pohřbila. V každé z nich byla další černobílá fotografie přistřižená na patnáct krát pět centimetrů.
Vyrovnala je do řady a srdce se jí rozbušilo v hlavě. Na prvním snímku měla oči

zavřené, jako by ji vyfotografovali ve spánku. Ostatní snímky sledovaly, jak se probouzí. Řasy se teprve sotva nadzvedly a odhalily pouhý náznak duhovky. Na třetím snímku měla oči otevřené, ale ještě nezaostřené a zastíral je zmatek. Když obálky našla v poště, rozhodně ji znepokojily, to ano, vyplašily ji. Ale tehdy ji ještě nevyděsily.

To až teď ten poslední záběr zaostřený na její oči, zcela bdělé a rozšířené hrůzou.
Jo celá roztřesená ustoupila a snažila se uklidnit. Proč jen oči? ptala se sama sebe. Jak se k ní mohl někdo dostat na tak krátkou vzdálenost, aby pořídil tyhle fotografie a ona o tom nevěděla? Vždyť ať to byl kdokoli, musel být tak blízko, jako by stál na druhé straně pokoje.
Zmocnila sejí další vlna paniky, a tak vběhla do obývacího pokoje a horečně zkontrolovala zámky. Prudce se opřela o dveře, srdce jí bušilo o žebra a vzápětí ji zavalil příval hněvu.
Mizera, pomyslela si. Chce ji zastrašit. Chce, aby se schovávala ve svém bytě, trhala sebou při každém zapraskání a bála se vyjít ven ze strachu, že ji bude sledovat. A ona, vždycky tak nebojácná, mu hraje přímo na ruku. Dříve bloumala sama cizími městy, procházela ošuntělými, prázdnými uličkami, slézala hory a koňmo projela džunglí. Fotoaparát jí sloužil jako štít a na strach nikdy ani nepomyslela. A nyní sejí samou hrůzou podlamují kolena kvůli několika fotografiím.
Ten strach narůstal postupně, přiznala si nyní. Celé týdny se kousek po kousku vršil, až se vyhrotil. To kvůli němu si připadala tak bezmocná, tak nechráněná, tak strašně sama.
Odlepila se ode dveří. Takhle žít nemůže a nechce. Nebude si toho všímat, pustí to z hlavy. Hluboko to pohřbí. Bůh ví, že na pohřbívání traumat, malých i velkých, se z ní už stala odbornice. Tohle je jen další z nich.
Vypije kávu a pustí se do práce.
; Bylo deset a Jo už prošla celým uzavřeným kruhem: z únavy se propadla do nervózní energie, pak proklouzla tvůrčím klidem a skončila opět u únavy. Mechanicky pracovat nedokázala, ani na těch nejzákladnějších rutinních postupech v temné komoře. Vždycky tvrdila, že každému kroku je třeba věnovat bezvýhradnou pozornost. Pokud své zásadě měla dostát, musela se uklidnit

17
16

a hodit přes palubu hněv i strach. Nad prvním šálkem kávy sama sebe přesvědčila, že už ví, co za těmi fotografiemi vězí. Někdo neznámý obdivuje její práci, snaží se ji zaujmout a využít jejího vlivu pro vlastní účely.
Dávalo to srny si.
Čas od času pořádala přednášky a vedla semináře. Navíc
měla za poslední tři roky tři velké výstavy. Na tom, že si ji
někdo vyfotil, a třeba i několikrát, nebylo přece nic obtížné
ho ani zvláštního.
To se rozhodně dalo pochopit.
Ať už to byl kdokoli, projevoval se tvůrčím způsobem, to bylo vše. Zvětšil oblast kolem očí, přistřihl ji a zasílal jí ty fotografie jako nějaký seriál. Vypadalo to sice, že snímky vznikly teprve nedávno, ale kde nebo kdy k tomu došlo, se určit nedalo. Možná jsou negativy rok staré. Nebo taky dva. Nebo pět let.
Její pozornost zaujaly, to jistě ano, ale ona sama zareagovala přecitlivěle a vzala to příliš osobně.
Za poslední dva roky jí ukázky své práce poslal nejeden obdivovatel. Obvykle k nim připojil i dopis, v němž vychválil její vlastní fotografie, a teprve pak se jí snažil vnutit, žádal ji o radu nebo o pomoc a v několika případech navrhl spolupráci na určitém projektu.
Uznání, jehož sejí v práci dostalo, bylo stále ještě poměrně čerstvé, a tak si ještě nezvykla na tlak, který komerční úspěch provází, ani na předpoklady druhých, které se pro člověka mohou stát přítěží.
A jak si Jo přiznala, zatímco bez ohledu na rozbouřený žaludek popíjela už docela studenou kávu, ona sama svůj vzestup nezvládala tak dobře, jak by mohla. Zvládala bych jej lépe, pomyslela si a kroužila bolavou hlavou na bolavých ramenou, kdyby mě všichni jednoduše nechali na pokoji a já si mohla dělat to, co umím nejlépe.
Hotové fotografie visely nad vanou v temné komoře. Vyvolala už i poslední várku

negativů a jak tak seděla na
18

stoličce u pracovního pultu, přisunula si na prohlížečku film a záběr po záběru jej studovala pod lupou.
Na chvíli jí projela vlna paniky a zoufalství. Všechny fotografie, které si prohlížela, byly nezaostřené a rozmazané. Zatraceně, zatraceně, jak je to možné? Je takový celý film? Zavrtěla sebou, zamrkala a pozorovala, jak se zvětšený záběr vzedmutých písečných přesypů s políčkem divokého ovsa najednou vyjasnil.
Napůl zavrčela, napůl se zasmála, opřela se a zakroužila strnulými rameny.
"Nezaostřené a rozmazané nejsou ty snímky, ty hlupáku," zamumlala nahlas. "To ty."
Odložila lupu a zavřela oči, aby si odpočinuly. Ztratila už energii vstát a připravit další kávu. Věděla, že by se měla jít najíst, dostat něco pořádného do žaludku. A věděla také, že by potřebovala spát. Natáhnout se na postel, na všechno zapomenout a prospat se.
Ale bála se to udělat. Ve spánku by ztratila i veškeré zbytky roztřesené sebekontroly.
Už si začínala myslet, že musí zajít k lékaři a nechat si napsat něco na nervy, dříve než budou rozdrásané tak, že už nepůjdou spravit. To pomyšlení jí ale připomnělo psychiatry. Ti by se bezpochyby chtěli rýpat a šťourat v jejím mozku a vyhrabali by na světlo věci, na něž se rozhodla zapomenout.
Ona to zvládne. Ve zvládání sebe samé se vyznala. Nebo, jak vždycky říkával Brian, vyznala se v tom, jak všechny vytlačit z cesty, aby pak mohla všechno zvládnout sama.
Cožpak ale měla na vybranou cožpak měl vůbec někdo z nich na vybranou, když zůstali sami, aby se plácali na tom kousíčku země kdesi na ztracené vartě?
V nitru jí vybuchla nálož hněvu až sebou trhla tak to přišlo náhle, tak to bylo silné. Třásla se vzteky, ruce v klíně sevřela v pěst a tak tak spolkla ostrá slova, jež by byla nejraději vyplivla na bratra, který tam ani nebyl.
Jsem unavená, řekla si. Jsem prostě unavená, to je vše. Potřebuji odložit práci, vzít si jednu tu pilulku na spaní, co
19

mi prodali bez receptu, a znovu se o to pokusit, odpojit telefon a trochu se prospat. Pak budu klidnější, silnější.
V okamžiku, kdy jí na rameno dopadla čísi ruka, zaječela a upustila hrnek.
"Panebože! Panebože, Jo!" Bobby Banes uskočil a pošta, kterou přinesl, se snesla na podlahu.
"Co to děláš? Co to kčertu děláš?" Jo spadla ze stoličky, pře vrhla ji a Bobby na ni upřeně zíral.
"Já. říkalas, že chceš začít v osm. Zpozdil jsem se jen o pár minut."
Jo se snažila popadnout dech a sevřela roh pracovního stolu, aby se udržela na nohou. "V osm?"
Asistent, kterého si vybrala mezi studenty, opatrně přikývl, těžce polkl a držel se vpovzdálí. Stále ještě mu připadala vzteklá a připravená zaútočit. Pracoval s ní druhý semestr a myslel si, že se už naučil předvídat její pokyny, odhadovat nálady a vyhýbat se hněvu. Jak ale zvládnout divokou hrůzu v jejích očích, o tom neměl ponětí.
"Proč jsi kčertu nezaklepal?" vyjela na něj.
"Zaklepal. Když jsi neodpovídala, řekl jsem si, že musíš být tady, a tak jsem použil ten klíč, cos mi dala, když jsi odjela kvůli té poslední zakázce."
"Vrať mi ho. Okamžitě."
"Jistě. Dobrá, Jo." Zadíval se jí do očí a zalovil v přední kapse módních vybělených riflí. "Nechtel jsem tě vylekat."
Jo se ovládla, vzala si od něho klíč a v tu chvíli si uvědomila, že pocit strachu se rovnou měrou smísil s rozpaky. Chtěla si dopřát chvilku času, a tak se sehnula a narovnala stoličku. "Promiň, Bobby. Opravdu jsi mě vylekal. Neslyšela jsem tě klepat."
"To je v pořádku. Nechceš, abych ti udělal další hrnek kafe?"
Zavrtěla hlavou, ulevila roztřeseným kolenům, sesula se na stoličku a vykouzlila kvůli němu úsměv. Je to dobrý student, pomyslela si. Jakmile se jedná o jeho práci, je ještě trochu příliš důležitý, ale také je mu teprve jedenadvacet.

Dělal na ni dojem, že se snaží vypadat jako umělec a student v jedné osobě. Tmavě plavé vlasy nosil sepnuté do cůpku po ramena a dlouhý, úzký obličej zdůrazňovala kulatá zlatá náušnice. Měl dokonalé zuby. Jeho rodiče si zřejmě potrpěli na rovnátka, pomyslela si Jo a přejela jazykem přes vlastní mírný

předkus.
Je všímavý, přemítala. A má před sebou velké možnosti. Proto zde ostatně byl. Jo byla vždycky ochotná splatit, čeho sejí dostalo.
Jeho velké hnědé oči ji stále ostražitě sledovaly, a tak se usmála ještě snaživěji. "Mám za sebou mizernou noc."
"Vypadáš na to." Když povytáhla obočí, také se pokusil o úsměv. "Umění přece spočívá v tom, vidět, co ve věcech opravdu vězí, nebo snad ne? A ty vypadáš hrozně. Nemohlas spát, co?"
Ješitná Jo nikdy nebyla, a tak pokrčila rameny a protřela si unavené oči. "Moc ne."
"Měla bys zkusit melatonin. Máma by na něj přísahala." Přikrčil se a začal sbírat úlomky šálku. "A možná bys mohla omezit to kafe."
Pohlédl vzhůru, ale viděl, že ho neposlouchá. Už zase se jí rozutekly myšlenky, pomyslel si. To si zvykla teprve nedávno. Snahu přiblížit své instruktorce zdravější způsob života už málem vzdal, ale teď se rozhodl, že to ještě jednou zkusí.
"Už zase jsi jen o kafi a cigaretách."
"Správně," řekla a odplouvala kamsi do polospánku, takže už málem dřímala přímo na místě, kde seděla.
"To svinstvo tě zabije. A měla bys cvičit. Za několik posledních týdnů jsi zhubla tak o deset kilo. Při své výšce bys měla vážit víc. A taky máš drobné kosti koleduješ si o osteoporózu. Potřebovala by sis ty svaly a kosti trochu vypracovat."
"Hm."

21
20

"Měla by sis zajít k doktorovi. Podle mě jsi chudokrevná. Jsi celá zelená a do váčků pod očima by sis klidně mohla napěchovat půlku zdejšího vybavení."
"To je od tebe hezké, že si všímáš."
Bobby sebral největší střepy a hodil je do odpadkového koše. Jistěže si toho všiml. Její obličej přitahoval pozornost. Ani nevadilo, že zřejmě přespříliš pracovala, až málem splývala s pozadím. Nikdy ji neviděl nalíčenou a vlasy nosila vzadu sepnuté, ale každý, kdo měl postřeh, viděl, že by měly lemovat její oválný obličej s jemnými kostmi a přitažlivými ústy.
Bobby pocítil, jak mu do tváří stoupá teplo, a rychle se vzpamatoval. Kdyby věděla, že poté, co si ho vybrala, se do ní tak trochu zamiloval, vysmála by se mu. Říkal si, že na tom měl stejný podíl profesionální obdiv jako fyzická přitažlivost. A přes tu přitažlivost se už dostal. Skoro.
Nebylo ale pochyb, že kdyby alespoň trochu zapracovala na své magnoliové pleti, nanesla něco málo barvy na plné, proměnlivé rty a zvýraznila stíny kolem očí s těžkými víčky, byla by jednička.
"Mohl bych ti udělat snídani," navrhl. "Teda, pokud tady nemáš jen čokoládové tyčinky a plesnivý chleba."
Jo se dlouze nadechla a zapojila se do hovoru. "Ne, to je v pořádku. Možná si někam zajdeme a něco zhltneme. Už teď jsem pozadu."
Sjela ze stoličky a sehnula se pro poštu.
"Víš, nezabilo by tě, kdyby sis vzala pár dní volna a starala se jen sama o sebe. Máma jezdí do těch lázní dole v Miami."
To už ale Jo jeho slova vnímala jen jako bzukot v uších a zvedla nahnědlou obálku, na níž bylo hůlkovým písmem úhledně napsáno její jméno. Jak obavy přecházely v děs, musela si z čela setřít vrstvičku potu a hluboko v žaludku pocítila ložisko nevolnosti.
Obálka byla tlustší než ty předešlé a také těžší. Zahoď ji, vyjekla její mysl. Neotevírej ji. Nedívej se dovnitř.

Její prsty se už ale draly pod chlopeň. Zatímco trhala za malou kovovou přezku, nevědomky tiše kňourala. Tentokrát se na podlahu snesla celá lavina fotografií a Jo rychle jednu popadla. Byl to dobře udělaný černobílý snímek o rozměrech dvanáct a půl krát sedmnáct a půl centimetrů.
Tentokrát na něm nebyly jen její oči, byla na něm celá. Poznala i pozadí park poblíž domu, kudy často chodila. Další fotografie ji zachycovala v centru Charlotte, jak stojí na obrubníku a přes rameno si nese brašnu s výbavou.
"Poslyš, tohle je dobrá fotka."
Bobby se sklonil pro jeden snímek, ale ona ho pleskla přes ruku a zavrčela na něj: "Nepřibližuj se. Nechoď ke mně. Nedotýkej se mě."

"Jo, já."
"Nechoď ke mně, sakra." Těžce supěla, svezla se na všechny čtyři a horečně se přehrabovala snímky. Jeden za druhým ji zabíraly, jak dělá obyčejné, každoденní věci. Jak jde s nákupem z trhu, jak nastupuje nebo vystupuje z vozu.
Je všude, pozoruje mě. Ať jsem, kde jsem, ať dělám, co dělám. Je mi v patách, pomyslela si a začala jektat zuby. Je mi v patách a já nemůžu nic dělat. Nic, dokud.
Pak se v ní najednou všechno zlomilo a fotografie se jí v ruce roztřásla, jako by do pokoje zavál póry v větru. Křičet nedokázala. Zdálo sejí, že v sobě nemá žádný vzduch.
Jednoduše už necítila tělo.
Byl to vynikající snímek, mistrovsky nasvícený a s dokonale zvládnutými stíny i texturou. Byla nahá a pleť sejí strašidelně leskla. Tělo měla naaranžované do uvolněné pózy, křehká brada byla skloněná, hlava pootočená. Jednu paži měla ovinutou kolem pasu, druhou přehozenou nad hlavou jako by spala a něco se jí zdálo.
Ale oči byly otevřené a upřeně zíraly před sebe. Jako oči loutky. Mrtvé oči.
Na chvíli ji to celou bezmocnou uvrhlo zpět do její noční můry, takže jen zírala sama na sebe a nedokázala najít cestu ven ze tmy.

23
22

Přesto navzdory děsu rozeznala drobné rozdíly. Ženě na obrázku se kolem tváře rozprostíral vějíř bohatých, vlnitých vlasů. Obličej byl měkčí, postava vyzrálejší.
"Mami?" zašeptala Jo a popadla obrázek oběma rukama. "Mami?"
"Co se děje, Jo?" Bobby rozechvěle naslouchal, jak mu vlastní hlas zadrhává a vázne v hrdle, a zíral do jejích skelných očí. "Co se sakra stalo?"
"Kde má šaty?" Jo sklopila hlavu a začala se kolébat. V uších jí zněla změť zvuků, kvapných a dunivých. "Kde je?"
"Jen klid." Bobby přistoupil o krok blíže a už už se shýbal, aby jí fotografii vzal.
Její hlava vystřelila vzhůru. "Nepřibližuj se." Do tváří se jí rázem vrátila barva a zalil je intenzivní ruměnec. V očích jí tančil nepříčetný výraz.
"Nedotýkej se mě. Nedotýkej se mě!"
Vylekaně, zmateně se opět napřímil a obě ruce podržel dlaněmi ven. "Dobrá. Dobrá, Jo."
"Nechci, aby ses jí dotýkal." Cítila zimu, strašnou zimu. Opět pohlédla dolů na fotografii. Byla na ní Annabelle. Mladá, úděsně krásná a chladná jako sama smrt.
"Neměla nás opouštět. Neměla odejít. Proč jen odešla?"
"Možná musela," nadhodil Bobby rychle.
"Ne, patřila k nám. Potřebovali jsme ji, ale ona nás nechtela. Je tak hezká." Jo se po tváři kutálely slzy a fotografie se jí třásla v ruce. "Je tak krásná. Jako princezna z pohádky. Kdysi jsem si myslela, zeje opravdu princezna. Opustila nás. Opustila nás a odešla. A ted je mrtvá."
Všechno sejí před očima vlnilo a pokožka sálala horkem. Přitiskla si fotografii na prsa, schoulila se do klubíčka a rozplakala se.
"No tak, Jo." Bobby se jemně sehnul. "Ted půjdeš se mnou. Zavoláme pomoc."
"Jsem tak unavená," zamumlala Jo a nechala ho, aby ji vzal do náručí jako dítě. "Chci domů."
"Dobře. Ted jen zavři oči."

Fotografie se tiše snesla na podlahu a přistála lícem dolů na všech ostatních tvářích. Zahlédla nápis na rubu. Výrazné hůlkové písmo.
SMRT ANDĚLA
Ve chvíli, kdy se nad ní tma zavřela, její poslední myšlenka patřila Zátiší.

24
25

DVĚ
ozednívalo se a vzduch byl zamžený jako sen, který již bezmála vyprchal. Baldachýnem mihotavého dubového listí probleskovaly paprsky světla a třpytily se na rose. Pěnice a strnadi, kteří hnízdili v mechových závěsech, se probouzeli a

cvrlikali jitřní písně. Mezi stromy bez jediného zvuku proletěl jako červená barevná koule sameček kardinála.
Tohle byla jeho oblíbená denní doba. Za úsvitu, dříve než ho dostihly úkoly vyžadující jeho čas a energii, mohl být sám a věnovat se svým myšlenkám. Nebo jen jednoduše být.
Brian Hathaway nikdy nežil jinde než na Ostrově ztracené touhy. Nikdy o to nestál. Viděl pevninu, navštívil velká města a jednou si dokonce impulzivně zajel na dovolenou do Mexika, aby mohl říkat, že byl i v cizině.
Ale Touha, se všemi svými klady i zápory, byla jeho. Právě tam se jedné zářijové noci před třiceti lety, když ostrovem otřásala vichřice, narodil. Narodil se ve veliké dubové posteli s nebesy, v níž nyní spával, za účasti vlastního otce a staré černošky, která kouřila dýmku vyrobenou z kukuřičného klasu a jejíž rodiče kdysi sloužili jako otroci v domě jeho předků.

Stařena se jmenovala Miss Effie, a když byl ještě moc malý, často mu vyprávěla příběh jeho zrození. Jak vítr skučel a moře se vzdouvalo a ve velkém domě, ve vznešené posteli jeho matka zatlačila jako válečník a se smíchem ho ze svého lůna vystřelila do náruče čekajícího otce.
Byla to dobrá historka. Brian si kdysi dokázal představit, jak se matka směje a otec se ho chystá zachytit v náručí.
Nyní byla matka už dávno pryč a Miss Effie dávno mrtvá. A od doby, kdy si ho otec naposledy přál zachytit v náručí, uplynula spousta, spousta vody.
Brian kráčel řidnoucí mlhou mezi obrovitými stromy s kmeny porostlými lišejníkem v sytých tónech růžové a červené, v chladivém, stinném příšeří chránícím kapradí a rozeklané trpasličí palmy. Byl to vysoký hubený muž a postavou nápadně připomínal otce. Vlasy měl tmavé a chundelaté, pleť snědou a oči chladně modré. Jeho dlouhý obličej ženám připadal melancholický a přitahoval je. Měl nepoddajná ústa, moc se neusmíval a býval spíše zamyšlený.
I to ženy lákalo cítily v tom výzvu, aby jeho rty donutily k úsměvu.
Nepatrná změna osvětlení mu signalizovala, že nastal čas vydat se zpět k Zátiší. Bylo třeba připravit snídani pro hosty.
Brian se cítil v kuchyni stejně dobře jako v lese. I to na něm otci připadalo zvláštní a Brian si s jistým pobavením uvědomoval, že Sam Hathaway uvažuje, zda snad jeho syn není teplý. Pokud muže baví vydělávat si na živobytí vařením, jistě s ním není všechno v pořádku.
Kdyby ti dva byli typy, které o takových věcech otevřeně hovoří, byl by mu Brian pověděl, že i když ho baví péci dokonalé sněhové pusinky, neznamená to ještě, že v sexu nedává přednost ženám. K důvěrným hovorům ale jednoduše neměl sklony.
A nebyla snad ta tendence držet si ostatní od těla rodinným rysem všech Hathawayových?

27
26

Brian se po lese pohyboval tiše jako srnka. Dopřál si to potěšení a vydal se delší cestou, oklikou kolem Půlměsíčního potoka. Z hladiny stoupala jako bílý dým mlha a trojice laní se uprostřed třpytu a naprostého ticha spokojeně napájela.
Ještě je čas, pomyslel si Brian. Na Touze byl vždycky na všechno čas. Udělal si přestávku, posadil se na vyvrácený kmen a pozoroval, jak před ním rozkvétá jitro.
V nejužším bodě měřil ostrov napříč jen tři kilometry a na délku jich měl sotva dvacet.Brian na něm znal každičký centimetr, sluncem vybělený písek pláží stejně jako chladivé stinné bažiny i s jejich prastarými, trpělivými aligátory. Miloval mokřiny mezi dunami, ty nádherné, vlhké, zvlněné travnaté louky obepjaté mladými sosnami a majestátními duby plnými života.
Ze všeho nejvíce však miloval tajemstvím opředený les i s jeho temnými, nepřístupnými palouky.
Historii svého domova znal a věděl, že na ostrově kdysi pracovali otroci, kteří tam pěstovali bavlnu a indigo. Jeho předci sklidili celé jmění. Bohatí se do malého, odloučeného ráje přicházeli bavit, lovili srny a divoká prasata, sbírali mušle a rybařili v řece i v mořském příboji.
V tanečním sále ozařovaném svícemi z křišťálových lustrů pořádali rušné bály, v herně bezstarostně riskovali u karet, popíjeli dobrý jižanský bourbon a kouřili tlusté kubánské doutníky. Za horkých letních odpolední lenošili na verandě a otroci jim nosili sklenice chlazené limonády.
Zátiší se stalo uzavřeným světem privilegovaných vrstev a svědectvím o životním

stylu odsouzeném k zániku.
Ještě větší bohatství protékalo později rukama ocelářského a lodařského magnáta; který dům proměnil ve své soukromé útočiště.
I když už to s penězi nebylo takové jako dřív, Zátiší stále ještě stálo na svém místě a ostrov byl doposud v rukou potomků oněch bavlnářských králů a ocelářských magnátů. Domky roztroušené po ostrově, vykukující zpoza písečných
28

přesypů, ukryté ve stínu stromů či shlížející přímo na široký pás Průlivu pelikánů, přecházely z generace na generaci, a tak bylo zajištěno, že na Ostrov ztracené touhy rnohla jako na svůj domov pohlížet jen hrstka rodin.
Tak to mělo zůstat.
Jeho otec odrážel se stejnou horlivostí útoky projektantů i ochránců životního prostředí. Na ostrově neměla stát žádná letoviska a žádná vláda, ať už byly její úmysly sebečistší, nedokázala Sama Hathawaye přesvědčit, aby ze svého ostrova udělal chráněnou rezervaci.
Tenhle ostrov, pomyslel si Brian, je jako pomník, který otec vystavěl své nevěrné ženě. Jeho požehnání i kletba.
Přesto na Touhu přijížděli návštěvníci, navzdory samotě nebo snad právě kvůli ní. Aby si Hathawayovi udrželi dům, ostrov i majetek, přeměnili část budovy v hotel.
Brian věděl, že Sam nesnáší, když na ostrov třeba jen vkročí cizí noha.
Pamatoval si, že to byla jediná věc, o kterou se jeho rodiče kdy hádali.
Annabelle chtěla Touhu zpřístupnit více turistům, přilákat na ni hosty, zavést podobný společenský vír, jakého si kdysi užívali její předci. Sam trval na tom, že ostrov musí zůstat stejný, nedotčený, a sledoval počet návštěvníků i nocležníků s výrazem lakomce, který po troškách přiděluje potřebným pár šestáků.
To také, přemítal Brian, nakonec matku přimělo k odchodu potřebovala mít kolem sebe společnost, tváře a hlasy.
Ale ať se jeho otec jakkoli snažil, změnám se ubránit nedokázal o nic více, než mohl jeho ostrov vzdorovat moři.
Ty úpravy, říkal si Brian, zatímco se srny jako jeden muž otočily a odskákaly do lesního úkrytu. On sám o ně nestál, ale hotel je nezbytně vyžadoval. A provozovat podnik, plánovat a realizovat zrněny, vykonávat rutinní práce, to všechno ho vlastně bavilo. Měl rád hosty i hlasy neznámých lidí, bavilo ho sledovat jejich rozdílné zvyky i předpoklady, s nimiž na ostrov přijeli, a rád se příležitostně zaposlouchal do příběhů z jejich světa.
29

Nevadilo mu, když mu do života vstoupili lidé, pokud ovšem nehodlali zůstat. Že by skutečně dokázali někde natrvalo zakotvit, tomu koneckonců ani nevěřil.
Annabelle to nedokázala.
Zvedl se, protože pocítil neurčité znechucení nad tím, že se tak nečekaně probudila k životu dvacet let stará jizva. Nevšímal šijí a vydal se klikatou stezkou vzhůru k Zátiší.
Když vyšel z lesa, oslnilo ho světlo, které se snoubilo s vodní tříští z vodotrysku .a přeměnilo každičkou kapku v duhu. Prohlédl si konec zahrady. Tulipány spolehlivě hýřily barvami. Trávnička se mu zdála trochu zarostlá a ty. jak se kčertu ta fialová kytka vlastně jmenuje? uvažoval pro sebe. Jako zahradník za moc nestál a neustále se usilovně snažil udržet pozemek v pořádku. Vždyť platící hosté neočekávali upravenou zahradu o nic méně než naleštěné starožitnosti a výbornou kuchyni.
Pokud je Zátiší mělo přilákat, muselo být v bezvadném stavu, a to si vyžádalo nekonečné hodiny práce. Když nebudou hosté, nebudou ani prostředky na udržení Zátiší. A tak, pomyslel si Brian a zamračil se na květiny, vznikl uzavřený kruh, had zakousnutý do vlastního ocasu. Past, k níž neměl klíč.
"Ageratum."
Brian se napřímil. Musel zamžourat proti slunci, aby ženu jasně uviděl. Hlas ale poznal. Podráždilo ho, že se jí podařilo takhle ho sledovat. Doktorka Kirby Fitzsimmonsová ho ostatně do jisté míry dráždila vždycky.
"Ageratum," opakovala znovu a usmála se. Věděla, že ho znervózňuje, a viděla v tom pokrok. Téměř celý rok jí trvalo, než z něj vymámila alespoň takovouto minimální reakci. "Ta kytka, co na ni zíráš. Měl bys zapracovat na zahradě, Briane."
"Však já se k tomu dostanu," odpověděl a uchýlil se ke své nejsilnější zbrani. K mlčení.
V její přítomnosti nebyl nikdy úplně uvolněný. Nešlo jen o její vzhled, ačkoli pokud měl člověk slabost pro něžné

blondýnky, přitažlivá byla až dost. Brian si říkal, že za to může její chování, které bylo něžnosti na hony vzdáleno. Byla výkonná, schopná a zřejmě ledacos věděla o kdejaké pitomosti.
Z jejího hlasu na něj dýchal tón, kterým podle něj hovořila novodobá americká šlechta. Nebo taky, to když zrovna neměl tak shovívavou náladu, velkohubí Amíci ze severu. Taky lícní kosti měla jako typická Američanka, takže o to více zvýrazňovaly tyrkysově zelené oči a maličko ohrnutý nosík. Rty měla plné ani příliš široké, ani příliš úzké. To byl jen další rys její dokonalé osobnosti.
Brian stále čekal, až se doslechne, že se vrátila na pevninu, zamkla domek, který zdědila po babičce, a pustila z hlavy představu, že si na ostrově vybuduje soukromou praxi. Ona ale měsíc po měsíci zůstávala a pomalu na místě zapouštěla kořeny.
A taky se mu dostávala pod kůži.
Ještě stále se na něj s tím posměšným výrazem v očích usmívala a odhrnula z čela vlnu jemných, jako obilí zlatých vlasů, které její hladce svezly na ramena.
"Nádherné ráno."
"Je brzy." Vrazil ruce do kapes. Když byla nablízku, nikdy nevěděl co s nimi.
"Pro tebe ne," podotkla a zkoumavě naklonila hlavu na stranu. Panebože, to je ale legrace ho pozorovat. Už celé měsíce doufala, že se nebude stále jen dívat, ale Brian Hathaway se zařadil mezi ty domorodce, které si na tomhle nepatrném kousíčku půdy tak snadno získat nedokázala. "Snídaně nejspíš ještě není."
"Tu podáváme až od osmi." Říkal si, že to ví stejně dobře jako on. Chodila tam dost často.
"Nejspíš počkám. Jakápak bude dnes specialita?"
"Ještě nevím." Nedala se setřást a srovnala s ním krok, a tak se s tím smířil.
"Hlasuju pro tvoje skořicové lívance. Těch bych snědla celou haldu." Protáhla se, zvedla ruce nad hlavu a propletla prsty.

31
30

Vynasnažil se nevidět, jak její bavlněná halenka napjala přes malá, pevná prsa. Nevšímat si Kirby Fitzsimmonsové už byla pomalu práce na plný úvazek. Podél jarních květin prošel kolem domu po cestičce posypané rozdrcenými lasturami a řekl: "Můžeš počkat v salonku nebo v jídelně."
"Raději bych se posadila v kuchyni. Ráda se dívám, jak vaříš." Než stačil vymyslet, jak se z toho vykroutit, už stála na zadní kryté verandě a vešla dovnitř.
Kuchyně byla jako obvykle čistá jako klícka. Kirby se líbili pořádkumilovní muži a zrovna tak si potrpěla na vyvinuté svaly a cvičený mozek. Brian měl všechny tři přednosti, a tak ji zajímalo, jaký by z něj asi byl milenec.
Byla přesvědčená, že to nakonec zjistí. Vždycky dosáhla svého. Stačí, když bude dál uždibovat z jeho obranného valu.
Nezájem v tom nebyl. Všimla si, jak se na ni dívá při vzácných příležitostech, kdy se nekontroloval. Byla v tom jen a jen tvrdohlavost. I to její zamlouvalo. A navíc ji bavilo, jak je rozporuplný.
Usadila se na stoličku u jídelního stolu a věděla, že pokud na něj nezačne sama dorážet, moc toho nenamluví. Udržoval si tak odstup od ostatních. A také věděla, že jí nalije šálek své skutečně znamenité kávy a bude pamatovat i na to, zeji pije neslazenou. O to. už se přičiní jeho vrozená pohostinnost.
Kirby mu na chvíli dopřála klid a upíjela kávu z kouřícího hrnku, který před ni postavil. Když říkala, že se ráda dívá, jak vaří, rozhodně nežertovala.
Ačkoli kuchyně bývá již tradičně doménou žen, tato působila dokonale mužným dojmem. Stejně jako její vládce, pomyslela si Kirby, i s jeho velkýma rukama, huňatými vlasy a drsnou tváří.
Na ostrově bylo jen málo věcí, které by jeho obyvatelé jeden o druhém nevěděli, a tak se i ona doslechla, že asi před osmi lety nechal Brian kuchyni předělat. Sám navrhl úpra

vy, vybral barvy i materiál a udělal z ní pánskou pracovnu plnou dlouhých stolů v žulové šedi a lesklé nerezové oceli.
Byla tam tři široká okna lemovaná pouze ohýbanými a vyřezávanými dřevěnými rámy. Pod nimi stála čalouněná lavice v kouřově šedé barvě. Ta byla určena pro rodinné stolování, ale pokud Kirby věděla, Hathawayovi jídali společně jen málokdy.
Podlahu pokrývala smetanově bílá dlažba, zdi byly bílé a bez jakýchkoli ozdob. Brian o žádné titěrnosti nestál.

Lesk měděných hrnců zavěšených na háčcích, pletence sušených paprik a česneku i police se starožitným kuchyňským nářadím, to všechno dodalo místnosti na útulnosti. Kirby měla pocit, že Brian v těch předmětech vidí spíše praktické než domácky přívětivé věci, ale ony místnost proteplily.
Zachoval se i starý cihlový krb, který připomínal doby, kdy kuchyně tvořila jádro domu, místo, kde se lidé scházeli a s oblibou poseděli. Líbilo sejí, když v zimě zapálili oheň a vůně hořícího dřeva se příjemně mísila s výpary z kořeněné pečené a povírající polévky.
Připadalo jí, že máli Člověk obsluhovat obrovský sporák, potřebuje k tomu přinejmenším inženýrský diplom. Sama si ovšem vaření představovala tak, že stačí vyjmout z mrazáku balíček a strčit jej do mikro vlnky.
"Tuhle místnost miluju," řekla. Brian cosi šlehal ve velké modré míse a jen zabručel. Kirby to vzala jako odpověď, sjela ze stoličky a nalila si další šálek kávy. Sklonila se nad ním, lehce mu přejela po ruce a zazubila se na těsto v míse. "Vdolky?"
Nepatrně se posunul, protože ho rozptylovala její vůně. "Chtělas je přece, nebo snad ne?"
"To jo." Zvedla šálek a přes okraj se na něj usmála. "Je hezké, když člověk dostane co chce, nemyslíš?"
Má ty nejzatracenější oči na světě, pomyslel si. Jako dítě věřil v mořské panny. Všechny měly oči jako Kirby. "Když jde jen o vdolky, je to snadné."

32
33

Ustoupil, obešel ji a vytáhl ze spodní skříňky elektrický lívanečník. Zapnul jej do zásuvky, otočil se a vrazil do ní. Automaticky ji popadl za paži a zachytil ji. A už ruku nechal, kde byla.
"Pleteš se mi pod nohama."
Opřela se o něj, jen zlehka, a potěšil ji náhlý záchvěv kolem žaludku.
"Chtělajsem ti pomoct."
"S čímpak?"
Usmála se, pohledem sjelak jeho ústům a pak se vrátila zpět. "S čímkoli." Co na tom, pomyslela si a položila mu volnou ruku na hrud. "Ty nic nepotřebuješ?"
Krev se mu rozproudila v žilách, a než tomu stačil zabránit, sevřel v prstech její paži. Myslel na to, ale ano, myslel. Jaké by to asi bylo přitlačit ji ke stolu a vzít si, co mu tak vytrvale strká pod nos?
To by ji ten úsměšek hned přešel.
"Pleteš se mi do cesty, Kirby."
Ještě ji nepustil. To je rozhodně pokrok, pomyslela si. Ucítila pod rukama jeho zrychlený tep. "Už se ti pletu do cesty skoro rok, Briane. Kdy s tím něco uděláš?"
Dívala se, jak mu blýsklo v očích a jak vzápětí přimhouřil víčka. Dech jí v předtuše toho, co mělo přijít, začal váznout v hrdle. Konečně, pomyslela si a opřela se o něj.
Pustil její ruku a ustoupil. Ten pohyb byl tak nečekaný a náhlý, že tentokrát skutečně málem upadla. "Vypij si tu kávu," řekl. "Já tady mám práci."
Se zadostiučiněním sledoval, že tentokrát zabrnkal pro změnu on na nervy jí. Její úsměšek zmizel. S vraštila jemné obočí a oči pod ním jí potemněly zlostí.
"Sakra, Briane. V čem je problém?"
Obratně nalil naběračkou těsto na rozpálený lívanečník. "Já žádný problém nemám." Úkosem na ni pohlédl a přiklopil nádobu. Zrudla a sevřela rty. Navztekaná k nepříčetnosti, pomyslel si. Fajn.

"Co mám dělat?" vyhrkla a práskla šálkem, až horká tekutina vyšplíchla na jeho úzkostlivě čistý stůl. "To se tady mám producírovat nahá?"
Brianovi zacukalo v koutcích rtů. "Tomu říkám nápad. Hned bych mohl zvednout ceny." Naklonil hlavu na stranu. "Tedy pokud ti to tak sluší."
"Sluší mi to ohromně a už jsem ti poskytla spoustu příležitostí, abys na to přišel."
"Nejspíš si příležitosti raději vybírám sám," odpověděl a otevřel ledničku. "Chceš k těm lívancům vajíčka?"
Kirby sevřela ruce v pěst, vzpomněla si na přísahu, že bude pomáhat a ne ubližovat, a pak se otočila na podpatku. "Jdi se s těmi vdolky vycpat," zamumlala a odpochodovala zadním vchodem.
Brian počkal, až uslyší prásknout dveře, a pak se usmál. Měl pocit, že z té drobné třenice dvou tvrdých hlav vyšel vítězně, a tak se rozhodl, že si pochutná

na jejích vdolcích. Právě je přehazoval na talíř, když se dveře otevřely dokořán.
Lexy se na chvíli zastavila. Oba věděli, že to dělá spíše ze zvyku, než aby se pokoušela udělat na bratra dojem. Po zádech se jí vlnila záplava rozcuchaných kudrn v mahagonovém odstínu, který si právě oblíbila.
Tizianovskou mahagonovou měla ráda a oproti zlatavé, kterou nosila několik posledních let, pro ni znamenala krok žádoucím směrem. Zjistila totiž, že zlatavá se zatraceně špatně udržuje.
Nový odstín byl jen maličko světlejší a jasnější, než jakým ji obdařila příroda, a šel jí k pleti, mléčné a s jemným nádechem do růžová. Po otci zdědila proměnlivé, oříškově hnědé oči. Toho rána vypadaly zachmuřeně, měly barvu podmračeného moře a byly už pečlivě zvýrazněny linkou a řasenkou.
"Vdolky," řekla. Mluvila jako když přede kočka tak dlouho svědomitě cvičila, až si to umění osvojila. "Nám, ňam."

34
35

Na Briana to neudělalo žádný dojem, takže si vestoje ukrojil první sousto a přenesl je k ústům. "Ty jsou moje."
Lexy pohodila rozevlátou hřívou, přešla ke stolu se snídaní a roztomile našpulila rty. Zamžikala řasami, a když Brian postavil talíř před ni, usmála se. "Díky, zlato." Položila mu ruku na tvář a na druhou ho políbila.
Jediná Lexy měla ten velice nehathawayovský zvyk dotýkat se druhých, líbat je a objímat. Brian si vzpomínal, že když matka odešla, Lexy se chovala jako malé štěně, věčně se někomu vrhala do náruče a hledala, ke komu by se přitulila. Sakra, pomyslel si, vždyť jí taky byly teprve čtyři. Zatahal ji za vlasy a podal jí sirup.
"Je ještě někdo vzhůru?"
"Hm. Ten párek v modrém pokoji už vstal a sestřenka Kate byla ve sprše."
"Myslel jsem, že dneska budeš obsluhovat u snídaně."
"Taky že jo," přisvědčila s plnými ústy.
Povytáhl obočí a přelétl očima přes její krátký tenký župánek s rozpustilým vzorem. "To je tvoje nová služební uniforma?"
Překřížila dlouhé nohy a vsunula si mezi rty další sousto vdolku. "Líbí se ti?"
"Dostaneš na spropitném tolik, že budeš moct odejít do penze."
"To jo." Tlumeně se zasmála a posunula vdolky po talíři. "To je můj celoživotní sen, obsluhovat cizí lidi, uklízet po nich špinavé talíře a ukládat si drobné, co mi dají jako spropitné, abych mohla odejít do důchodu a skvěle si žít."
"Každý máme svůj sen," navázal Brian zlehka a postavil před ni šálek kávy zahuštěné smetanou a cukrem. S jejím roztrpčením a zklamáním nesouhlasil, ale chápal je. Měl ji rád, a tak naklonil hlavu na stranu a řekl: "Chceš znát můj?"
"Nejspíš to má co do činění s výhrou v kulinářské soutěži Betty Crockerové."
"Jen nech být, i to se může stát."
"Chtěla jsem být někdo, Bri."

"To přece jsi. Alexa Hathawayová, princezna z ostrova."
Zakoulela očima a zvedla šálek. "V New Yorku jsem nevydržela ani rok. Ani jeden zatracený rok."
"A kdo by o to stál?" Už ta představa stačila, aby mu naskočila husí kůže. Napěchované ulice, zhuštěné pachy, zhuštěný vzduch.
"Být herečkou na Touze není žádný med."
"Zlato, zeptej se mě a povím ti, že ti to jde bezvadně. Jestli chceš kňourat, odnes si ty vdolky nahoru do pokoje. Ještě mi pokazíš náladu."
"Tobě se to řekne." Odstrčila vdolky a Brian talíř zachytil, než stačil sjet ze stolu. "Máš cos chtěl. Den po dni, rok po roce trávíš na vystrkově. Pořád dokola děláš jedno a to samé. Táta ti prakticky přenechal dům, celý den se toulá po ostrově a hlídá, aby nikdo nehnul jediným zrnkem jeho drahocenného písku."
Zvedla se ze stoličky a rozhodila ruce. "I Jo má co chtěla. Je z ní zatraceně drahá fotografka, jezdí si po světě a fotí. A co mám já? No, co mám? Skončila jsem u několika ubohých reklam, hrstky štěků a jedné hlavní role v tříaktovce, kterou hned po premiéře stáhli. A už zase vězím tady, uklízím ze stolu a měním lidem povlečení. A nemůžu to vystát."
Chvíli počkal a pak zatleskal. "To byl ale projev, Lex. Ty vždycky dokážeš najít to pravé slovo. Ale ještě bys měla zapracovat na výrazu. Máš trochu příliš rozmáchlá gesta."
Rty se jí roztřásly a pak se sevřely. "Jdi k čertu, Bri." Než odkráčela, stačila

ještě křečovitě vysunout bradu.
Brian sebral její vidličku, pomyslel si, že toho rána zřejmé skóroval nula ku dvěma, a tak se rozhodl, že dojí i její snídani.
ti Netrvalo ani hodinu a Lexy byla samý úsměv a nasládlý jižanský šarm. Byla to zkušená servírka to ji také při jejím krátkém pobytu v New Yorku zachránilo před hladem a své stoly obsluhovala se zřetelným potěšením a neuspěchaným půvabem.

36
37

Na sobě měla úhlednou sukni, záměrně právě tak krátkou, aby dráždila Briana, a raglánový svetřík, který, jak věřila, dával vyniknout jejím proporcím. Figuru měla dobrou a ze všech sil se snažila, aby šiji udržela.
Ať už obsluhovala hosty nebo hrála divadlo, postavu považovala za součást své profesionální výbavy. Stejně jako pohotový rozzářený úsměv.
"Pane Bensone, co kdybych vám tu kávu přihřála? Jak vám chutná omeleta? Brian je.úžasný kuchař, víďte?"
A protože pan Benson se zjevným uznáním pokukoval po jejím poprsí, ještě kousek se sklonila, něco málo mu za jeho peníze dopřála a teprve pak se přesunula k dalšímu stolu.
"Vy nás dnes opouštíte, že?" Zářivě se usmála na párek novomanželů, kteří se k sobě tulili u stolu v rohu. "Snad se sem někdy vrátíte a ještě se tady ukážete."
Tak proplouvala místností a odhadovala, zda by si ten který host rád popovídal nebo raději zůstal v klidu. Jako obvykle ve všední den nebylo ráno mnoho práce a Lexy měla spoustu času předvádět se v jídelně.
Ve skutečnosti toužila hrát před vyprodaným hledištěm, ve velkých divadlech daleko v New Yorku. Místo toho, přemítala a odhodlaně udržovala ve tváři rozzářený úsměv, ji obsadili do role servírky na stále stejné scéně na stále stejném ostrově.
Vždyť ono je to všechno už celá století totéž, pomyslela si. Na historii si nepotrpěla. Pro ni byla minulost nuda vytesaná do kamene stejně jednotvárně jako Touha i s hrstkou svých starousedlíků.
Pendletonovi se ženili s Fitzsimmonsovými, Brodieovými nebo Verdonovými. To byly čtyři nejdůležitější rodiny na ostrově. Čas od času to některý potomek vzal oklikou a přivezl si manželku z pevniny. Někteří se dokonce odstěhovali, ale jinak téměř všichni zůstávali, generaci po generaci obývali stejné domky a jen mezi stálými obyvateli rozeseli několik jmen navíc.

Je to všechno tak. průhledné, říkala si Lexy, zatímco pohotově pleskla objednávkovým blokem o dlaň a s rozzářeným úsměvem se sklonila nad dalším stolem.
Její matka se provdala za muže z pevniny a nyní vládli v Zátiší Hathawayovi. To oni tam už přes třicet let bydleli, pracovali a potili čas i krev, aby si udrželi dům a ochránili ostrov.
Zátiší, vystavěné vysoko na kopci, ale bylo a navždy mělo zůstat domem Pendletonových.
Před tím zřejmě nebylo úniku.
Lexy si nacpala do kapes spropitné a odnesla špinavé talíře. V okamžiku, kdy vstoupila do kuchyně, jí oči zledovatěly a svůj šarm odložila, jako když had svlékne kůži. Když zjistila, že Brian na její okázalý chlad nijak nereaguje, ještě více ji to popudilo.
Složila talíře, popadla konvici čerstvé kávy a rázovala si to zpátky do jídelny. Celé dvě hodiny tak obsluhovala, uklízela a znovu prostírala a přitom snila o vytouženém životě.
Broadway. Byla si tak jistá, že to dokáže. Všichni jí tvrdili, že má vrozený talent. Pravda, to bylo ještě předtím, než odjela do New Yorku a zjistila, že se musí utkat se stovkami dalších mladých žen, kterým řekli totéž.
Měla z ní být seriózní herečka, žádná naivnoučka šlapka, co pózuje v reklamách na prádlo a říká si herečka a modelka. S důvěrou očekávala, že se hned zpočátku zařadí mezi ty nejlepší. Vždyť jí to myslelo, dobře vypadala a měla talent.
První pohled na Manhattan ji naplnil pocitem cílevědomé energie. Jako by na ni čekal, vzpomínala Lexy, zatímco počítala účet pro stůl číslo šest. Všichni ti lidé, ten hluk a vitalita. A také, to se ví, obchody s nádherným oblečením, elegantní restaurace a ohromující pocit, že všichni mají něco na práci, že všichni někam spěchají.
I ona měla něco na práci, i ona někam spěchala.
Jistě, pronajala si byt, který ji stál příliš peněz, ale s nějakým stísněným

kamrlíkem se spokojit nehodlala. U Bendela

38
39

si dopřála nové oblečení a u Elizabeth Ardenové strávila celičký dlouhý den. To všechno dohromady jí udělalo pořádnou díru do rozpočtu, ale ona v tom viděla investici. Vždyť u konkurzů chtěla vypadat co nejlépe.
Během prvního měsíce prožívala jedno drsné procitnutí za druhým. Rozhodně nečekala tolik konkurence ani tolik zoufalství ve tvářích dívek, které se spolu s ní stavěly do fronty, aby se ucházely o jednu roli za druhou.
Několik nabídek skutečně, dostala, jenže většinou měla konkurz složit v posteli. Na to však byla příliš hrdá a sebevědomá.
Nyní ji její hrdost a sebevědomí, a musela si přiznat, že i vlastní naivita, přivedly zpět.
Ale vždyť je to jen na čas, upamatovala se. Už to nepotrvá ani rok, bude jí pětadvacet a dostane svůj podíl z dědictví. Tedy to, co z něj zbylo. Odveze si jej zpátky do New Yorku, ale tentokrát bude mazanější, opatrnější, chytřejší. Ještě neprohrála, jen si vybírá oddechový čas. Jednoho dne se postaví na jeviště a pocítí, jak se na ni z publika valí vlna lásky a obdivu. Pak z ní bude někdo. Někdo víc než Annabellina mladší dcera.
Když nesla do kuchyně poslední talíře, Brian už dělal v místnosti pořádek. U něj se v dřezu nekupily žádné špinavé hrnce a pánve a stůl nehyzdily žádné rozlité zbytky ani skvrny. Lexy věděla, že se chová nemožně, přesto však pootočila zápěstím, až se hrneček na sarném vršku haldy talířů převrátil, kávová sedlina se rozstříkla kolem a šálek se roztříštil o dlažbu.
"A jeje," řekla, a když se Brian otočil, rozpustile se zašklebila.
"Tebe snad baví dělat ze sebe hlupáka, Lex," prohlásil chladně. "Ohromně se ti to daří." . "Vážně?" Než si to stačila rozmyslet, upustila i ostatní talíře. Zařinčelo to a po celé podlaze se rozkutálelo jídlo a kousky kameniny. "Jak se ti líbí tohle?"

"Co se to sakra snažíš dokázat? Že tě baví všechno ničit? Že za tebou věčně bude někdo lítat a uklízet po tobě?" Přiskočil ke skříňce a vytáhl koště. "Uděláš to sama," rozkázal vrazil jí je do rukou.
"Neudělám." Svého impulzivního činu už sice litovala, ale koště mu strčila zpátky. Barevné střepy značkového servisu se jí válely u nohou jako rozprášený karneval. "Je to tvoje drahocenné nádobí. Úklid1 šije sám."
"Bud1 to uklidíš, nebo přísahám, že o tebe to koště přerazím."
"Jen to zkus, Bri," provokovala Lexy a přistoupila až k němu. Věděla, že nebyla v právu, ale to ji jen utvrdilo v rozhodnutí neustoupit. "Jen to zkus a vyškrábu ti ty tvoje zatracený oči. Už toho mám po krk, jak mi pořád vykládáš, co mám dělat. Tohle je můj dům zrovna tak jako tvůj."
"No, jak vidím, nic se tady neměnilo."
Brian i Lexy se ještě celí rudí zlostí otočili a vytřeštili oči. V zadních dveřích stála Jo, únavu ve tváři a u nohou dva kufry.
"Sotva jsem uslyšela ten rámus a hned po něm veselé štěbetání, hned jsem poznala, že jsem doma."
Lexy prudce a zcela záměrně změnila náladu, zavěsila se do bratra a vzala ho za ruku. "Podívej, Briane, další marnotratník se vrátil. Snad nám ještě zbyla trocha toho vykrmeného telete."
"Já se spokojím s kávou," řekla Jo a zavřela za sebou dveře.

40
41

v

TRI
o stála u okna v ložnici svého dětství. Výhled j byl stejný. Krásná zahrada trpělivě čekala, až ji vyplejí a napojí, hradba tařice už zezlátla a zvonky se vlnily ve větru. Pod ochranou vysokých šiků nachových kosatců a veselých žlutých tulipánů vyhřívaly na slunci své drobné elegantní tvářičky violky. Netýkavky a hvozdíky rozkvetly spolehlivě jako každý rok. Byly tam palmy, uhlazené i rozeklané, a za nimi pod stinnými duby bujela krajkovina kapradí a změť divokých rostlin.

Scénu ozařovalo půvabné, nazlátle perleťové světlo a po obloze se honily mraky a vrhaly pod sebe měkké stíny. Celý ten obraz působil dojmem míru, samoty a pohádkové dokonalosti. Kdyby měla dostatek energie, vyšla by ven, zachytila atmosféru na film a přivlastnila šiji.
Stýskalo se jí po tom. To je zvláštní, pomyslela si Jo, že jsem si teprve nyní uvědomila, jak moc se mi stýskalo po výhledu z pokoje, v němž jsem do svých osmnácti let prožila snad každičkou noc.
Nejednu hodinu také trávila s matkou při práci na zahradě, učila se poznávat květiny, seznamovala se s jejich potřebami i zvyky a s potěšením vnímala hlínu pod rukama a slunce v zádech. Ptáci a motýli, cinkot větrné zvonkohry,

nadýchaná oblaka na blankytné obloze nad hlavou, to všechno patřilo k drahocenným vzpomínkám z dětství.
Zřejmě jsem to až příliš snadno pustila z hlavy, pomyslela si Jo a unaveně se odvrátila od okna. Všechny obrazy té scény, ať už je pořídila pomocí svého fotoaparátu nebo si je jen uložila do paměti, na předlouhou dobu někam založila.
Ani její pokoj se téměř nezměnil. Z obytného křídla Zátiší stále ještě dýchal matčin styl a vkus. Pro starší dceru zvolila Annabelle postel vyrobenou z naleštěné mosazi, zdobenou složitým a proměnlivým vzorem z lišt a knoflíků a krajkovými nebesy. Přehoz byl ze starožitné irské krajky po rodičích, kterou si Jo hned zamilovala pro její vzorek a strukturu. A také proto, zejí připadala tak pevná a nezničitelná.
Tapety po stěnách hýřily veselými zvonky na slonovinovém pozadí, okenní rámy a veřeje měly medově teplou barvu.
Annabelle sama vybrala starožitnosti kulaté lampy a javorové stolky, elegantní křesla a vázy, v nichž byly vždycky čerstvé květiny. Chtěla, aby se její děti co nejdříve naučily žít s cennými věcmi a starat se o ně. Římsu nad malým mramorovým krbem zdobily svíce a mušle. Na policích na protilehlé straně nestály panenky, ale knihy.
Jo si už jako dítě na panenky moc nepotrpěla.
Annabelle byla mrtvá. Třeba tak neústupně setrvávala v této místnosti, v tomto domě a na tomto ostrově, přece byla mrtvá. Někdy v průběhu posledních dvaceti let zemřela a neodvolatelně tak dovršila svůj útěk.
Panebože, proč jen někdo zvěčnil její smrt na filmu? Jo schovala tvář do dlaní a přemýšlela. A proč Annabellinu zvěčnělou smrt poslal její dceři?
SMRT ANDĚLA
Ta slova stála na rubu a Jo si je živě pamatovala. Jak se snažila utišit své srdce, ztěžka přejížděla bříšky prstů mezi ňadry. Co je to za zvrácenost? ptala se sama sebe. Co je to za pohrůžku? A nakolik je namířena proti ní?

42
43

Ta fotografie tam byla, byla skutečná. Když ji propustili z nemocnice a ona se vrátila do svého bytu, snímek zmizel, ale na tom nezáleželo. Nesměla dovolit, aby na tom záleželo. Kdyby připustila, že si to vymyslela, že blouznila, musela by si přiznat, že zešílela.
Jak by se s tím dokázala vyrovnat? Když se vrátila, fotografie tam už ale nebyla. Všechny ostatní ano, všechny snímky, které ji zachycovaly v nejrůznějších situacích všedního dne, ležely stále ještě rozházeny po podlaze v temné komoře, kde je v šoku a panice upustila. Pátrala, celé hodiny strávila prohledáváním každičkého centimetru svého bytu, ale fotografii, která ji srazila na kolena, nenašla.
Co když tam nikdy nebyla? Jo zavřela oči a opřela čelo o okenní tabuli. Jestli si to vymyslela, jestli si z nějakého důvodu přála, aby ten děsivý obraz byl skutečný, aby tam její matka opravdu ležela tak zranitelná a mrtvá, co to o ní asi vypovídá?
S kterou možností se má smířit? S vlastní labilitou, nebo s matčinou smrtí?
Ted1 na to nemysli, poručila si. Dech jí už zase začal váznout v hrdle, a tak si přitiskla ruku na ústa. Odlož to stejně jako jsi odložila ty fotografie. Zamkni to na deset západů dokud nebudeš silnější. Nesmíš se zhroutit podruhé, Jo Ellen, jinak zase skončíš v nemocnici a doktoři se ti znovu budou vrtat v těle i v mysli.
Musíš to zvládnout. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Musíš to zvládnout, dokud nebudeš schopná zformulovat všechny otázky, které si musíš položit, a najít všechny odpovědi, které jen najít lze.
Řekla si, že bude dělat něco praktického, něco obyčejného, a pokusí se alespoň

předstírat, že prostě jen přijela na návštěvu domů.
Šikmou desku stolu sklopila už dříve a položila na ni jeden svůj fotoaparát, ale jak tak na něj zírala, uvědomila si, že další vybalování už nezvládne. Pohlédla na kufry, které

ležely na krásném přehozu na posteli. Představa, že by je měla otevřít, že by měla vybalit oblečení, pověsit je do skříně a uložit poskládané do zásuvek, byla prostě nad její síly, a tak se raději posadila do křesla a zavřela oči. Potřebovala myslet a naplánovat si další postup. Nejvíce práce pokaždé odvedla, když si sepsala seznam svých cílů a úkolů, seřazených v tom nejpraktičtějším a nejúčelnějším pořadí. Vrátit se dornů představovalo jediné možné řešení, bylo tedy praktické i účelné. Byl to, jak si Jo slíbila, první krok. Teď jen aby si nějakým způsobem pročistila a provětrala hlavu a soustředila se na další.
To už ale odplouvala kamsi do polospánku.
Do chvíle, kdy se ozvalo zaklepání, uběhlo patrně sotva pár vteřin, ale Jo sebou trhla a celá zmatená se probudila. Vyskočila rovnýma nohama a měla směšně trapný pocit, že ji málem nachytali, jak uprostřed dne pospává. Než stačila dojít ke dveřím, otevřely se a dovnitř nakoukla sestřenka Kate.
"Á, tady jsi. Proboha, Jo, vždyť vypadáš jako smrtka. Posad se, vypij si čaj a pověz mi, co se to s tebou děje."
To je celá Kate, pomyslela si Jo, i s tím svým přímým, věcným, velitelským tónem. Dívala se, jak Kate i s čajem na podnose vpochodovala dovnitř, a zjistila, že se usmívá. "Zato ty vypadáš skvěle."
"Taky o sebe dbám." Kate postavila podnos na konferenční stolek u sedací soupravy a jednou rukou pokynula na křeslo. "Což se o tobě, alespoň podle toho, jak vypadáš, říct nedá. Jsi moc hubená, moc bledá a vlasy máš v naprosto katastrofálním stavu. To ale spravíme."
Svižně nalila čaj z porcelánového čajníku, zdobeného břečťanovými snítkami, do dvou stejných šálků. "No tak." Opřela se, upila a vyčkávavě se zahleděla na svou společnici.
"Vzala jsem si na nějakou dobu volno," vysvětlovala Jo. Vlastně odjela z Charlotte jen proto, aby si dopřála čas

a ujasnila si důvody a pohnutky, které ji vedly k návratu domů. "Na pár týdnů."
"Jo Ellen, mě neobalamutíš."
To jsme nedokázali nikdy, pomyslela si Jo, nikdo z nás, a už vůbec ne od té chvíle, co Kate vstoupila do Zátiší. Přijela na týden několik dní poté, co Annabelle utekla, a o dvacet let později tam stále ještě byla.
Bůh ví, že jsme ji potřebovali, pomyslela si Jo, zatímco se pokoušela odhadnout, kolik toho musí Katherine Pendletonové prozradit, aby jí to prošlo. Upíjela čaj a vyčkávala.
Kate byla Annabellina sestřenice a z jejích očí, barvy pleti i postavy se dala vyčíst rodinná podoba. Ale to, co alespoň v dceřiných vzpomínkách u Annabelle vždycky působilo něžně a přirozeně ženský, se u Kate přetavilo v energickou přesnost.
Ano, Kate o sebe skutečně dbala, s tím musela Jo souhlasit. Vlasy nosila nakrátko ostříhané na kluka, takže vypadaly jako jakýsi nazrzlý čepec, který se hodil k jejímu ostražitému obličeji i praktickému stylu. Oblékala se tak trochu nedbale, ale rozhodně ne lajdácky. Džíny měla pokaždé vyžehlené a bavlněnou košili naškrobenou. Nehty nosila upravené a krátké a nikdy na nich nechyběly tři vrstvy bezbarvého laku. Ačkoli jí už bylo padesát, udržela si pěknou postavu, takže zezadu šiji člověk mohl snadno splést s mladým chlapcem.
Do jejich života vstoupila v době, kdy na tom byli nejhůře, a nikdy neztratila kuráž. Prostě tam byla, starala se o kdejakou maličkost, každého dostrkala až k tomu, co bylo třeba udělat, a svým praktickým způsobem je tyranizovala i milovala, až jim poskytla alespoň jakous takous iluzi normálního života.
"Stýskalo se mi po tobě, Kate," zašeptala Jo. "Vážně se mi stýskalo."
Kate se na ni na okamžik upřeně zahleděla a přes tvář sejí mihl zvláštní výraz.
"Mě neobměkčíš, Jo Ellen. Máš proble

my a buď mi o nich povíš sama, nebo to z tebe vymáčknu. Ať tak či onak, já se to dozvím."
"Potřebovala jsem si odpočinout."
To je bezpochyby pravda, přemítala Kate, vždyť stačí, aby se na to děvče

podívala. A protože Jo znala, nijak zvlášť nevěřila, že za ten rozbolavělý výraz v jejích očích nese vinu nějaký muž. Takže zbývá jen práce. Práce, která Jo přivádí do cizích a vzdálených zemí, pomyslela si Kate. Často i na nebezpečná místa, dějiště válek a různých katastrof. Práce, kterou její mladá sestřenice záměrně nadřadila svému životu i rodině.
Děvčátko, pomyslela si Kate, moje ubohé malé roztomilé děvčátko. Co sis to udělala?
Aby se jí neroztřásly ruce, ještě pevněji sevřela ouško hrnečku a zeptala se: "Ublížil ti někdo?"
"Ne, ne," opakovala Jo, odložila šálek s čajem a přitiskla si prsty na bolavé oči. "Je to jen přepracování, stres. Nejspíš jsem několik posledních měsíců přepínala síly. To je tím vypětím, jinak nic."
Fotografie. Máma.
Kate svraštila obočí, až se mezi ním jasně rýsovala vráska, známá pod nepříliš lichotivým označením Pendletonovic mračilka. "Jaká starost tě užírá, Jo Ellen, že se ti chvějí prsty?"
Jo sevřela roztřesené ruce a na obranu je schovala do klína. "Nejspíš by se dalo říct, že jsem o sebe nedbala," odpověděla a pousmála se. "Však já už to napravím."
Kate bubnovala prsty o područku křesla a prohlížela si její obličej. Starosti se zaryly tak hluboko, že o pouhé profesionální obavy jistě nešlo. "Bylas nemocná?"
"Ne." Lež jí sjela ze rtů téměř tak lehce, jak si to naplánovala. Obezřele zahnala myšlenku na nemocniční pokoj, protože si byla téměř jistá, zeji Kate dokáže vyčíst i z její mysli. "Jsem jen trochu přetažená. Poslední dobou špatně spím." Katin upřený pohled ji znervózňoval, a tak se zvedla, přešla k saku, které si přehodila přes křeslo, a zalovila po

cigaretách. "Uzavřela jsem smlouvu na tu knihu, však jsem ti o tom psala. Myslím, že mi to dodalo," řekla a cvakla zapalovačem. "Pro mě je to neznámá půda."
"Měla bys na sebe být pyšná, ne z toho málem onemocnět."
"Máš pravdu. Naprostou pravdu." Jo vyfoukla kouř a zahnala představu Annabelle i fotografií. "Vzala jsem si trochu volna."
To není všechno, odhadovala Kate, ale prozatím to stačí. "Dobře, že jsi přijela domů. Při Brianově kuchyni se za pár týdnů zase trochu spravíš a Bůh ví, že pomocná ruka nám přijde vhod. Pokoje i chaty jsou většinou na celé léto zadané."
"Takže podniku se daří?" zeptala se Jo bez valného zájmu.
"Všichni si potřebujeme odpočinout od vlastní rutiny a trochu jí pochytit od někoho jiného. Lidé, kteří přijíždějí sem, většinou hledají klid a samotu, jinak by byli na Hilton Head nebo v Jekyllu. Pořád ale vyžadují čisté povlečení a ručníky."
Kate zabubnovala prsty a krátce pomyslela na všechnu práci, která ji odpoledne čeká. "Lexy dost pomůže," navázala, "ale pořád ještě na ni není žádné spolehnutí. Jeden nikdy neví, kdy se na celý den někam vypaří a kdy udělá, co je třeba. Taky se vyrovnává s nějakým tím zklamáním, to víš, bolesti růstu."
"Lexy je čtyřiadvacet, Kate. Už by měla být dospělá."
"Někomu to trvá déle. To není žádná chyba, to je fakt." Kate se zvedla, jako vždy připravená bránit svá kuřátka, třeba jen před klovanci z vlastního hejna. "Někteří lidé se nikdy nedokáží vypořádat se skutečností," přisadila si Jo, "a celý život pak tráví tím, že všechny ostatní obviňují ze svých nezdarů a zklamání."
"Alexa není samý nezdar. Nikdy jsi s ní neměla dost trpělivosti a ona s tebou zrovna tak. To je taky fakt."

"Já po ní nechci, aby se mnou měla trpělivost." Stará zášť vyplouvala na povrch jako horký olej na znečištěné hladině. "Nikdy jsem její ani nikoho jiného o nic neprosila."
"Ne, to tedy ne, Jo," souhlasila Kate netečně. "Kdybys o něco požádala, musela bys to třeba splatit ze svého. Kdybys dovolila, aby tě někdo potřeboval, třeba by sis pak musela přiznat, že i ty potřebuješ jeho. No, je načase, abyste si ujasnili pár věcí. Už jsou to dva roky, co jste se tady naposledy všichni tři sešli."
"Já vím, kolik je to let," namítla Jo zatrpkle. "A ani Brian, ani Lexy mě nepřivítali o nic srdečněji, než jsem čekala."

"Možná bys od druhých dostala víc, kdybys od nich také víc očekávala," opáčila Kate a sevřela rty. "Ani ses nezeptala na otce."
Jo mrzutě zamáčkla cigaretu. "Na co bych se podle tebe měla ptát?"
"Takový přezíravý tón na mě nezkoušej, mladá dámo. Jestli máš bydlet pod touhle střechou, tak budeš prokazovat alespoň trochu úcty těm, kteří ti ji poskytují. A když už tady budeš, odpracuješ si svůj díl. V posledních několika letech nesl na svých bedrech příliš starostí s provozováním hotelu tvůj bratr. Je načase, aby se do práce pustila celá rodina a abys k ní patřila i ty."
"Já nejsem žádná hostinská, Kate, a nedovedu si představit, že by Brian chtěl, abych strkala nos do jeho záležitostí."
"Na to, abys vyprala, vyleštila nábytek nebo odmetla z verandy písek, hostinská být nemusíš."
Když Jo uslyšela její ledový tón, uchýlila se ke vzdorné sebeobraně. "Já to nemyslím tak, že si svůj díl neodpracuji, jen jsem chtěla říct, že."
"Já vím přesně, cos chtěla říct, a povídám ti, mladá dámo, že tohohle přístupu už mám plné zuby. Všichni tři byste se raději utopili v bažině, jen abyste nemuseli požádat vlastního sourozence o pomoc. A ty by ses raději udusila, než bys o něco poprosila vlastního tátu. Nevím, jestli se navzájem předháníte nebo jste jen tak tvrdohlaví, ale dokud jsi tady,

48
49

r
chci, abys na to zapomněla. Tohle je tvůj domov. Bůh ví, že je nejvyšší čas, aby to z něj bylo cítit."
"Kate," vyhrkla Jo, ale ta už si to namířila ke dveřím.
"Ne, teď jsem příliš rozzlobená, než abych se s tebou bavila."
"Chtěla jsem jen říct." Když se dveře rázně zavřely, Jo si zhluboka povzdechla. Hlava ji bolela, žaludek měla jako v kleštích a pocit viny ji tížil na prsou jako balvan.
Kate se mýlí, pomyslelasi. Připadala si přesně jako doma.
Sam Hathaway stál na břehu bažiny a pozoroval, jak se jestřáb vznesl nad své loviště. Toho rána odešel z domu těsně před svítáním a procházel se po části ostrova obrácené k pevnině. Věděl, že Brian šel ven zhruba ve stejnou dobu, ale nemluvili spolu. Měli každý své vlastní zvyky a vlastní trasu.
Čas od času si Sam vzal džíp, ale většinou chodil pěšky. Někdy se vydal k dunám a sledoval, jak slunce vychází nad mořem, až hladina celá zkrvavěla, zezlátla a zmodrala. Když nedohlednou pláž zalilo zářivé světlo, dokázal se celé hodiny procházet, očima horlivě sledoval erozi a pátral po sebemenším novém nánosu písku.
Mušle nechával, kde je voda vyplavila.
Na louky mezi písečnými přesypy se odvažoval jen málokdy. Byly křehké a každá šlápota jim přinášela újmu a změnu. Sam proti změnám tvrdě bojoval.
Jindy se raději vydal za duny až k okraji lesa, kde byla jezírka a mokřiny plné života a hudby. Občas mu poránu namísto hromobití vln a východu slunce přišel vhod spíše tamější klid a mdlé světlo. Dokázal celé minuty bez hnutí stát na místě jako trpělivá volavka číhající na neopatrnou rybku.
Mezi rybníky, vrbovým porostem a tlustou vrstvou okřehku byl občas schopen zapomenout, že kromě tohoto

jeho světa existuje ještě nějaký jiný. Zde se v rákosí skrýval aligátor a trávil poslední potravu, želva se vyhřívala na kládě a nejspíš se sama měla stát jeho další kořistí, a to vše mu připadalo skutečnější než sami lidé.
Ale jen velice zřídka zašel Sam dál, až za rybníky do lesního šera. Les mívala Annabelle nejraději.
Jindy ho to zase táhlo sem, k tajemstvím opředené bažině. Zde se odehrával cyklus, který chápal, koloběh růstu a rozkladu, života a smrti. To byla příroda sama, to dokázal přijmout. V tomhle neměl prsty žádný člověk a Sam si říkal, že dokud tomu dokáže zabránit, žádný člověk do toho zasahovat nebude.
Sledoval, jak po břehu cupitají drobní krabi, kteří měli tak naspěch, až bláto tiše prskalo jako mýdlové bubliny. Věděl, že až odejde, připlíží se podél bažiny mýval a s ním i další dravci, horlivé kraby pochytají a uspořádají hody.
To všechno bylo součástí koloběhu.
Nyní, když se vší nádherou usedlo na trůn jaro, zvlněné sítiny přešly od okrové k zelené a louky rozkvétaly všemi odstíny limonky a terčovky. Sam už více než třicetkrát viděl, jak na Touhu přichází jaro, a nikdy ho to neomrzelo.

Půda patřila jeho ženě a přecházela v její rodině z generace na generaci, ale jakmile na ni vkročil on, začala patřit jemu. Stejně tak, jako mu v okamžiku, kdy na ní spočinul pohledem, začala patřit i Annabelle.
Ženu si neudržel, ale prostřednictvím její zrady si udržel půdu.
Sam byl fatalista, nebo se jím alespoň časem stal. Svému osudu člověk neuteče.
Půdu získal od Annabelle a pečlivě se o ni staral, zuřivě ji bránil a nikdy ji neopouštěl.
Ačkoli se už léta v noci neotočil a nevztáhl ruce po přízraku své ženy, nacházel ji všude, kam na Touze pohlédl.
V tom byla jeho bolest i útěcha.
V místech, kde řeka ukrajovala ze břehu bažiny, uviděl Sam obnažené kořeny stromů. Někteří lidé říkali, že takové

břehy je třeba zpevnit a chránit, ale Sam věřil, že si příroda pomůže sama. Vždyť pokud člověk, ať už se zlým nebo dobrým úmyslem, vztáhne ruku na řeku a změní její tok, kdovíjak se to projeví v jiných oblastech.
Ne ne, on to tak nechá a dovolí zemi i moři, větru i dešti, aby si to mezi sebou vyřikali sami.
O několik metrů dál stála Kate a prohlížela si ho. Byl to vysoký šlachovitý muž se zdravě opálenou pletí a stříbrem prokvetlými vlasy. Přísné rty.se usmívaly jen zřídkakdy a o jeho proměnlivých, oříškově hnědých očích to platilo dvojnásob. Z koutků očí se rozvíral vějíř vrásek. Zaryly se hluboko a v souladu s oním podivným zákonem mužského rodu jeho tvář ještě více zdůraznily.
Měl velké ruce i nohy a obojí předal svému synovi, ale Kate věděla, že se dokáže pohybovat se zlověstným, nehlučným půvabem, který si žádný městský člověk nikdy nemohl osvojit.
Za celých dvacet let ji nepřivítal ani nečekal, že odejde. Prostě tam přijela, zůstala a splnila svůj úkol. Kate ve slabých chvilkách uvažovala, co by si asi pomyslel a co by udělal nebo řekl, kdyby si jednou sbalila věci a odešla.
Ona ale neodešla a pochybovala, že to kdy udělá.
Téměř po celých těch dvacet dlouhých let Sama Hathawaye milovala.
Narovnala se v ramenou a sevřela rty. I když si myslela, že Sam už o ní ví, bylo jí jasné, že na ni nepromluví, dokud sama nezačne.
"Ranním trajektem přijela Jo Ellen."
Sam dále sledoval, jak jestřáb krouží po obloze. Ano, věděl, že tam Kate je, a stejně dobře věděl, zeji k bažině přivedl nějaký pro ni důležitý důvod. Kate si na bláto ani aligátory nepotrpěla.
Zeptal se: "Proč?" a vyloudil z ní netrpělivý povzdech.
"Je tady doma, nebo snad ne?"
Promluvil pomalu, jako by jen nerad skládal dohromady slova. "Ona to tak nejspíš nevidí. Už hezky dlouho."

"Ať si Jo říká cokoli, pořád je to její domov. Ty jsi její otec a měl bys ji doma přivítat."
Sam si představil starší dceru a uviděl tak jasně svou ženu, až ho to přivádělo k zoufalství i zuřivosti. Z jeho hlasu se však dal vyčíst jen nezájem. "Později se stavím."
"Už nebyla doma skoro dva roky, Same. Proboha, jdi se podívat na svou dceru."
Zavrtěl se, protože mu to bylo nepříjemné a na obtíž. Takové pocity v něm dokázala vyvolat jen Kate. "Času dost, ledaže by se hned odpoledne chtěla vrátit na pevninu. Pokud si vzpomínám, nikdy na jednom místě dlouho nevydržela a už se nemohla dočkat, až se Touhy zbaví."
"To, že odešla na školu a vybudovala si postavení a vlastní život, přece ještě neznamená, že všechno hodila přes palubu."
Ačkoli se Sam nepohnul a nevydal ani hlásku, Kate poznala, že se svým šípem trefila do černého, a zalitovala, že jej vůbec musela vystřelit. "Ona je zpátky, Same. Myslím, že nějakou dobu nikam neodjede, ale o to teď nejde."
Přistoupila k němu, pevně ho uchopila za paži a otočila ho čelem k sobě. Občas aby mu člověk takovou samozřejmou věc strčil až pod nos, aby si jí vůbec všiml, pomyslela si. A právě o to jí nyní šlo.
"Je na tom špatně. Nevypadá dobře, Same. Zhubla a je bledá jako stěna. Tvrdí, že nebyla nemocná, ale to lže. Je jako pára nad hrncem."
Samovi se v očích poprvé mihl náznak znepokojení. "Stalo sejí něco při práci?"
No konečně, pomyslela si Kate, ale měla se na pozoru, aby nedala najevo

zadostiučinění. "Tak to není," odpověděla mírněji. "Něco v ní hlodá. Člověk si na to nemůže sáhnout prstem, ale ono to tam je. Potřebuje domov a rodinu. Potřebuje svého otce."
"Jestli má Jo nějaký problém, vypořádá se s ním sama. Tak jako vždycky."

53
52

"Chceš říct, že jí nikdy nic jiného nezbývalo," odsekla Kate. Nejraději by jím byla třásla, dokud z něj nevypadne klíč, kterým si zamkl srdce na dva západy. "Sakra, Same, jdi za ní."
Díval se někam dozadu směrem k mokřině. "Už přece vyrostla z věku, kdy mě potřebovala, abych jí foukal bolístky."
"Ne, ještě ne," řekla Kate a pustila jeho paži. "Pořád je to tvoje dcera a vždycky to tak bude. Belle nebyla sama, kdo utekl, Same." Sledovala, jak se přijejích slovech jeho tvář uzavřela, a prudce zavrtěla hlavou. "Brian, Jo i Lexy ji ztratili taky. Škoda jen, že přitom přišli i o tebe."
Sam strnul, otočil se a zahleděl se kamsi nad bažinu. Věděl, že až bude zase sám, jeho vnitřní napětí povolí. "Už jsem povídal, že se později stavím. Jestli mi Jo Ellen má co říct, může to udělat pak."
, Jednou přijdeš na to, že i ty máš co říct jí, jim všem."
Nechala ho být a doufala, že na to přijde brzy.

ČTYŘI
rian stál ve dveřích na západní terase a prohlížel si sestru. Zdála se mu křehká, vyplašená a uprostřed slunečního světla a květin tak nějak ztracená. Stále ještě na sobě měla pytlovité kalhoty a vytahaný lehký svetřík, v nichž přijela, a k tomu přidala sluneční brýle s kulatými kovovými obroučkami. Brian si představoval, že úplně stejné oblečení nosí i když je na lovu za svými záběry, ale v tu chvíli jen ještě více zdůrazňovalo celkový dojem nemocného člověka.
Jo z nás přece vždycky bývala nejhouževnatější, vzpomněl si. Už jako dítě chtěla pokaždé všechno dělat sama, sama nacházet odpovědi, řešit hádanky, vyhrávat rvačky.
Ničeho se nebála, na stromě pokaždé vylezla ještě výš, ve vlnách se pouštěla ještě dál, lesem běhala ještě rychleji. Jen proto, aby dokázala, že to zvládne, přemítal Brian. Měl pocit, jako by si Jo Ellen neustále hledala něco, co potřebovala dokázat.
Když jim odešla matka, zdálo se, že je pevně rozhodnutá přesvědčit ostatní, že nikoho a nic nepotřebuje a vystačí si sama.
No, pomyslel si Brian, tentokrát něco potřebuje. Vyšel ven, ale když Jo otočila hlavu a podívala se na něj zpoza tónovaných skel, nepromluvil, posadil se na houpací lavici vedle ní a položil jí do klína talíř, který přinesl.

54
55

Řekl jediné slovo: "Jez."
Jo se podívala dolů na smažené kuře, kyselé zelí a horký zlatavý vdolek. "To je polední specialita?"
"Hosté si dnes většinou vzali balíček s obědem s sebou. Na to, aby člověk jedl uvnitř, je příliš hezky."
"Sestřenka Kate povídala, že máš pořád hodně práce."
"Dost." Ze zvyku se odrazil a rozhoupal lavici. "Co tady děláš, Jo?"
"Zdálo se mi, že v tuhle dobu se hodí sem zajet." Zvedla stehýnko a zakousla se do něj. Její" žaludek provedl náhlý pohyb vzhůru a pak zase dolů, jako by se rozhodoval, zda má přijmout potravu, ale Jo se nedala a polkla. "Svůj díl práce odvedu a do cesty se ti plést nehodlám."
Brian chvíli poslouchal, jak lavice skřípe, a pomyslel si, že by měl namazat závěsy. "Pokud si vzpomínám, nic takového jsem neřekl," namítl jemně.
"Tak se tedy nebudu plést do cesty Lexy." Jo znovu ukousla a zamračila se na něžně růžové muškáty přetékající z rohů betonového truhlíku zdobeného buclatými andílky. "Můžeš jí vyřídit, že proto, abych ji brzdila v rozletu, jsem nepřijela."
"Jen šijí to pověz sama." Brian otevřel termosku, kterou přinesl s sebou, a

nalil do víčka čerstvě vymačkanou citronádu. "Já se mezi vás dvě plést nebudu. Ještě byste mě nakonec obě koply do zadku."
"Fajn, tak se do toho tedy nepleť." Začínala ji bolet hlava, ale vzala pohárek a napila se. "Nechápu, proč mě tak hrozně nesnáší."
"To nemám ponětí," utrousil ledabyle Brian, zvedl termosku a napil se přímo z hrdla. "Ty jsi úspěšná, slavná, finančně nezávislá a ve svém oboru jsi něco jako vycházející hvězda. To všechno by Lexy chtěla taky." Vzal vdolek, rozlomil jej, až se zevnitř vyvalila pára, a půlku jí podal. "Nechápu, proč by ji to mělo vyvádět z míry."
"Toho všeho jsem dosáhla vlastními silami a pro sebe. Nesedřela jsem ze sebe kůži jen proto, abych se dostala tak

daleko a trumfla přitom ji." Jo si bez rozmýšlení nacpala do úst sousto vdolku. "Není to moje vina, že se vyžívá v jakési dětinské představě, jak její jméno září v průčelí divadla a lidé jí házejí k nohám růže."
"Tobě to možná připadá dětinské, ale tím se na jejím snu nic nemění." Než Jo stačila odpovědět, Brian zvedl ruku. "Já se mezi vás dvě plést nebudu. Klidně si ve svém volném čase třeba vyškrábejte oči. Ale povídám ti rovnou, že by tě dostala levou zadní."
"Já se s ní přece nechci prát," řekla Jo unavené. Ucítila vůni vistárie, která bujela nedaleko u klenuté železné mříže, a zaplavila ji další živá vzpomínka na dětství. "Nepřijela jsem se prát s nikým."
"To je mi ale změna."
Nad tou poznámkou se musela usmát. "Možná mám teď víc pochopení."
"Zázraky se dějí. Sněz to zelí."
"Nepamatuji se, že bys byl někdy tak pánovitý."
"Já zas mám pochopení míň."
Jo ze sebe vypravila něco jako zasmání, vzala vidličku a šťourala se v zelí. "Pověz mi, co se tady změnilo, Bri, a co je pořád stejné." Přenes mě domů, pomyslela si, ale vyslovit to nedokázala. Přenes mě zpátky.
"Tak počkej. Giff Verdon přistavěl k Verdonovic domu další místnost."
"Uber plyn." Jo svraštila obočí. "Mladý Giff, ten hubeňour s šošolkou? Ten, co byl vždycky blázen do Lexy?"
"To je on. Trochu se zakulatil, to zase ano, a umí se ohromně ohánět pilou a kladivem. Teď nám tady dělá všechny opravy. Do Lexy je blázen pořád, ale řekl bych, že teď už ví, oč mu jde."
Jo si odfrkla a bez rozmýšlení nabrala další sousto zelí. "Ta ho slupne jako malinu."
Brian pokrčil rameny. "Možná, ale myslím, že to nebude tak lehce stravitelné sousto, jak si Lexy asi představuje. Ta Sandersovic holka, Ráchel, se v Atlante zasnoubila

W
s nějakým klukem z univerzity. Teď" v září se tam bude stěhovat."
"Ráchel Sandersová." Jo šiji snažila vybavit. "To byla ta šišlavá nebo ta uhihňaná?"
"Ta uhihňaná až člověku zvonilo v uších." Brian měl radost, že Jo jí, a tak natáhl ruku přes opěradlo a uvolnil se. "Stará paní Fitzsimmonsová už víc než před rokem zemřela."
"Stará paní Fitzsimmonsová," zamumlala Jo. "Vždycky loupala na verandě ústřice a ten její lenivý pes jí ležel u nohou hned vedle houpacího křesla."
"Ten zemřel taky, hned po ní. Nejspíš už bez ní neměl chuť žít."
"Nechala mě, abych šiji fotila," vzpomínala Jo. "To jsem ještě byla malá a teprve jsem se to učila. Pořád ty fotky mám. Některé nejsou zrovna špatné. Pan David mi je pomáhal vyvolat. Musela jsem být strašně otravná, ale ona tam jen tak seděla v houpacím křesle a nechala mě, ať se na ní cvičím."
Jo se opřela a přizpůsobila rytmu houpací lavice, pomalému a monotónnímu jako rytmus celého ostrova. "Doufám, že se to odehrálo rychle a bezbolestně."
"Zemřela ve spánku ve zralém věku devadesáti šesti let. O moc lip snad už ani dopadnout nemohla."
"To ne." Jo zavřela oči a na jídlo už zapomněla. "Co se stalo s jejím domkem?"
"Připadl pozůstalým. Pozemek už v roce 1923 z valné části odkoupili od Fitzsimmonsových Pendletonovi, ale domek i s tím kousíčkem půdy, co na něm stojí, byl její. Zdědila ho její vnučka." Brian znovu zvedl termosku a tentokrát

se napil zhluboka. "Je to doktorka. Zařídila si tady na ostrově praxi."
"Takže my máme na Touze lékařku?" Jo otevřela oči a povytáhla obočí. "No ne. Tomu říkám pokrok. A lidi k ní opravdu chodí?"
"Zřejmě ano, alespoň se to postupně učí. Patrně tady zapustila kořeny."

"Takže to musí být první nový usedlík za posledních dejme tomu deset let, ne?"
"Tak nějak."
"Nechápu, proč." Jo se odmlčela, protože ji něco napadlo. "Není to snad Kirby? Kirby Fitzsimmonsová? Když jsem byla malá, několikrát po sobě sem přijela na prázdniny."
"Asi sejí to tak zalíbilo, že se sem vrátila."
"To tedy zírám. Kirby Fitzsimmonsová, a hned doktorka." Jo pocítila záchvěv radosti, překvapivý pocit, který už téměř neznala. "Hodně jsme se kamarádily. Pamatuji se na to léto, kdy pan David přijel na ostrov fotit a přivezl s sebou rodinu."
Těšilo ji vzpomínat, vybavovat si malou kamarádku, její rychlý severský přízvuk a dobrodružství, která prožily, i ta, která si jen společně vysnily.
"Tys většinou někam odběhl s jejich kluky a nestaral ses, co dělám," pokračovala Jo. "Pokud jsem zrovna neotravovala pana Davida, aby mi půjčil svůj fotoaparát, šly jsme někam s Kirby a koledovaly si o malér. Bože, je to už dvacet let a jako by se to stalo včera. To bylo to léto, co."
Brian přikývl a dokončil to za ni. "To léto, co máma odešla."
"Vidím to všechno jako v mlze," zašeptala Jo a z hlasu jí vyprchala všechna radost. "Žhavé slunce, dlouhé dny, parné noci plné zvuků. Všechny ty tváře." Zajela prsty pod brýle a protřela si oči. "Vstávala jsem za úsvitu, abych mohla všude chodit s panem Davidem. Slupla jsem pár studených šunkových chlebíčků a zchladila se v řece. Máma pro mě odněkud vyhrabala starý foťák takový ten obyčejný pro děti a já vždycky zaběhla k Fitzsimmonsovým a fotila jsem, dokud nám paní Fitzsimmonsová neřekla, ať už s Kirby upalujeme pryč. Měly jsme na to hodiny a hodiny, spoustu času, dokud nezapadlo slunce a máma nás nezavolala k večeři."
Jo pevně zavřela oči. "Je toho tolik, mám v hlavě tolik představ, a přece si ani jednu nedovedu úplně jasně vybavit.

59
58

Pak byla pryč. Jednou ráno jsem se probudila a chystala se na všechny ty věci, o které si dlouhý letní den přímo říkal, a ona zkrátka zmizela. A najednou vůbec nebylo co dělat."
"Léto skončilo," dodal Brian tiše. "Pro nás pro všechny."
"To ano." Jo se znovu roztřásly ruce, a tak se natáhla do kapes pro cigarety. "Myslíš na ni někdy?"
"Proč bych to dělal?"
"To nikdy nepřemýšlíš, kam asi šla? Co dělala?" Jo křečovitě vdechla kouř a v hlavě se jí vybavily oči s těžkými víčky, bez života. "A proč?"
"Mě se to netýká." Brian vstal a sebral talíř. "Ani tebe. Nikoho z nás se to už netýká. Od toho léta uplynulo dvacet roků, Jo Ellen, a teď už je trochu pozdě na to dělat si s tím starosti."
Jo otevřela ústa, ale když se Brian otočil a vydal zpět k domu, zase je zavřela. Ona si s tím starosti dělala. A ke všemu byla vyděšená.
li Lexy šplhala přes duny k pláži a stále ještě soptila. Byla si jistá, že Jo se vrátila jen proto, aby vystavovala na odiv své úspěchy a svůj nóbl život. Už to, že do Zátiší přijela tak těsně po jejím nezdaru, nebyla pro Lexy žádná náhoda. Ted se bude naparovat a vítězoslavně bušit do prsou a Lexy aby se naopak pokorně bila v prsa. Stačilo na to pomyslet a krev v ní vřela, až se tryskem rozběhla po ušlapaném písku přes duny a od sandálů jí odletoval písek.
Tentokrát ne, slibovala si. Tentokrát hlavu neskloní, nedovolí, aby ji sestřin poslední triumf, poslední úžasná cesta, poslední zázračný výkon odsunul do vedlejší role. Ona tu malou, bezvýznamnou sestřičku dál hrát nebude. Z téhle úlohy už vyrostla. A byl nejvyšší čas, aby si to všichni uvědomili.
Na široké půlkruhové pláži bylo pár lidí. Svá území si vykolíkovali dekami a barevnými slunečníky a Lexy si všimla, že někteří mají pestré pruhované balíčky s jídlem ze Zátiší.

Na její nos zaútočila vůně moře, opalovacího krému a pečeného kuřete. Nějaké batole nabíralo lopatkou písek do červeného kbelíčku, zatímco si jeho matka ve

stínu přenosného přístřešku četla brožovanou knihu. Jakýsi muž se pod nemilosrdným sluncem pomalu opékal jako na rožni. Dva párky, které ráno obsluhovala, si udělaly piknik a u přenosného sterea se společně smály hlasovým kouskům Annie Lennoxové.
Lexy o ně nestála. Na její pláži, během její osobní krize neměli co dělat. Aby se jich zbavila, otočila se a vydala se podél ohybu pryč, dál od jejich provizorního tábora.
Dole ve vodě zahlédla známou postavu to se slunce zatřpytilo na opálených mokrých ramenou a zalesklo na vybělených vlasech. Na Giffa a jeho zvyky je spolehnutí, pomyslela si, a navíc to bylo přesně to, co potřebovala. Během polední přestávky si pokaždé zašel narychlo zaplavat a Lexy věděla, že se mu líbí.
Nedělal s tím žádné tajnosti a ona nebyla z těch, kterým by pozornost přitažlivého muže byla proti mysli, zvláště když potřebovala zvednout sebevědomí, a tak si řekla, že by ji toho dne mohl vrátit do normálních kolejí drobný flirt a možná i trocha nezávazného sexu.
Lidé vykládali, že její matka ráda flirtovala. Lexy sice nebyla dost stará na to, aby si ve spojitosti s Annabelle vybavovala něco víc než jen nejasné obrazy a jemné vůně, ale myslela si, že ke své schopnosti koketovat přišla zcela přirozeně. Matka se ráda strojila a usmívala na muže. A pokud měla pravdu teorie o tajném milenci, pak se Annabelle alespoň na jednoho muže víc než jen usmívala. K takovému závěru došla ostatně po několikaměsíčním vyšetřování i policie.
Lexy se domnívala, že se v milování vyznáalespoň jí to říkali tak často, až to začala pokládat za jakýsi znamenitý rys své osobnosti. Ona sama byla přesvědčená, že když se člověk potřebuje zbavit napětí a soustředit na sebe bezvýhradnou pozornost druhého, jen máloco se mu vyrovná.

60
61

Měla ráda sex i se všemi rozpálenými a kluzkými pocity, které k němu patřily. Muži přitom obvykle sotva měli ponětí, zda žena myslí na ně nebo na posledního hollywoodského hezouna, ale na tom přece nezáleželo. Stačilo, aby se dobře zhostila své role a zapamatovala si ty správné repliky.
Lexy se považovala za rozenou herečku.
Nyní se rozhodla, že přišel čas, aby se ona sametová opona rozhrnula i před Giffem Verdonem.
Nejprve odhodila na ušlapaný písek ručník, který si přinesla s sebou. Ani v nejmenším nepochybovala, že ji Giff sleduje. Muži ji sledovali vždycky.
Připadala si jako na scéně a vložila do výstupu celé srdce. Postavila se až k vodě, sňala brýle proti slunci a nedbale je upustila na ručník. Zvolna zula sandály, pak uchopila lem kratičkých letních šatů a pozvolným pohybem jej nadzvedla jako při pomalém striptýzu. Pod šaty měla už jen titěrné bikiny, které jí zakrývaly jen o málo víc než klín a hroty ňader.
Odhodila tenkou bavlnu, zatřásla hlavou, oběma rukama stáhla vlasy dozadu a pak s pyšným pohupováním v bocích vkročila jako siréna do moře.
Giff přes sebe nechal převalit další vlnu. Věděl, že každý její pohyb, každé gesto je dobře promyšlené, ale nevadilo mu to. Jak tam tak stála, samá svůdná křivka a zlatavá pleť a vlasy jí ve spirálách splývaly na ramena jako řeřavé plameny, nemohl od ní odtrhnout oči, nedokázal vlastnímu tělu zabránit, aby se napjalo a ztuhlo samou touhou.
Zatímco se brodila vodou, a tají stoupala po těle, představoval si, jaké by to bylo, kdyby se do ní v rytmu kolébavých vln pomalu pohroužil. Všiml si, že i ona ho pozoruje a že jí oči zezelenaly odleskem moře a rozesmály se.
Ponořila se, pak se opět napřímila, vlasy měla mokré a lesklé a po kůži jí stékala voda. Zasmála se nahlas.
"Moře je dnes studené," zavolala na něj. "A trochu rozbouřené."
"Ty do něj obvykle vlezeš až v červnu."

"Třeba jsem dnes potřebovala, aby bylo studené," řekla a nechala se přinést blíž další vlnou. "A taky rozbouřené."
"Zítra bude ještě studenější a rozbouřenější," navázal. "Bude pršet."
"Hm." Chvíli splývala na zádech a pozorovala blankytnou oblohu. "Možná přijdu zas." Nechala nohy klesnout pod hladinu, začala šlapat vodu a pozorovala ho.
Když dospívali, zvykla si, že ji svýma tmavě hnědýma očima sleduje jako štěně. Byli stejně staří, téměř po celou dobu vyrůstali bok po boku, ale všimla si, že

za ten rok, co žila v New Yorku, se změnil.
Obličej byl jemnější a ústa se zdála pevnější a sebejistější. Dlouhé řasy, kvůli nimž si z něj chlapci v dětství nemilosrdně utahovali, už nepůsobily ženským dojmem. Světle hnědé vlasy měl rovné jako hřebíky a vybledlé od slunce. Když se na ni usmál, objevily se mu v tvářích dolíčky další kletba jeho dětství.
"Vidíš něco zajímavého?" zeptal sejí.
"Možná." Hlas se mu hodí k obličeji, usoudila. Byl ohromně dospělý a mužný. Pocítila uspokojivé a nečekaně silné chvění kolem žaludku. "Snad ano."
"Nejspíš máš nějaký důvod, že tady plaveš skoro nahá. Ne že by se mi ten pohled nezamlouval, ale nechtela bys mi prozradit, oč jde? Nebo snad chceš, abych na to přišel sám?"
Zasmála se, kopala proti proudu a udržovala mezi nimi dráždivý odstup. "Třeba jsem se jen chtěla zchladit."
"To si dovedu představit." Oplatil jí úsměv a byl celý spokojený, že jí rozumí lépe, než si ona sama vůbec dokáže uvědomit. "Doslechl jsem se, že ranním trajektem přijela Jo."
Úsměv jí vyprchal z obličeje a oči náhle ochladly. "No a co?"
"Takže, nepotřebuješ třeba vypustit trochu páry? A nechceš k tomu použít mě?"
Zasyčela na něj, zabrala nohama a pustila se zpět ke břehu, ale on už ji popadl kolem

63
62

W
pasu. "Prokážu ti laskavost," řekl, zatímco se pokoušela vykroutit. "Stejně jsem se k tomu chystal."
"Dej ty ruce." Konec její poznámky se ztratil v překvapeném zavrčení na jeho rtech. Nikdy ji nenapadlo, že se spolehlivý Giff Verdon dokáže pohybovat tak rychle a tak rozhodně.
Nikdy si neuvědomila, že má tak velké, pevné ruce a že jeho ústa, která jí drtila rty a na nichž ulpěla chladivá příchuť moře, dokáží být tak. sexy.
Nejprve ho pro formu odstrčila, ale vzápětí všechno pokazila, když maličko hrdelně zaúpěla, pootevřela rty a žádala víc.
Chutnala přesně tak, jak si to představoval, celá rozpálená a připravená a její smyslná kočičí ústa byla kluzká a vlhká. Vidiny, které spřádal už přes deset let, se najednou rozpadly a přetavily do svěžích divokých barev spojených vláknem bezmocné lásky a zoufalé touhy.
Ve chvíli, kdy mu ovinula nohy kolem pasu a kolébala se proti němu, byl ztracen.
"Já tě chci." Odtrhl rty od jejích, o závod jimi přejížděl po jejím hrdle a vlny jimi pohazovaly, až vznikl propletenec dvou lidských těl. "Krucinál, Lex, ty víš, že jsem tě chtěl vždycky."
V hlavě jí hučelo, jak se přes ni přelila voda. Moře ji stáhlo pod hladinu, až dostala závrať, ale pak se opět ocitla na oslnivém slunci s ústy přisátými na jeho rtech.
"Tak tedy teď. Ted hned," zasupěla v úžasu nad tím, jak je ta rozpálená sevřená pěst touhy v jejím nitru skutečná. "A tady."
Co si pamatoval, vždycky ji takhle chtěl mít. Připravenou, povolnou a nedočkavou. Jeho tělo až bolestně tepalo potřebou vniknout do ní, patřit jí, ale věděl, že kdyby se tou touhou nechal unést a vzal šiji, zároveň by ji v jediném okamžiku ztratil.
Namísto toho sjel rukama dolů, vzal do dlaní její zadek, hnětl jej a trýznil ji palci, až jí potemněly a osleply oči. "Já čekal, Lex," řekl a pustil ji. "A ty můžeš počkat taky."

S námahou bojovala s vlnami, vyplivla vodu a vyjeveně na něj vytřeštila oči. "O čem to sakra mluvíš?"
"Nemám zájem poškrábat tě, kde tě svědí, a pak se dívat, jak předeš a odcházíš." Zvedl ruku a odhrnul si z čela zmáčené vlasy. "Až budeš chtít víc než jen tohle, víš kde mě najít."
"Ty hajzle."
"Jdi něco dělat, ať si vybiješ zlost, zlato. Promluvíme si, až budeš mít čas v klidu si to rozmyslet." Vystřelil ruku a popadl ji za paži. "Až se spolu budeme milovat, bude to to pravé pro nás pro oba. I o tom by sis měla popřemýšlet."
Odstrčila jeho ruku. "Opovaž se mě ještě někdy dotknout, Giffe Verdone."
"Nejenže se tě dotknu, já toho udělám daleko víc," řekl, když se ponořila a začala plavat ke břehu. "Já se s tebou ožením," dodal tak tiše, že to slyšel jen

on sám. Když uviděl, jak vystupuje z vody, zhluboka si povzdechl. "Ledaže bych nejdřív zabil sám sebe."
Potopil se, aby uklidnil tlukot vlastního srdce. Na rtech ale stále cítil její chuť, a tak usoudil, zeje bud" nejchytřejším mužem na ostrově, anebo nejhloupějším.
Jo sebrala dost energie, aby se vydala na procházku, a právě došla ke konci zahrady, když se po pěšině jako bouře přihnala Lexy. Ani se neobtěžovala utřít a tenké letní šaty sejí lepily na tělo jako druhá kůže. Jo se narovnala v zádech a povytáhla obočí.
"Tak co, jaká je voda?"
"Táhni k čertu." Lexy těžce oddychovala, jak ji stále ještě pálilo ponížení, ale vtom se náhle zastavila, jako by vrostla do země. "Táhni do horoucích pekel."
"Začínám mít dojem, že už tam jsem. Zatím jsem se dočkala přesně takového přivítání, jaké jsem čekala."
"A proč bys měla něco čekat? Tohle místo pro tebe nic neznamená a my taky ne."
"Jak víš, co pro mě něco znamená, Lexy?"

64
65

"Nevídám tě převlékat povlečení, ani uklízet ze stolu. Kdypak jsi naposledy vydrhla záchod nebo vytřela nějakou zatracenou podlahu?"
"Tak tohle jsi dělala dnes odpoledne?" Jo přejela pohledem od sestřiných mokrých nohou celých od písku až ke zmáčeným vlasům. "To ten záchod určitě stál za to."
"Já se ti omlouvat nemusím."
"Já tobě taky ne, Lex." V okamžiku, kdy se Jo chystala projít kolem, Lexy ji popadla za paži a škubla.
"Proč ses vrátila?"
Jo se náhle zmocnilo takové vyčerpání, až jí bylo do pláče. "Já nevím. Ale tobě jsem ublížit nepřijela. Nepřijela jsem ublížit nikomu a na to, abych se s tebou přetahovala, jsem příliš unavená."
Lexy na ni zmateně vytřeštila oči. Jak Jo znala, měla vychrlit celou záplavu slov nabitých drásavou ironií. Ještě nikdy nezažila, že by se její sestra celá rozklepala a stáhla. "Co se ti stalo?"
"To ti dám vědět, až na to přijdu." Jo setřásla ruku, která jí stála v cestě. "Nech mě na pokoji a já pro tebe udělám totéž."
Spěšně odcházela po pěšině a zahnula k moři. O mokřinu mezi dunami i s její lesklou trávou sotva zavadila pohledem, a když se na obloze nad ní pronikavě rozkřičel racek, nezvedla hlavu a ani se po něm nepodívala. Potřebovala přemýšlet. Jen hodinku dvě tiše přemýšlet. Já už přijdu na to, co dělat a jak jim to říct, přemítala. A zda jim to vůbec mám říct.
Může jim snad povědět, že se zhroutila? Může vůbec někomu prozradit, že strávila dva měsíce v nemocnici, protože jí povolily nervy a něco se jí přesmyklo v hlavě? Jak by na to asi zareagovali: útrpností, rozporuplnými pocity nebo nepřátelstvím?
A co na tom vlastně záleží?
Jak by jim o té fotografii mohla povědět? I když s nimi každou chvíli válčila, pořád to byla její rodina. Jak by je do

něčeho takového mohla zatáhnout, nechat vyplavat na povrch bolest a minulost? A kdyby tu fotografii někdo z nich chtěl vidět, musela by jim přiznat, že zmizela. Stejně jako Annabelle.
A možná ani nikdy neexistovala.
Mysleli by si, že se zbláznila. Chudák Jo Ellen, totální cvok.
Mohla by jim snad prozradit, že když se vrátila z nemocnice, celé dny se třásla za zamčenými dveřmi svého bytu? Že se nejednou přistihla, jak bez rozmyslu horečně pátrá po snímku, který by dokázal, že ve skutečnosti nemocná není?
A že přijela domů, protože si nakonec přece jen musela přiznat, že nemocná je? Že kdyby v tom bytě zůstala sama zamčená o den déle, už nikdy by nesebrala tolik odvahy, aby z něj odešla?
A přece, ve své mysli tu fotografii viděla naprosto zřetelně. Texturu, tóny i kompozici. Její matka byla na fotografii mladá. Ale cožpak šiji Jo nepamatovala právě tak mladou? Dlouhé vlnité vlasy, hladkou pleť? Kdyby opravdu blouznila o matce, nebyla by se zasekla právě na tomto věku?
V téměř stejném věku jsem nyní i já, pomyslela si Jo. To je pravděpodobně další důvod všech těch snů, obav i nervů. Byla Annabelle také tak neklidná a přecitlivělá jako její dcera? Měla snad nakonec opravdu milence? Lidé si o tom

šeptali, dokonce i dítě něco zaslechlo. Než utekla, nebylo po žádném milenci ani potuchy, nevyskytlo se žádné podezření z nevěry, ale pak se toho napovídalo až až. Lidé toho namleli.
To by ale Annabelle musela být opatrná a mazaná. Vždyť ani náznakem nedala najevo, že odejde, a přece utekla.
Že by o tom táta nevěděl? přemítala Jo. Muž přece určitě pozná, když je jeho žena nervózní, nespokojená a nešťastná. Jo věděla, že se hádali kvůli ostrovu. Mohl to být dostatečný důvod byla snad Annabelle tak nešťastná, že se otočila zády k vlastnímu domovu, vlastnímu manželovi i dětem?

66
67

Že by to otec neviděl, nebo viděl a přesto na city lidí kolem sebe nedbal? Dalo jí obrovskou námahu rozpomenout se, zda to někdy bylo jiné. Vždyť domem se přece kdysi musel rozléhat smích. Jeho ozvěna jí doposud zněla v uších. V hlavě se jí v rychlém sledu promítaly živé momentky a na nich její rodiče, jak se objímají v kuchyni, jak se matka směje, jak jde s otcem ruku v ruce po pláži. Šlo o nejasné představy a čas je vybělil jako špatně ustálené fotografie, ale byly tam. A byly skutečné. Jestliže se jí podařilo tolik vzpomínek na matku z mysli vypudit, může si je stejně dobře vybavit. A možná mnohé pochopí.
Pak se rozhodne, co dál.
Když před sebou uslyšela zaskřípat kroky, rychle vzhlédla. Proti slunci se rýsovala pouze silueta. Oči mu stínila čepice a kráčel dlouhým, uvolněným krokem.
V hlavě se jí náhle vynořil další dávno zapomenutý obraz. Uviděla sebe samu jako malou holčičku s rozevlátými vlasy, jak o závod utíká po pěšině, chichotá se, něco volá a poskakuje. Jeho ruce se po ní natáhly, chytily ji, vyhodily do výše a pak ji k sobě těsně přivinuly.
Jo zamrkala, aby zahnala tu představu i slzy, které jí vehnala do očí. Neusmál se a ona věděla, že ať se proti tornu snaží jakkoli bojovat, on v ní vidí Annabelle.
Zvedla bradu a podívala se mu do očí. "Ahoj, tati."
"Jo Ellen." Zastavil se na čtvrt metru od ní, změřil si ji a uviděl, že Kate měla pravdu. To děvče se mu zdálo nemocné, bledé a vyčerpané. Neuměl se jí dotýkat a ani nevěřil, že by jeho dotek přivítala, a tak zastrčil ruce do kapes.
"Kate mi řekla, že jsi tady."
"Přijela jsem ranním trajektem," odpověděla, ačkoli věděla, že je to zbytečné.
Chvíli tam bezradně stáli, rozpačitější než dva cizí lidé. Pak Sam přešlápl.
"Máš problémy?"
"Jen jsem si na chvíli vzala volno."
"Jsi nějaká pohublá."

"Moc jsem pracovala."
Zamračil se a úmyslně sjel pohledem na fotoaparát, který jí visel na popruhu kolem krku. "Nezdá se mi, že bys zrovna odpočívala."
Roztržitým pohybem vzala aparát do dlaně. "Zvyk je železná košile."
"To ano," souhlasil a těžce si povzdechl. "Na vodě se dnes krásně odráží světlo a jsou vlny. Myslím, že by to vydalo na pěkný snímek."
"Podívám se nato. Díky."
"Příště si vezmi čepici. Ještě se spálíš."
"Ano, máš pravdu. Budu na to pamatovat."
Už na nic nemohl přijít, a tak kývl na pozdrav, prošel kolem ní a vydal se dál po pěšině. "Pozor na sluníčko."
"Neboj." Rychle se otočila a mechanicky kráčela dál, protože z něj ucítila vyzrálou, temnou vůni ostrova, a to jí drásalo srdce.
 Kilometry daleko, v řeřavě rudé výhni temné komory, vzal muž papír a vložil jej do vývojky, emulzní stranou vzhůru. Těšilo ho přivádět znovu k životu okamžik, který se odehrál před tolika lety, a sledovat, jak na papíru dostává obrysy, stín po stínu, linii po linii.
S touto fází už byl téměř u konce, a tak se rozhodl, že než bude pokračovat, ještě chvíli u ní setrvá a vydobyde z ní veškerou rozkoš.
Zahnal ji zpět do Zátiší. Při té myšlence se spokojeně usmál a narovnal. Dokonalejší už to snad ani být nemohlo. Právě tam si ji přál mít. Jinak by si ji vzal už dávno a kolikrát.
On ale chtěl, aby to bylo dokonalé. Znal krásu dokonalosti i uspokojení, které pociťoval, když ji pečlivě vytvářel.

Ne Annabelle, ale její dcera. Kruh se dokonale uzavíral. To ona se stane jeho triumfálním vítězstvím, jeho mistrovským dílem.
Až ji dostane, až sejí zmocní, až ji zabije.

69
68

A každý krok zachytí na filmu. Něco takového by Jo určitě ocenila. Už se nemohl dočkat, až jí všechno vysvětlí, právě jí, jediné osobě, která jistě pochopí jeho ctižádost i jeho umění.
Její práce ho přitahovala a rozuměl jí, a tak se mu zdálo, že už ji důvěrně zná. A časem ji pozná ještě důvěrněji.
S úsměvem přenesl fotografii z vývojky do přerušovací lázně, a než ji vytáhl a přehodil do ustalovače, několikrát ji vymáchal. Pečlivě změřil teplotu a trpělivě čekal, až zazvoní časový spínač a on bude moci rozsvítit bílé světlo a prohlédnout si výsledek.
Nádhera, prostě nádhera. Rozkošná kompozice, dramatické osvětlení. Ta dokonalá svatozář kolem vlasů, ty rozkošné stíny vyznačující obrysy postavy a zdůrazňující tóny pleti. A ten motiv, pomyslel si. Dokonalost sama.
Když byla fotografie zcela ustálená, vytáhl ji z misky do dřezu pod tekoucí vodu. Nyní si dopřeje tu radost a bude chvilku snít o tom, co ho teprve čeká. Byl jí blíže než kdy jindy, pojily ho s ní fotografie, v nichž se zrcadlily oba její životy. Nemohl se dočkat, až jí pošle další, ale dobře věděl, že čas musí zvolit velice pečlivě.
Na pracovním stole vedle něj ležel otevřený ohmataný deník, jehož puntičkářsky zapsaná slova už vybledla stářím.
Konečným cílem mé práce je rozhodující okamžik. Jde o to zachytit ten krátký, prchavý děj, v němž všechny složky, veškerá dynamika zobrazovaného předmětu dosáhne vrcholu. Existuje snad závažnější rozhodující okamžik než smrt? Mohl by snad fotograf tento okamžik usměrňovat a řídit jeho zachycení na film, kdyby smrt sám nenaplánoval, nezinscenoval a nezapříčinil? Pouze takový skutek spojí umělce s předlohou a učiní z něj součást umění i vytvořeného obrazu.
A protože chci navodit jen jeden jediný rozhodující okamžik a zabít jen jednu ženu, přepečlivě jsem šiji vybral.
Jmenuje se Annabelle.

Tiše si povzdechl, dal fotografii sušit a rozsvítil bílé světlo, aby šiji lépe prohlédl.
"Annabelle," zašeptal. "Jsi tak krásná. A tvoje dcera jako by ti z oka vypadla."
Zanechal tam Annabelle, ať si zírá a zírá, a vyšel ven dokončit přípravy pro svůj pobyt na Ostrově ztracené touhy.

70
71

PĚT

f rajekt supěl přes Průliv pelikánů k Ostrovu
J ztracené touhy. Nathan Delaney stál u za
jí bradlí na pravoboku, stejně jako tehdy, když
fLr mu bylo deset let. Nebyl to stejný trajekt
a on sám už nebyl žádný chlapec, ale chtěl si ten okamžik co nejpřesněji zopakovat.
Bylo chladno, od moře foukal vítr a jeho dech byl drsný a tajemný. Tenkrát bylo tepleji, ale taky byl konec května, a ne polovina dubna.
Tak velký rozdíl v tom zase není, pomyslel si Nathan a vzpomínal, jak se s rodiči a mladším bratrem všichni nahrnuli k zábradlí na pravém boku jiného trajektu a nedočkavě čekali, až poprvé zahlédnou Touhu a začátek svého léta na ostrově.
Moc se toho nezměnilo. Ze země čněly jako kopí majestátní duby obrostlé krajkovím mechu a zakrslé palmy. Magnolie s lesklými listy se teprve chystaly kvést.
Kvetly tehdy? Malý chlapec, který se už nemůže dočkat dobrodružství, si na květiny moc nepotrpí.
Zvedl dalekohled zavěšený kolem krku. Toho dávného rána mu otec pomohl zaostřit, aby ještě stačil zahlédnout datla rychlého jako šipka. Samozřejmě následoval

povyk, protože Kýle chtěl dalekohled taky a Nathan se ho nemínil vzdát.

Vzpomněl si, jak se na ně matka smála a jak se otec sklonil a polechtal Kýla, aby odvrátil jeho pozornost. Nathan si představil, jak tehdy asi vypadali. Hezká žena s vlajícími vlasy, tmavé oči jiskří veselím a vzrušením. Dva malí chlapci, statní, vymydlení a věčně v sobě. A muž, vysoký, s dlouhýma nohama a štíhlou postavou.
A teď, pomyslel si Nathan, už zbývám jenom já. Po otci nakonec zdědil postavu a ze statného chlapce se proměnil v muže s dlouhýma nohama a útlými boky. Stačilo podívat se do zrcadla a v propadlých tvářích a tmavě šedých očích uviděl tvář svého otce. Ale po matce měl ústa, pevně sevřené rty a také její tmavě hnědé vlasy s náznakem zlaté a červené. Otec kdysi řekl, že jsou jako starý mahagon. Nathan zauvažoval, zda jsou děti skutečně jen skládankou z charakteristických rysů svých rodičů, a otřásl se.
Odložil dalekohled a sledoval, jak ostrov dostává tvar. Už viděl barevný nádech, který mu dodávaly divoké květiny: rozmanité odstíny růžové a fialkové po vlčím bobu a šťovíku. Vzápětí se ukázalo i několik roztroušených domků a pár rovných i točitých silnic, v dáli se zaleskl potok a hned zase zmizel mezi stromy. Nádech tajemství dodaly ostrovu temné stíny lesa, v němž kdysi žila divoká prasata a koně, třpyt mokřin a zlaté i zelené čepele trávy vlnící se v ostrém ranním slunci.
A celou tu scénu jako ve snu překryla svým oparem dálka.
Pak se něco bíle zatřpytilo na návrší byl to jen kratičký záblesk, jak se slunce odrazilo od skla. Zátiší, pomyslel si Nathan a sledoval je, dokud trajekt nedoplul k přístavišti a dům se mu neztratil z očí.
Otočil se od zábradlí a vrátil se ke svému džípu. Když se usadil uvnitř a společnost mu dělalo jen brumlání lodních motorů, uvažoval, zda se nezbláznil, že se tam vrátil, že pátrá v minulosti a určitým způsobem ji znovu prožívá.
Odjel z New Yorku a všechny důležité věci sbalil do džípu. Bylo jich překvapivě málo, ale on toho k životu nikdy

72
73

moc nepotřeboval. To mu také před dvěma roky při rozvodu hodně usnadnilo život. Věci hromadila Maureen, a když jí nabídl, aby si z bytu ve West Šidě odnesla, co bude chtít, oběma jim tím ušetřil spoustu času i rozčilování.
Bůh ví, že ho vzala za slovo a o mnoho víc než jeho vlastní oblečení a postel mu nenechala.
Tato kapitola jeho života se uzavřela a on se už téměř dva roky věnoval jen své práci. Navrhovat budovy, to byla jeho vášeň i povolání. Z New Yorku si udělal pouhou základnu a cestoval, prohlížel si staveniště a pracoval všude, kde si mohl rozložit rýsovací prkno a počítač. Poskytl si dostatek času, studoval i jiné budovy a stavitelské umění, jímž se pyšnily, a zkoumal vše od velkých katedrál v Itálii a Francii až po supermoderní obytné domy ve vyprahlých oblastech amerického Jihozápadu.
Byl volný vždyť nároky na jeho srdce i čas si kladla pouze jeho práce.
Pak náhle, neodvolatelně přišel o rodiče. A ztratil sám sebe. Nyní přemítal, proč má vlastně pocit, že by útržky svého života mohl poskládat dohromady právě na Touze.
Už ale uzavřel smlouvu a musel se tedy alespoň šest měsíců zdržet. Když se mu podařilo zamluvit si tutéž chatku, v níž jeho rodina bydlela tehdy v létě, vzal to jako dobré znamení. Věděl, že bude naslouchat, zda nezaslechne ozvěnu hlasů svých blízkých, a zeji vyslechne dospělýma ušima. Jejich přízraky bude pozorovat dospělýma očima.
A do Zátiší se vrátí s jasným záměrem jako dospělý muž.
Vzpomenou si na něj? Vzpomenou si Annabelliny děti?
Už brzy to poznám, pomyslel si, když trajekt narazil o břeh.
Čekal, až na něj přijde řada, a díval se, jak obsluha odstraňuje zarážky od pneumatik otevřené dodávky před ním. Pětičlenná rodina, povšiml si a podle výstroje usoudil, že má namířeno do ostrovního kempu. Zavrtěl hlavou a uvažoval, jak to přijde, že se člověk dobrovolně rozhodne spát na zemi ve stanu a říká tomu dovolená.

Přes slunce se převalily mraky a světlo vybledlo. Když si všiml, že se mračna ženou od východu a rychle jich přibývá, zakabonil se. Věděl, že na ostrovy podél pobřeží se déšť dokáže přihnat velice rychle, a pamatoval se, že posledně se

snášel v úplných proudech po celé tři nekonečné dny. Stačil jeden dva dny a šli si s Kýlem po krku jako mladí vlci.
Nyní se nad tím usmál a přemýšlel, jak to jen matka dokázala snášet.
Pomalu sjel z paluby a vydal se po kodrcavé, hrbolaté silnici pryč od přístaviště. Otevřenými okénky slyšel, jak se z dodávky valí veselý příval halasného rokenrolu. Vida, pomyslel si, táborníci si už bez ohledu na hrozící déšť náramně užívají. Rozhodl se následovat jejich příkladu a užít si to ráno. Jistě, bude se muset postavit tváří v tvář Zátiší, ale bude k němu přistupovat z pohledu architekta. Pamatoval si, že jeho jádro tvořila nádherná ukázka koloniálního slohu: bílé verandy, majestátní sloupoví, vysoká, úzká okna. Už jako dítě ho to tak zaujalo, že si všiml některých detailů.
Vzpomněl si i na chrlíce vystřikující sprškы vody. Ani ty neodváděly pozornost od vznešeného slohu a byly spíše jeho zosobněním. Kýle se tehdy počural strachy, protože mu Nathan namluvil, že v noci ožívají a slídí kolem.
Byla tam věžička a kolem ní se vinul ochoz. Z fasády vystupovaly balkony s ozdobným kamenným či železným zábradlím. Komíny měly tlumenou barvu a byly z kamene vytěženého na pevnině, ale samotný dům postavili z místního cypřišového a dubového dřeva.
Byla tam udírna a stále ještě ji používali, a také přístřešky pro otroky, ale ty se už pomalu rozpadaly. S Brianem a Kýlem našli v jednom temném rohu stočeného chřestýše.
V lese žila zvěř, v bažinách sídlili aligátoři a vzduch se tetelil pověstmi o pirátech a přízracích. Bylo to zkrátka znamenité místo pro malé chlapce a velká dobrodružství. A také pro ponurá a nebezpečná tajemství.

74
75

Projel kolem severních bažin i s jejich blátem plným života a ojedinělými ostrůvky stromů. Vítr se zvedl a foukal, až se lipnice rozvlnila. U břehu stály na stráži dvě volavky a jejich dlouhé nohy se v mělké vodě vyjímaly jako chůdy. Pak převzal otěže bujný, tajuplný les. Nathan zpomalil a nechal dodávku před sebou, ať si odrachotí z dohledu. Zde vládl klid i ona ponurá tajemství. Srdce mu začalo nepříjemně bušit a ruce se sevřely kolem volantu. Zde bylo to, s čím se přijel utkat, co přijel rozebrat a nakonec snad i pochopit.
Stíny zhoustly a mech odkapával ze stromů jako vlákna utkaná obrovskými pavouky. Chtěl se podrobit zkoušce, a tak vypnul motor, ale neslyšel nic než vlastní tep a ševelení větru.
Přízraky, pomyslel si. Právě zde je bude muset hledat. A až je najde, co bude pak? Nechá je být, ať se dál noc co noc nerušené vznášejí, nebo ho budou i potom pronásledovat a šeptat mu do sna?
Spatří obličej své matky nebo Annabelle? A která z nich vykřikne hlasitěji?
Dlouze vydechl a přistihl se, že sahá po cigaretách, kterých se už více než před rokem zřekl. Rozmrzele otočil klíčkem v zapalování, ale dočkal se jen usilovného zarachocení. Několikrát sešlápl plynový pedál a zkusil to znovu, ale se stejným výsledkem.
"Krucinál," zaklel. "To je tedy paráda."
Opřel se v sedadle a neklidně zabubnoval prsty o volant. Samozřejmě nezbývalo než vstát a podívat se pod kapotu. Dobře věděl, co tam uvidí. Motor. Dráty a trubičky a řemeny. Odhadoval, že o drátech a trubičkách a řemenech toho ví asi tolik, jako o mozkové chirurgii. Porucha na opuštěné silnici, to bylo ostatně přesně to, oč si koledoval, když se nechal přemluvit a koupil od přítele ojetý džíp.
Rezignovaně vystoupil a nadzvedl kapotu. Taky že ano, pomyslel si, přesně tak jsem si to představoval. Motor. Sklonil se nad ním, dloubl do něj a v tu chvíli pocítil, jak mu na záda dopadla první vydatná kapka deště.

"Čím dál tím lip." Vrazil ruce do předních kapes riflí, zamračil se a zůstal stát, zatímco mu o hlavu bubnoval déšť.
Mělo ho napadnout, že to není jen tak, když přítel k džípu vesele přihodil i krabici s nářadím. Nathan chvíli uvažoval, zda by ji neměl vytáhnout a praštit do motoru francouzákem. Patrně by to nepomohlo, ale alespoň by se uklidnil.
O kousek ustoupil a vzápětí ztuhl, když se z lesního šera vynořil duch a zadíval se na něj.
Annabelle.
Hlavou mu blesklo její jméno a žaludek se mu v sebeobraně sevřel. Stála tam v dešti, tiše jako laň, kouřově ryšavé vlasy mokré a rozcuchané, velké modré oči

tiché a posmutnělé. Měl strach, že se pod ním podlomí kolena, a tak se přidržel nárazníku.
Pak se pohnula, odhrnula z čela mokré vlasy a vydala se k němu. V tu chvíli pochopil, že to není žádný duch, ale žena. Nebyla to Annabelle, byla to její dcera.
Vypustil dech, který po celou dobu zadržoval, a srdce mu přestalo bít na poplach.
"Porucha?" Jo se snažila udržet hlas v nenásilné poloze. Zíral na ni takovým způsobem, až téměř litovala, že nezůstala v lese a nenechala ho, ať se o sebe postará sám. "Předpokládám, že tady nestojíte v dešti jen proto, abyste se kochal vyhlídkou."
"To ne." Potěšilo ho, že jeho hlas zní normálně. A pokud byl přece jen maličko ostrý, situace to dostatečně vysvětlovala. "Nechce naskočit."
"No, to je tedy problém." Jo měla matný pocit, že ho odněkud zná. Poctivý obličej, silný, kostnatý a mužný. A taky zajímavé oči, pomyslela si, čistě šedé a velice přímočaré. Kdyby tíhla k portrétní fotografii, byl by to dobrý model.
"Už víte, v čem je potíž?"
Její hlas byl nádherně jižanský jako roztavený med a pomohl mu, aby se uvolnil.
"Už jsem našel motor," řekl a usmál se. "Byl přesně tam, kde jsem ho hledal."
"Hm. A co teď?"

76
77

"Přemýšlím, jak dlouho bych se na něj měl dívat a dělat, že vím, na co se vlastně dívám, než si zalezu dovnitř a schovám se před deštěm."
"Vy to auto neumíte opravit?" zeptala se s tak zjevným překvapením, že se až naježil.
"Ne, to tedy neumím. Kromě toho mám taky boty a vůbec netuším, jak se vydělává kůže." Chystal se prásknout kapotou, ale ona zvedla ruku a zadržela ji.
"Podívám se na to." t.
"Copak jste automechanik?"
"To ne, ale základní věci znám." Odstrčila ho loktem a nejdříve zkontrolovala kontakty na baterii. "Tady to vypadá v pořádku, ale jestli se na Touze nějakou dobu zdržíte, měl byste si na ně dát pozor kvůli korozi."
"Budu tady asi tak šest měsíců," poznamenal a sklonil se nad motorem vedle ní.
"Na co si to vlastně mám dát pozor?"
"Na tohle. Zdejší vlhkost si dokáže s motorem pěkně pohrát. Tlačíte se na mě."
"Promiňte," řekl a posunul se. Zjevně si ho nepamatovala, a tak se rozhodl předstírat, že ani on se nepamatuje na ni. "Bydlíte na ostrově?"
"Už ne." Vzala fotoaparát, který jí visel kolem krku, a přehodila si jej přes záda, aby nenarážel o džíp.
Nathan vytřeštil oči a pocítil menší otřes. Byl to špičkový Nikon, kompaktní, méně nápadný a robustnější než ostatní modely. Takový si často vybírali profesionálové. Jeho otec jej míval taky. Měl jej i on sám.
"To jste si vyšla v dešti fotografovat?"
"Když jsem šla ven, ještě nepršelo," odpověděla roztržitě. "Klínový řemen bude už brzy potřebovat vyměnit, ale v tom teď problém není." Narovnala se a ačkoli nebe nad nimi se rozevřelo, zřejmě na liják ani nepomyslela. Nasedněte a zkuste to, ať si poslechnu, jaký má zvuk."
"Vy tomu tady velíte."
Když se otočil a opět nasedl do džípu, zacukaly jí rty. Jeho mužská ješitnost bezpochyby utrpěla ránu, řekla si.

Motor zaúpěl, Jo zkoumavě naklonila hlavu na stranu, sevřela rty a opět se sklonila pod kapotu. "Ještě jednou!" zavolala na něj a pro sebe si zamumlala: "Karburátor."
"Cože?"
"Karburátor," opakovala a palcem pootevřela škrticí klapku. "Zkuste to ještě jednou."
Tentokrát motor s řevem naskočil. Jo spokojeně přikývla, zaklapla kapotu, obešla auto a přistoupila k postrannímu okénku u řidiče. "Je zanesený a ucpaný, nic víc. Někdo se vám na to auto bude muset podívat. Podle zvuku stejně potřebuje seřídit. Kdy jste byl naposledy v servisu?"
"Koupil jsem ho teprve před pár týdny. Od bývalého přítele."
"Aha. To se nikdy nevyplácí. No, teď už by vás mělo dovézt kam potřebujete."
Už už byla na odchodu, když se po ní okénkem natáhl a chytil ji za ruku. Všiml

si, že je úzká, dlouhá, elegantní a schopná. "Poslyšte, svezl bych vás. Lije, a to je to nejmenší, co pro vás mohu udělat."
"To není nutné. Můžu."
"Co kdybych měl zase poruchu?" nadhodil a vyslal k ní úsměv, okouzlující, nenucený a přesvědčivý. "Kdo by mi opravil karburátor?"
Věděla, že by bylo hloupé nabídku odmítnout. A ještě hloupější bylo připadat si jako v pasti jen proto, zeji držel za ruku. Pokrčila rameny. "Tak dobře."
Maličko rukou ucukla, a když ji okamžitě pustil, ulevilo se jí. Oběhla džíp a celá promáčená usedla na vedlejší sedadlo.
"No, alespoň vnitřek je v dobrém stavu."
"Můj bývalý přítel mě zná až příliš dobře." Nathan zapnul stěrače a podíval se na ni. "Kam to bude?"
"Rovně po téhle silnici a potom na prvním rozcestí doprava. K Zátiší to není daleko, ale na Touze není daleko nic."
"To se mi hodí. Taky mám namířeno do Zátiší."
"Ano?" Vzduch v kabině byl dusný a těžký. Přival deště jako by je odloučil od okolí, zahalil stromy do mlhy a utlu

mil všechny zvuky. Dostatečný důvod, aby měl člověk nepříjemný pocit, pomyslela si Jo, ale její vlastní reakce ji natolik znechutila, že naklonila hlavu a podívala se mu zpříma do očí. "Budete bydlet v hlavní budově?"
"Nejen si vyzvednu klíče od chaty, kterou jsem si prona
jal."
"Říkal jste na šest měsíců?" Když se rozjel, odtrhl své pronikavé šedé oči od její tváře a soustředil se na cestu, ulevilo se jí. "Dlouhá dovolená." ,
"Přivezl jsem si s sebou práci. Chtěl jsem na chvíli změnit prostředí."
"To jste si zajel daleko," podotkla, a když na ni vrhl letmý pohled, maličko se usmála. "Člověka ze severu pozná v Georgii každý. I když mlčíte jako ryba, stejně se jinak pohybujete." Odhrnula z obličeje mokré vlasy a pomyslela si, že kdyby byla šla pěšky, nemusela se namáhat s konverzací. Ale hovor byl pořád lepší než těžké, deštěm nasáklé ticho. "Máte chatku Malá touha, hned u řeky."
"Jak to víte?"
"Ale, tady ví každý všechno. Naše rodina ty chaty pronajímá a provozuje i hotel a restauraci. Náhodou jsem Malou touhu dostala na starost a zrovna včera mi přidělili zásobu ložního prádla a tak, a to všechno pro seveřana, který sem přijede hned na šest měsíců."
"Takže vy jste můj automechanik a moje domácí i správcová v jedné osobě. Zřejmě jsem dítě štěstěny. Koho přesně mám zavolat, když se mi ucpe odpad?"
"Otevřete kumbál a vytáhnete zvon. Jestli potřebujete návod k použití, napíšu vám ho. Tady je to rozcestí."
Nathan odbočil doprava a pustil se do kopce. "Tak tedy znovu. Kdybych dostal chuť ugrilovat dva bifteky, vychladit láhev vína a pozvat vás na večeři, koho bych pozval?"
Jo otočila hlavu a chladně si ho změřila. "U sestry byste pochodil lip. Jmenuje se Alexa."
"Spravuje karburátory?"

Jo se zasmála a zavrtěla hlavou. "Ne, ale je ohromně dekorativní a ráda přijme pozvání od muže."
"Vy ne?"
"Řekněme, že si zkrátka jen víc vybírám."
"Ouvej." Nathan hvízdl a přiložil si ruku na srdce. "Přímý zásah."
"Jen nám oběma chci ušetřit čas. Zátiší je tamhle," zamumlala.
Díval se, jak se dům vynořuje zpoza dešťové clony a vyplouvá z řídké mlhy, která se ovíjela kolem základů. Budova byla stará, vznešená a elegantní jako jižanská kráska ve večerní toaletě. Všechny ty panensky bílé, vláčné křivky rozhodně působí zženštilým dojmem, pomyslel si Nathan. Vysoká okna zjemňovaly klenuté rámy a na balkonech zdobených půvabným železným zábradlím přetékaly z tlumeně červených hliněných kořenáčů květiny.
Přilehlé zahrady jiskřily a jejich květy skláněly budově k nohám své deštěm ztěžklé hlavičky jako víly, které jí přišly složit hold.
"Úžasné," prohodil Nathan napůl sám pro sebe. "Novější doplňky se dokonale mísí s původní architekturou. Nemodernizují, spíše zdůrazňují. Je to mistrovská harmonie stylů, klasicky jižanská, ale nijak běžná. Tuhle budovu navrhli pro

ostrov a přece by nemohla být dokonalejší, ani kdyby celý ostrov vznikl jen kvůli ní."
Zastavil na konci příjezdové cesty a teprve v tu chvíli si všiml, že ho Jo upřeně sleduje. V očích sejí poprvé objevila zvědavost.
"Jsem architekt," vysvětlil Nathan. "Takovéhle budovy mě opravdu dokáží chytit."
"Tak v tom případě si zřejmě budete chtít prohlédnout i vnitřek."
"Moc rád a vy za to u mě budete mít nejmíň jednu parádní večeři."
"Bude lépe, když vás provede sestřenka Kate. Je Pendletonová," dodala Jo a otevřela dveře. "Zátiší jsme vyženili

právě od Pendletonových. Ona ji zná nejlépe. Jen pojďte dál. Můžete se trochu usušit a vyzvednout si klíče."
Vyběhla do schodů, na verandě se zastavila, prudce zavrtěla hlavou, aby z vlasů setřásla vodu, a počkala, až Nathan dojde k ní.
"Panebože, jen se podívejte na ty dveře." Nathan uctivě přejel konečky prstů po skvostně vyřezávaném dubovém dřevě. Zvláštní, že jsem na to zapomněl, pomyslel si. Ale ovšem, tehdy obvykle vběhl dovnitř přes krytou verandu a kuchyni.
"Honduraský mahagon," řekla Jo. "Dovezli ho začátkem devatenáctého století, dávno předtím, než si lidé vůbec začali dělat starosti se zánikem deštného pralesa. Ale nádherný opravdu je." Vzala za těžkou mosaznou kliku a společně vešli do Zátiší.
"Podlahy jsou z toho nejlepšího borového dřeva," spustila Jo a zahnala nezvaný obraz své matky, jak je trpělivě pastuje a voskuje. "Stejně jako hlavní schodiště a zábradlí je z dubového dřeva. Vyřezali a zhotovili je tady na ostrově ještě v době, kdy zde byly plantáže a obchodovalo se převážně s indickou bavlnou. Lustr je z pozdější doby. Ten dokoupila ve Francii manželka Stewarta Pendletona, loďařského magnáta, který hlavní budovu přestavěl a přidal obě křídla. Za války Jihu proti Severu se spousta nábytku ztratila, ale Stewart s manželkou hodně cestovali a vybírali starožitnosti tak, aby vyhovovaly jim i Zátiší."
"Měli vkus," poznamenal Nathan a prohlížel si prostornou vstupní halu s vysokým stropem, splývavou vlečkou naleštěného schodiště a třpytivým vodopádem křišťálového světla.
"A bezednou kapsu," poznamenala Jo. Řekla si, že musí mít trpělivost, a tak zůstala stát na místě a nechala ho přecházet kolem.
Stěny měly jemný, světle žlutý odstín, který v místních ukrutných odpoledních vedrech jistě poskytoval iluzi chládku. Lemovalo je tmavé dřevo a společně s vyřezávanou liš

tou podél vysokého stropu zdobeného štukami jim dodávalo na okázalosti.
Zařízení místnosti bylo těžké a robustní jak se na tak velkolepou halu patřilo. Po stranách šestiúhelníkového příborníku s vysokánskou mosaznou vázou plnou sladce vonících lilií a divokých travin stála dvě starožitná křesílka s opěradly ve tvaru lastury.
Nathan sám sice starožitnosti nesbíral vlastně nesbíral vůbec nic ale měl ve zvyku zkoumat budovy po všech stránkách včetně vnitřního zařízení. Poznal vlámský sekretář z vyřezávaného dubu, všiml si, že na meziokenním pilíři visí nad vykládaným trojnohým svícnem zrcadlo v rámu z pozlaceného dřeva, a zaznamenal jemný styl nastupujícího osmnáctého století i okázalost doby Ludvíka XIV. A zjistil, že to všechno dohromady tvoří skvělou směsici období i stylů.
"Neuvěřitelné." S rukama v zadních kapsách kalhot se obrátil k Jo. "Tady se tedy musí bydlet."
"Ani nevíte jak." Její hlas zněl suše a maličko zatrpkle. V odpověď tázavě povytáhl obočí, ale Jo už nic nedodala. "Recepce je v předním salonku."
Otočila se, prošla halou a vstoupila do první místnosti napravo. Všimla si, že tam někdo zapálil oheň. Patrně už toho seveřana čekali a také asi chtěli udržet hotelové hosty i za deštivého dne ve veselé náladě, kdyby tamtudy náhodou prošli.
Přistoupila k velkému psacímu stolu z 18. století, otevřela horní zásuvku a chvilku listovala záznamy o pronajatých chatkách. Nahoře v soukromém křídle byla sice kancelář a v ní obyčejná kartotéka a počítač, s nímž se Kate ještě stále těžce potýkala, ale tak nudnými a obyčejnými detaily hosty zásadně nezatěžovali.
"Chata Malá touha," řekla Jo a vytáhla na světlo smlouvu. Všimla si, že už ji

orazítkovali na důkaz, že klient uhradil zálohu, a podepsala ji Kate a jistý Nathan Delaney.

82
83

Odložila papíry, otevřela další zásuvku a zacinkala klíči na kovové úchytce se jménem chatky. "Tenhle je k předním i zadním dveřím a ten menší ke skladu pod chatou. Být vámi, nic důležitého bych tam nenechávala. Tak blízko řeky vždycky hrozí záplavy."
"Budu si to pamatovat."
"Včera jsem vám zařídila telefon. Všechny hovory půjdou přímo na účet chaty a vám je budeme připisovat jednou za měsíc." Otevřela další zásuvku a vytáhla tenkou složku. "V téhle obálce najdete obvyklé informace a odpovědi na otázky. Jízdní řád trajektu, informace o přílivu a jak si v případě zájmu pronajmout rybářskou a vodáckou výstroj. Je tam taky brožurka s popisem ostrova, jeho dějin, flóry a fauny. Proč na mě tak zíráte?" zeptala se důrazně.
"Máte nádherné oči. Je těžké dívat se jinam."
Vrazila mu složku do rukou. "Udělal byste lépe, kdybyste se podíval, co je uvnitř."
"Dobrá." Otevřel složku a začal jí listovat. "To jste vždycky tak nervózní, nebo je to kvůli mně?"
"Já nejsem nervózní, jsem jen netrpělivá. Ne všichni máme dovolenou. Nějaké dotazy tedy ohledně chaty nebo ostrova?"
"Dám vám vědět."
"Pokyny týkající se vaší chaty jsou ve složce. Stačí, když smlouvu tady parafujete a potvrdíte tak převzetí klíčů a informací, a můžete jít."
Znovu se usmál, protože ho mátlo, jak rychleji docházela zásoba jižanské pohostinnosti. "Rád bych si nějaké to uvítání nechal na příště," řekl a vzal si nabídnuté pero. "Mám totiž v úmyslu se sem vrátit."
"Snídaně, obědy a večeře se podávají v hotelové jídelně. Otevírací dobu máte také vypsánu ve složce. Na piknik můžete dostat balíček s sebou."
Čím déle mluvila, tím víc ho těšilo naslouchat jejímu hlasu. Voněla deštěm a ničím víc, a když se člověk zahleděl do

těch krásných očí, vypadala smutně jako ptáček se zlomeným křídlem.
"Máte ráda pikniky?" zeptal sejí.
Dlouze si povzdechla, vytrhla mu pero z ruky a pod jeho iniciály načmárala své.
"Flirtovat se mnou je ztráta času, pane Delaney. Jednoduše nemám zájem."
"Každá moudrá žena ví, že takovéhle prohlášení neznamená pro muže nic jiného než výzvu." Sklonil se a přečetl její iniciály: "J. E. H."
"Jo Ellen Hathawayová," řekla v naději, že se ho rychleji zbaví.
"Bylo mi potěšením nechat se od vás zachránit, Jo Ellen." Podal jí ruku a pobavilo ho, když na okamžik zaváhala a teprve pak ji stiskla v dlani.
"S tím autem si zkuste zajet za Zekem Fitzsimmonsem. Ten vám motor seřídí, že bude šlapat jako hodinky. Pěkně si to tady užijte."
"Už začátek byl skvělý, dokonce lepší než jsem čekal."
"Pak jste toho asi čekal moc málo." Vyprostila ruku a vracela se napřed k hlavnímu vchodu. "Už tak moc neprší," poznamenala, když otevřela dveře a dovnitř se natáhlo vlhko a mlha. "Chatu snad najdete bez potíží."
"Ano." Výborně se na cestu pamatoval. "Jistě. Ještě se uvidíme, Jo Ellen."
Budeme muset, pomyslel si, z celé řady důvodů.
Sklonila hlavu, tiše zavřela dveře a nechala ho stát na verandě a uvažovat co dál.

85
84

ŠEST
řetí den svého pobytu na ostrově se Nathan probudil celý vyděšený. Srdce mu bušilo, dech vázl v hrdle a tělo poléval studený pot. Se sevřenými pěstmi a očima pátrajícíma mezi temnými stíny v místnosti se prudce posadil na lůžku. Mezi lištami v okenici se do místnosti dralo slabé sluneční světlo a vytvářelo na tenkém šedém koberci mříž.
Na trýznivý okamžik nevěděl, co se to s ním děje, a jeho rozum se ocitl v zajetí

představ, které se mu promítaly v hlavě. Viděl stromy zalité měsíčním světlem, proužky mlhy, nahé ženské tělo, vějíř tmavých vlasů a rozevřené, skelné oči. Přízraky, říkal si a usilovně si mnul obličej. Očekával je a oni ho nezklamali. Přilnuli k Touze jako mech k letitým dubům.
Vyskočil z postele a jako dítě vyzývající na souboj praskliny v chodníku úmyslně přešel přes světelné proužky. Postavil se do bílé vany v úzké koupelně, zatáhl za sebou závěs s pestrými pruhy a pustil horkou sprchu. Splachoval pot a představoval si, že jeho zděšení je jen temně rudá mlha, která krouží kolem odpadu, až jím nakonec odteče pryč.
Když se utřel, místnost byla plná páry, ale on měl opět čistou hlavu.

Oblékl se do otrhaného trička s krátkým rukávem a prastarých cvičebních trenýrek a pak si to ještě neoholený a s mokrými vlasy namířil do kuchyně ohřát vodu na instantní kávu. Rozhlédl se a zamračeně si prohlížel karafu s nálevkou, které patřily ke kuchyňskému vybavení. I kdyby nakrásně dokázal odhadnout správný poměr kávy a vody, nenapadlo ho vzít si s sebou papírové filtry.
V tu chvíli by býval dal tisíc dolarů za pořádný kávovar. Postavil konvici na přední hořák sporáku staršího než on sám a přešel do obytné části velké víceúčelové místnosti, aby se podíval na ranní zprávy. Příjem byl mizerný a podařilo se mu vyladit jen několik kanálů.
Žádný kávovar, žádný satelit, přemítal Nathan a vyladil ranní zpravodajství na jedné ze tří dostupných stanic. Vzpomněl si, jak s Kýlem fňukali, že nemají co sledovat v televizi.
Jak se máme dívat na svoje seriály, když je tady jen tahle pitomá bedna? Vždyť je to podraz.
Nejste tady proto, abyste vysedávali před obrazovkou.
Ale, mami.
Zdálo se mu, že zařízení změnilo barvu. Matně si vzpomínal, že široká, hluboká křesla i nepohodlná pohovka tehdy byly v jemných pastelových tónech, zatímco nyní je pokrývaly odvážné geometrické vzory v sytých odstínech zelené, modré a jásavě žluté.
Ventilátor, spuštěný ze samého středu klenutého stropu, vrzal. Věděl to, protože musel chvíli tahat za provázek, ale nyní jeho lopatky jen tiše šuměly.
Obě prostory však stále odděloval tentýž dlouhý jídelní stůl ze žlutého borového dřeva. Právě u tohoto stolu se tehdy v létě s rodinou scházeli a jedli, hráli stolní hry a jeden přes druhého sestavovali složité skládačky.
Právě z tohoto stolu dostali s Kýlem za úkol uklízet po večeři. Ze stejného stolu, u kterého otec občas ráno sedával u kávy.

86
87

Vzpomněl si, jak je otec naučil prorážet otvory do víček zavařovacích sklenic a chytat světlušky. Byl teplý, vlahý večer a oni honili a chytali svatojánské mušky, až se jim točila hlava. Nathan si pamatoval, jak sklenice u jeho postele světélkovala a světélkovala, až ho to ukolébalo do spánku.
Ráno byly ale všechny světlušky v jeho sklenici mrtvé, udušené, protože knížka nahoře na víčku zakryla otvory. Vůbec si nepamatoval, že by tam ten otlučený výtisk svých oblíbených příběhů položil. Z malých mrtvolek na dně sklenice měl tak mizerný a provinilý pocit, že se vykradl z domku a naházel je do řeky.
Toho léta už světlušky nechytal.
Ta vzpomínka Nathana popudila, a tak se od televize vrátil ke sporáku a zalil vařící vodou lžičku kávy. Hrnek si odnesl na krytou verandu chráněnou sítí proti hmyzu a zadíval se na řeku.
Čekal přece, že když zde bude, vynoří se vzpomínky proto sem také přijel. Aby si to léto vybavil, kousek po kousku, krok za krokem. A aby vymyslel, co s Hathawayovými.
Usrkl kávy a maličko zamrkal, jak byla nanicovatá a hořká. Už ale stačil zjistit, že život je většinou nanicovatý a hořký, a tak se napil znovu.
Jo Ellen Hathawayová. Pamatoval si ji jako hubenou dívku s ostrými lokty, rozcuchaným ohonem a výbušnou povahou. V deseti letech o děvčata moc nedbal, takže si jí nijak zvlášť nevšímal. Byla to prostě Brianova mladší sestra.
A ještě pořád je, pomyslel si Nathan. A taky je pořád hubená. Ani ta výbušnost ji podle všeho neopustila, jen rozčepýřený ohon byl ten tam. Kratší, kostrbatý účes jí k tváři sice zrovna moc nešel, zato se ale znamenitě hodil k její povaze. Byla v tom nedbalost, rukavice hozená paní Módě. Její vlasy měly stejnou barvu jako srst divoké zvěře.

Přemítal, proč je tak bledá a unavená. Nezdálo se, že by byla ten typ, co se souží kvůli ukončenému románku nebo

zmařenému vztahu, ale něco ji trápilo. Oči měla plné smutku a tajemství.
A v tom je právě ta potíž, pomyslel si Nathan a zasmál se. Pro ženy se smutnýma očima měl slabost.
Bude lépe, když se své slabosti nepoddám, řekl si. Úvahy o tom, co se asi odehrává za těma velkýma, smutnýma, pomněnkovýma očima, by se nutně postavily do cesty jeho záměru a on potřeboval být volný a nestranný, aby mohl podniknout další kroky.
Znovu usrkl ze šálku a rozhodl se, že se oblékne a zajde do Zátiší na pořádnou kávu a něco k snídani. Byl čas vrátit se, porozhlédnout se a naplánovat si další postup. Byl čas vyvolat další duchy.
Zatím si ale přál jediné zůstat chvíli stát na místě, dívat se řídkou sítí proti hmyzu, cítit vlhký vzduch a sledovat, jak slunce pomalu vysouší perleťový opar, který se držel při zemi a vznášel nad řekou jako rusalčí křídla.
Když se zaposlouchal, uslyšel od východu slabé, ale neutuchající burácení oceánu. Mezi bližšími zvuky rozeznal ptačí cvrlikání a jednotvárné bubnování datla lovícího kdesi v lesním šeru hmyz. Na listech zakrslých palem se jako úlomky skla třpytila rosa. Vítr nefoukal a palmy se ani nepohnuly, ani nezašustily.
Ten, kdo tohle místo pro chatu vybral, udělal dobře, pomyslel si Nathan. Byla to óda na samotu a nabízela výhled i soukromí. Vlastní stavba byla jednoduchá a funkční. Tvořil ji ošlehaný srub z cedrového dřeva postavený na vyvýšených základech. Na západ se otevírala prostorná krytá veranda a na východní straně stavbu lemoval úzký otevřený ochoz. Hlavní místnost měla klenutý strop, který vytvářel pocit většího prostoru a volnosti. Po obou stranách byly dvě ložnice a koupelna.
On a Kýle měli v jedné polovině každý svůj pokoj. Jako starší si nárokoval ten větší. Manželská postel mu poskytovala pocit ohromné dospělosti a nadřazenosti a na dveře pověsil nápis Nevstupujte bez klepání.

88
89

l
Rád chodil pozdě spát, četl si v knížkách, probíral se svými myšlenkami a naslouchal vzdáleným hlasům rodičů či drmolení televize. Měl radost, když slyšel, jak se rodiče při zábavných pořadech smějí.
Nejprve se zachichotala matka, pak následoval otcův hluboký bujarý smích. Takové zvuky slýchával v dětství často. Rmoutilo ho, že už je nikdy neuslyší.
Náhle ho upoutal jakýsi pohyb. Otočil hlavu a v místech, kde očekával srnu, uviděl nějakého muže, jak klouže podél říčního břehu jako sama mlha. Byl vysoký a hubený a vlasy měl černé jako uhel.
Nathanovi vyschlo v hrdle, a tak se donutil zvednout hrnek a znovu se napít. Díval se, jak se muž přibližuje, až mu stále ostřejší slunce zešikma dopadlo na tvář.
To není Sam Hathaway, uvědomil si a koutky úst se mu začaly zvedat v úsměvu. Vždyť to je Brian. Za dvacet let oba dospěli v muže.
Brian vzhlédl, přimhouřil oči a upřel pozornost na postavu za sítí. Docela zapomněl, že v chatce už někdo bydlí, a hned si také předsevzal, že příště se vydá po druhém břehu. Ted, pomyslel si, abych se ke všemu pokoušel o nějakou tu konverzaci.
Zvedl ruku. "Dobré ráno. Nechtel jsem vás rušit." "Mě nerušíte. Jen tady piju mizernou kávu a dívám se na řeku."
To je ten chlap ze severu, vzpomněl si Brian, ten, co přijel na šest měsíců. Přímo slyšel, jak ho Kate nabádá, aby se choval zdvořile a společensky. "Hezké místo." Zastrčil ruce do kapes, celý mrzutý, že se vlastní vinou neuváženě připravil o samotu. "Už jste se zabydlel?"
"Jistě, zabydlel." Nathan na chvíli zaváhal a pak podnikl další krok. "Ještě pořád se honíte za Strašidelným hřebcem?"
Brian zamrkal a naklonil hlavu na stranu. O Strašidelném hřebci se vyprávěla pověst, která sahala až do doby, kdy se po ostrově prohánělí divocí koně. Říkalo se, že po lese běhá

i ten největší, obrovitý černý hřebec, kterého nikdo nedohoní, ale tomu, kdo ho chytí, vyšvihne se mu na hřbet a projede se na něm, se splní všechna přání.

Brian po celé dětství ze všeho nejvíce toužil po tom, aby Strašidelného hřebce chytil a osedlal právě on.
"Pořád ho vyhlížím," zamumlal a přistoupil blíž. "Neznáme se odněkud?"
"Jednou v noci jsme se v záplatovaném turistickém stanu utábořili venku za řekou. Měli jsme ohlávku z provazu, dvě baterky a pytlík brambůrků. Jednu chvíli se nám zdálo, že jsme zaslechli dusot kopyt a divoké hlasité zaržání." Nathan se usmál. "Možnájsme je opravdu zaslechli."
Brian široce rozevřel oči a stín pochybnosti byl ten tam. "Natě? Natě Delaney? Ty šviváku!"
Nathan otevřel dveře na verandu a ty na uvítanou zaskřípaly. "Pojď nahoru, Bri. Uvařím ti šálek mizerného kafe."
Brian se zazubil a vyšel do schodů. "Měls mi dát vědět, že přijedeš a že už jsi tady." Napřáhl k Nathanovi paži a sevřel jeho ruku v dlani. Chaty má na starosti moje sestřenice Kate. Panebože, Natě, vždyť ty vypadáš jako psanec."
Nathan se kajícně usmál a přejel rukou po strništi na bradě. "Mám přece dovolenou."
"Tomu tedy říkám překvápko. Tak Nathan Delaney." Brian zavrtěl hlavou. "Cos krucinál celé ty roky dělal? Jak se má Kýle a rodiče?"
Nathanův úsměv ochabl. "Hned ti všechno povím." Alespoň zčásti, pomyslel si. "Ale nejdřív postavím na to mizerné kafe."
"Sakra, to tedy ne. Pojd" se mnou k nám a já ti připravím pořádnou kávu. A taky něco k snídani."
"Dobrá. Jen si vezmu nějaké kalhoty a boty."
"Nemůžu uvěřit, že ten náš seveřan jsi ty," podotkl Brian, když se Nathan vydal dovnitř. "Panebože, připomíná mi to staré časy."
Nathan se krátce otočil. "Jo, mně taky."

91
90

l Krátce nato seděl Nathan u kuchyňského stolu v Zátiší, vdechoval rajskou vůni vařící kávy a opékané slaniny a díval se, jak Brian zručně seká žampiony a papriky na
omeletu.
"Vypadá to, že snad dokonce víš, co děláš." "Ty sis nepřečetl brožurku? Moje kuchyně dostala pět hvězdiček," prohlásil Brian a podsunul Nathanovi pod nos šálek kávy. "Nejdřív se napij, rozplývat se můžeš pak."
Nathan usrkl a samou vděčností a blažeností zavřel oči. "Poslední dva dny jsem pil hnus, takže to ted možná přeženu, ale řekl bych, že tohle je šálek té nejlepší kávy, jakou kdy kdo uvařil."
"To si piš. Proč jsi nepřišel dřív?" "Zabydloval jsem se a lenošil." Seznamoval se s duchy, pomyslel si Nathan. "Ale ted, když jsem okusil tohle, budu tady stálým hostem."
Brian shrnul nasekanou zeleninu na pánev, krátce ji osmahl a začal strouhat sýr. "Jen počkej, až dostaneš nasup mé omelety. Co vlastně děláš, že jsi tak nezávislý a bohatý, takže si můžeš vzít šest měsíců dovolené a vysedávat na pláži?"
"Přivezl jsem si práci s sebou. Jsem architekt. Stačí, abych měl svůj počítač a rýsovací prkno, a můžu pracovat kdekoli."
"Tak architekt." Brian šlehal vejce a bokem se opíral o stůl. "A jde ti to?"
"Své návrhy vsadím proti tvé kávě kdykoli budeš chtít." "Tak to jo." Brian se spokojeně usmál a vrátil se k plotně. S lehkostí získanou dlouhou praxí vylil vaječnou směs na pánev, dal okapat slaninu a zkontroloval pečivo, které pomalu zlátlo v troubě. "A co dělá Kýle? Je opravdu tak bohatý a slavný, jak si předsevzal?"
Byla to rána, tvrdá, rychlá a přímo do srdce. Nathan odložil šálek a počkal, až se mu uklidní ruce i hlas. "Pracoval na tom. Je mrtev, Briane. Před dvěma měsíci zemřel."
92

"Panebože, Nathane." Brian se ochromeně otočil. "Panebože, to je mi líto."
"Stalo se mu to v Evropě. Vlastně tam několik posledních let prakticky žil. Bylo to na jachtě, na nějakém večírku. Kýle měl večírky rád," mumlal Nathan a třel si spánky. "Plavili se po Středozemním moři. Policie došla k závěru. že toho zřejmě vypil přespříliš a spadl přes palubu. Možná se uhodil do hlavy. V každém případě bylo po něm."
"To je zlé. Promiň." Brian se otočil zpět k pánvi. "Když člověk přijde o někoho

z rodiny, pěkně to s ním zamává."
"Jo, to jo." Nathan se zhluboka nadechl a sebral síly. "Stalo se to jen několik týdnů poté, co se mi zabili rodiče. Vlaková nehoda v Jižní Americe. Táta tam byl služebně. Od té doby, co jsme s Kýlem odrostli střední škole, máma jezdila s ním. Vždycky tvrdila, že si alespoň pořád připadají jako novomanželé."
"Panebože, Natě, já nevím, co na to říct."
"Nic." Nathan pokrčil rameny. "Člověk se z toho dostane. Máma by nejspíš stejně byla bez táty ztracená a taky nevím, jak by se jeden jako druhý vypořádali se ztrátou Kýla. Nezbývá než si říkat, že všechno má svůj důvod, a dostaneš se z toho."
"Někdy takové zdůvodnění smrdí," podotkl Brian tiše.
"Takové zdůvodnění smrdí sakra často. Ale tím se na věci nic nemění. Jsem rád, že jsem se sem vrátil. Rád tě zase vidím."
"Tehdy v létě jsme si docela užili."
"Bylo to jedno z nejhezčích období v mém životě," přiznal Nathan a vyloudil úsměv. "Dáš mi tu omeletu, nebo o ni musím poprosit?"
"Prosit nemusíš," odpověděl Brian a naaranžoval jídlo na talíř. "Ale vůbec neuškodí, když pak v úžasu padneš na kolena."
Nathan vzal vidličku a zaryl ji do jídla. "Teď mě zasvěť do posledních dvaceti let dobrodružství Briana Hathawaye."

"Žádné velké dobrodružství to zrovna není. Provozovat hotel stojí spoustu času, zvlášť když teď máme hosty po celý rok. Zdá se, že čím je tam venku život stísněnější a uspěchanější, tím víc lidí touží utéct před ním co nejdál. Alespoň o víkendu. A když se jim to podaří, my jim poskytneme střechu nad hlavou, nakrmíme je a pohostíme."
"To zní jako zaměstnání na čtyřiadvacet hodin denně a sedm dní v týdnu."
"Zvenčí to tak asi vypadá, ale tady život ještě pořád plyne pomaleji."
"Co žena, děti?" "Nic. A ty?"
"Ženu jsem měl," odpověděl Nathan suše. "Rozvedli jsme se. Děti žádné. Víš, že mě při příjezdu zapsala tvoje sestra? Jo Ellen."
"Vážně?" Brian přinesl konvici a dolil Nathanovi kávu. Sama přijela teprve asi tak před týdnem. Lex je tady taky. Jsme jedna velká šťastná rodina."
Když se Brian otočil, Nathan nad jeho tónem povytáhl obočí. "A táta?"
"Toho bys z ostrova nedostal ani heverem. Na pevninu už nezajede ani pro zásoby. Však ho uvidíš, jak se toulá kolem." Když houpavým krokem vešla Lexy, Brian se ohlédl.
"Máme tam nějaká ranní ptáčata, co se nemůžou dočkat kávy," spustila, ale pak si všimla Nathana a zastavila se. Automaticky odhodila z obličeje vlasy a vyslala k němu koketní úsměv. "Ale, ale, my máme v kuchyni společnost." Přistoupila blíž, opřela se o stůl, zaujala malebnou pózu a dopřála Nathanovi závan parfému, kterým si ráno natřela hrdlo a který pocházel ze vzorku z jednoho časopisu. "Vy ale musíte být někdo extra, když vás Brian pustil do svého království."
Nathanovy hormony provedly rychlý, instinktivní taneček, až měl chuť vysmát její i sobě. Na první pohled to byla jen krásná mladá holka, ale když se jí důkladně podíval do

očí, změnil názor. Byly pronikavé a cílevědomé. "Slitoval se nad starým přítelem," odpověděl.
"No ne." Jeho drsný vzhled se jí líbil a s potěšením se vyhřívala v přirozené mužské přízni, která se mu zrcadlila ve tváři. "No tak, Briane, představ mě svému starému příteli. Ani jsem nevěděla, že nějakého máš."
"Nathan Delaney," řekl Brian stručně a vydal se pro druhou konvici s čerstvě uvařenou kávou. "Moje mrňavá sestřička Lexy."
"Těší mě, Nathane," prohodila Lexy a podala mu ruku s nehty v barvě zvané Ohnivá červeň. "Brian mě ještě pořád vidí jako holčičku s copánky."
"To už je výsada staršího bratra." Nathana překvapilo, jak má ta svůdnice pevnou a zdatnou ruku. "Vlastně si vás s copánky pamatuji i já sám."
"Vážně?" Lexy pocítila mírné zklamání nad tím, že její ruku nepodržel ve své, opřela se lokty o bar a naklonila se k němu. "Nemůžu uvěřit, že jsem na vás zapomněla. Zásadně si pamatuji všechny přitažlivé muže, s nimiž se kdy setkám. Jakkoli krátce."
"Sotva jsi odrostla plenkám," vložil se do hovoru Brian a hlas mu přetékal jízlivostí, "a ještě sis nestačila vybrousit tu svou pózu osudové ženy. Jako ranní specialitu dnes podáváme omeletu se žampiony a se sýrem," oznámil a nechal bez povšimnutí vzteklý pohled, který k němu vyslala.

Už už se chystala něco zavrčet, ale včas se zarazila a honem povytáhla koutky rtů. "Díky, zlato," zapředla, vzala konvici, kterou jí Brian vrazil do rukou, a zamžikala řasami na Nathana. "Přestaňte být cizí. Na Touhu přijíždí tak málo zajímavých mužů."
Nathan měl pocit, že by byl hlupák, kdyby se o ten požitek připravil, a ona sama to navíc tak očividně očekávala, že sledoval, jak se nese pryč, a teprve pak se s úsměvem otočil k Brianovi. "Tomu tedy říkám mrňavá sestřička, Bri."
"Potřebovala by napráskat. Takhle se předvádět před cizím chlapem."

"Byla to roztomilá příloha k té omeletě." Když Brianovi zaplálo v očích, Nathan zvedl ruku. "Kvůli mně si starosti nedělej, kámo. Z takovýchhle sentimentálních citů pořádně bolí hlava a já mám svých starostí dost. Můžeš se sakra vsadit, že se budu dívat, ale dotýkat se nehodlám."
"Mně do toho nic není," zamumlal Brian. "Vždyť ona si přímo koleduje o maléry, a to se ví, že se do nich dostane."
"Ženské, co vypadají jako ona, z nich obvykle taky hladce vybruslí." Když se dveře opět otevřely, Nathan se prudce otočil. Tentokrát vešla Jo.
A ženské, co vypadají takhle, pomyslel si, ty z trampot jen tak snadno nevybruslí. Ty se jimi musejí prokousat. Zauvažoval, proč má raději právě tento typ a tuto metodu. Když ho Jo uviděla, zastavila se, na chvíli svraštila obočí a pak čelo záměrně vyhladila. "Vypadáte, že jste tady jako doma, pane Delaney."
"Taky se tak cítím, slečno Hathawayová." "To je mi nějakých formalit," poznamenal Brian a natáhl se pro čistý šálek, "na chlápka, co ji strčil do řeky, a když se ji pak zase snažil vylovit, utržil za svou péči roztržený ret." "Já ji tam nestrčil." Nathan se zvolna usmál a díval se, jak Jo opět svraštila obočí. "Uklouzla. Ale ten ret mi opravdu rozbila a pokud si vzpomínám, taky mi vynadala do hnusného sprosťáka ze severu."
V hlavě jí zakroužilajakási vzpomínka, málem opět unikla, ale pak náhle nabyla zřetelných obrysů. Horké letní odpoledne, úlek ze studené vody, hlava pod hladinou. A pak se vyhoupla ven. "Vy jste syn pana Davida." Kolem žaludku se jí vzedmuly vřelé city a stoupaly vzhůru k srdci. Na okamžik se jí promítly i do očí a Nathanovi se zrychlil tep. "Který?"
"Nathan, ten starší."
"Jistě." Odhrnula vlasy z čela a v tom pohybu nebyla nacvičená svůdnost její sestry, ale roztržitá netrpělivost. "A strčil jste do mě. Nikdy jsem do řeky nespadla, ledaže bych to tak sama chtěla nebo mi někdo pomohl."

"Uklouzla jste," opravil ji Nathan. "Teprve pak jsem vám pomohl."
Pohotově, srdečně se zasmála a vzala si od Briana hrnek. "Myslím, že minulost můžu nechat spát, když jsem vám rozbila ret a váš otec mi dal. všechno na světě."
Nathan cítil, jak mu srdce prudce divoce buší až v hlavě. "Můj otec?"
"Chodilajsem za ním jako stín, nemilosrdně jsem ho pronásledovala a věčně se vyptávala, jak fotí, proč fotí zrovna to, co fotí, a jak funguje fotoaparát. Měl se mnou spoustu trpělivosti. Musel ze mě šílet, když jsem ho pořád rušila při práci, ale nikdy mě neodehnal. Tolik mě toho naučil, nejen základní věci, ale i dívat se a vidět. Myslím, že jsem mu něco dlužná za každou fotografii, co jsem kdy pořídila."
Snídaně, kterou právě spořádal, se mu v žaludku stloukala jako v máselnici. "Vy jste profesionální fotografka?"
V tu chvíli se vrátila Lexy. "Jo je věhlasná fotografka," podotkla kousavě. "Světoběžnice J. E. Hathawayová kudy projde, tudy loví fotky ze života druhých lidí. Briane, dvě omelety, dvakrát opečenou sekanou, jednou slaninu a jeden párek. Dvě stě jednička je na snídani, slečno cestovatelko, tak snad abyste šla převléknout postele."
"Scénu opustí vlevo," zamumlala Jo, když Lexy opět odpochodovala. "Ano," otočila se zpět k Nathanovi. "Dala jsem se na fotografování, hlavně díky Davidu Delaneymu. Nebýt pana Davida, mohla jsem být stejně otrávená a naštvaná na celý svět jako Lexy. Jak se má otec?"
"Zemřel," odpověděl Nathan stručně a zvedl se ze židle. "Musím jít. Díky za snídani, Briane."
Rychle vyšel z místnosti a nechal za sebou prásknout dveře.
"Zemřel? Bri?"
"Nehoda," upřesnil Brian. "Je to asi čtvrt roku. Oba rodiče. A zhruba o měsíc později přišel o bratra."
"Panebože." Jo si přejela rukou přes obličej. "To se mi tedy povedlo. Hned jsem zpátky."

96
97

Odložila šálek a vyběhla ze dveří za Nathanem. "Nathane! Nathane, počkejte chvilku." Doběhla ho na lasturami vysypané pěšině, která se vinula zahradou ke stromům. "Nezlobte se." Položila mu ruku na paži, aby ho zastavila. "Moc mě mrzí, jak jsem se chovala."
Stáhl se do sebe a navzdory bušení ve spáncích se snažil jasně myslet. "To je v pořádku. Ještě pořád to trochu bolí."
"Kdybych to jen byla věděla." Odmlčela se, bezmocně pokrčila rameny a pomyslila si, že by se nějaké podobné nešetrnosti patrně dopustila v každém případě. Vždycky byla společensky neohrabaná.
"Vy jste o tom nevěděla." Nathan rozhodně potlačil vlastní nervozitu a zlehka stiskl ruku na svém rameni. Vypadá tak nešťastně, pomyslel si a přitom neudělala nic jiného, než že se nedopatřením dotkla staré rány. "Nedělejte si s tím starosti."
"Je mi líto, že jsem s ním nezůstala ve styku." Její hlas zněl zadumaně. "Vyčítám si, že jsem se víc nesnažila poděkovat mu za všechno, co pro mě udělal."
"To nedělejte." Vyrazil ta slova, prudce se k ní otočil a oči mu studeně, nelítostně žhnuly. "Když člověku poděkujete za to, jak jste dopadla ve svém životě, je to totéž, jako byste mu to kladla za vinu. Každý zodpovídáme sám za sebe."
Celá nesvá o krok ustoupila. "To je jistě pravda, ale někteří lidé přece mají vliv na to, jakou cestou se vydáme."
"V tom případě je zvláštní, že jsme oba tady, nemyslíte?" Zíral někam za ni směrem k hotelu, jehož okna zářila na slunci. "Proč jste se sem vrátila vy, Jo?"
"Jsem tady doma."
Znovu si ji prohlédl a zaznamenal bledé tváře i rozbolavělé oči. "Proto sem přijíždíte, když jste vyřízená, ztracená a nešťastná?"
Založila ruce na prsou, jako by jí bylo zima. Ona, která si obvykle všímala ostatních, neměla zájem, aby si někdo tak jasnozřivě prohlížel ji. "Je to prostě místo, kam se člověk vydá."

"Zdá se, že jsme se oba rozhodli vrátit se sem téměř ve stejnou dobu. Že by osud? Nevím možná je to štěstí." Pousmál se, protože se rozhodl pro druhou možnost.
"Náhoda." To její zamlouvalo víc. "Proč jste se sem vrátil vy?"
"Ať se propadnu, jestli to vím," procedil skrze zuby a opět se na ni zahleděl. Byl by rád zahnal smutek a obavy z jejích očí, byl by rád zase uslyšel její smích. Náhle si byl naprosto jistý, že by se mu ulevilo stejně jako jí. "Ale když už tady jsem, co kdybyste mě doprovodila k chatě?"
"Cestu znáte."
"Bavilo by mě to víc, kdybych měl společnost. Vaši společnost."
"Už jsem vám řekla, že nemám zájem."
"Já vám zase říkám, že zájem mám." Usmál se srdečněji, natáhl se a zastrčil jí pramen uvolněných vlasů za ucho. "Bude to legrace sledovat, kdo koho vyšťouchne z cesty."
Muži s ní neflirtovali. Nikdy. Alespoň si toho nikdy nevšimla. To, že teď Nathan přesně něco takového dělal, ji jedině podrážděno a mezi obočím se jí prohloubila zděděná Pendletonovic mračilka. "Mám práci."
"Správně. Převlékat postele na dvě stě jedničce. Ještě se uvidíme, Jo Ellen."
Dal se na odchod první, takže měla možnost dívat se, jak mizí mezi stromy. Záměrně zavrtěla hlavou, až jí vlasy opět přepadly přes uši, a zakroužila rameny, jako by chtěla setřást nežádoucí dotyk.
Ale musela si přiznat, že už ji začal zajímat víc, než jí samotné bylo po chuti.

98
99

SEDM
athan si s sebou vzal fotoaparát. Cítil nutkání sledovat po ostrově otcovy stopy a možná je i zahladit. Vybral si starý, těžký Pentax se základním objektivem,

protože právě ten patřil mezi otcovy oblíbence a kromě toho jej David Delaney měl u sebe i tehdy v létě. Tím si byl Nathan jistý.
Otec by určitě přibalil i neskladný panoramatický Hasselblad a důmyslný Nikon a spolu s nimi celou sbírku objektivů, filtrů a horu filmu. To všechno si přivezl i Nathan a jak ho to otec učil, přepečlivě vše uložil vzadu v chatě.
Když se ale otec vypravil ven na lov záběrů, nejčastěji si s sebou brával Pentax.
Nathan se rozhodl pro pláž a její zpěněné vlny a démantový písek. Na ochranu před prudkým slunečním světlem si nasadil tmavé brýle a za chvíli už šplhal po značené cestě mezi pohyblivými dunami písku a jejich zahrádkami z divokého ovsa a spleti plazivých rostlin. Na vrcholku pěšiny zůstal stát a zaposlouchal se do rytmu vířící vody a samolibého křiku racků, kteří nad ní kroužili a vrhali se do vln. Od moře se zvedl vítr a rozfoukal mu vlasy.
Příliv přinesl lastury a rozházel je po písku jako hezoučké hračky. Za nimi už vítr nametal nové, drobné hromádky písku. Pilní jespáci se honili ve zpěněném příboji sem a tam

jako obchodníci spěchající na další schůzku a o kousek dál, hned za první vlnou, která se tříštila o břeh, létali ve vojenské formaci tři pelikáni a společně stoupali vzhůru a kroužili vzduchem. Pak se jeden náhle snesl dolů, střemhlav se závratnou rychlostí vrhl do moře a za ním následovali ostatní. Voda třikrát vyšplíchla a už se zase vznášeli ve vzduchu, snídani v zobáku.
Nathan s léty získanou lehkostí zvedl aparát, zvětšil světelnost a zkrátil osvitový čas, aby zachytil pohyb, zaostřil na pelikány a sledoval je, jak kloužou po hřebenech vln a opět vzlétají do výše. A při dalším střelhbitém pádu zmáčkl spoušť.
Pak aparát odložil a maličko se usmál. V jeho životě byla dlouhá údobí, kdy si svůj koníček nedopřál, nyní se však rozhodl, že to napraví a alespoň hodinu denně stráví tím, že si bude připomínat šťastné chvíle a cvičit postřeh.
Lepší začátek si ani nemohl přát. Pláž obývali pouze ptáci a mušle a písek narušily jen jeho stopy. Už to samo je zázrak, pomyslel si Nathan. Kde jinde by člověk mohl být tak docela sám a mít na chvíli podíl na takové kráse a snít o míru a samotě?
To všechno nyní potřeboval. Zázraky, krásu, mír. Sevřel v ruce fotoaparát a vydal se dolů po svahu k hebkému vlhkému písku pláže. Tu a tam se sehnul, aby si prohlédl lasturu či sledoval prstem tvar mořské hvězdice.
Všechny ale nechal tam, kde je našel, a ukládal šije pouze na film.
Čerstvý vzduch a pohyb mu pomohly uklidnit nervy, které ho zradily před odchodem ze Zátiší. Tak z ní je fotografka, pomyslel si a pozoroval hezký, stříbřitě ojíněný domek, který vykukoval zpoza dun. Zdalipak jeho otec věděl, že to děvčátko, kterému jednou v létě dělal učitele, pokračovalo v jeho šlépějích? Zajímalo by ho to vůbec? Potěšilo by ho to, pobavilo?
Vzpomněl si na okamžik, kdy mu otec poprvé ukázal, jak funguje fotoaparát. Jeho velké dlaně docela překryly Natha

novy dětské ručky a jemně, trpělivě je vedly. Ta vůně vody po holení na otcových tvářích, výrazná, kořeněná. Samozřejmě, Brut. Ten měla máma nejraději. Otcova hladce oholená tvář přitisknutá k jeho obličeji. Tmavé vlasy měl jistě pečlivě učesané míval hladké vlny a nosil je sčesané z čela a jasné šedé oči se dívaly vlídně a vážně.
Vždycky si važ své výbavy, Natě. Možná té jednoho dne bude fotoaparát živit. Procestuj s ním celý svět a prohlédni si vše, co stojí za vidění. Nauč se dívat a uvidíš víc nežvšichni ostatní. A možná se staneš něčím jiným, budeš dělat něco jiného a tvoje výbava ti poslouží jen k tomu, aby sis s sebou odnesl útržky času. Rodinu, dovolenou. Budou to okamžiky tvého života a budou tedy důležité. Važ si své výbavy, nauč seji správně používat a nikdy o ty okamžiky nepřijdeš.
"A přece, o kolik okamžiků jsme přišli?" zapřemýšlel Nathan nahlas. "A kolik jsme jich jen někam odsunuli a přitom by bylo lépe, kdybychom na ně nadobro zapomněli?" "Prosím?"
Vzpomínky náhle přerušil cizí hlas a jeho paže se dotkla něčí ruka. Nathan sebou trhl: "Cože?" Napůl očekával další přízrak a rychle o krok ustoupil. Pak uviděl, že na něj přes jantarově zbarvená skla brýlí zírá hezká, drobná blondýnka.
"Promiňte. Vylekala jsem vás." Naklonila hlavu na stranu, ani nemrkla a upřeně se mu zadívala do tváře. "Jste v pořádku?"
"Jistě," odpověděl Nathan, vjel si rukou do vlasů a snažil se nemyslet na protivně nejistý pocit v kolenou. Daleko nesnadnější ale bylo ignorovat silné

rozpaky nad tím, že si ho žena dál prohlíží jako nějakou záhadnou skvrnu na podložním sklíčku mikroskopu. "Nevěděl jsem, že tu někdo je." "Právě končím se svým ranním během," řekla a on si poprvé všiml, že na sobě má propocené šedé tričko a pohodlné červené šortky. "To je můj dům, co na něj zíráte. Nebo spíš skrz něj."
"Aha." Nathan se přinutil znovu zahledět na domek, na stříbřité praskliny mezi letokruhy cedrového dřeva a hnědou
102

sedlovou střechu i s vyčnívající sluneční terasou. "Vy ale máte úžasný výhled."
"Nejlepší bývá východ slunce. Víte jistě, že vám nic není?" zeptala se znovu. "Nerada vyzvídám, ale když vidím chlapa, jak stojí sám na pláži, tváří se, jako by mu uletěly včely, a povídá si sám se sebou, tak mě to zajímat musí. Je to totiž moje práce," dodala.
"Pobřežní policie?" zeptal se suše.
"Ne." Usmála se a přátelsky mu podala ruku. "Lékařka. Doktorka Fitzsimmonsová. Kirby. Kromě domu mám na starosti i ordinaci."
"Nathan Delaney," opáčil. "Po zdravotní stránce v pořádku. Nebydlela tady jedna stará paní? Taková malá s bílými vlasy sčesanými do uzlu?"
"Babička. Vy jste ji znal? Nejste odtud."
"Ne, ne, jen si ji tak pamatuji nebo z ní alespoň mám takový pocit. Jako dítě jsem tady strávil léto a všude na mě dotírají vzpomínky. Právě jste mi do jedné vešla."
"Aha." Oči za jantarovými skly ztratily pronikavý pátravý výraz a roztály, "Tím se všechno vysvětluje. Vím přesně, co máte na mysli. Když jsem vyrůstala, několikrát jsem tady prožila prázdniny a taky se mi každou chvíli něco vybaví. Proto jsem se sem ostatně rozhodla přestěhovat, když babička zemřela. Vždycky se mi tady moc líbilo."
Roztržitě se popadla za chodidlo, ohnula nohu dozadu, až se patou dotýkala zadku, a protáhla se. "Vy zřejmě budete ten seveřan, co si na půl roku pronajal Malou touhu."
"Tady se klepy šíří rychle."
"Viďte? Zvlášť když to nemají daleko. Sem zrovna moc svobodných mužů na šest měsíců nezavítá. U několika dam jste už vzbudil zájem." Kirby celý postup zopakovala s druhou nohou. "Víte, že si vás možná pamatuju? Nebyli jste vy a váš bratr ti kluci, co se kamarádili s Brianem Hathawayem? Pamatuji se, jak babička říkala, že ty Delaneyovic chlapce a malého Briana by od sebe neodtrhli ani párem volů."
103

"Máte dobrou paměť. Vy jste tady to léto byla?"
"Ano,šlo o moje první prázdniny na ostrově. Proto se na ně asi tak dobře pamatuji. Už jste se stavil u Briana?" zeptala se jakoby mimochodem.
"Právě mi připravil snídani."
"V kuchyni přímo čaruje." Tentokrát byla řada na Kirby, aby upřela oči na dům nebo spíše kamsi za něj. "Prý se vrátila Jo. Až dnes zavřu ordinaci, zkusím se zajít podívat do hotelu," řekla a letmo pohlédla na hodinky. "A jelikož za dvacet minut začínám, měla bych se raději jít opláchnout. Jsem ráda, že jsem vás zase viděla, Nathane."
"Já vás taky rád viděl, paní doktorko," zavolal za ní, když se dala do klusu směrem k dunám.
Se smíchem se otočila a běžela pozpátku. "Praktická lékařka," zavolala na něj. "Cokoli od kolébky až po hrob. Jestli vám něco chybí, stavte se."
"Budu si to pamatovat." Usmál se a sledoval ji, jak běží prohlubní mezi písečnými přesypy a za ní se rozpustile pohupuje ohon.
Netrvalo ani dvacet minut a Kirby si přehodila přes džíny bílý lékařský plášť. Pro ni to bylo něco jako uniforma, která měla zdráhavého pacienta přesvědčit, že před ním skutečně stojí lékařka. Plášť a stetoskop v kapse, to byly názorné pomůcky, které mnozí ostrované potřebovali, aby holčičce staré paní Fitzsimmonsové vůbec dovolili vrtat se jim v těle.
Vešla do kanceláře, původně babiččiny vydatně zásobené špižírny hned vedle kuchyně. Jednu stěnu s policemi nechala tak, jak byla, a použila ji na knihy, papíry, kopírku a šikovný malý fax se záznamníkem, který ji udržoval ve spojení s pevninou. Ostatní police dala pryč, protože neměla ani v nejmenším chuť následovat babiččina příkladu a skladovat všechno možné od dušených rajčat až po nakládaný vodní meloun.
Vlastnoručně také do místnosti dovlekla malý, pečlivě naleštěný psací stůl z třešňového dřeva. Přicestoval s ní až

z Connecticutu a patřil k těm několika málo věcem, které si s sebou na jih odvezla. Doplňovala jej psací podložka vsazená do kůže a rozvrh návštěv, který jí na rozloučenou věnovali nemile překvapení rodiče.
Její otec na Touze vyrostl a považoval za veliké štěstí, že se odtamtud dostal. Věděla, jakou měli oba radost, když se rozhodla pokračovat v otcových šlépějích a dát se na medicínu. Předpokládali, že stejnou cestou půjde i dál, přes jeho specializaci na srdeční chirurgii ke vzkvétající praxi a odtamtud přímo k nablýskanému životnímu stylu, který se jim oběma tak zamlouval.
Ona si ale vybrala ordinaci praktického lékaře, větrem ošlehanou chalupu po babičce a prostý ostrovní život.
A sotva mohla být šťastnější.
Vedle rozvrhu návštěv s jejími iniciálami vyvedenými ve zlatě stál úhledně srovnaný prvotřídní telefon i s domácí linkou to pro případ, jakkoli nepravděpodobný, že by kdy potřebovala sestru a nerozbitná průhledná nádobka s kvalitními, dobře ořezanými tužkami.
Několik prvních týdnů dělala Kirby v ordinaci sotva něco víc, než že strouhala tužky a pak je pokaždé zase otupila, když samou nudou čmárala po podložce. Přesto vytrvala a postupně se jí tužky začínaly hodit i k zapisování návštěv. Nemluvně se záškrtem, stařenka s artritidou, dítě osypané vyrážkou.
Jako první ji svou důvěrou poctili ti nejmladší a ti nejstarší. Pak přišli další, aby jim sešila rány, ošetřila bolestivá místa či uklidnila žaludek. Teď z ní byla doktorka Kirby a ordinace se držela.
Kirby si pečlivě prohlédla rozvrh s objednanými pacienty. Pravidelná gynekologická prohlídka, kontrola jednoho ošklivého zánětu dutin, Mathewovic chlapce už zase bolelo ouško a dítě od Simmonsů se mělo dostavit na další očkování. No, v čekárně sice plno nebude, ale alespoň má celé

dopoledne co dělat. A kdo ví, pomyslela si Kirby a usmála se, třeba dojde i na pár úrazů a hned bude veselo.
Na deset hodin se na gynekologickou prohlídku objednala Ginny Pendletonová, a tak Kirby usoudila, že má nejméně deset minut čas. Ať se Ginny vydala kamkoli, vždycky přišla pozdě. Kirby vytáhla nezbytnou kartu, vrátila se do kuchyně, nalila si z konvice zbytek kávy, kterou uvařila hned ráno, a šálek si vzala s sebou do ordinace.
Pokoj, v němž kdysi za letních nocí snila, byl nyní celý naškrobený a čisťounký. Kirby si po bílých stěnách rozvěsila plakáty s divokými květinami, žádné nákresy nervového systému a ušních kanálků, kterými si své ordinace zdobili jiní lékaři. Zdálo sejí, že pacienti jsou z nich nervózní.
Zasunula kartu do přihrádky na dveřích, vzala jeden bavlněný plášť s volnými zády papírové pláště jí připadaly potupné a položila jej do nohou lehátka. Pustila stereo a společně s ním si tiše pobrukovala Mozartovu sonátu. Už zjistila, že i ti pacienti, kteří se vážné hudbě vyhýbali jako čert kříži, se při ní pokaždé uvolnili.
Připravila si vše potřebné pro pravidelnou prohlídku a právě dopila kávu, když zaslechla zvonek, který ohlašoval, že se otevřely venkovní dveře.
"Promiň, promiň." Dovnitř vběhla Ginny a Kirby ustoupila do obývacího pokoje, který sloužil jako čekárna. "Zrovna jsem byla na odchodu, když zazvonil telefon."
Ginny bylo pětadvacet a Kirby ji ustavičně přesvědčovala, že to nebude trvat ani deset let a její záliba ve slunění ji přijde draho. Stříbřitě plavé vlasy jí sahaly po ramena a byly tak nemilosrdně nakadeřené, až to vypadalo, že si přímo říkají o ozdravnou kúru.
Pocházela z rybářské rodiny, a ačkoli dovedla řídit loď lehce jako pirát, očistit rybu jako chirurg a se závratnou rychlostí a přesností loupat ústřice, dala přednost práci v kempu Volavka, pomáhala nováčkům stavět stany, přidělovala zájemcům místo a vedla účty.
106

Na kontrolu se vyšňořila do jedné ze svých oblíbených kovbojských košilí ve švestkově modré barvě a s bílými třásněmi. Kirby lenivě přemítala, kolik vnitřních orgánů asi lapá po vzduchu pod neprodyšně upnutými riflemi.
"Jakživa nikam nepřijdu včas." Ginny k ní vyslala rozzářený, popletený úsměv, až se Kirby musela zasmát.

"A všichni to vědí. Jdi dál a nejdřív se vyčurej do šampusky, však to znáš. Pak půjdeš do ordinace. Celá se svlékneš a vezmeš si plášť volnou stranou dopředu. Stačí, když zahalekáš, až budeš hotová."
"Dobře. To volala Lexy," halasila Ginny dál, zatímco se ve svých kovbojských holínkách přehnala chodbou a zavřela za sebou dveře. "Už zase nemá stání."
"Jako vždycky," opáčila Kirby.
Ginny se vrátila z koupelny, vešla do ordinace a neustále brebentila.
"No nic, ale dneska večer kolem deváté přijde do kempu." O podlahu žuchla první holínka. "Dvanáctka je volná. To je moje oblíbené místečko. Říkaly jsme si, že bychom si udělaly pořádný oheň a vyzunkly pár piv. Nechceš se stavit?"
"Díky za pozvání." Ozvalo se další zadunění. "Ještě si to rozmyslím. Jestli nakonec přece jen zaskočím, taky nějaké to pivo přinesu."
"Chtěla jsem po Lexy, aby pozvala i Jo, ale víš, jak je nedůtklivá. No, stejně doufám, že to udělá." Ginny sotva popadala dech a Kirby si představovala, jak se snaží vyprostit z riflí. "Už jsi ji viděla? Teda Jo?"
"Ne. Pokusím seji během dneška zastihnout."
"Udělá jim jedině dobře, když si sednou a společně se zlinkujou. Ani nevím, proč je Lexy na Jo tak naštvaná. Když ono to vypadá, že ji štvou úplně všichni. Taky začala nadávat na Giffa. Kdybych já měla chlapa, co vypadá jako Giff, a kdyby na mě koukal zepředu zezadu tak jako on na ni, neštvalo by mě nic na světě. A to vůbec neříkám jen proto,

zeje to můj bratranec. Fakt je, že kdybychom nebyli příbuzní, skočila bych po něm natotata. Už jsem."
"Vsadila bych se, že ji Giff nakonec dostane," podotkla Kirby a vzala si cestou kartu. "Je zrovna tak paličatý jako ona. Pojď, podíváme se na váhu. Nějaké problémy, Ginny?"
"Ani nápad, cítím se fajn." Ginny se postavila na váhu a odhodlaně zavřela oči. "Neříkej mi, kolik to je."
Kirby se usmála a přidala závaží. A jeje, pomyslela si. Sedmdesát dvě kila.
"Jestlipak pravidelně cvičíš, Ginny?"
Ginny sebou zavrtěla, oči stále ještě pevně zavřené. "Tak trochu."
"Aerobik, dvacet minut, třikrát týdně. A omezit sladkosti." A protože Kirby nebyla jen lékařka, ale i žena, ohleduplně váhu vynulovala dříve, než Ginny stačila otevřít oči. "Vyskoč si na lehátko, zkontrolujeme krevní tlak."
"Pořád si říkám, že se podívám na ten film s Jane Fondovou. Jak se díváš na odsávání tuku?"
Kirby jí natáhla manžetu a začala měřit tlak. "Asi tak, že by sis měla několikrát týdně zajít na pořádnou procházku po pláži a představovat si, že mrkev není mrkev, ale čokoládová tyčinka. Ty dvě a půl kila shodíš i bez odsávání. Krevní tlak je v pořádku. Kdys měla naposledy měsíčky?"
"Před dvěma týdny. Skoro o týden se zpozdily. Vyděsilo mě to k smrti."
"Pesar ale používáš, vid?"
Ginny si ovinula paže kolem pasu a zabubnovala prsty. "No, většinou ano. Víš, ono se to vždycky nehodí." "Těhotenství taky ne."
"Pokaždé po partnerovi chci, aby si vzal kondom. Bez výjimky. Zrovna ted kempuje na šestce pár fakt roztomilých chlápků."
Kirby si povzdechla a natáhla si rukavice. "Příležitostný sex rovná se nebezpečné komplikace."
"Jo, ale je to ohromná psina." Ginny se usmála na zasněný plakát s reprodukcí Monetova obrazu, který Kirby připí

chla ke stropu. "A pokaždé se do nich tak trochu zamiluju. Dřív nebo později narazím na toho pravého a mezitím neuškodí, když trochu prozkoumám terén."
"Minové pole," zamumlala Kirby. "Dáváš se pod cenou."
"Co já vím." Ginny se snažila představit si, že se prochází mezi zamženými květinami na plakátu, a zabubnovala prsty s mnoha prstýnky o bránici. "Copak tys ještě nikdy neuviděla nějakého chlapa a nechtela ho tak strašně, až se ti uvnitř všechno sevřelo a zatetelilo?"
Kirby pomyslela na Briana, ale než si znovu stačila povzdechnout, vzpamatovala se. "No jo."
"Ten pocit prostě miluju, ty ne? Totiž, to je něco jako. samotná podstata všeho, nemyslíš?"
"Asi ano. Ale bez ohledu na samotnou podstatu i na to, že se to vždycky nehodí, pesar používat budeš."
Ginny zakoulela očima. "Ano, paní doktorko. Ty, poslyš, když už mluvíme o chlapech a o sexu, Lexy říkala, že si omrkla toho chlápka ze severu a že je to

prvotřídní exemplář."
"Taky jsem si ho už omrkla," odpověděla Kirby.
"Měla pravdu?"
"Je velice přitažlivý." Kirby jemně zvedla Ginny jednu paži nad hlavu a začala s prohlídkou prsu.
"Ukázalo se, že je to starý Brianův přítel kdysi sem přijel na léto s rodiči. Jeho otec byl ten fotograf, co tehdy vydal tu knížku o zdejších ostrovech. Máma ještě pořád jeden výtisk má."
"Ten fotograf. No jistě. Na toho jsem už zapomněla. Fotografoval si babičku. Vyvolal to, opaspartoval, a když odjel, tak jí tu fotografii poslal. Ještě pořád ji mám v ložnici."
"Máma dnes ráno tu knížku vytáhla na světlo, když jsem jí o tom pověděla. Je fakt hezká," dodala Ginny, zatímco jí Kirby pomáhala posadit se. "Je tam taky fotka Annabelle Hathawayové, jak s Jo zahradničí u Zátiší. Máma si vzpomněla, že to fotil to léto, co Annabelle utekla. Tak mě

napadlo, jestli třeba neutekla s tím fotografem, ale máma říkala, že když utekla, on s manželkou a děckama ještě pořád na ostrově byl."
"Už je to dvacet let. Člověk by si myslel, že lidi zapomenou a nechají to spát."
"Touha, to jsou Pendletonovi," poznamenala Ginny. "A Annabelle byla Pendletonová. Na ostrově se nikdy na nic nezapomene. Byla fakt krásná," dodala a seskočila z lehátka. "Moc se na ni nepamatuji!, ale když jsem uviděla tu fotku, ledacos se mi vybavilo. Kdyby se Jo trochu snažila, taky by tak vypadala."
"Myslím, že Jo chce raději vypadat jako Jo. Jsi opravdu zdravá, Ginny, tak se běž obléct. Až budeš hotová, přijd za mnou ven."
"Díky. Poslyš, Kirby, zkus se v tom kempu stavit. Uděláme si opravdovou dámskou jízdu. Nezapomeň, dvanáctka."
"Uvidíme."
Ve čtyři hodiny zavřela Kirby ordinaci. Za celý den musela navštívit jen jednoho pacienta rekreanta, který usnul na pláži a ošklivě se spálil. Čtvrthodinku po posledním pacientovi strávila Kirby opravami mejkapu, kartáčováním vlasů a nanesením několika kapek čerstvého parfému.
Namlouvala si sice, že to dělá pro vlastní potěšení, ale jelikož měla namířeno do Zátiší, dobře věděla, že to není pravda. Však také doufala, že vypadá natolik svěže a voní natolik hezky, aby Brian Hathaway trpěl.
Ven se vydala vchodem obráceným k pláži. Milovala ten prchavý, znepokojivý pocit rozechvění, který ji přepadal pokaždé, když uviděla, jak blízko jejího domu se rozprostírá oceán. Dívala se, jak na mělčině dovádí čtyřčlenná rodina, a nad šuměním moře zachytila vysoké tóny dětského smíchu.
Nasadila si sluneční brýle a seběhla ze schodů. Úzký dřevěný chodníček, který si kolem domu nechala postavit od Giffa, ji vedl kolem stavení dál od písečných přesypů, kde z písku vyrůstalo několik cypřišů, ohnutých a zmrzačených

póry vy větru, který jí i v tu chvíli rozvířil písek kolem kotníků. V závětří rostly keře vavřínu a bezu. Pláž už křižovaly cizí stopy, a tak k nim přidala i své šlápoty.
Loučku mezi dunami pečlivě obešla natolik se z ní stala ostrovanka, že znala a respektovala její zranitelnost. Po chvíli vyměnila rozpálenou výheň písku a moře za chladivé tlumené přítmí lesa.
Kráčela rychle, ale nespěchala, jen se soustředila na cíl své cesty. Na lesní šelesty a praskot i na měňavé zvuky a stíny byla zvyklá. Proto ji zmátlo, když se náhle mimoděk zastavila, napnula uši a uslyšela, jak jí vlastní srdce bije až ve spáncích.
Pomaloučku se otočila kolem dokola a pátrala očima v šeru. Něco jsem zaslechla, uvědomila si. Něco ucítila. Cítila to ostatně i nyní, ten mrazivý pocit, zeji někdo pozoruje.
"Haló?" Když uslyšela dutou ozvěnu vlastního hlasu, zachvěla se a hned za to na sebe dostala vztek. "Je tam někdo?"
V rozeklaném listí to zašumělo, cosi tam zašelestilo, snad zvěř, snad králík, a v neproniknutelném přítmí opět zavládlo tísnivé ticho. Ty hlupáku, řekla si. Jistěže tam nikdo není. A i kdyby, co na tom? Otočila se, pustila se dál po důvěrně známé pěšině a přiměla se zachovat přiměřené tempo.
Po zádech se jí rozléval studený pot a dech jí začal váznout v hrdle. S námahou

potlačila rostoucí hrůzu a opět se prudce otočila. Byla si jistá, že za sebou zahlédne střelhbitý pohyb, ale nebylo tam nic, jen propletené větve a kapky mechu.
Sakra, pomyslela si a přejela si rukou přes splašené srdce. Někdo tam opravdu je. Možná se přikrčil za stromem, možná se ukryl ve stínu. Sleduje ji. Jsou to jen děti, ujišťovala se. Plíží se za ní nějaké děti a utahují si z ní.
Kráčela pozpátku a očima střílela tu nalevo, tu napravo. Opět to zaslechla, jen slaboučký, kradmý zvuk. Pokusila se znovu zavolat, utrousit na adresu těch nevycválanců něja

kou jadrnou poznámku, ale hrůza jí zadrhla hrdlo a ochromila jazyk. Instinktivně se otočila a zrychlila.
Pak se zvuky přiblížily a Kirby odhodila veškerou hrdost a dala se na útěk. Muž, který ji pozoroval, si nedokázal pomoci, musel se uchechtnout do dlaní a poslat za její vzdalující se postavou vzdušný polibek.
To už Kirby těžce dýchala, uháněla lesem a její tenisky v divokém rytmu bušily o pěšinu. Spolkla vzlyk a vzápětí si všimla, že se osvětlení mění, že světla přibývá, že už ji bodá do očí, a vtom vyběhla z lesa. Ohlédla se přes rameno a čekala, že uvidí nějakou nestvůru, jak se po ní vrhá.
A ve stejném okamžiku zaječela, protože narazila na pevnou hradbu lidského těla a kolem ní se pevně ovinuly něčí paže.
"Co je? Co se děje?" Brian už ji málem zvedal do náručí, ale ona ho sama sevřela a přitiskla se k němu. "Stalo se ti něco? Počkej, podívám se."
"Ne, ne, nic se mi nestalo. Okamžik. Jen malý okamžik."
"Fajn. Tak dobře." Uvolnil sevření a pohladil ji po vlasech. Byl právě u vzdálenějšího konce zahrady a plel záhony, když uslyšel, jak zděšeně prchá mezi stromy. Zrovna udělal několik prvních kroků a chystal se prozkoumat situaci, když tu Kirby vystřelila z lesa a padla mu rovnou do náruče.
Její srdce mu nyní bilo na hrudi a jeho vlastní tep s ním už málem držel krok. Vyděsila ho k smrti, když prudce otočila hlavu, jako by čekala, že ji někdo zezadu napadne, a on v její tváři uviděl výraz divoké hrůzy.
"Lekla jsem se," vypravila ze sebe a držela se ho jako klíště. "Byly to jen děti. Měla jsem pocit, jako by mě stopovaly, honily. Byly to jen děti. Vyděsilo mě to."
"Už je to v pořádku. Uklidni se." Je tak malá, pomyslel si. Křehká záda, útlý pas, vlasy jako hedvábí. Ani si toho nebyl vědom a přitiskl ji k sobě těsněji. Bylo to zvláštní, přesně mu padla do náručí a přitom mu připadala tak křehká, až se mu zdálo, že by ji mohl vzít a bezpečně schovat do kapsy.

Panebože, a jak voněla. Na chvíli sehnul tvář k jejímu temeni, vychutnával vůni a hebkost jejích vlasů a přitom ji pomalu hladil po šíji, až napětí vyprchalo.
"Nechápu, proč jsem tak zpanikařila. Já přece nikdy nepanikařím." A protože pocit děsu už ustupoval, pomalu si uvědomovala, zeji Brian drží v náručí. Velice těsně. Že jeho ruce ji hladí po těle. Velice jemně. Jeho rty se zabořily do jejích vlasů. Velice něžně.
Tep, který se už už začínal vracet do normálních kolejí, se opět splašil, ale tentokrát to s panikou nemělo nic společného.
"Briane." Zamumlala to slovo, přejela rukama nahoru po jeho zádech a zvedla hlavu.
"Už jsi v bezpečí. Jsi v pořádku." Než si stačil uvědomit, co dělá, přitiskl jí rty na ústa.
Měl pocit, jako by se v něm všechno sevřelo, jako by mu něco vyrazilo dech, až se mu zatočila hlava a podlomila kolena. Pak se její horké, hladké rty rozevřely a mezi nimi mu do úst proudilo tiché, smyslné broukání.
Pustil se hlouběji, jemně ji kousl do jazyka a pak jej zase ukonejšil, rukama sjel dolů přes přiléhavou riflovinu, hnětl jí zadek a rozdmýchal oheň, který hořel i v něm.
V okamžiku, kdy jeho ústa převzala vládu nad jejími rty, už nepřemýšlela. Byl to pro ni úplně nový zážitek, až se jí samým vzrušením zatočila hlava. Pokaždé dokázala vypnout mozek, vystoupit jakýmsi záhadným způsobem sama ze sebe a celou záležitost řídit a usměrňovat. Nyní ji ale stáhl vír a zaplavovala jedna vlna pocitů za druhou.
Ústa měl horká a hladová, tělo pevné, ruce velké a neskromné. Poprvé v životě si připadala skutečně křehká, jako by ji z rozmaru mohl rozlámat na kousky.
Z jakýchsi důvodů, které nechápala, ji ten pocit neodolatelně vzrušoval. S ústy na jeho přičinlivých rtech šeptala jeho jméno a pověsila se mu na ramena. Hlavu

ochable zaklonila a poprvé v životě dostala chuť úplně a bezpodmínečně se odevzdat muži.

113
112

A právě ta změna, ta náhlá poddajnost, to krátké bezmocné zaúpění ho vrátilo do skutečnosti. Postavil ji na nohy, jeho prsty se jí zaryly do kůže a jediná představa, která se mu uhnízdila v hlavě, byla, zeji položí na zem a vezme si ji.
Proboha, v matčině zahradě! Na denním světle. V dohledu vlastního domu. Pocítil znechucení nad sebou i nad ní a odstrčil ji.
"Tak o tohle ti šlo, co?" vyhrkl rozzuřeně. "To sis dala hodně práce, abys dokázala, že jsem zrovna tak slabý jako každý jiný."
Před očima sejí stále ještě míhala barevná kola. "Cože?" Zamrkala, aby lépe viděla. "Cože?"
"Tahleta taktika slečinky v ohrožení ti vyšla. Můžeš si připsat bod."
Těžce dopadla nohama na zem. Oči měl stejně horké a tvrdé jako před chvílí ústa, ale ovládala je úplně jiná vášeň. Jakmile pochopila jeho slova a jejich význam, i jí se oči rozevřely odporem a rozhořčením.
"To si vážně myslíš, že jsem to všechno zinscenovala a udělala ze sebe pitomce jen proto, abys mě políbil? Ty arogantní nafoukaný ješitný mizero!" Do hloubi duše uražená ho odstrčila. "Já žádnou taktiku nepoužívám a nejsem a nikdy nebudu žádná slečinka. A kromě toho, líbat se s tebou nepatří k hlavní náplni mého života."
Odhrnula z čela rozcuchané vlasy a narovnala se v ramenou. "Přišla jsem za Jo, ne za tebou. Ty ses mi jen náhodou připletl do cesty."
"Tak proto jsi mi skočila rovnou do náruče a ovinula ses kolem mě jako had?" Zhluboka se nadechla a usmyslela si, že se obrní klidem a důstojností. "Tvůj problém, Briane, je ten, že tys mě líbat chtěl a líbilo se ti to. A teď ti nezbývá než svést to na mě a obvinit mě z toho, že jsem se dopustila nějakého směšného ženského uskoku, protože bys mě nejraději líbal dál. Rád bys mě vzal do náručí tak jako před chvilkou, a to tě z něja

kého důvodu pěkně štve. Je to ale tvůj problém. Já jsem přišla za Jo."
"Ta tady není," procedil Brian mezi zuby. "Vzala si foťák a někam odešla."
"No, tak jí snad ode mě alespoň něco vyřídíš. Kemp Volavka, devět hodin, stanoviště dvanáct. Dámská jízda. Co myslíš, zapamatuješ si to, nebo si to budeš muset zapsat?"
"Povím jí to. Ještě něco?"
"Ne, vůbec nic." Otočila se, ale pak zaváhala. Hrdost sem, hrdost tam, v tu chvíli do lesa prostě sama vejít nedokázala, a tak změnila směr a vydala se po pěšině vysypané lasturami. Sice to znamenalo více než dvakrát delší cestu domů, ale řekla si, že když se pěkně projde a zapotí, alespoň ji přejde vztek.
Brian se nejprve zamračil na její záda a pak se ohlédl k lesu. Náhle si byl naprosto jistý, že nic z toho, co se právě stalo, nebyla jen hra. To tedy znamená, pomyslel si, že jsem nejen hlupák, ale ke všemu ještě hulvát.
"Počkej, Kirby. Odvezu tě domů."
"Ne, děkuji."
"Sakra, řekl jsem počkej." Dohonil ji, popadl za paži, a když se otočila, ohromil ho výraz zuřivého vzteku v její tváři.
"Až budu chtít, aby ses mě dotknul, Briane, dám ti vědět a taky ti dám vědět, až od tebe budu cokoli potřebovat. Do té doby," dodala a vytrhla se mu, "se o sebe postarám sama."
"Mrzí rně to." Sotva to vyslovil, už se proklínal. To nechtel. A když se po něm s povytaženým obočím a široce rozevřenýma očima podívala, zalitoval, že si raději nepřekousl jazyk.
"Prosím? Říkals něco?"
Ted už se couvnout nedá, pomyslel si a spolkl hořkou pilulku. "Povídal jsem, že mě to mrzí. Neovládl jsem se. Rád bych tě odvezl domů."
Naklonila hlavu, jako královna, napadlo ho, a samolibě se usmála. "Děkuji. To bych byla ráda."

114
115

rělas vzít pár piv, žádné nóbl víno, ty slečno Úžasná." Lexy měla chuť se hádat už ve chvíli, kdy nakládala do sestřina landroveru svůj spací pytel a výstroj.
"Já mám víno ráda." Jo se snažila odpovídat mírně a co možná nejstručněji.
"Stejně nechápu, proč chceš strávit noc na pikniku v lese," podotkla Lexy a zaškaredila se na sestřin prvotřídní srolovaný spacák. Pro Jo Ellen vždycky jen to nejlepší, pomyslela si zatrpkle a přihodila do kufru auta svá dvě balení piva po šesti plechovkách. "Žádný hudební salonek, žádná pokojová služba, žádný servilní vrchní."
Jo si vzpomněla na všechny ty noci, kdy se třásla zimou ve stanu, v druhořadém motelu či v autě. Cokoli, jen když bude záběr. Dovlekla do kufru pytel se zásobami, které vyprosila na Brianovi, a odhrnula si z čela vlasy. "Snad to nějak přežij u."
"Víš ty co? Tohle byl můj nápad. Vymyslela jsem to, protože jsem odtud potřebovala alespoň na jednu noc někam hezky daleko vypadnout. Chtěla jsem se uvolnit s kamarádkami. Se svými kamarádkami."
Jo práskla zadními dveřmi, a když se úder rozlehl jako rána z děla, zaťala zuby. Oč jednodušší by bylo odejít,

pomyslela si. Prostě se otočit, vrátit se domů a nechat Lexy, ať si do kempu jede sama.
Ať se propadne, jestli si to usnadní.
"Ginny je i moje kamarádka a Kirby jsem neviděla už celá léta." S tím se spokojila, obešla auto, usedla za volant a čekala.
Když jí Brian vyřídil pozvání od Kirby, těšila se, ale ta nálada byla už dávno ta tam a hluboko v útrobách opět pocítila vzpouru. Už se ale rozhodla, že vytrvá a zlobou vlastní sestry se odradit nenechá.
Čekají ji mizerné chvíle, ale ať se propadne, jestli to vzdá. A Lexy pojede taky, usoudila, když sestra nastoupila a práskla za sebou dveřmi.
"Pás," přikázala Jo a Lexy se s podrážděným povzdechem připoutala. "Poslyš, co kdybychom se prostě opily a alespoň jednu noc se tvářily, že se dokážeme vystát? Taková úžasná herečka jako ty by s tím snad neměla mít žádné potíže."
Lexy naklonila hlavu na stranu a zářivě se na Jo usmála. "Trhni si, sestřičko."
"Tak vidíš, že to jde." Jo nastartovala, a jakmile se rozjela, ze zvyku sáhla po cigaretě.
"Co kdybys pro jednou v autě nekouřila?"
Jo cvakla zapalovačem. "Je to moje auto."
Namířila si to na sever, až se pneumatiky na lasturami vysypané cestě melodicky rozezpívaly. Oknem se dovnitř dral čerstvý vzduch a působil na ni jako kouzelný balzám. Hojila si v něm rozdrásané nervy, a když Lexy naplno pustila rádio, nic nenamítala. Hlasitá hudba znamenala, že se spolu nebudou bavit, a když se nebudou bavit, nevzniknou žádné hádky. Alespoň cestou do kempu.
Jela rychle, vybavovala si každičkou zatáčku a i to ji uklidňovalo. Tak málo se toho změnilo. Stále se zde rychle stmívalo, noc s sebou přinášela šumění větru i moře a ostrov jí znovu připadal nekonečný. Svět, jemuž spolehlivě vládl příliv a odliv.

Pamatovala se, jak kdysi ujížděla po stejné silnici, vlasy jí vlály ve větru a rádio řvalo. I tehdy vedle ní seděla Lexy.
To bylo to jaro, než odešla z ostrova, něžné a voňavé. Tehdy mi muselo být osmnáct, vzpomněla si Jo, a Lexy teprve patnáct. Chichotaly se, protože si už stačily vyspravit náladu skoro celou lahví levného vína. Kate byla na návštěvě u sestry v Atlante a po dvou dospívajících dívkách se nikdo nesháněl.
Byla v tom volnost, bláhovost, ale i vztah, který se kdesi cestou vytratil, pomyslela si Jo. Ostrov byl stejný, stále stejný, jen ty dvě dívky už byly ty tam.
Uslyšela svůj hlas, jak se ptá: "Co Giff?"
"Jak to mám vědět?"
Jo pokrčila rameny. Už tehdy, před tolika lety, nespustil Giff z Lexy oči. A Lexy o tom už tehdy věděla. Jo zkrátka jen zauvažovala, zda se ani to nezměnilo.
"Co jsem se vrátila, ještě jsem ho neviděla. Prý se dal na truhlařinu a tak."
"Giff je pitomec. Mně je jedno, co dělá." Lexy si vzpomněla, jak ji líbal, až sotva popadala dech, podívala se z okna a zamračila se. "Chlapečci z ostrova mě

nezajímají. Já mám ráda chlapy." Otočila se k Jo a střelila po ní vyzývavým pohledem. "Chlapy, co mají styl a peníze."
"Ty nějaké znáš?"
"Znám, a dost." Lexy zvenčí zahákla paži o okénko a zaujala uvolněnou, nedbalou pózu světa znalé ženy. "New York praská ve švech, co jich tam je. Mně se líbí chlapi, co se vyznají v tlačenici. Jako třeba ten náš seveřan."
Jo pocítila, jak jí ztuhla páteř, a vědomě se uvolnila. "Náš seveřan?"
"Nathan Delaney. Ten vypadá jako chlap, který to. s ženami umí. Řekla bych, zeje to přesně můj typ. Bohatý."
"Proč myslíš, že je bohatý?"
"Může si dovolit půlroční dovolenou. Architekt s vlastní firmou přece musí mít fůru peněz. Je zcestovalý. Zcestovalí muži umějí ženě ukázat zajímavé věci. Je rozvedený. Rozvedení muži dokáží vlídnou ženu ocenit."

"Už sis udělala průzkum, viď, Lex?"
"Jasně." Lexy se rozkošnicky protáhla. "Samo sebou. Myslím, že Nathan Delaney je přesně můj typ. Ten by mě na chvíli dokázal zabavit, abych se samou nudou nezbláznila."
"Jen do té doby, než se vrátíš do New Yorku," skočila jí do řeči Jo, "a změníš revír."
"Přesně tak."
"Zajímavé." Reflektory auta ozářily nenápadnou ceduli u kempu Volavka a Jo přibrzdila a sjela z hlavní silnice do krajiny močálů a sítin. "Vždycky jsem si říkala, že o sobě máš lepší mínění."
"Ty hemáš ponětí, jaké mínění mám o čemkoli na světě, natož o sobě."
"To asi ne."
Opět se mezi nimi rozhostilo ticho plné šramotu a přerušované pouze pronikavým žabím kvákáním. Jo zaslechla ostré zapraskání a bezděčně se zachvěla. To aligátor rozdrtil v čelistech želvu. Byl to nezaměnitelný zvuk a Jo se domnívala, že přesně ví, co želva v oněch posledních vteřinách života cítí bezmocný pocit, že ji lapilo do spárů něco velikého, divokého a hladového. Roztřásly se jí ruce, a tak pevněji sevřela volant. Mě to ještě nepohltilo, připomněla si. Unikla jsem tomu, získala jsem pro sebe trochu času. Ještě pořád držím otěže.
Přesto na ni svými drobnými, neodbytnými drápky dál útočil strach. Přiměla se zhluboka nadechnout, vydechnout a začít pravidelně dýchat. Jen bud proboha normální. Vypnula rádio.
Projela kolem malé budky s recepcí, nyní po západu slunce už prázdné, a soustředila se na cestu, která se vinula mezi dlouhou řadou jezírek. Tu a tam problesklo světlo táboráku. Z rozhlasových přijímačů se jim linula vstříc přízračná hudba a pokaždé vzápětí odezněla v dáli. Mezi kopečky trávy se v měsíčním světle občas mihla něžná záře lilií.
Sem se vrátím, pomyslela si Jo, budu tady fotografovat a zaměřím se na ticho a prázdno. Na samotu. Na bezpečí.

119
118

"Tamhle má auto Kirby."
Útočí na mě příliš zvuků, pomyslela si Jo a opět zhluboka vydechla. "Cože?"
"Tamhle ten malý hogofogo kabriolet. Ten patří Kirby. Postav se za něj."
"Dobře." Jo vmanévrovala s landroverem na parkoviště, a když vypnula motor, zjistila, že to místo je plné zvuků, plné šumění a pípání a šelestů malého světa ukrytého za písečnými přesypy a za okrajem lesa. Vzduch překypoval vůněmi, pachem vody, ryb a vlhkých rostlin.
Vystoupila z auta a ulevilo sejí, když zjistila, jak je kolem živo.
"JoEllen!"
Ze tmy vyběhla Kirby, popadla ji a pevně k sobě přitiskla. Nečekané spontánní objetí Jo pokaždé zaskočilo. Než se stačila uklidnit, Kirby se už odtáhla, ale stále ji držela za ruce a samou radostí se široce usmívala.
"Jsem tak ráda, žes přijela! Tak ráda tě vidím! Musíme dohnat dobrých milion let. Poslyš, Lexy, odneseme vaše věci a dáme si nějaké to pivo."
"Přivezla víno," namítla Lexy a otevřela dveře kufru. "Prima, takže odzátkujeme i pár lahví. Taky máme do zásoby horu nezdravého jídla. Než přijde půlnoc, budeme zvracet jako alíci." Kirby táhla Jo za sebou dozadu k landroveru a neustále něco brebentila. "Ještě že jsem doktorka. Co je to?" zeptala se a nahlédla do velkého papírového pytle. "Paštika. Kdes vzala paštiku?"

"Nedala jsem Brianovi pokoj," vypravila ze sebe Jo. "Dobrý nápad." Kirby potěžkala pytel s jídlem a zahákla prst za balení šesti plechovek piva od Lexy. "Taky jsem něco takového přivezla. Ginny rozdělává oheň. Nepotřebujete pomoct se zbytkem?"
"To zvládneme. Jo si přehodila přes rameno brašnu s fotoaparátem, pod jednu paži zastrčila srolovanou deku a do druhé ruky vzala obě láhve vína. "Mrzí mě, co se stalo tvé babičce, Kirby."

"Díky. Žila dlouho, přesně tak, jak chtěla. Kéž by se nám to všem podařilo. Poslyš, Lexy, tu tašku můžu vzít." Kirby se na obě zářivě usmála v přesvědčení, že právě zmírnila napětí, které se hrozivě vznášelo ve vzduchu, když přijely. "Panebože, já mám ale hlad. Propásla jsem večeři."
Lexy zabouchla zadní dveře. "Tak jdeme. Dala bych si pivo."
"Sakra, baterku mám v zadní kapse." Kirby se otočila a vy sunula bok. "Můžeš ji vytáhnout?" zeptala se Jo.
Stačilo, aby se několikrát zavrtěla, a Jo baterku svými ohebnými prsty úspěšně vytáhla a rozsvítila, takže se mohly vydat v zákrytu po úzké pěšině.
Na stanovišti číslo dvanáct už bylo všechno připraveno a uspořádáno a uprostřed kola uhrabaného písku vesele plápolal oheň. Svítilna tlumeně zářila do tmy a přenosná lednička byla plná. Na ní seděla Ginny, pojídala ze sáčku brambůrky a pila pivo.
"Tak tady ji máme," zahalekala Ginny a pozvedla v přípitku plechovku. "Ahoj, Jo Ellen Hathawayová. Vítej."
Jo upustila pokrývku a široce se usmála. Poprvé měla pocit, že přijela domů. A zeje vítána. "Díky."
11 "Tak z tebe je doktorka." Jo seděla s překříženýma nohama u táboráku a popíjela z plastového kelímku burgundské. Druhá láhev už ležela hrdlem dolů v písku. "Pořád si to nedokážu představit. Když jsme byly malé, vždycky jsi říkala, že z tebe bude archeoložka nebo tak něco, takový Indiána Jones v ženském vydání, a že budeš zkoumat svět."
"Místo toho jsem se rozhodla zkoumat anatomii." Kirby byla příjemně opilá a natírala na křupavé krekry další várku Brianovy vynikající paštiky. "A líbí se mi to."
"Všechny víme, co děláš ty, Jo, ale jestlipak se ve tvém životě vyskytuje někdo zvlášť důležitý?" zeptala se Kirby, aby zavedla řeč na přítelkyni.
"Ne. Co ty?"
"Mám zálusk na tvého bratra, ale on nespolupracuje."

121
120

"Brian." Jo se zakuckala vínem a nasála vzduch. "Brian?" opakovala.
"Je svobodný, přitažlivý a inteligentní." Kirby si olízla palec. "Dělá senzační paštiku. Tak proč by to nemohl být
Brian?"
"Já nevím. Je to." Jo opsala rozmáchlé gesto, "prostě
Brian."
"On předstírá, že si jí nevšímá." Lexy vsedě napřímila záda a také se natáhla pro paštiku. "Ale to není pravda."
"Není to pravda?" Kirby přimhouřila oči a zadívala se na ni. "Jak to víš?"
"Herec si musí všímat lidí a toho, jak hrají své role." Lexy bezstarostně mávla rukou. "Je z tebe nervózní, a to ho rozčiluje. Což znamená, že ho rozčiluješ ty, protože si tě všímá."
"Vážně?" Kirby se sice už točila hlava, ale dopila víno a nalila si další.
"Říkal o mně něco? Mluví. Moment." Zvedla ruku a zakoulela očima. "Vyptávám se jako puberťačka. Zapomeň na to."
"Čím míň toho Brian o něčem napovídá, tím víc mu to leží v hlavě," odpověděla Lexy. "O tobě se tak sotva občas
zmíní."
"Vážně?" opakovala Kirby a ožila. "Tak takhle to je? Ale, ale. Možná mu nakonec přece jen ještě dám šanci."
Vtom ji oslnil záblesk světla, až zamrkala. "K čemu to?" zeptala se, když Jo fotoaparát odložila.
"Když ty ses tvářila tak zatraceně samolibě. Posuň se blíž k Lexy, Ginny. Vyfotografuju si vás všechny tři."
"To je celá ona," zamumlala Lexy, ale už odhodila z čela vlasy a zaujala pózu. Portréty včetně momentek pořizovala Jo jen zřídkakdy. Tentokrát si to potěšení

dopřála a nechala je, ať se před aparátem nakrucují a dělají obličeje, vybrala úhel, zaostřila, zmáčkla spoušť a v tu chvíli je ozářil záblesk světla z jejího blesku.
Jsou krásné, uvědomila si, každá svým osobitým způsobem. Ginny se svou vybělenou trvalou a širokým upřímným
122

úsměvem, Lexy, jak se tak hlídá a durdí, i Kirby, nedbale sebejistá a elegantní. Patří ke mně, pomyslela si Jo. Každá z nich byla z nejrůznějších důvodů její součástí a ona na to až příliš dlouho zapomínala.
Okolí se jí rozplynulo před očima a teprve v tu chvíli si uvědomila, že jí do očí vstoupily slzy. "Stýskalo se mi po vás. Moc se mi po vás stýskalo." Rychle odložila fotoaparát a zvedla se ze své přikrčené polohy na zemi. "Musím jít čurat."
"Půjdu s ní," zamumlala Kirby, když Jo odběhla z rnýtiny, vzala baterku a spěchala za ní. "Hej, Jo." Musela dvojnásobně zrychlit, aby ji dohonila a popadla za paži. "Neprozradíš mi, co se děje?"
"Mám plný měchýř. Jako doktorka bys ten symptom měla poznat."
Jo se už otáčela, ale Kirby si ji přidržela pevněji. "Zlato, ptám se tě jako kamarádka i jako lékařka. Babička by řekla, že jsi nějaká hubená. Já za tuhle krátkou slezinu můžu říct, že jsi vyčerpaná a vy stresovaná. Co kdybys mi pověděla, co se děje?"
"Já nevím." Jo si přitiskla ruku na oči, protože jí do nich už zase stoupaly slzy. "Nemohu o torn mluvit. Potřebuji zkrátka trochu času."
"Dobře." Kirby si pomyslela, že důvěru si člověk pokaždé musí získat postupně. "Nestavíš se u mě? Udělala bych ti prohlídku."
"Nevím. Možná. Rozmyslím si to," odpověděla Jo, uklid
I
nila se a vyloudila úsměv. "Ale jednu věc ti prozradit můžu." "Copak?" "Musím jít čurat."
"Tak proč jsi to neřekla hned?" Kirby se usmála a posvítila na cestu. "Když si člověk takhle beze světla odběhne z tábořiště, může taky skončit v tlamě aligátora," podotkla a obezřetně prohlédla hustý porost u nedalekého jezírka.
123

"Myslím, že po tomhle ostrově bych dokázala chodit i poslepu. Takové věci se nezapomínají. Ani jsem si neuvědomovala, jak moc se mi po tom stýská, Kirby, ale pořád si tady připadám jako cizí. To se pak člověku chvěje půda pod nohama."
"Nejsi doma ještě ani dva týdny. Tvrdilas, že potřebuješ
čas, tak si ho dopřej."
"Snažím se. Já první," řekla Jo a zmizela za dveřmi malého záchodku.
Kirby se dala do smíchu, ale vzápětí zjistila, že se chvěje. Ve chvíli, kdy za sebou Jo zavřela dveře, připadala si naprosto osamělá a nechráněná. Zdálo se jí, že se na ni řítí všechny zvuky bažiny a že se přes ni přelévají. Šustot, volání, žbluňkání. Měsíc lstivě zahalily rnraky a ona křečovitě oběma rukama sevřela baterku.
K smíchu, pomyslela si. Jen následek odpoledního zážitku v lese. Vždyť není sama. Všude kolem táboří lidé. Dokonce vidí záblesky světla ze svítilen i z táboráků. A .loje jen za jedněmi dřevěnými dveřmi.
Nemám se čeho bát, ujišťovala se. Na ostrově není nic a nikdo, kdo by mi chtěl ublížit.
Když Jo vyšla ven, Kirby si přesto samou úlevou málem
hlasitě oddechla.
"Už můžeš," řekla Jo a ještě si dopínala rifle. "Tu baterku si vezmi s sebou. Málem jsem tam spadla. Je tam tma jako v hrobě a taky to tak působí."
"Mohly jsme zajít na hlavní toalety."
"Než bych tam došla, už bych je nepotřebovala."
"Dobrý postřeh. Počkáš na mě, ano?"
Jo něco zamumlala na souhlas a opřela se o dveře, ale téměř okamžitě se opět napřímila, když napravo od sebe uslyšela tiché kroky. Strnula, pomyslela si, že její reakce je jen důsledkem života ve městě, a dívala se, jak se k ní trhavým pohybem přibližuje jakési světlo.
"Ahoj," ozval se tiše příjemný mužský hlas.
Přinutila se zachovat klid. "Ahoj. Hned vás pustíme."
124

"Žádný problém. Jen jsem se vydal na malou procházku při měsíčku, než si půjdu

lehnout. Táboříím o kousek dál, na desítce." Přistoupil o několik kroků blíže, ale stále zůstával ve stínu. "Nádherná noc. Nádherné místo. Vůbec jsem nečekal, že tady narazím i na nádhernou ženu."
"Člověk nikdy neví, na co na ostrově narazí," navázala Jo a přimhouřila oči, protože ji oslnilo světlo z jeho baterky. "To patří k jeho kouzlu."
"To jistě. A já si je vychutnávám až do dna. Na každém kroku nějaké to dobrodružství, co říkáte? To očekávání, co asi teprve přijde. Já se moc rád. těším."
Ne, pomyslela si, ten hlas není příjemný. Táhl se jako sirup, byl příliš sladký a příliš hustý a s urážlivou přehnaností prodlužoval samohlásky jako když se seveřan snaží napodobit člověka z jihu.
"V tom případě vás Touha se svou nabídkou jistě nezklame."
"To, co mi nabízí z tohoto místa, je dokonalé."
Kdyby měla baterku, zapomněla by na dobré vychování a posvítila by mu do obličeje. Pomyslela si, že na ni tak děsivým a nebezpečným dojmem působí právě ten hlas, který k ní promlouvá ze tmy. Když za ní vrzly dveře, rychle se otočila a ještě než Kirby stačila vyjít ven, popadla ji za ruku.
"Máme společnost," řekla a popudilo ji, že její hlas zní příliš vysoko a příliš rozjařeně.
Když se ale znovu ohlédla a zvedla Kirby ruku i s baterkou, nikdo tam nebyl. Vypravila ze sebe jakýsi vyděšený zvuk, popadla baterku a divoce s ní šermovala proti temné trávě a stromům.
"Byl zde. Někdo tady byl. Přece se mi to nezdálo. To ne."
"Dobrá." Kirby si s úlekem všimla, jak se Jo chvěje, a jemně jí položila ruku na rameno. "Už je dobře. Kdo to byl?"
"Já nevím. Prostě tam byl. Mluvil se mnou. Tys nic neslyšela?" "Ne, já ne."
125

"Víš, skoro šeptal. Nechtel, abys ho zaslechla. Ale byl tam." Jo popadla kamarádku za ruku, držela se jí jako klíště a panická hrůza jí v útrobách bila na poplach jako netopýří křídla. "Přísahám, že stál hned tamhle."
"Zlato, já ti přece věřím. Proč bych ti neměla věřit?"
"Protože je pryč a." Jo se odmlčela a chvíli se houpala sem a tam, aby se uklidnila. "Já nevím. Bože, všechno zpackám. Byla tma, vylekal mě. Neviděla jsem mu do tváře." Zhluboka vydechla a oběma rukama si stáhla vlasy z obličeje. "Vystrašil mě k smrti."
"Na tom nic není. Dnes jsem se cestou do Zátiší taky v lese celá vyděsila. Pelášila jsem jako zajíc."
Jo se tiše zasmála a otřela si vlhké dlaně o nohavice riflí.
"Vážně?"
"Něco jsem drmolila a skočila jsem Brianovi rovnou do náruče. Připadal si tak velký a mužný, že mě nakonec políbil, takže to zase tak docela k ničemu nebylo."
Jo si odfrkla a vděčně pozorovala, že už se pod ní nepodlamují kolena. "No a co, jaké to bylo?"
"Úžasné. Nejspíš mu opravdu ještě dám šanci," řekla Kirby a stiskla Jo ruku. "Už je to v pořádku?"
"Ano. Promiň."
"To nic. Strašidelné místo." Kirby se rozpustile usmála. "Pojď, přikrademe se potichu zpátky a pekelně vyděsíme Lexy s Ginny."
11 Když se ruku v ruce daly na odchod, ze stínu je sledoval. Usmíval se pro sebe a vychutnával tichou, stále vzdálenější melodii ženských hlasů. Ještě dobře, že přišla i s tou druhou, pomyslel si. Kdyby se mu tak šikovně připletla do cesty sama, možná by neodolal a přistoupil k další fázi.
On ale ještě nebyl připraven ani zdaleka nebyl připraven přejít od příjemných představ ke skutečnosti. Musel toho ještě tolik nachystat, tolik vychutnat.
126

Chtěl ji, a jak. Přál si okusit ty její smyslné, rozechvělé !lrty, roztáhnout ta dlouhá stehna, sevřít v rukou krásnou bílou šíji.
Zavřel oči a zabýval se tou představou. Strnulý obraz Annabelle, tak tichý a dokonalý, se proměnil v horoucí život a už mu patřil. Proměnil se v Jo.
Na mysli mu vytanula slova z deníku, který si přivezl s sebou.
Vražda nás všechny fascinuje. Někteří lidé by to popřeli, ale to by lhali. Člověka neodolatelně přitahuje obraz vlastní smrtelnosti. Zvířata zabíjejí, aby přežila kvůli potravě, kvůli svému území, kvůli pohlavnímu pudu. Příroda zabíjí II bez emocí.
Ale člověk zabíjí i pro potěšení. Vždycky to tak bylo. Ze všech zvířat jen my víme, že zabít znamená mít moc a sílu.

Už brzy tu dokonalost pocítím i já a zvěčním ji. Zvěčním svou vlastní nesmrtelnost.
Zachvěl se rozkoší.
Je krásné mít se na co těšit, přemítal a znovu rozsvítil baterku, aby viděl na cestu. Těšil se hrozně rád.
127

DEVĚT
athana probudilo bujaré hvízdání. Nechal se unášet podivným světem na hranici snu a plného vědomí a zdálo se mu, že hned u jeho okna na větvi starého javoru vesele cvrliká pták. V dětství jednoho takového ptáčka opravdu znal. Byl to drozd, po celé léto si dennodenně prozpěvoval své jitřní písně a každé ráno ho tak spolehlivě budil, že dostal jméno Bud.
Lehký opar a horké dny zaplněné samou důležitou činností jízdou na kole, míčovými hrami, lízáním ledňáčků.
Díky neodbytnému budíčku přivítal Nathan každé ráno s úsměvem a rychle Budovi zasalutoval. Když ho pak koncem srpna Bud opustil, byl z toho celý nešťastný, ale maminka mu řekla, že už asi odjel na zimní dovolenou.
Nathan se převalil a zauvažoval, jak je zvláštní, že Bud umí pískat Ring of Fire. V polospánku ho viděl vyskočit na okenní parapet, ale to už vypadal jako z kresleného filmu nebo z Disneyho grotesky a měl ulízané černé peří a ošlehaný, světa znalý obličej Johnnyho Cashe.
Pak se ptáček pustil do divokého tance, vyhazoval nohy do vzduchu a vířil v efektních piruetách a Nathan sebou trhl a probral se. Vytřeštil oči na okno a napůl očekával, že před sebou uvidí nějaké hodně nápadité kreslené dílko.

"Proboha," vyhrkl a přejel si rukama přes obličej. "Ať už tě ani nenapadne dát si o půlnoci lančmít z konzervy, Delaney."
Překulil se tváří na polštář a náhle si uvědomil, že ptáček tam sice není, ale hvízdání se ozývá dál.
Něco zamručel, vyhrabal se z postele a nasoukal do kalhot s ustřiženými nohavicemi, z nichž předešlé noci vyklouzl. Zakalenýma očima zamžoural na budík, zamrkal a vypotácel se z místnosti zjistit, komu je sakra ve čtvrt na sedm tak veselo.
Šel podle sluchu teď to byla Růže ze San Antonia ven po kryté verandě a dolů po schodech. Na krátké příjezdové cestě za jeho džípem někdo zaparkoval nablýskanou červenou dodávku. Její majitel byl pod domem, stál na štaflích, prováděl něco s potrubím a pískal si, až se hory zelenaly. Pod tenkým modrým tričkem i mimo ně se vlnily svaly jako lana a Nathan hbitě přehodnotil svůj záměr spáchat bezodkladnou vraždu.
Možná bych na toho pisklouna stačil, usoudil. Zdálo se, že jsou zhruba stejně vysocí. Do obličeje mu sice neviděl, ale kšiltovka, pohodlné rifle a ošuntělé pracovní boty dávaly tušit, že je mladý.
Nathan si řekl, že si to s tou vraždou rozmyslí až po kávě.
"Co to sakra děláte?"
Piskloun se otočil a zpod štítku čepice k němu vyslal veselý pohotový úsměv.
"Ranko. Trochu vám to tady teče. Musím to dát do pořádku, než přijdou vedra."
"Opravujete klimatizaci?"
"Jasně, já opravuju všechno." Slezl z žebříku, otřel si ruku vzadu o kalhoty a podal ji Nathanovi. "Giff Verdon. Práce všeho druhu."
Nathan si prohlížel přívětivé hnědé oči, křivé řezáky, důlky ve tvářích i střapaté, sluncem vybělené vlasy, které se draly zpod čepice, a vzdal to. "Umíte uvařit kávu? Pořádnou kávu?"
"Jestli na ni všechno máte, tak umím."

128
129

"Je tam taková kuželovitá věc a." Nathan cosi nezřetelně naznačil rukama, "a konvice."
"Překapávač. Ten je nejlepší. Vypadáte, že by vám trocha kávy přišla vhod, pane Delaney."
"Nathane. Udělej mi šálek pořádné kávy a dám ti sto dolarů."
Giff se spokojeně zasmál a rázně Nathana poplácal po zádech. "Když to tak moc potřebuješ, je to zadarmo. Pojď, postaráme se o tebe."
"To se pokaždé pouštíš do práce hned za úsvitu?" zeptal se Nathan a štrachal se

do schodů za Giffem.
"Čím dřív začneš, tím víc toho ze dne máš." Giff šel přímo ke sporáku a u dřezu naplnil konvici. "Máš filtry?" "Ne."
"No, tak budeme improvizovat." Utrhl kus papírového ručníku, důmyslně jej poskládal a zasunul do plastového kuželu. "Ty jsi architekt, že?" "Přesně tak."
Nathan si přejel jazykem přes zuby a napadlo ho, že by si je měl vyčistit. Až po kávě. Člověk mohl dobývat svět, křižovat oceány, svádět ženy. Ale až po kávě. Život zase bude stát za to. Po kávě.
"Taky jsem to chtěl dělat."
"chtěl jsi dělat co?" nadhodil Nathan, když se Giff natáhl do skříňky nad sporákem pro kávu.
"Architekta. Vždycky jsem to měl v hlavě, hlavně domy, okna, linii střechy, cihly i obklady. Až po různé ozdoby." Giff nabral z plechovky kávu a s nedbalou, navyklou přesností ji nasypal do kuželu. "Dokonce jsem si dovedl představit, jaké to je uvnitř, a celý projekt si v hlavě projítTu a tam jsem něco změnil. Tohle schodiště sem nepatří, víc se hodí sem."
"chápu, jak to myslíš."
"No, nemohl jsem si ty školy dovolit a taky jsem neměl tolik času, abych odešel na studia, a tak místo toho stavím." Nathan prozíravě připravil dva hrnky. "Ty jsi stavitel?"
130

"No, to bych zrovna neřekl. Tak nóbl zase nejsem. Přistavuju a opravuju." Pyšně jako pistolník poklepal na pás s nářadím, který se mu houpal kolem boků. "Oháním se kladivem. Tady je věčně potřeba něco vyspravit, takže mám pořád práce dost. Možná se už brzy pustím do některého toho domu, co je mám v hlavě, a celý ho od základů postavím."
Nathan se opřel o linku, a když Giff nalil do kužele vařící vodu, snažil se neslintat blahem. "Dělals něco i v hotelu?"
"Jasně. Kdeco. Pracoval jsem s tou partou, co Brianovi předělávala kuchyň. Slečna Pendletonová si teď vzala do hlavy, že by se tam měla přistavět taková malá lázeň. Něco jako solárium. Aby tam mohla dát vanu s perličkovou koupelí a možná taky posilovnu. Dneska si lidi na takové věci o dovolené potrpí. Právě pro ni připravuju návrhy."
"Jižní strana," zamumlal Nathan pro sebe. "Dostalo by to správné osvětlení a dalo by se to zapracovat přímo do zahrady."
"Jo, přesně tak jsem si to představoval," přitakal Giff a usmál se ještě srdečněji. "Asi na to jdu dobře, když si myslíš to samé."
"Rád bych viděl tvoje nákresy."
"Vážně?" Giff ožil samým překvapením a radostí. "Prima. Až je budu mít trochu víc v kupě, někdy je přinesu. To je lepší, než kdybys mi za to kafe dal sto doláčů. Překapávaná dost dlouho trvá," dodal, když si všiml, jak Nathan sleduje konvici, v níž pomalu přibývalo kávy. "S nejlepšími věcmi to už tak bývá."
Když byl Nathan ve sprše, upíjel z druhého šálku a vzadu o krk se mu rozstřikovala horká voda, musel dát Giffovi za pravdu. Některé věci stojí za to, aby si na ně člověk počkal. V hlavě se mu opět rozjasnilo a organismus se přímo tetelil blahem nad přídělem kofeinu. Oblékl se, obrátil do sebe třetí šálek a už se nemohl dočkat procházky do hotelu a vydatné snídaně.
131

Jak podruhé scházel ze schodů, dodávka i s Giffem byla pryč. Ten už opravuje něco jiného, usoudil Nathan. Věděl, že Giffa pobavilo, když ho požádal, aby mu krok za krokem napsal přesný návod na překapávanou kávu, ale jemu se nejlépe pracovalo, když měl jasno.
Zjistil, že si píská nový popěvek. Další Johnny Cash, pomyslel si a zavrtěl hlavou. A přitom nemá country rád.
Vešel do zšeřelého zeleného lesa, úmyslně zvolnil krok a podél mírného ohybu řeky sitonamířil pod pružnou klenbu z větví a mechu. Pokaždé si připadal, jako by vstoupil do kostela, a tak přestal pískat.
Vtom zahlédl jakousi barevnou skvrnku, zastavil se a sledoval zářivě žlutého motýla, který se třepetal u cesty. Kopí trpasličích palem, propletenec popínavých rostlin a pokroucené kmeny vytvořily po jeho levici stěnu, která stoupala výš a výš. Tu a tam pronikal spletí šarlat kvetoucích popínavek a mezi vidlicemi větví probleskovaly útržky blankytné oblohy.
Byla to zacházka, ale přesto šel ještě chvíli dál podél řeky. Věděl, že se koryto rozšíří a zavede ho hlouběji do chladivého ticha.
Vtom ji uviděl, jak se krčí u spadlého kmene. Vyboulené sako měla shrnuté dozadu za lokty, vlasy sepnuté do rozcuchaného culíku, jedním kolenem se opírala o

vlhkou půdu a druhou nohou pevně spočívala na zemi a udržovala rovnováhu. Nebyl by dokázal říct, proč ho tak přitahuje a proč mu připadá tak. tak zajímavá.
Potichoučku zůstal stát a díval se, jak si Jo připravuje záběr.
Měl pocit, že ví, oč jí jde. Hra světla na vodě, stíny stromů na její temné hladině, nepostižitelný jemný opar, který zvolna mizel. Malý soukromý zázrak. A jak se hned pod ní vine řeka, pomyslel si Nathan. Mizela za ohybem porostlým vysokou vlhkou trávou a hustými stromy tak zvláštním způ
132

sobem, až si člověk říkal, co by ho asi čekalo, kdyby se vydal jen o kousíček dál.
Pak uviděl, jak nalevo vyšla z lesa laň, tiše k Jo přistoupil a přikrčil se vedle ní. Když jí položil ruku na rameno, trhla sebou, a tak je stiskl.
"Ššš. Nalevo," zašeptal jí ucha. "O dvacet stupňů."
Srdce jí poskočilo v hrudi a rozbušilo se, ale fotoaparát pootočila. Zaostřila, zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a čekala.
Zachytila laň, jak se zdviženou hlavou větří, a závěrka cvakala dál, zatímco si laň pátravě prohlížela řeku, i ve chvíli, kdy se podívala naproti, přesně na dvojici přikrčených, tichých lidských tvorů. Jak se vteřiny přelévaly v minuty, začaly Jo bolet paže, ale ani se nepohnula, protože nechtela riskovat, že přijde o záběr. Odměna se dostavila, když se laň ladně vydala trávou, z lesa vyklouzl kolouch, u břehu se k ní připojil a oba pili.
Na zem dopadaly zasněné bílé šípy šikmého světla, prorážely nezřetelnými obláčky oparu jako tekuté stříbro a zvířata svými jazyky zčeřila temnou hladinu, až se po ní pomaloučku šířily drobné vlnky.
Trochu to podexponuju, řekla si Jo, jen trošičku, a zvýrazním spíše ten nadpozemský opar než ostré jasné kontury reálného světa. Záběry by měly působit jako začarované a měly by být jen docela malinko pohádkově rozostřené.
Aparát odložila teprve, když jí došel film a i pak zůstala tiše stát a dívala se, jak se zvěř těkavě vydala podél ohybu dál po řece.
"Díky, možná bych si jich nevšimla."
"To sotva."
Otočila hlavu a musela se držet, aby neucukla. Vůbec si neuvědomila, zeje tak blízko a že ji jeho ruka stále ještě hřeje na rameni. "Pohybujete se tiše, Nathane. Vůbec jsem vás neslyšela."
"Byla jste do toho pořádně zabraná. Udělala jste i ten záběr, co jste si připravovala, než přišla laň?"
133

"To se uvidí."
"Taky jsem si trošku zarotil. Dávný koníček."
"To je přirozené. Jistě to máte v krvi."
Ta slova neslyšel rád, a tak zavrtěl hlavou. "Ne, nejsem žádný vášnivý fotograf. Dělám to jen amatérsky. A taky mám spoustu výbavy."
Nikdy nevěděla, zda je snazší o takových smutných věcech hovořit nebo raději mlčet, a tak nic neřekla.
"V každém případě," pokračoval, "mám teď veškerou profesionální výbavu a celkem mizivé schopnosti." Usmál se na ni. "Ne jako vy."
"Jak víte, že něco umím, když jste neviděl, co dělám?"
"Výborná otázka. Řekl bych, že ten názor jsem si udělal, když jsem vás právě teď sledoval při práci. Máte trpělivost, tichý půvab i klid. Klid je přitažlivá vlastnost."
"Snad, ale já už jsem byla v klidu dost dlouho." Chtěla se zvednout, ale on jí sjel rukou z ramene k lokti a pomohl jí vstát. "Nechci vás zdržovat od vaší procházky," řekla.
"Jo Ellen, jestli mě od sebe budete pořád odhánět, dostanu z toho mindrák."
Vypadá odpočatěji, pomyslel si. Ve tvářích měla trochu barvy, ale to mohlo být dílem rozmrzelosti. Usmál se a zvedl jednookou zrcadlovku, která se jí houpala na krku. "Tenhle model mám taky."
"Opravdu?" Vzpomněla si, kdo ho vychoval, a než mu stačila aparát vytrhnout z ruky, zarazila se. "Jak říkám, bylo by zvláštní, kdybyste se o fotografování alespoň trochu nezajímal. Nebyl váš otec zklamaný, když jste se nevydal v jeho stopách?"
"To ne." Nathan si dál prohlížel Nikon a vzpomněl si, jak mu otec trpělivě předával své znalosti o světelnosti a úhlech. "Rodiče si nikdy nepřáli, abych byl něčím jiným, než sám chci. Ale Kýla fotoaparát živil."
"Ale, to jsem nevěděla." Kýle už je taky po smrti, vzpomněla si náhle a bez

rozmýšlení se dotkla jeho ruky. "Podívejte, jestli to ještě bolí, není třeba se v tom vrtat."

"Ale ignorovat to taky nemůžu." Nathan pokrčil rameny. "Kýle se usadil v Evropě, žil v Miláně, v Paříži, v Londýně. Hodně se zabýval módní fotografií."
"I to je svého druhu umění."
"Jistě. A vy fotíte řeky."
"Mimo jiné."
"Rád bych si něco z vaší práce prohlédl."
"Proč?"
"Právě jsme si ujasnili, zeje to můj koníček," odpověděl a pustil fotoaparát. "Když už jsem tady, chci se mu víc věnovat a rád bych viděl vaši práci. Jak jste sama řekla, má to spojitost. s mým otcem."
Vzal to za správný konec. Málem viděl, jak přešla od automatického odmítnutí k souhlasu. "Pár věcí jsem si s sebou přivezla. Nejspíš byste se na ně mohl někdy podívat."
"Prima. A co teď hned? Stejně jsem měl namířeno do Zátiší."
"Dobře, ale nemám moc času. Musím se taky starat o hotel." Sehnula se pro brašnu, ale on ji předběhl.
"Vezmu ji."
Šla dál s ním a vydolovala z kapsy saka cigarety. "Tohle není jen další záminka, nebo snad ano?"
"Mohla by být, ale to mě zrovna nenapadlo. Ten biftek ještě pořád čeká."
"Tak to asi navždycky skončí v mrazáku." Zhluboka vydechla a prohlížela si ho přimhouřenýma očima. "Proč od vás odešla žena?"
"Z jakého důvodu si myslíte, že ona odešla ode mě?"
"Dobře tak proč jste ji opustil?"
"Opustili jsme jeden druhého," odpověděl a odhrnul trochu mechu, který přepadal příliš nízko do cesty. "Manželství zrušeno pro nedostatek zájmu. Snažíte se odhadnout, jaký jsem asi byl manžel, než mi dovolíte, abych vám ugriloval kousek masa?"

"To ne." Nad jeho podrážděným tónem jí zacukaly rty. "Klidně by to tak mohlo být, ale to mě zrovna nenapadlo. Co kdybychom tohle téma nechali být a kdybych se vás raději zeptala, jak jste se měl první týden na ostrově?"
Zastavil se, otočil a podíval se na ni. "Není zrovna tohle to místo, kde jste tehdy v létě spadla do vody?"
Povytáhla obočí. "Ne, to totiž bylo o hezký kousek dál po řece a tam jste mě do vody strčil vy. A pokud se rád opakujete, ještě si to rozmyslím."
"Víte, jedním z důvodů, proějsem tady, je, že bych si chtěl některé ty dny i noci připomenout." Přistoupil o krok blíž a ona o krok ustoupila. "Víte jistě, že jste tam nespadla i tady?"
"Ano, jistě." Přinutil ji ustoupit o další krok. Udeřila ho do hrudi, ale zjistila, že ji tlačí dál ke břehu. "A zrovna tak ;. jistě vím, že tentokrát tam znovu nespadnu."
"Nebuďte si tím tak jistá." Vtom jí uklouzly na vlhké trávě nohy a on ji zachytil a přitiskl k sobě. "Pozor." Usmál se a pohodlně jí ovinul paže kolem pasu. "Nejste zrovna při těle, co?"
Pevně ho popadla za ruce, jen tak, pro všechny případy. "To bohatě stačí."
"Asi vám budu muset věřit. a těšit se, že si to jednou ověřím sám. Těšit se na něco je polovina legrace."
"Cože?" Cítila, jak jí všechna krev zmizela z obličeje. Já se moc rád těším. "Co jste to říkal?"
"Že vám to budu muset věřit. Co se děje?" Přešlápl, a když se snažila vyprostit, přitiskl ji k sobě ještě těsněji. "Dávejte pozor, nebo se oba po ránu vymácháme."
Podařilo se mu ji odtáhnout od břehu. V obličeji byla bledá jako stěna a chvěla se tak, až měl pocit, jako by mu její pleť bušila o dlaně.
"Klid," zašeptal a přitiskl ji k sobě. "Nechtel jsem tě vystrašit."
"Ne." Jak rychle strach přišel, tak rychle odezněl a ona si připadala jako hlupák. Srdce jí ale stále bilo na poplach,

a tak ho nechala, ať ji drží v náručí, a přemýšlela, jak dlouho ji už nikdo neobjal a nenechal takhle odpočívat. "Ne, o nic nejde. Taková hloupost. Je to

pár dní večer byl v kempu nějaký chlap. Řekl něco podobného. Vylekal mě."
"Promiň."
Dlouze si povzdechla. "Ty za to nemůžeš. Mám v poslední době trochu pocuchané nervy."
"Neublížil ti?"
"Ne, ne, ani se mě nedotkl. Jen mi z toho naskočila husí kůže."
Dál mu opírala hlavu o rameno a už se chystala zavřít oči. Jak by bylo snadné zůstat takhle v jeho náručí. V bezpečí. Jenže snadná cesta není pokaždé správná. Ani ta nejchytřejší.
"Já se s tebou nevyspím, Nathane."
Okamžik vyčkával a vychutnával pocit její blízkosti a jejích vlasů na své tváři.
"Tak to abych se rovnou utopil v řece. Právě jsi zničila můj celoživotní sen."
Málem ji rozesmál musela spolknout smích, který se jí dral do hrdla. "Snažím se s tebou hrát na rovinu."
"Proč mi raději chvilku nelžeš a neukonejšíš mou ješitnost?" Mírně ji zatahal za cop, až zvedla hlavu. "Co kdybychom třeba začali něčím jednoduchým a ke komplikacím se teprve pomalu propracovali?"
Dívala se, jak se pohledem svezl dolů na její ústa, zastavil se tam a pak znovu přejel vzhůru k očím. Přímo ten polibek cítila, vnímala, jak se jí chvěje na rtech. Jak by bylo snadné zavřít oči a nechat ho, ať přitiskne ústa na její rty. Jak by bylo jednoduché naklonit se k němu a v půli cesty se s ním setkat. Namísto toho zvedla ruku a přitiskla mu prsty na ústa.
"Nedělej to."
Povzdychl si, vzal ji za zápěstí a přejel jí rty přes klouby prstů. "Jo, ty opravdu umíš zařídit, aby si chlap musel svůj požitek vysloužit.
"Já k tvým požitkům patřit nehodlám."

136
137

f
"Už tecf k nim patříš." Stále ji držel za ruku, otočil se a vydal se k Zátiší.
"Neptej se mě proč."
Zřejmě nečekal, že něco dodá, ani že se s ním začne nezávazně bavit, a tak dál kráčela v tichosti. Ještě si o té. situaci budu muset popřemýšlet, rozhodla se. Nebyla tak pošetilá, aby si nepřiznala, že v ní Nathan vyvolává odezvu, onu tělesnou niternou reakci, kterou každá žena považuje za podstatu vší smyslné touhy. Bylo to tak normální, že ji to téměř uklidňovalo.
Možná přichází o rozum, ale její tělo na všech základních úrovních stále ještě funguje bez závad.
Podobnou odezvu necítila v životě tak často, aby ji považovala za samozřejmost. A jestliže její pocity tak zjevně rezonovaly i v muži, který je vyvolával, pak. pak bylo třeba si o tom popřemýšlet.
Alespoň pro tu chvíli to bylo něco, co byla schopná ovládat, co chápala, co dovedla prozkoumat a zřetelně rozebrat na klady a zápory. Měla ale podezření, že potíž s takovými pocity spočívá v tom, že časem začnou svědit. A se svedením byl zase ten problém, že ji vždycky tak dlouho sužovalo, až to nakonec vzdala a poškrábala se.
"Musíme si pospíšit," řekla a vydala se k postrannímu vchodu.
, Já vím. Máš ještě převlékat postele. Já tě dlouho nezdržím. Mám v plánu motat se kolem Briana, dokud mi nedá něco k snědku."
"Jestli nemáš nic na práci, mohl bys ho pak vytáhnout ven. Třeba na pláž nebo na ryby. Tráví tady příliš času." "Má to tu moc rád."
"Já vím," odpověděla Jo a zahnula do dlouhé haly, jejíž stěnu pokrývala malba lesa a řeky. "To ale ještě neznamená, že musí ve dne v noci tancovat kolem Zátiší." Stiskla knoflík a jeden panel malby se vysunul.
"Vyjádřila ses dost divně," poznamenal Nathan, prošel za ní dál a následoval ji nahoru po schodech do křídla, v němž
138

bylo kdysi ubytováno služebnictvo a které nyní sloužilo pro soukromé potřeby rodiny. "Tancovat kolem Zátiší."
"Přesně to Brian dělá. Řekla bych, že se podobně chováme všichni, když tady jsme."
Na vrcholku schodiště se dala doleva, a když procházela kolem prvních otevřených dveří, nahlédla do sestřina pokoje. Velká postel s nebesy byla prázdná a pochopitelně neustlaná. Všude se povalovalo šatstvo na přepychovém koberci,

naleštěné podlaze i na elegantních starožitných křesílkách. Ve vzduchu se v oslavné ódě na ženskost mísila vůně pleťové vody, parfémů a pudrů. "No, všichni možná ne," zamumlala Jo a šla dál. Vytáhla z kapsy klíč a odemkla úzké dveře. Nathan vešel a v údivu povytáhl obočí. Za dveřmi byla kompletní temná komora uspořádaná podle neúprosných zákonů logiky.
Podlahu z nepravidelně řezaných borových parket chránil starý, odřený koberec, rolety v obou oknech byly staženy až dolů a upevněny tak, aby se nemohly uvolnit. Na praktických policích z šedivého kovu stály vyrovnané řady lahviček s chemikáliemi a plastové vaničky. Na dalších ležely krabice z tlusté černé lepenky a v nich, jak Nathan usoudil, měla Jo zřejmě papír, kontaktní filmy a fotografie. V místnosti byl i dlouhý dřevěný pracovní stůl a vysoká stolička.
"Nevěděl jsem, že tady máš temnou komoru." "Bývala to koupelna se šatnou." Jo rozsvítila bílé světlo a prošla kolem fotografií, které vyvolala předešlého večera a které stále ještě visely na šňůře. Tak dlouho jsem sestřenku Kate otravovala, až mi dovolila zbourat zeď, dát pryč příslušenství a nechat si to tady předělat na temnou komoru. Tři roky jsem šetřila, abych si mohla koupit výbavu."
Přejela rukou po zvětšováku a vzpomněla si, jak nesmírně si tehdy všeho vážila a jak počítala drobné. "Tohle mi koupila Kate k šestnáctým narozeninám. Brian mi dal police a pracovní stůl a od Lexy jsem dostala papír a vývojku. Překvapili mě, dali mi to ještě, než jsem stačila utratit své úspory. Byly to nejkrásnější narozeniny, jaké jsem kdy měla."

"Rodina se hodí," řekl Nathan a všiml si, že se nezmínila o otci.
"Ano, někdy ano." Zachytila jeho nevyslovenou otázku a sklonila hlavu. "Dal mi tuhle místnost. Konec konců, vzdát se té zdi nebylo pro otce vůbec snadné." Otočila se a natáhla pro krabici nad leštičkou. "Uzavřela jsem smlouvu na knížku a teď dávám dohromady fotografie. Tyhle jsou z nich patrně nejlepší, i když je ještě budu muset probrat."
"Ty pracuješ na knize? To je úžasné."
"To se ještě uvidí. Právě teď mito spíš dělá vrásky." Když Nathan přistoupil ke krabici, poodešla a zahákla palce o zadní kapsy kalhot.
Stačilo podívat se na první fotografii a hned věděl, že zdaleka není jen schopná. Otec byl schopný, přemítal Nathan, a čas od času i velice nápaditý. Ale pokud se Jo považovala za žákyni Davida Delaneyho, daleko ho předběhla.
Z černobílé fotografie přímo vyzařovalo dramatické napětí a linie byly tak čisté a výrazné, jako by je vyřezal skalpelem. Šlo o studii mostu vzepjatého vysoko nad zpěněnou vodou bílý most byl prázdný, v temné vodě to vřelo a daleko na obzoru právě vycházelo slunce.
Na další fotografii byl osamělý strom, jehož rozložité větve se rozprostíraly nad opuštěným, čerstvě zoraným polem. Dokázal by spočítat jednotlivé brázdy. Pomalu si prohlížel snímek za snímkem, mlčel a stále znovu žasl nad tím, co všechno Jo vidí a co všechno dokáže navždy uchovat a odnést si s sebou.
Dostal se až k noční fotografii: temný cihlový dům, jen horní tři okna překvapivě jasně září do noci. Rozeznal kapky vláhy na cihlách i nezřetelný vír mlžného oparu nad černými kalužemi a zdálo se mu, jako by sám na vlastní kůži pocítil mrazivý dech vlhkého vzduchu.
"To je nádhera. Ty to víš. Musela bys být absurdně neurotická anebo skromná, abys nevěděla, jak obrovský máš talent."

"Nemyslím, že jsem skromná," reagovala Jo a usmála se. "Neurotická, snad. Umění si žádá neurózu."
"Neřekl bych neurotická." Zmocnila se ho zvědavost, a tak odložil i poslední snímek, aby si mohl prohlédnout její tvář. "Ale osamělá. Proč jsi tak osamělá?"
"Nechápu, o čem to mluvíš. Moje práce.
"Je skvělá," vpadl jí do řeči. "Ale taky drásá srdce. Na každičké téhle fotce to vypadá, jako by odtamtud právě někdo odešel a zůstala jsi tam jen ty sama."
Jo mu celá nesvá sebrala snímek a vložila jej zpět do krabice. "Portrétní fotografie mě nijak zvlášť nezajímá. Dělám něco jiného."
"Jo." Konečky prstů jí přejel po tváři a podle záblesku v očích poznal, zeji to jednoduché gesto vylekalo. "Postavila sis mezi sebe a ostatní lidi zeď. Proto tvoje práce člověka po vizuální stránce ohromí a dojme. Ale jaký to má vliv na zbytek tvého života?"
"Zbytek mého života je práce." Popadla krabici a práskla jí zpět na polici. "No, a jak jsem řekla, mám dopoledne napilno."
"Už tě o moc času nepřipravím." Přesto se lenivě otočil a začal si prohlížet

fotografie na šňůře. Když se zasmál, Jo se nahrbila a připravila k útoku. "Na člověka, který tvrdí, že ho portrétní fotografie nezajímá, jsi to vážně trefila."
Zachmuřeně přešla k němu a uviděla, že se dívá na jednu z fotografií, které pořídila v kempu. "Tohle není žádná práce, to je."
"Fantastické," dodal za ni. "Legrace, důvěrný vztah. Tohle je doktorka, ta, co drží kolem ramen tvou sestru. A kdo je ta žena se sedmimílovým úsměvem?"
"Ginny Pendletonová," zamumlala Jo a snažila se nepřiznat si, že ji pobavil. Přesně takový úsměv Ginny opravdu měla: sedmimílový, bujný a plný příslibů. "Je to kamarádka."
"Všechno to jsou kamarádky. To se pozná ta náklonnost a ženská soudržnost. A taky se na tom pozná, že k nim patří i autorka. Na snímku sice přímo není, ale patří tam."
141

Jo se v rozpacích zavrtěla. "Byly jsme opilé nebo jsme k tomu alespoň neměly daleko."
"Výborně. K té knize, kterou připravuješ ted, se to bezpochyby nehodí, ale měla bys na to pamatovat, kdyby ses pustila do nějaké jiné. Nikdy neuškodí přimíchat ke své úzkosti i trochu legrace."
"Ty se prostě rád díváš na hezké podnapilé ženské." "Proč ne?" Uchopil ji za bradu, a když se chystala ucuknout, zvedl ji výš. "Hrozně rád bych viděl, co bys udělala se svým autoportrétem, až se zase příště odvážeš."
Jeho oči byly srdečné, přívětivé a zatraceně přitažlivé, jak se tak zpříma a hluboko dívaly do jejích. Opět pocítila onu odezvu, ale tentokrát byla prudší. "Odejdi, Nathane."
"Dobrá." Než si to oba stačili rozmyslet, sklonil hlavu a jemně jí přitiskl rty na ústa. A pak znovu, o chviličku déle a o trošičku pevněji. Její rty hřály víc, než čekal a také ho víc vzrušily. Po celou dobu nezavřela oči a bez mrknutí se na něj dívala. "Zachvěla ses," řekl tiše. "Ne, to ne."
Lehce jí přejel palcem přes čelist a pak nechal ruce klesnout podél těla. "Ale jeden z nás se zachvěl."
Měla smrtelnou hrůzu, že se jí to stane znovu. "Pořád
nejdeš pryč."
"Asi opravdu ne alespoň ne tak, jak si to ty představuješ." Tentokrát jí přitiskl rty na čelo. Nezachvěla se, ale srdce jí bilo o závod. "Ne tak, jak si ty představuješ, docela
jistě ne."
Když odešel, přistoupila k oknu, spěšně odvázala roletu, prudce jí trhla vzhůru a rozrazila okenice. Potřebovala vzduch, vzduch, který by jí zchladil krev a vyčistil hlavu. Zatímco tam stála a plnými doušky jej lokala, dole, na okraji louky ukryté mezi písečnými přesypy, zahlédla známou postavu. Vlasy měl rozfoukané a košile se mu třepetala ve větru.
142

Byla sama, stejně jako její otec byl vždycky sám a každého člověka, který k němu vztáhl ruce, uzavřel za tenkou, neviditelnou hradbou, kterou sám sebe obehnal. Vztekle škubla, opět okno zabouchla a prudce stáhla roletu.
Zatraceně, ona přece není otec. Ani matka. Ona je ona. A možná právě proto mívá občas pocit, že není vůbec nikým.
143

fl
DESET

íff si už zase pískal. Nathan se u jídelního stolu potýkal s topinkou a snažil se tu melodii rozpoznat, ale tentokrát to bylo nad jeho síly. Nezbývalo než usoudit, že se Giff ponořil tak hluboko do countryové a westernové hudby, že na něj Nathan se svými chabými vědomostmi už nestačil.
Ten chlap je ale vážně veselý pracant, přemítal Nathan. A zjevně dokáže spravit kdeco. Byl si jistý, že když Brian Giffa požádal, aby mu uprostřed ranního náporu rozebral v restaurační kuchyni myčku nádobí, jistě k němu měl naprostou důvěru.
Brian vařil, pekl a smažil, Giff si pískal a vrtal se v myčce a Nathan si pochutnával na další porci zlatavé topinky s jablečným čatní.
Nevzpomínal si, že by mu někdy chutnalo víc. "Jak to jde, Giffe?" Brian Giffa obešel a uložil připravené porce pod ohřívadlo. "Už budu tak uprostřed."

"Jestli to nedáš dohromady do konce šichty, tak tady Nathan bude muset ty talíře vlastnoručně umýt."
"Cože?" Nathan spolkl další sousto. "Vždyť jsem umazal jen jeden."
"Domácí řád. Jíš v kuchyni, tak taky přiložíš ruku k dílu. Je to tak, Giffe?"

"Jasně. Ale myslím, že na to nedojde. Já to zvládnu." Do dveří vrazila Lexy a Giff se ohlédl. "Jasně," řekl a usmál se, "však já to časem zvládnu."
Lexy, celá mrzutá, že mu to v hloupé baseballové čepici a umouněném tričku tak sluší, na něj milostivé po straně zamrkala. "Ještě dvakrát dnešní specialitu, jednou se šunkou, jednou se slaninou. Dvakrát volské oko, slaninu, jednou kukuřičnou kaši a bílý toust. Giffe, jdi mi s těma svýma velkýma nohama z cesty," zahubovala, obešla ho a vzala si zpod ohřívadla objednané jídlo.
Ve chvíli, kdy opět vyběhla ze dveří, se Giffovi ve tváři usadil široký úsměv.
"Ta tvoje sestřička je ale zatraceně hezká, Bri."
"To bych řekl, Giffe." Brian rozbil dvě vejce a vyklepl je na pánev.
"Je do mě blázen."
"Koukám. Jen tě uviděla, hned se nad tebou začala rozplývat, až jsem nevěděl, kam s očima."
Giff si odfrkl a poklepal rukojetí šroubováku o dlaň. "To je celá ona. Chce, aby za ní chlap běhal jako pejsek, a když to neudělá, ohrne nad ním nos. Však ono ji to přejde. Člověk jen musí pochopit, jak ta která ženská funguje, to je to celé."
"Copak se něco takového vůbec dá pochopit?" Brian zamával stěrkou na Nathana. "Ty tomu rozumíš, Natě?"
Nathan přemítal nad dalším soustem topinky a díval se, jak z ní líně ukapává šťáva. "Ne," usoudil. "Ne. Že bych tomu rozuměl, to tedy tvrdit nemůžu. A přitom jsem se tím oborem dost zabýval. Možná by se dokonce dalo říct, že jsem mu zasvětil určitou část svého života, ovšem se smíšenými výsledky."
"Ono nejde o to, jak fungují všechny," namítl Giff a začal trpělivě utahovat šrouby. "Musíte se soustředit jen na tu jednu. To máte jako s motorem. Jeden nemusí nutně běžet jako druhý, i když je to stejná značka a typ. Každý má prostě svoje mouchy. A Alexa."

Odmlčel se, opatrně dotáhl šroub a vybral si další. "Taje až příliš hezká na to, aby jí to bylo něco platné. Hodně o tom přemýšlí a dělá si s tím spoustu starostí."
"Na poličce v koupelně má tolik šminek, že by tím zmalovala celý operetní sbor," vložil se do věci Brian.
"Některé ženy si myslí, že to tak musí být. No a Lexy, tu vytáčí, když z ní chlap není čtyřiadvacet hodin denně na větvi, a když ní čtyřiadvacet hodin denně na větvi je, řekne si, že je to pitomec, protože nevidí nic než fasádu. Jde jen o to najít tu správnou míru a pak zvolit správný čas a místo a překročit ji."
Brian přehodil vejce na talíř. Celá Lexy, přemítal. Paličatá a protivná. "To je na mě moc práce."
"Kčertu, Bri, s ženskými není nic než práce." Giff cvrnkl prstem o štítek čepice a dolíčky ve tváři mu jen zářily. "To patří k půvabu věci. Ted poběží jako hodinky," dodal a kývl směrem k myčce.
Odhadoval, že Lexy bude každou chvíli zpátky pro další nachystané porce. "Říkali jsme si s Ginny a několika dalšími, že bychom dnes večer mohli udělat na pláži táborák," nadhodil mimochodem. "Dole za Orlími dunami. Dal jsem si bokem spoustu dřeva na spálení a v noci bude jasno." Vtom Lexy vrazila do dveří a Giff byl rázem spokojený. "Přemýšlel jsem, že bys o tom třeba mohl říct tady svým hostům a taky bychom mohli dát vědět lidem z chatek a z kempu.
"Dát vědět o čem?" zeptala se Lexy. "O táboráku."
"Dnes večer?" Složila talíře na pult a oči se jí rozzářily. "Kde?"
"Za Orlími dunami." Giff opatrně uložil nářadí do otlučené plechové krabice. "Taky přijdeš, vid Briane?" "Já nevím, Giffe. Musím dohnat nějaké papírování."
"Ale no tak, Bri." Lexy se natáhla pro připravené talíře s jídlem a šťouchla do něj loktem. "Nebuď přece takový suchar. Přijdeme všichni." A protože chtěla Giffa dopálit,

zářivě se usmála na Nathana. "Přijdete taky, viďte? Takovému táboráku na pláži

se nic nevyrovná."
"To si nemůžu nechat ujít." Nathan se opatrně ohlédl po Giffovi a doufal, že už odložil kladivo.
"Bezva." Prošla kolem něj a vyslala k němu ten nejoslnivější úsměv, jaký si schovávala jen pro zvláštní příležitosti. "Hned to začnu rozhlašovat."
Giff se poškrábal po bradě, sesbíral se ze země a vstal. "S tím si hlavu dělat nemusíš, Natě. Lexy přijde úplně přirozeně flirtovat."
"Hm." Nathan si podezíravě měřil krabici s nářadím a uvažoval, kolik je asi uvnitř uloženo potenciálních zbraní.
"Mně to vůbec nevadí." Giff si připadal jako ryba ve vodě, vzal si z misky sušenku a zakousl se do ní. "Když se chlap rozhodne zkusit to s krásnou ženskou, musí z její strany s nějakým tím flirtem počítat, i s tím, zeji bude okukovat spousta dalších. Takže si klidně poslouž a dívej se." Giff potěžkal krabici s nářadím a zamrkal. "Ale kdyby to jen u dívání neskončilo, pak bychom si museli trochu popovídat. Nashle večer."
I na odchodu si pohvizdoval.
"Víš, Bri." Nathan sebral talíř a nesl jej k dřezu. "Ten chlápek má bicepsy jako skála. Myslím, že se snad nebudu ani dívat."
"Máš rozum. A teď mi můžeš oplatit snídani a naskládat nádobí do myčky."
"Když já nemám na společnost náladu, Kate. Dnes večer se chystám dělat něco v temné komoře."
"Dnes večer nic dělat nebudeš, Jo." Kate odpochodovala k toaletnímu stolku, sebrala jednoduchý kartáč s dřevěnou rukojetí a zahrozila jí s ním. "Pro jednou použiješ rtěnku, upravíš si vlasy a zajdeš k tomu táboráku. Zatancuješ si v písku, dáš si trochu vína a budeš se proboha bavit."
Než Jo znovu stačila něco namítnout, Kate zvedla ruku jako rozený policajt. "Šetři si dech, děvče. Tohle kolo jsem

už absolvovala s Brianem a vyhrála jsem, takže můžeš rovnou hodit ručník do ringu."
Mrštila po ní kartáčem a Jo jej zachytila, než ji stačil vzít po hlavě.
"Nechápu, proč na tom tak záleží, abych.
"Záleží," procedila Kate mezi zuby a rozrazila dveře skříně z růžového dřeva. "Záleží na tom, protože lidé z tohohle dornu se musí naučit užít si čas od času trochu zábavy. Až s tebou skončím, půjdu pouštět hrůzu na tvého otce."
Jo si odfrkla a žuchla sebou zpátky na postel. "Nemáš šanci."
"Však on půjde," řekla Kate pochmurně a prohlížela si nepatrnou zásobu šatstva. "I kdybych ho měla praštit, až upadne do bezvědomí, a na pláž ho odtáhnout. To tady nemáš jedinou halenku, která by alespoň vzdáleně vypadala, že ti záleží na tom, co na sebe naházeš?" zeptala se a znechuceně odhrnula ramínka. "Něco alespoň trošičku elegantního anebo pěkného?"
Nečekala na odpověď, přešla ke dveřím a zavolala: "Alexo! Vyber pro sestru nějakou halenku a přines ji sem."
"Já žádnou její blůzu nechci," vyhrkla Jo a samým leknutím vyskočila. "Jestli musím jít, půjdu ve vlastním oblečení. Jenže já nikam nejdu, takže na tom nezáleží."
"Ale jdeš. Natoč si trochu vlasy. Už mě nebaví se dívat, jak ti jen tak visí kolem hlavy."
"I kdybych o to nakrásně stála, což není pravda, nemám, na co bych si je natočila."
"Ha!" Kate ji odbyla jediným slůvkem. "Alexo, přines k sestře do pokoje tu halenku a vezmi s sebou i elektrické natáčky."
"Nechoď mi sem, Lex," zavolala Jo. "Kate, už mi není šestnáct."
"To tedy ne." Kate rozhodně přikývla, až její v uších roztančily malé kapičky zlata. "Jsi dospělá žena, a navíc pěkná. Už hezky dlouho sis na to ani nevzpomněla, takže teď půjdeš, alespoň trochu se postaráš o svůj vzhled a já se s tebou o tom nebudu bavit. Zatracená děcka, jak jen trochu

můžete, hned jste proti mně," zamumlala a vrazila do koupelny. "Tady není ani řasenka. Ty se chceš snad stát jeptiškou a odejít do kláštera. Rtěnka přece není žádný satanův nástroj."
Vtom vešla do pokoje Lexy, přes rameno přehozenou halenku a v ruce krabici s elektrickými natáčkami. Jak se těšila na večer, byla ve skvělé náladě, a tak se zazubila a mrkla na sestru. "Už ji to zase bere?"
"A jak. Já si nechci točit vlasy."
"Uklidni se, Jo Ellen." Lexy odložila natáčky na toaletní stolek a zkontrolovala vlastní vzhled v zrcadle. Na neformální večer se nalíčila jen jemně, vždyť

světlo od ohně člověku stejně úžasně lichotí. Věděla, že dívky si většinou obléknou džíny, takže její dlouhá rozevlátá sukně posetá rudými máky vytvoří zajímavý kontrast.
"A rozhodně si nevezmu tvoje oblečení."
"Jak myslíš." Lexy se otočila, sevřela rty a kriticky si sestru prohlédla. Cítila se právě tak dobře, aby byla přátelsky naladěna, a tak se zamyslela a řekla: "Hm. Volánky nejsou tvůj styl."
"To je mi ale novina. To si musím poznamenat," opáčila Jo.
Lexy její ironickou poznámku hodila za hlavu a pomalu sestru obcházela. "Nemáš nějakou černou košili, která by nebyla tak široká, aby ses do ní vešla hned nadvakrát?"
Jo opatrně přikývla. "Asi ano."
"A černé džíny?" Když Jo kývla na souhlas, Lexy si zaťukala prstem na rty. "Takže to uděláme takhle: uhlazený kultivovaný styl. Možná to zdůrazníme nějakými visacími náušnicemi a kvalitním opaskem, ale to je vše. A taky žádné lokny."
"Žádné lokny?"
"Ani nápad, ale potřebuješ nový sestřih." Lexy přimhouřila oči, dál ťukala prstem a pokyvovala hlavou. "To zvládnu. Šmik sem, šmik tam."

148
149

"Šmik?" Jo si na obranu přiložila obě ruce k vlasům. "Co tím myslíš, šmik? Přece tě nenechám, abys mi stříhala vlasy."
"Co ti na nich záleží? Stejně tam jen tak visí."
"Přesně tak." To se opět přihnala Kate. "Lexy to s vlasy umí. Když se nedostanu na pevninu, stříhá i mě. Běž si umýt hlavu, Jo. Lexy, skoč pro nůžky."
"Dobře." Jo poraženecky rozhodila ruce. "Tak dobře. Jestli mě skalpuje, alespoň nebudu muset vysedávat do půlnoci na písku s bandou pitomců a poslouchat, jak někdo zpívá exotické rytmy."
Netrvalo ani patnáct minut a Jo už seděla s ručníkem kolem krku a na zem padaly chomáče vlasů. "Proboha," vyjekla a rozhodně zavřela oči. "Já jsem se zbláznila. To je hotová věc."
"Nevrť se," napomenula ji Lexy, ale znělo to spíše pobaveně než kousavě. "Ještě jsem skoro nic neudělala. Zatím. A mysli na to, jak dlouho pak budeš mít pokoj od sestřenky Kate."
"To ano." Jo se přinutila uvolnit ramena. "Správně, to je fakt."
"Máš fantastické vlasy, Jo. Zdravé, krásné a přirozeně vlnité." Lexy trochu našpulila rty a prohlížela si v zrcadle vlastní bujnou kudrnatou hřívu.
"Nechápu, proč musím platit tolik peněz za kudrlinky. Já mám vlasy rovné jako hřebíky."
Pokrčila rameny nad rozmary přírody a znovu se soustředila na práci. "Potřebuješ jen pořádný sestřih. Právě pracuju na tom, abys s ním nemusela vůbec nic dělat."
"Už tak nic nedělám."
"Taky to podle toho vypadá. Tohle bude jiné."
"Hlavně neustřihni moc." Když se Jo sneslo do klína dobrých sedm centimetrů vlasů, vytřeštila oči a zalapala po dechu. "Panebože. Panebože. Cos to provedla?"
"Uklidni se, stříhám ti ofinu, nic víc."
"Ofinu? Ofinu? Já se tě o žádnou ofinu neprosila."

"No, tak už ji máš. Pěknou ofinu po obočí. Oči jsou na tobě to nejhezčí. Tohle je zvýrazní a je to pěkný nedbalý styl, který ti sluší." Lexy ještě chvíli česala a stříhala, pak ustoupila, zamračila se a ještě kousek přistřihla. "Mně se to líbí. Ano, líbí."
"Prima," zamumlala Jo. "Tak si to nos."
"Ještě se mi omluvíš." Lexy si nastříkala do dlaně trochu gelu, zamnula rukama a vjela jimi sestře do vlhkých vlasů. "Potřebuješ jen trošku tohohle, takovou malou hrudku."
Jo se zaškaredila na tubu. "Já žádné svinstvo na vlasy nepoužívám."
"Tak s tím začneš. Jen trošku," opakovala Lexy a zapnula fén. "Taky si můžeš vlasy vysušit pod sušákem, ale tohle jim dodá větší objem. Celé ti to poránu nezabere víc než deset minut."
"Už teď mi to trvá tak sotva dvě, tak k čemu to sakra je?" namítla Jo a uvazovala, že o střih ani tak nejde. Už ji prostě nebavilo tam sedět a nechat se obskakovat. To nebyla nervozita.

"Fajn." Lexy vypnula fén a vytáhla jej ze zásuvky. "Klidně si bud protivná a brblej. Jen si poslož, ať vypadáš jako čarodějnice. Mně je to fuk." Vystřelila ven a nechala sestru, ať si sama zlostně strhne ručník.
Když ale Jo uviděla v zrcadle svůj obraz, zarazila se a přistoupila blíž. Ono to vypadá. pěkně, usoudila, zvedla ruku a přejela přes konečky vlasů. Nevisely dolů, ale houpaly se, vlnily se jí kolem uší a vzadu sahaly dál. Je to tak nějak. svěží, usoudila Jo. Ta ofina nakonec přece jen nevypadá nejhůř. Pokusně zavrtěla hlavou. Téměř všechny vlasy dopadly tam, kam patřily, a ani jeden pramen se jí nesvezl do očí anerozčililji.
Vzala kartáč, zajela jím do vlasů a dívala se, jak se úhledně přistřižené konečky zvedají a zase padají dolů. Vypadá to upraveně, přemítala. Žádná práce a přitom to má. no. šmrnc. Musela si přiznat, že nový účes má styl a zejí lichotí.

151
150

Hlavou jí proletěla vzpomínka, jak sedí na okraji postele a matka jí kartáčuje vlasy.
Máš překrásné vlasy, Jo Ellen. Husté a hebké. Bude to tvoje největší ozdoba.
Mají stejnou barvu jako tvoje, mami.
Já vím. Annabelle se zasmála a přitiskla ji k sobě. Budeš moje malé dvojčátko.
Já nemůžu být tvoje dvojčátko, mami," zašeptala Jo. "Nemůžu být jako ty."
Nebyl to snad právě ten důvod, proč se svými vlasy nikdy nic nedělala a jen je pokaždé stáhla do gumičky? Nebyl to ten důvod, proč v koupelně neměla ani řasenku? Je to tvrdohlavost nebo strach, přemítala Jo, co mi brání věnovat svému vzhledu více než pět minut denně? Co mi brání skutečně se na sebe podívat?
Pokud se mám udržet při smyslech, uvědomila si, budu se muset vyrovnat s tím, co dennodenně vídám v zrcadle. A když se s tím vyrovnám, naučím se s tím žít.
Nadechla se, aby si dodala odvahy, vyšla z pokoje a namířila si to k Lexy. Našla ji v koupelně, kde si právě ze změti kosmetiky vybírala rtěnku.
"Promiň." Když Lexy nereagovala, Jo učinila ještě jeden vstřícný krok. "Lexy, mrzí mě to. Mělas naprostou pravdu. Byla jsem protivná a pořád jsem jen brblala."
Lexy zírala na malou zlatou trubičku a sledovala, jak v ní červená tyčinka klouže nahoru a pak zase dolů. "Proč?"
"Já se bojím."
"Čeho?"
"Všeho." Když to konečně přiznala, ulevilo se jí. "Poslední dobou mě děsí všechno. I nový účes," dodala a vyloudila pousmání. "Dokonce i fantastický nový účes."
Ta slova Lexy natolik obměkčila, že když se jejich oči v zrcadle setkaly, oplatila jí také úsměvem. "Je opravdu fantastický a vypadal by ještě lip, kdybys měla ve tváři trochu barvy, a kdyby sis nalíčila oči."
152

Jo si povzdechla a podívala se dolů na soukromý kosmetický krám. "Proč ne? Můžu si z toho něco vybrat?"
"Z tohohle by ti slušelo všechno. Máme stejné barevné ladění." Lexy se opět otočila k zrcadlu a pečlivě si nalíčila rty. "Jo. bojíš se být sama?"
"Ne. Být sama, to mi jde." Jo zvedla červeň na tváře a přičichla. "To je taky asi tak všechno, co mě neděsí."
"Zvláštní. Je to asi tak jediná věc na světě, která děsí mě."
Oheň šlehal vzhůru a stoupal z bílého písku k černé obloze poseté hvězdami. Jako nějaká druidská rituální hranice, říkal si Nathan, upíjel ledové pivo a díval se do plamenů. Dokázal si představit, jak kolem tančí postavy v dlouhých hávech a přinášejí oběti nějakému primitivnímu hladovému božstvu.
Jak jsem jen na tohle přišel? přemítal a znovu si loknul, aby tu představu zahnal.
Noc byla chladná, oheň hřál a pláž, tak často opuštěná, byla nyní plná lidí, zvuků a hudby. On ale nebyl připraven stát se součástí mumraje, a tak jen pozoroval tančící dvojice, onen příliv a odliv ženského a mužského elementu, prapůvodní jako pohyby vodní masy.
Přemýšlel o fotografiích, které mu Jo ráno ukázala, o těch navždy znehybnělých odřezcích samoty, a uvědomil si, že možná právě to potřeboval, aby zjistil, jak je sám.
"Ahoj, hezoune." To sebou na písek vedle něj žuchla Ginny. "Copa tady tak samotnej děláš?"

"Hledám smysl života."
Rozjařeně se rozesmála. "No, to je snadný. Žít ho." Nabídla mu špekáček, čerstvě osmahnutý a spálený, až křupal. "Dej si."
Nathan ukousl a pocítil chuť dřevěného uhlí a písku.
"Nám."
Zasmála se a přátelsky mu stiskla koleno. "No, vaření na ohni mi zrovna nejlíp nejde, ale umím zatraceně dobrou jižanskou snídani, kdybys někdy. zašel tam, co bydlím."
153

Pokud to mělo být pozvání, vyznělo jasně a nenuceně a doprovázel je i její sedmimílový úsměv, v tu chvíli ovšem trochu pokřivený díky tequile, kterou už vypila. Nemohl si pomoci a musel jí také oplatit úsměvem. "To je velice lákavá nabídka."
"No, zlato, tohle je nabídka, kterou by ti hrozně ráda udělala každá ženská na ostrově, od šestnácti do šedesáti. Tak se mi zdá, že jsem první na řadě."
Nebyl si zcela jistý, jak by měl odpovědět, a tak se poškrábal po bradě. "Já snídani opravdu rád, ale."
"No tak, nelam si s tím hlavu." Tentokrát mu stiskla paži, jako by zkoušela a schvalovala jeho bicepsy. "Víš, co bys měl, Nathane?" Co7"
,,u.
"Měl by sis zatancovat."
"Vážně?"
"Jasně." Vyskočila a natáhla k němu ruku. "Se mnou. Tak pojď, štramáku. Jdem si trsnout."
Vložil jí ruku do dlaně a zjistil, že je tak teplá a plná života, že mu veselý úsměv nedělá žádné problémy. "Dobrá."
"Ginny si obstarala seveřana," poznamenal Giff a díval se, jak Ginny táhne Nathana k vlhkému písku.
"Už to tak vypadá," odpověděla Kirby a olízla si z palce turecký med. "Ta si vážně dovede užívat."
"Ono to není zase tak těžké." Giff si pohrával s plechovkou piva a prohlížel si pláž. Někteří lidé tančili nebo se alespoň pohupovali, jiní se natáhli kolem sálajícího ohně a další poodešli dál do tmy, aby byli sami. Děti výskaly a křičely a staří lidé seděli na plážových stoličkách, klevetili a pozorovali mladé.
"Ne každý si chce užívat." Kirby se opět otočila směrem k dunám, ale viděla, že od Zátiší nikdo nepřichází.
"Víš co, ty pokukuješ po Brianovi a já zase po Lexy," řekl Giff a přátelsky ji objal kolem ramen. "Co kdybychom si šli zatancovat? Budeme pokukovat společně."
"To je dobrý nápad."

Přes duny se blížil Brian, po jednom boku Lexy, po druhém Jo. Nahoře se zastavil a dlouze pomalu se rozhlédl. "A tohle, děti moje, tohle všechno bude jednou vaše."
"No tak, Bri." Lexy do něho šťouchla loktem. "Nebuď přece takový bručoun."
Okamžitě zahlédla Giffa, a když viděla, jak při ploužáku vzal do náručí Kirby, pocítila drobné pichlavé ostny žárlivosti. "Mám děsnou chuť na trošku krabího masa," prohodila nenuceně a vydala se dolů k pláži. "Teď by se nám snad podařilo utéct," vyhrkla Jo. "Kate sem ještě pořád táhne tátu, takže bychom se mohli dát na sever, obejít je, a než se sem dostane, jsme zpátky."
"Ta by nám to vrátila i s úroky." Brian odevzdaně zastrčil ruce do zadních kapes kalhot. "Proč myslíš, že nám společenská zábava tak nesedí, Jo Ellen?"
"Příliš hathawayovské krve," odpověděla. "A málo pendletonovské," připustil Brian. "Náš díl nejspíš dostala do vínku Lexy," dodal a kývl směrem, kde se už jejich sestra uprostřed klubka lidí zapojila do největšího mumraje. "Pojď, ať to máme za sebou."
Ještě ani nedošli na pláž a už k nim přiběhla Ginny a oba je přivítala mlaskavými polibky. "Co že jste se tak zdrželi? Já už jsem napůl namazaná. Pojď, Natě, doneseme jim nějaké pivo, ať to doženou." Hned pro ně také odběhla, do někoho vrazila a zahihňala se. "No tak, Morrisi, nechceš si se mnou zatancovat? Tak pojď."
Nathan zhluboka vydechl. "Nechápu, kde bere tolik energie. Málem mě utancovala k smrti. Chcete to pivo?" "Já pro ně dojdu," prohlásil Brian a odpochodoval. "Líbí se mi tvoje vlasy." Nathan zvedl prst a podjei jím Jo pod ofinu. "Moc hezké."
"Jen se na nich vyřádila Lexy, to je vše." "Vypadáš moc pěkně." Přejel jí přes rameno a dál dolů, až ji chytil za ruku. "Máš s tím nějaké problémy?" "Ne, já. Nezačínej si se mnou, Nathane."

154
155

"Pozdě," řekl a přistoupil o kousek blíž. "Už se stalo." Příjemně voněla, maličko kořeněně a zajímavě. "To je parfém."
"Lexy."
"Mně se líbí." Ohromilo ji, když se k ní naklonil a přičichl jí k vlasům a k šíji. "Moc."
Dělalo jí potíže normálně dýchat, a tak rozzlobeně o krok ustoupila. "Kvůli tomu jsem se nenavoněla."
"Stejně se mi líbí. Nechceš si zatancovat?"
"Ne."
"To je dobře. Já taky ne. Pojď, půjdeme si sednout k ohni a muchlat se."
Bylo to tak absurdní, že se málem rozesmála. "Pojďme si jen sednout. Jestli se o něco pokusíš, řeknu tatínkovi, aby si přinesl pušku a vyřídil tě. A jelikož jsi ze severu, nikdo ani nemrkne."
Zasmál se, objal ji kolem pasu a nevzal na vědomí, že opět ucukla. To, jak už zjistil, byla její instinktivní reakce, když sejí někdo dotknul. "Tak tedy budeme jen sedět."
Přinesl jí pivo, napíchl na prut špekáček a pak se usadil vedle ní. "Koukám, že sis přinesla foták."
Automaticky položila ruku na otlučenou koženou brašnu po svém boku. "Ze zvyku. Chvíli počkám a pak jej vytáhnu. Aparát někdy lidi vyvede z míry, ale když si dají dost piva, tak jim zase tak moc nevadí."
"Myslel jsem, že portréty neděláš."
"Většinou ne." Vždycky jí přišlo zatěžko konverzovat, a tak zalovila v kapse po cigaretě. "Neživé předměty nemusí člověk nejdřív zahrnout lichotkami a alkoholem, aby si je mohl vyfotit."
"Já jsem zatím měl jen jedno pivo," podotkl Nathan, vzal jí zapalovač z ruky, na ochranu před větrem, který se zvedl od oceánu, jej schoval do dlaně a zapálil jí cigaretu. Jejich oči se nad plamínkem setkaly. "A lichotkami jsi mě taky zrovna nezahrnula, ale přesto si mě můžeš vyfotit."
156

Zamyšleně si ho prohlížela obláčkem kouře. Pevné kosti, pevné oči, pevná ústa.
"Možná." Vzala si od něj zapalovač a schovala jej do kapsy. Co by asi uviděla v hledáčku? A co by to s ní udělalo? "Snad ano."
"Jak moc by ti bylo nepříjemné, kdybych ti řekl, že jsem tady na tebe čekal?"
Vrátila se k němu pohledem a pak se zadívala jinam. "Moc. Moc nepříjemné."
"V tom případě se o tom ani nezmíním," prohodil lehkovážně, "a taky neřeknu, že jsem se díval, jak stojíš tam nahoře na dunách a myslel jsem si: "Tak tamhle je. Copak ji asi tak dlouho zdrželo?"
Jo si přidržela prut mezi koleny, aby měla volnou ruku na pivo, a ta ruka byla samou nervozitou vlhká. "Tak dlouho jsem se zase nezdržela. Táborák zapálili sotva před hodinou."
"Já nemyslím jen dnes večer. A asi bych se už vůbec neměl zmiňovat o tom, jak moc mě to k tobě táhne." "To asi ne."
"Tak se budeme bavit o něčem jiném." Usmál se na ni a potěšil ho zmatený výraz v jejích očích i nepatrný mráček na krásných, proměnlivých rtech.
"Všude kolem je spousta zajímavých tváří. To by ti samo o sobě vystačilo na další knihu. Tváře Ostrova ztracené touhy." Maličko se posunul, až jim kolena narazila o sebe.
Jo na něj upřeně zírala a žasla nad jeho hladkým postupem. O nic jiného jistě nešlo, jen o manévrování. Každý muž, který vystačí s několika ledabylými slovy a širokým úsměvem, aby se ženě rozbušilo srdce, musí přece mít v záloze celou zásobu manévrů.
"Ještě jsem nedokončila tu knihu, co na ni mám smlouvu, takže ani v nejmenším nemám myšlenky na další."
"Nakonec je mít budeš. Na to máš příliš velký talent a ctižádost. Ale co kdybys prozatím alespoň ukojila mou zvědavost a řekla mi něco o těch lidech tady?"
"Kdo tě zajímá?"
157

"Všichni. Každý z nich."
Jo otočila špekáček nízko nad plameny a dívala se, jak se na něm škvířÍ omastek.

"Tamhleto je pan Brodie, ten starý pán s bílou čepicí a s dítětem na klíně. To asi bude jeho pravnuk, už čtvrtý, jestli dobře počítám. Jeho rodiče sloužili na přelomu století v Zátiší. On se na ostrově narodil a taky ho tady vychovali."
"Vyrůstal v domě?"
"Určitě tam trávil spoustu času, ale jeho rodina dostala za dlouhou a věrnou službu vlastní domek a nějakou tu půdu. Za druhé světové války bojoval u dělostřelectva a z Paříže si přivezl manželku. Jmenovala se Marie Louise a až do své smrti před třemi roky tady žila s ním. Mají čtyři děti, deset vnoučat a ted už čtyři pravnoučata. Pan Brodie vždycky nosí po kapsách mentolky," dodala a otočila hlavu. "Takhle jsi to myslel?"
"Přesně tak." Uvažoval, zda si uvědomuje, jak celá ožila, když se pustila do vypravování. "Vyber někoho dalšího."
Povzdechla si, protože jí to připadalo trochu hloupé. "Tamhle je Lida Verdonová, moje sestřenice z Pendletonovy strany. Ta unavená těhotná žena, co hubuje to batole. Čeká už třetí dítě za čtyři roky. Její manžel Wally je po čertech hezký chlap, ale nestojí za nic. Řídí náklaďák a často jezdí na dlouhé cesty. Docela dobře vydělává, ale Lida z těch peněz moc nevidí."
Kolem přeběhlo nějaké dítě, výskalo radostí a za ním se s porozuměním hnal hodný tatínek. Jo zamáčkla cigaretu v písku a zahrabala ji. "Když Wally přijede domů," pokračovala, "je většinou opilý nebo na tom právě pracuje. Už ho dvakrát vykopla a pak ho zase dvakrát vzala zpátky a na důkaz usmíření má jedno dítě na chodítku a další nosí pod zástěrou. Jsme stejně staré, já a Lida, mezi námi je rozdíl jen několika měsíců. Dělala jsem jí fotky na svatbě. Vypadá na nich moc hezky, šťastně a mladě. Ted1, o čtyři roky později, je celá strhaná. Na Touze není všechno jako z pohádky," dodala Jo tiše.

"To ne." Vzal ji kolem pasu. "Nikde není všechno jako z pohádky. Pověz mi něco o Ginny."
"O Ginny?" Jo se pohotově zasmála a přeletěla pohledem po pláži. "O Ginny není třeba nic říkat. Stačí se na ni dívat. Vidíš, jak právě rozesmála Briana? Takhle se skoro nikdy nesměje. Ona to z člověka prostě vydoluje."
"Vy jste spolu vyrůstaly?"
"Ano, byly jsme skoro jako sestry, i když s Lexy si rozumí lip. Ginny z nás vždycky všechno vyzkoušela jako první, zvlášť když to byla nějaká špatnost. Ale nikdy v tom nebyl zlý úmysl, ani v ní. To je prostě tak: Ginny se líbí všechno a od všeho chce moc. A. ale, ale. Vsadila bych se, že to vyprovokovala ona."
Nathan se tak zahleděl do Jo a pozoroval, jak se celá rozzářila a uvolnila, že si ničeho nevšiml. "Co?"
"Vidíš?" Jo se mu opřela o paži a ukázala ke břehu. "Lex se pere s Giffem. Od malička jsou chvíli nejlepší kamarádi a v dalším okamžiku se nemůžou vystát. Ginny je má oba dva hrozně ráda a zřejmě něco provedla, aby je pro dnešní večer dala dohromady." "To chce, aby se prali?"
"Ale ne, ty zabedněnce." Jo se zasmála, vytáhla z ohně rozžhavený špekáček a prut zapíchla do písku. "Chce, aby se smířili."
Nathan se nad tím zamyslel a povytáhl obočí zrovna ve chvíli, kdy Giff popadl Lexy do náručí, a ačkoli kopala a nadávala, potěžkal ji jako Rhet Butler a odkráčel s ní dál po pláži. "Pokud to funguje takhle, tak si budu muset s Ginny promluvit, aby mi taky pomohla dát věci do pohybu."
"Se mnou je daleko těžší pořízení než se sestrou," namítla Jo suše.
"Možná." Nathan stáhl rozpálený špekáček z prutu a přehazoval si jej z dlaně do dlaně, aby vychladl. "Ale alespoň jsi mi už začala vařit."

159
158

fí Giff si nevšímal, jak se mu Lexy vzpírá v náručí, a šel stále dál, až se z táboráku stal jen plamínek blikající kdesi v dálce. Když už konečně měli soukromí, spokojeně ji postavil na nohy.
"Co si o sobě sakra myslíš?" vyhrkla a zprudka ho oběma rukama odstrčila.
"Že jsem pořád stejný," odpověděl klidně. "Je načase, aby sis mě pořádně prohlédla."
"Už se stalo a nevidím před sebou nikoho, kdo by měl právo odtáhnout mě pryč, když nechci." I když to bylo tak vzrušující, pomyslela si. A tak romantické.
"Zrovna jsem si s někým povídala."
"Ne, nepovídala. Toho chlapa sis vybrala, abys mě naštvala. Tentokrát ti to vyšlo."
"Chovala jsem se zdvořile a přátelsky k člověku, se kterým mě seznámila Ginny. K

přitažlivému muži z Charlestonu. K právníkovi, co na ostrov přijel na pár dní kempovat s přáteli."
"K právníkovi, který ti už málem slintal na rameni." Giffovy obvykle mírné oči sršely oheň a síru. "Mělas dost času, aby ses vybouřila, Lexy, a já ti dal spoustu prostoru, aby ses opravdu vybouřit mohla. Ted jsi zpátky a přišel čas, abys byla dospělá."
"Dospělá." Lexy založila ruce v bok a nevšímala si vody, která se pěnila na písku jen několik centimetrů od jejích nohou. "Já už dospělá jsem a ty zkrátka patříš k té spoustě lidí, kteří nemají chuť to vidět. Dělám si, co chci, kdy chci a s kým chci."
Obrátila se a s hlavou v oblacích si to vykračovala pryč. Giff se poškrábal po bradě a pomyslel si, že i když se Lexy točila kolem nějakého právníka z Charlestonu, neměl se tak rozčílit. Ale už se stalo.
Pohyboval se rychle. Slyšela ho přicházet a ohlédla se, ale zbyl jí sotva čas zaječet a už ji měl.
160

"Ty zabedněný kreténe, vždyť mi zničíš sukni." To už zuřila a rvala se lokty, koleny i zuby, válela se s ním po písku a příboj se zvedal až k nim a oba je promáčel na kost. "Já tě nenávidím! Nenávidím tě se vším všudy, Giffe Verdone."
"Ale ne, Lexy. Vždyť ty mě miluješ." "Cha. Můžeš mi políbit prdel."
"To bych moc rád, zlato." Přitlačil jí ruce k zemi, vzepjal se nad ní a zubil se na ni. "A věřím, že se k tomu časem dostanu." Sklonil hlavu, a když před ním ucukla, přejel jí rty po hebké pleti hned pod uchem. "Tohle je pro začátek docela pěkné místečko."
Prudce vášnivě se zachvívala. "Nenávidím tě. Už jsem řekla, že tě nenávidím."
"Já vím, cos řekla." Jemněji kousal a pomalu postupoval dolů k hrdlu, celý vzrušený tím, jak se její tělo pod ním uvolnilo. "Líbej mě Lexy. No tak, líbej mě."
Vzlykla, otočila hlavu a zjistila, že jí přiložil rty na ústa.
"Drž mě. Dotýkej se mě. Nenávidím tě za to, že tě tak chci."
"Ten pocit znám." Hladil ji po vlasech, pak po tvářích,
a ona se pod ním chvěla a vzpínala. "Nevztekej se tolik.
Nikdy bych ti neublížil."
Celá zoufalá ho popadla za vlasy a prudce přitáhla k sobě. "Chci tě uvnitř. Musím té cítit uvnitř. Jsem tak prázdná," vyhrkla, vzepjala se a zaúpěla.
Položil jí ruku na ňadro, vzal je do dlaně a pak se vzdal svému hladu a škubnul za hluboký výstřih její halenky, aby ji mohl vzít do úst.
Její chuť, horká, vlhká a dráždivá mu tepala v krvi jako whisky. Chtěl, aby se to odehrálo pomalu a něžně, vždyť právě tak si to celý život představoval, ale ona se pod ním zmítala, její ruce sebou trhaly, škubaly a natahovaly se po něm. Když jí opět přiložil rty na ústa, nemohl už myslet, dokázal sotva dýchat a všechno se přetavilo v chuť a zvuky. Potýkal se s její mokrou sukní, supěl, tahal za tenkou, přilnavou látku a pak jí náhle přejel rukou nahoru po stehně,
161

našel ji a zjistil, že je už vlhká. Vymrštila se proti jeho ruce, a než stačil zaúpět, dosáhla vrcholu.
"Ježíši. Ježíši, Lexy."
"Dělej, Giffe. Jestli přestaneš, zabiju tě. Přísahám, že tě zabiju."
"To nebude třeba," vypravil ze sebe. "Raději bych umřel. Sundej si ty zatracený šaty." Jednou rukou tahal za její sukni, druhou za své džíny. "Proboha, Lexy, pomoz mi."
"Já se snažím." To už se celá, zapletená do promáčené sukně smála, stále ještě se vznášela na vlně rychlého mocného orgasmu a krev jí hučela v uších, že sotva slyšela moře. "Připadám si jako opilá. Je mi nádherně. Tak si přece pospěš."
"K čertu s tím." Giff odhodil džíny, svlékl si košili, popadl Lexy a tak, jak byla, ji i se sukní stáhl do vody.
"Co to děláš? Vždyť je úplně nová."
"Koupím ti jinou. Koupím ti jich celý tucet. Jen když si tě proboha budu moct vzít." Zatáhl za gumu v pase, svlékl jí sukni, a než ji stačila odkopnout, vnikl do ní.
Vykřikla úlekem i rozkoší, obtočila kolem něj nohy, zaryla mu prsty do ramen a dívala se mu do tváře. Jeho tmavé oči hleděly bez přestání do jejích a viděly jen ji.
Když se přes ni přelila vlna a zaplavila ji zvenčí i zevnitř, přimkla se k němu a věděla, že ji pokaždé zase vytáhne na břeh.
"Miluji tě," zašeptal a jeho tělo se rozlétlo k vrcholu. "Miluji tě, Lexy."

Už se neovládal a zachvíval se společně s ní, dokud oba neochabli. Pak ji přitiskl k sobě a nechal vlny, ať je kolébají. Bylo to dokonalé, pomyslel si, svobodné, jednoduché a správné. Vždycky věděl, že to bude přesně takové.
"Ahoj, lidi."
Lenivě se otočil a uviděl, jak na ně ze břehu oběma rukama mává nějaká postava. Odfrkl si a vtiskl Lexy rty do vlasů. "Ahoj, Ginny."

"Koukám, že tady leží nějaké šaty a jsou mí povědomé. To jste tam úplně nazí?"
"Už to tak bude." Když ucítil, jak Lexy sotva potlačuje smích, usmál se. "Ginny, on mi utopil sukni."
"Taky už bylo načase," zavolala Ginny a poslala jim rafinovaný polibek. "Jdu se na chvíli projít. Potřebuju si trochu provětrat hlavu. Lexy, slečna Kate přitáhla k táboráku i tvého tátu. Být tebou, přikryla bych si něčím zadek, než se tam vrátím."
Ginny sotva pletla nohama, usmívala se pro sebe a vydala se dál po pláži. Dělalo jí dobře u srdce, když ty dva viděla takhle spolu. Vždyť chudák Giff se kvůli ní trápil celá léta a Lexy, no, ta se prostě honila za vlastním ocasem a čekala, až si ji Giff chytí.
Ginny se musela na chvíli zastavit a počkat, až se jí přestane točit hlava. Tu tequilu jsem měla vynechat, řekla si. Jenomže život je příliš krátký na to, aby člověk něco vynechával.
Jednoho dne i ona najde toho pravého, aby si ji chytil. A do té doby si při hledání jaksepatří užije.
Jako by si ho vyčarovala, proti ní kráčel po písku muž. Ginny vysunula bok a rozjařeně se na něj usmála. "Ahoj, hezoune. Copa tady děláš tak samotnej?"
"Hledám tebe, krasavice."
Setřásla vlasy z obličeje. "To je ale náhodička."
"To snad ani ne. Já tomu raději říkám osud." Podal jí ruku a ona, v domnění, že přišla její šťastná noc, ji přijala.
Právě tak opilá, aby to nedalo žádnou práci, pomyslel si a vedl ji dál do tmy. A dost střízlivá na to, aby to byla. legrace.

162
163

ČÁST
DRUHÁ
DY KTERÁ RÁNA ZHOJILA SE NARÁZ?

SHAKESPEARE překlad E. A Saudek

JEDENÁCT

dyž se Jo probudila, poprvé po mnoha týdnech se cítila svěží a měla hlad. Uvědomila si, že si připadá vyrovnaná a téměř šťastná. Kate měla pravdu, řekla si a rychle si pročísla rukama vlasy. Potřebovala si večer vyjít, potřebovala mít kolem sebe přátele, užít si hudby i noci. A těch několik hodin ve společnosti muže, kterému se zcela zjevně líbila, taky nebylo na škodu. Vlastně si pomalu začínala uvědomovat, že by jí vůbec nevadilo, kdyby s Nathanem trávila více času.
Cestou dolů prošla kolem temné komory a poprvé si ani nevzpomněla na obálku plnou fotografií, schovanou hluboko v zásuvce s kartotékou. Poprvé ani nepomyslela na Annabelle.
Namísto toho uvažovala, že by se mohla znovu vydat k řece a možná by tam narazila na Nathana. Náhodou. Jen tak. Už je to se mnou stejně špatné jako s Ginny, pomyslela si a zasmála se. Vymýšlím jak to navléci, aby si mě nějaký mužský všiml. Ale pokud se to daří Ginny, možná to půjde i jí. Co je na tom špatného, když si trochu zaflirtuje s mužem, který ji zajímá a vzrušuje?
Vida. Nahoře na schodech se zastavila natolik ji to zaujalo, že se nad sebou zamyslela. Nebylo zase tak těžké připustit si, že ji Nathan vzrušuje: jeho pozornost, to, jak ji

167

tf TI
ledabyle bral za ruku a jak se jí úmyslně díval do očí a ona nedokázala uhnout pohledem. I ten chladnokrevný, sebejistý způsob, jakým ji políbil. Prostě se přihrnul, vyzkoušel si to, schválil ji a zase vycouval. Jako by věděl, že ještě bude mít spoustu příležitostí, aby si sám zvolil místo i čas.
Něco takového by mě přece mělo rozlítit, přemítala Jo. Taková nadutá bezostyšná mužská arogance. A přece zjistila, že její to na jakési velice primitivní úrovni líbí, a uvažovala, jak tu hru sehraje ona sama a zda pro ni vůbec bude mít buňky.
Usmála se a vydala se dolů po schodišti. Měla takový pocit, že by Nathana Delaneyho nakonec mohla překvapit. A sebe taky.
"Šla bych, Same, ale mám tady dnes ráno několik nových hostů." Když do kuchyně vešla Jo, Kate se ohlédla, vjela si rukou do vlasů a roztržitě se na ni usmála. "Dobré jitro, zlato. Ty sis nějak přivstala."
"To tady všichni, jak se zdá." Jo se vydala ke kávovaru a pohlédla na otce. Stál u dveří, napůl byl už venku a zjevně měl sto chutí utéci. "Nějaký problém?" zeptala se nenuceně. "Jen taková maličkost. Ranním trajektem mají do kempu přijet nějací lidé a jiní se zase chtějí odhlásit a odjet. Právě mi volala jedna rodina, že už si sbalili věci a nachystali se na cestu, ale nemají se u koho odhlásit." "Cožpak Ginny není na vrátnici?" "Nebere to ani tam, ani doma. Asi zaspala." Kate se mdle usmála. "Kdoví kde je jí konec. Ten táborák se jistě protáhl." "Odcházela jsem kolem půlnoci, a to byla zábava ještě v plném proudu."
Jo srkala kávu a mračila se, jak se snažila vybavit si, zda tam Ginny před odchodem domů neviděla.
"Kdyby se holka pořádně vyspala ve vlastní posteli," podotkl Sam, "neměla by žádné problémy dostat se ráno do práce."
"Same, sám dobře víš, že tohle se Ginny nepodobá. Na tu se člověk může beze zbytku spolehnout." Kate se starostlivě zamračila a pohlédla na hodiny. "Třeba jí není dobře."

"Chceš říct, že má kocovinu."
"To se některým lidem čas od času stane," odsekla Kate. "Ale tohle nikam nevede. Jde o to, že pár lidí čeká, aby mohli z kempu odjet, a další zase přijíždějí. Já odtud dnes ráno odejít nemůžu, a i kdybych mohla, nemám ponětí, jak se staví stan a tak. Budeš zkrátka muset obětovat pár hodin svého drahocenného času a zařídit to."
Sam zamrkal. Tak jedovatým tónem s ním hovořila málokdy. Zdálo se mu, že jej v poslední době slýchá nějak často, a protože si ze všeho nejvíc přál mít klid, pokrčil rameny. "Jedu tam".
"Jo pojede s tebou," oznámila Kate stroze, takže na ni oba vytřeštili oči. "Třeba budeš potřebovat pomoc," dodala rychle, protože už se rozmyslela. Když jim na dopoledne vnutí společnost toho druhého, možná se nakonec začnou bavit.
"Jo, ty můžeš z kempu zajít k Ginny a podívat se, co s ní je. Možná má jen vypnutý telefon, nebojí opravdu není dobře. Dokud mi nezavoláš, budu si o ni dělat starosti."
Jo si posunula fotoaparát po rameni a přihlížela, jak její předběžný plán na dopoledne mizí v nedohlednu. "Jistě. obře."
"Až zjistíš, co se děje, dej mi vědět." Kate je vyprovodila dveří. "A o zdejší provoz se nestarej. Však my už to 5 Lexy zvládneme."
A protože k ní byli zády, široce se usmála a zamnula rukana. Tak, pomyslela si. Ted je to na vás.
Jo nastoupila do otcova obstarožního Blazeru, posadila se na místo spolujezdce a zapnula bezpečnostní pás. To auto koní po něm, uvědomila si. Pískem, mořem a lesem. Motor hladce naskočil a tiše předl. Sam nikdy nezanedbával nic, co nu patřilo, přemítala. Kromě vlastních dětí.
Dostala na sebe vztek, vytáhla z náprsní kapsy flanelové košile sluneční brýle a nasadila si je. "To byl včera pěkný táborák," nadhodila.
"Musím se podívat, jestli ten kluk zkontroloval pláž."

168
169

Ten kluk bude asi Giff, pomyslela si Jo a bylo jí jasné, že oba vědí, že Giff by nikdy nedopustil, aby pláž hyzdil jediný papírek. "Hotelu se daří. Na tuhle roční dobu máme spoustu hostů."

"To ta reklama," odpověděl Sam stručně. "O tu se stará Kate."
Jo měla co dělat, aby si zhluboka nepovzdechla. "Řekla bych, že si o něm lidi hodně poví mezi sebou. A restaurace taky táhne, když Brian tak dobře vaří."
Sam jenom něco zabručel a pomyslel si, že v životě nepochopí, jak se nějaký muž může nechat dobrovolně uvázat k plotně. Ne že by svým dcerám rozuměl lépe než synovi. Jedna si to namíří do New Yorku a myslí si, že bude slavná, když si bude v televizních reklamách mýt hlavu, a druhá se honí sem a tam a fotí. Kolikrát uvažoval, že největší záhada na světě je ta, že vzešly právě z jeho krve. No jistě, vzešli taky z Annabelle. Jo pokrčila rameny a vzdala to. Stáhla okénko, nechala vítr, ať ji hladí po tvářích, a poslouchala, jak pneumatiky sviští po silnici a jak to mlasklo, když projely změtí okřehku, který bujel v mokřině.
"Počkej." Náhle se bez rozmýšlení natáhla a položila Samovi ruku na paži. Když zabrzdil, rychle vyskočila ven a nechala ho, ať se za ní mračí.
Na ostrůvku opodál se slunila želva, hlavu vysoko vztyčenou, až se hezký vzorek na jejím krku téměř bezchybně odrážel na temné hladině. Jo se přikrčila a připravovala si záběr, ale želva šijí ani nevšimla.
Vtom něco zašustilo a želva bleskurychle stáhla hlavu. Jo zadržela dech a nedaleko se jako duch vznesla volavka a bez sebemenší námahy vzlétla kolmo vzhůru jako bílý šíp. Pak roztáhla křídla, rozvířila vzduch, přeletěla nad šňůrou jezírek a maličkých ostrůvků a vnořila se mezi stromy.
"Kolikrát jsem si říkala, jaké by asi bylo tohle dokázat, vznést se jako zázrakem na oblohu a slyšet jen šumění křídel."

"Vzpomínám si, že jsi vždycky měla nejraději všechno, co létá," podotkl za ní Sam, "ale nevěděl jsem, že ve svých představách odlétáš pryč."
Jo se usmála. "Představovala jsem si to často. Maminka mi vyprávěla o labutí princezně, krásné mladé dívce, kterou ježibaba proměnila v labuť. Vždycky jsem si myslela, zeje to nejhezčí pohádka na světě."
"Uměla jich spoustu."
"Ano." Jo se otočila a prohlížela si otcův obličej. Jestlipak ho to stále ještě bolí, zauvažovala, takhle vzpomínat na manželku? Bolelo by to méně, kdyby mu dokázala říct, že podle ní je Annabelle mrtvá? "Kéž bych šije všechny pamatovala," zašeptala.
Kéž by si matku pamatovala tak dobře, aby věděla, co dál.
Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. "Táti, prozradila ti někdy, kam šla a proč od nás utekla?"
"Ne." Oči, tak vřelé ve chvíli, kdy společně s Jo sledoval let volavky, náhle zledovatěly. "Neměla to zapotřebí. Už tady nebyla a odešla, protože odejít chtěla. Snad abychom raději jeli dál a nechali toho."
Otočil se a vracel se k Blazeru. Po zbytek cesty mlčeli.
9 Jo už kdysi v mládí v kempu pracovala. Kate tehdy říkala, že se alespoň zaučí do rodinného podnikání, a práce se za ta léta téměř nezměnila. Na velké mapě připíchnuté ke stěně v malé recepci byla zřetelně vyznačena jednotlivá tábořiště, pěšiny i toalety. Obsazená tábořiště označovaly špendlíky s modrou hlavičkou, červená symbolizovala rezervace a zelená označovala ta místa, která už táborníci opustili. Zelená stanoviště bylo třeba zkontrolovat a uklidit. Dvakrát denně se také uklízely toalety a sprchy všechno bylo třeba vydrhnout a doplnit zásoby. Ginny tam zřejmě naposledy své povinnosti splnila ještě před táborákem, a tak se Jo smířila s tím, že si zahraje na správcovou.

170
171

"Postarám se o záchody," prohodila k Samovi, který pečlivě vyplňoval nezbytné formuláře, aby skupinka netrpělivých táborníků mohla odjet. "Pak zajdu k Ginny a podívám se, co se děje."
"Nejdřív zajdi k ní," řekl Sam a ani nevzhlédl. "Záchody jsou její starost."
"Tak dobře. Nemělo by mi to zabrat víc než hodinu. Sejdeme se tady."
Dala se po pěšině na východ. Kdybych tak byla volavkou, pomyslela si s úsměvem, ani bych nemrkla a už bych klepala Ginny na dveře. Cesta se ale tak vinula a kroutila mezi jezírky a kolem vysokých sítin, že to byla dobře půlkilometrová procházka.
Jo prošla kolem tábořiště s úhledným stanem a pomyslela si, že tam zřejmě žádná ranní ptáčata nepřespávají. Všechny chlopně byly pevně uzavřeny na zip. Přes pěšinu se překolébal párek amerických mývalů, bystře si ji prohlédl a pak pokračoval v cestě za snídaní.
Ginny vlastnila domek, který tvořila malá cedrová bouda ukrytá mezi stromy.

Oživovaly ji dva velké, jasně červené květináče s umělými květinami v divokých barvách. Stály u dveří a střežil je párek starých oprýskaných růžových plameňáků. Ginny o sobě ráda tvrdila, že miluje kytky i zvířata, ale nejlepěji vyhovují ta z umělé hmoty.
Jo zaklepala, chvilku počkala a pak vešla. Jediná větší místnost neměla ani třicet čtverečních metrů a kuchyňský kout odděloval od obytné části jen úzký servírovací pult. Nedostatek místa však Ginny ani v nejmenším neodradil od sběratelské vášně, takže každičký rovný povrch pokrývaly různé tretky, těžítka plněná vodou, čínské panenky v šatech samý volánek a sklenění pudlíci.
Stěny byly vymalovány jasně růžovou barvou a pokryty skutečně mizernými reprodukcemi, většinou zátišími s ovocem a květinami. Jo dojalo i pobavilo, když v té změti zahlédla i jednu svou černobílou fotografii. Byl to naivní

záběr Ginny, jak pospává v houpací síti v Zátiší, a Jo jej pořídila, když dospívaly.
Usmála se nad ním, otočila se a namířila si to do ložnice. "Ginny, pokud nejsi sama, přikryj se. Jdu tam."
V ložnici nikdo nebyl. Postel byla rozesílaná a stejně jako podlahu ji z valné části pokrývaly šaty. To vypadá, přemítala Jo, že Ginny dalo dost zabrat, než si k táboráku vybrala to správné oblečení. Aby se ujistila, že je domek skutečně prázdný, nahlédla i do koupelny. Plastová polička nad malým umývadlem na noze byla přecpaná kosmetikou a umyvadlo zůstalo stále ještě zaprášené od pleťového pudru. Na okraji vany stály tři lahvičky šamponu a jedna byla doposud otevřená. Z klozetové nádrže se usmívala panenka a její růžovobílé háčkované šaty přepadaly dolů přes rezervní roli toaletního papíru. Celá Ginny.
"V čí posteli asi dnes ráno spíš, Ginny?" zamumlala Jo, povzdechla si, vyšla z domku a smířila se s tím, že bude drhnout veřejné záchodky.
Když došla k toaletám, vytáhla ze zadní kapsy kalhot klíče a odemkla malé skladiště. Čisticí prostředky i zásoby papíru a mýdla uvnitř stály nemilosrdně srovnány v řadách. Člověka pokaždé překvapilo, když si uvědomil, jak dokáže být Ginny v pracovních záležitostech ukázněná, když to vypadalo, že jinak se její život skládá ze samých nevypočitatelných a často i choulostivých legrácek.
Jo se vyzbrojila mopem, kbelíkem, několika maxi baleními čisticích prostředků, hadry a gumovými rukavicemi a vydala se do dámských sprch. U jednoho umyvadla si nějaká žena kolem padesátky čistila zuby. Jo se na ni roztržitě usmála a točila vodu do kbelíku.
Žena si vypláchla ústa a vyplivla. "Kdepak je dnes ráno Ginny?"
"Ale," Jo zamrkala nad štiplavými výpary čisticího prostředku, který vybublal na hladinu. "Jaksi se nedostavila."

"Příliš zábavy," podotkla žena a přátelsky se zasmála. "Ten táborák byl fantastický. Moc se nám s manželem líbil, tak moc, že jsme dnes ráno pořádně zaspali."
"Od toho přece dovolená je. Užít si a prospat se."
"O tom druhém ho nějak nemůžu přesvědčit." Žena vytáhla z cestovního toaletního kufříku malou tubu, nastříkala si do dlaně pleťovou vodu a začala ji roztírat. "Když dojde na denní program, je Dick jako beran. Na ranní procházku dnes vyrazíme skoro o hodinu později."
"Však ostrov nikam neuteče."
"Řekněte to Dickovi." Znovu se zasmála, a když vešla mladá žena s asi tříletou holčičkou, pozdravila se s nimi. "Dobré ráno, Meg. A jakpak se dnes má naše princeznička
Lisa?"
Holčička se k ní přihnala a začala žvatlat. Jo jejich hlasy vnímala jako hudební kulisu a pustila se do práce. Starší žena se jmenovala Joan a zřejmě s Dickem stanovali hned vedle Meg a jejího manžela Micka. Za poslední dva dny se mezi oběma ženami vyvinulo ono podivně intimní dovolenkové přátelství. Dohodly se, že večer budou grilovat ryby, a pak Meg vklouzla s dcerkou do sprchy. Jo naslouchala bubnování vody a ozvěně holčiččina hlasu a vytírala podlahu. Přesně tohle se Ginny tak líbí, usoudila, sbírat drobné útržky ze života druhých. Ginny se k nim uměla přidat, zapadnout mezi ně. Lidé si ji pamatovali, nechávali se s ní fotografovat a snímky pak zakládali do dovolenkových alb. Tykali si s ní a ti, kteří se do kempu vraceli, se po ní pokaždé ptali.
To proto, že Ginny se před ničím neschovává, uvažovala Jo a opřela se o mop. Ta nedopustí, aby nenápadně splynula s pozadím. Je přesně stejná jako její umělohmotné křiklavé květiny. Veselá a odvážná.

Možná přišel čas, abych i já postoupila o krok kupředu, pomyslela si Jo. Do popředí. Do světla.
Sebrala výbavu, vyšla z dámského oddělení a obešla budovu ke dveřím pánských umýváren. Sevřela ruku v pěst,
174

třikrát prudce zabušila o dřevěné dveře, několik vteřin počkala a celý proces ještě jednou zopakovala.
Pak maličko ustoupila, otevřela dveře a zavolala:, Úklid Je tam někdo?"
Jednou, před mnoha lety, když vypomáhala Ginny, narazila na postaršího muže v kratičkém ručníku nechal si naslouchátko ve stanu. Rozhodně nestála o to, aby sejí něco podobného přihodilo znovu. Zevnitř se nic neozývalo žádný zvuk tekoucí vody, žádné splachování, ale přesto se dovnitř nahrnula s co největším rámusem. Chtěla se pojistit, a tak otevřené dveře zapřela a každému na oči vyvěsila plastovou cedulku s nápisem ZDE PROBÍ HA ÚKLID. Pak spokojeně odtáhla kbelík k umyvadlu" a nasypala do něj čisticí prášek. Ještě dvacet minut třicet klozetových poklopů a budu hotová, přemítala. Aby jí to uběhlo, začala spřádat plány pro zbytek dne.
Řekla si, že by si mohla zajet k severnímu pobřeží Byly tam trosky dávné španělské misie v šestnáctém století ji mniši vybudovali a v sedmnáctém odtamtud odešli. Španělům se příliš nedařilo obracet přelétavé Indiány na křesťanskou víru, a tak se stalo, že osada, která podle historiků zřejmě měla na místě vyrůst, nakonec vůbec nevznikla.
Den byl pro vyjížďku k severnímu výběžku jako stvořený a kolem poledne budou jistě vynikající světelné podmínky aby si vyfotografovala zříceniny i terasy z mušlí, které nasbírali a na místě zanechali Indiáni. Jo uvažovala, zda by Nathan nechtel jet s ní. Vždyť architekta by trosky staré španělské misie jistě zajímaly. Mohla by požádat Briana, aby jí s sebou dal jídlo na piknik, a strávili by pár hodin sduchv španělských mnichů.
Koho se to snažíš obalamutit? pomyslela si Jo. O zříceniny a mnichy jí přece vůbec nešlo. Stála o ten piknik, o to aby odpoledne neměla žádné povinnosti, žádné vyřizování žádné termíny. Stála o Nathana. Napřímila se a přitiskla si ruku k žaludku, který se horečně zatvrzele bouřil. Chtěla s ním být sama, možná proto, aby je oba vyzkoušela. Aby
175

poznala, co se stane, když sebere odvahu a jednoduše hodí zábrany za hlavu. Když bude s ním. Když bude sama sebou. A proč ne? přemítala. Až se vrátí domů, staví se u něj v chatě. Udělá to úplně nenuceně. Jen tak. Neplánovaně. A co se stane, stane se.
Vtom zhaslo světlo, Jo vyjekla a pocákala si nohy. Rychle se otočila, mop pozvedla na obranu jako kopí a zaslechla, jak se zabouchly těžké dveře.
"Haló?" Když uslyšela vlastní hlas, tenoučký a rozechvělý, roztřásla se. "Kdo je tam?" zavolala naléhavě a ve slabém světle, které dovnitř prosakovalo jediným, vysoko položeným oknem s ledovými květy, se kradla ke dveřím.
Vrazila do nich, ale ani se nepohnuly. Vzedmula se v ní vlna štiplavé paniky a zadrhla jí hrdlo. Zkusila to znovu a vzápětí začala do dveří bušit. Pak se bleskurychle otočila a srdce jí tepalo až ve spáncích. Byla si jistá, že se někdo vetřel dovnitř a číhají za zády.
Nikdo tam nebyl, jen prázdné kabinky a mdlý odlesk mokré podlahy. Neslyšela nic než vlastní překotný dech. Přesto se tak bála otočit k místnosti zády, že se opřela o dveře, očima přejížděla napravo nalevo a snažila se zachytit v přítmí nějaký pohyb.
Po zádech jí začal stékat studený pot. Horečně, usilovně lapala po dechu, a přece jej nedokázala popadnout dost. Část její mysli se držela nad vodou a vydala příkaz: Tyhle příznaky přece znáš, Jo Ellen. Nesmíš jim ustoupit, nesmíš to vzdát. Jestli se složíš, zase tě odvezou do nemocnice. Hlavně se drž. Drž se.
Přitiskla si ruku na ústa, aby se nedala do křiku, a tiše kňourala do dlaně. Cítila, jak to v ní pomalu začíná praskat, hrůza zápolila s její vůlí a ona se nakonec otočila ke dveřím a slabě o ně bouchala dlaní.
"Prosím, prosím vás, pusťte mě ven. Nenechávejte mě tady samotnou."
Vtom zaslechla, jak na pěšině zaskřípaly něčí kroky, otevřela ústa a chtěla se dát do křiku. To už ale hrůza narost
176

la do nestvůrných rozměrů a přinutila ji odklopýtat dozadu. Široce rozevřenýma očima upřeně zírala na dveře a krev jí bolestně tepala o kůži. Pak se ozvalo zaškrábání a zaklení. Celý svět se s ní zatočil a zešedl, a když se dveře

otevřely a dovnitř vniklo zářivé sluneční světlo, byla jako slepá.
Uviděla siluetu muže. Kolena se pod ní podlamovala, ale přesto se opět natáhla pro mop a bodla jím před sebe jako mečem. "Pryč ode mě."
"Jo Ellen? Co se to sakra děje?"
"Táti?" Mop zarachotil o podlahu a ona sama málem následovala za ním, ale jeho ruce ji popadly za paže a zachytily.
"Co se tady stalo?"
"Nemohla jsem se dostat ven. Nešlo to. On se na mé dívá. Nemohla jsem ven."
Sam v tu chvíli věděl jen tolik, že jeho dcera je bledá jako stěna, a tak se třese, že málem slyšel, jak jí chrastí všechny kosti v těle. Instinktivně ji zvedl do náručí a vynesl ven na slunce. "Už je to v pořádku. Jsi v bezpečí, pralinko."
Byla to stará přezdívka a oba už na ni zapomněli. Jo mu přitiskla tvář na rameno, a když se posadil na kamennou lavičku a kolébal ji v náručí, držela se ho jako klíště.
Je pořád tak malá, pomyslel si Sam překvapeně. Jak je to možné, když se vždycky zdá tak vysoká a schopná? Pokaždé, když měla jako dítě noční můru, přesně takhle se mu stočila do klína, vzpomněl si. Vždycky, když se jí něco škaredého zdálo, ptala se po něm. "Neboj se. Už se nemáš čeho bát." "Nemohla jsem ven."
"Já vím. Někdo zapřel dveře kusem dřeva. Jen děti, nic víc. Dělají lumpárny."
"Děti," opakovala přerývaně a upnula se k tomu slovu stejně jako k němu. "Děti, dělají lumpárny. Ano. Zhasly světlo a zavřely mě uvnitř. Zpanikařila jsem."
Ještě chvíli nechala oči zavřené a snažila se normálně dýchat. "Ani mě nenapadlo zase rozsvítit. Prostě jsem nedokázala myslet."
177

"W l

"Lekla ses. Dřív tě hned tak něco nerozházelo." "Ne." Jo otevřela oči. "To ne."
"Bývaly doby, kdy bys ty dveře vyrazila, a toho, kdo si z tebe vystřelil, bys pěkně hnala."
Když uslyšela, jak šiji podržel v paměti, málem se usmála. "Vážně?"
"Vždycky jsi měla příšernou povahu." Přestala se třást a už to byla dospělá žena, žádné dítě, které kdysi utěšoval, a tak ji rozpačitě pohladil po rameni.
"Tak se mi zdá, že jsi trochu změkla." "Kdyby jen trochu."
"No nevím. Chvíli jsem si myslel, že mě násadou toho mopu rovnou propíchneš. Kdo myslíš, že tě pozoroval?" "Cože?"
"Říkalas, že se na tebe někdo dívá. Kohos tím myslela?" To ty fotografie, uvědomila si. Její vlastní obličej. Annabellina tvář. Prudce zavrtěla hlavou a odtáhla se. Ted ne, to bylo vše, nač dokázala myslet. Ještě ne. "Jen jsem něco blábolila. Strachy jsem nevěděla, co mluvím. Je mi to líto."
"To není třeba. Děvče, děvče, pořád jsi bledá jako stěna. Odvezu tě domů."
"Nechala jsem všechno uvnitř."
"Já se o to postarám. Jen si tady posed, dokud se zase nepostavíš na nohy."
"Tak dobře," souhlasila Jo, ale když se začal zvedat, natáhla se po něm. "Táti. Děkuju, že. žes ty příšery zahnal."
Podíval se na její ruku ve své dlani. Byla štíhlá a bílá. Jako ruka její matky, pomyslel si a přepadl ho nesnesitelný smutek, ale pak jí pohlédl do tváře a uviděl svou dceru. "Myslím, že mi to kdysi docela šlo." "Šlo, ajak. Ještě pořád ti to jde." Náhle si připadal neohrabaný, a tak ji pustil a ustoupil. "Uklidím ty věci a pak pojedeme domů. Nejspíš se potřebuješ jen nasnídat."
Ne, pomyslela si Jo a dívala se za ním. Potřebovala svého otce. Až do té chvíle neměla ani zdání, jak moc.

DVANÁCT
f o už neměla na piknik ani pomyšlení vždyť O J stačilo, aby si jen vzpomněla na jídlo, a zvedl í:" se jí žaludek. Projdu se sama, rozhodla se. Zajdu si k solnému močálu nebo na pláž. Kdyby měla dost energie, rozběhla by se, pokusila se chytit ranní trajekt na pevninu a na pár hodin by se ztratila v tlačenici v Savannah.
Opláchla si obličej v ledové vodě a na hlavu si nasadila baseballovou čepici. Tentokrát ale cestou kolem temné komory neodolala, vešla dovnitř, otevřela zásuvku a vytáhla na světlo obálku. Když fotografie rozprostírala po pracovním stole, třásly sejí ruce.
Annabellinu fotografii tam však žádná magická síla nepřičarovala. Snímek za

snímkem, na všech byla jen Jo. A oči, ty dovedně přistřižené studie jejích očí. Nebo možná Annabelliných očí. Cožpak si mohla být jistá?
Jenže předtím tam byla i fotografie její matky. Vážně tam byla. Posmrtná fotografie. Přece si to nemohla vymyslet. Něco takového by si nedokázal vymyslet nikdo. Musela by být šílená, znamenalo by to, že podléhá falešným představám. Ale tak to není. Tak to být nemůže. Vždyť tu fotografii opravdu viděla, ona tam skutečně byla.

178
179

Silou vůle se přinutila přestat, zavřít oči a rovnoměrně dýchat pomalu nadechnout a vydechnout, nadechnout a vydechnout dokud jí srdce nepřestalo tancovat v hrudi.
Až příliš dobře se pamatovala na ten pocit, že se rozpadá, že ztrácí sebe samu. Nesměla dopustit, aby se jí to stalo
znovu.
Nyní tady ta fotografie není, uvažovala. To je fakt. Přesto ale existovala. I to je fakt. Takže ji někdo sebral. Možná si Bobby uvědomil, zeji rozrušila, tak ji vyhodil. Nebo se k ní do bytu vloupal někdo jiný a vzal si ji, když ležela v nemocnici. Ten, kdo ji poslal, se mohl vrátit a zase ji odnést.
Jo rychle shrábla fotografie zpátky do nažloutlé obálky. Ať si to třeba zní šíleně, ona se té myšlenky nevzdá. Někdo si z ní krutě vystřelil a ona ho nechala vyhrát, když si toho brouka sama nasadila do hlavy.
Nacpala obálku zpět do zásuvky, zásuvku zabouchla a odešla z místnosti.
Stačí jediný telefonát a jednu možnost může bud potvrdit, anebo vyloučit. Spěšně se vrátila do svého pokoje, vytáhla ze stolu adresář a chvatně jím listovala. Jen se zeptám, nic víc, řekla si a vytočila číslo bytu, který Bobby Banes sdílel se dvěma přáteli ze školy. Přece mu může jen tak zavolat a prostě se ho zeptat, jestli tu fotografii náhodou nevzal.
Když telefon zazvonil potřetí, měla už nervy napnuté k prasknutí.
"Haló?"
"Bobby?"
"Ne, tady Jack, ale zato jsem volný, zlato."
"Tady Jo Ellen Hathawayová," odpověděla rázně. "Ráda bych hovořila s Bobbym."
"Aha." Ozvalo se odkašlání. "Promiňte, slečno Hathawayová, myslel jsem, že je to jedna z Bobbyho, totiž. On tady není."
"Mohl byste ho požádat, aby mi zavolal? Dám vám číslo, kde mě zastihne."

"Jistě, ale nevím přesně, kdy se vrátí, ani kde je. Hned po zkouškách odjel. Na lovy beze zbraní. Byl celý žhavý dát dohromady nějaké nové fotky, než začne semestr."
"Pro všechny případy vám to číslo dám," odpověděla Jo a odříkala je. "Jestli se vrátí, vyřídíte mu to, ano?"
"Jistě, slečno Hathawayová. Vím, že by byl rád, kdybyste se mu ozvala. Dělal si starosti s. Teda, ono mu to leželo v hlavě. Nevěděl, jestli vám na podzim bude dál dělat asistenta. No, jak se daří?"
Vůbec nepochybovala, že Bobbyho spolubydlící o jejím nervovém zhroucení vědí. Doufala sice, že jim nic neřekl, ale sama tomu nevěřila. "Všechno v pořádku, díky," odpověděla odměřeně, aby ho odradila od hlubšího sondování. "Kdyby se vám Bobby ozval, vyřiďte mu, že s ním nutně potřebuji hovořit."
"Spolehněte se, slečno Hathawayová. Tak. "Na shledanou, Jacku." Jo pomalu zavěsila a zavřela oči. Co na tom, že se Bobby o její problémy podělil se svými přáteli? Nesmí dopustit, aby jí na tom záleželo, nesmí z toho být celá nesvá, ani se tím znepokojovat. Vždyť sotva mohla očekávat, že si to nechá pro sebe, když se mu kantorka jednou ráno před očima pomine a odvezou ji do nemocnice. Tvoje hrdost to prostě bude muset vydržet, pomyslela si. Setřásla neodbytný pocit hanby a namířila si to dolů po schodech. Při troše štěstí jí Bobby v průběhu dalších čtrnácti dní zavolá a ona bude znát alespoň jednu odpověď.
Když došla ke kuchyňským dveřím, uslyšela zevnitř hlasy a zůstala stát s rukou na klice.
"Něco s ní není v pořádku, Bríane. Je jako vyměněná. Nesvěřila se ti?"
"Kate, Jo se nikdy nikomu nesvěřuje. Proč by měla mluvit zrovna se mnou?"
"Jsi její bratr. Jste jedna rodina."
Jo zaslechla cinkat nádobí a ucítila neodbytný pach grilovaného masa z ranní směny. Pak někdo otevřel a zase zavřel dvířka linky.

181
180

1
19

"Co na tom záleží?" opáčil Brian nedůtklivým netrpělivým hlasem. Přímo viděla, jak se pokouší Kate setřást.
"Na tom by záležet mělo, a moc. Kdybys to alespoň zkusil, Briane, třeba by ti řekla, co ji trápí. Dělá mi starosti."
"Podívej, včera večer u táboráku mi připadala v pořádku. Pár hodin se poflakovala s Nathanem a dala si pivo a špekáček."
"Jenže dnes dopoledne přijela z kempu bledá jako stěna. Takhle to s ní mává nahoru dolů od té doby, co se vrátila. Už to, jak se tady objevila, jen tak z ničeho nic. Když se člověk takhle vrátí domů, nemá asi chuť mluvit o tom, co se s ním děje. Nevykládej mi, že sis nevšiml, jak se. celá třese."
Víc už Jo slyšet nechtela. Rychle vycouvala, otočila se na podpatku a vyběhla ven z domu.
Tak teď mě pozorují, pomyslela si unaveně. Rádi by věděli, jestli se nesložím. Dovedla si představit, že kdyby jim pověděla o svém nervovém zhroucení, dočkala by se soucitných, ale také významných pohledů a šepotu.
K čertu s tím. Vyšla ven na slunce a zhluboka se nadechla. Je schopná to zvládnout a taky to dokáže. A pokud nenalezne klid tady, když ji jednoduše nenechají na pokoji, aby jej nalézt mohla, tak zase odjede.
Ale kam? zeptala se sama sebe a zavalila ji vlna zoufalství. Kam se asi člověk vydá, když selže i to poslední útočiště?
Postupně ji opouštěla energie. Ze schodů už sešla jen co noha nohu mine a sotva se vlekla. Přiznala si, že na to, aby někam chodila, je příliš unavená, namířila si to k houpací síti natažené ve stínu mezi dvěma vzrostlými duby a vlezla si do ní. Jako bych se vracela do mateřského lůna, pomyslela si, když ji síť sevřela v objetí a rozhoupala se s ní.
Občas v ní za horkého letního odpoledne našla matku, vklouzla si do houpací sítě k ní a Annabelle jí lenivým hlasem vyprávěla pohádky. Jemně voněla sluncem a obě se spolu pohupovaly sem a tam a clonou zeleného listí se dívaly nahoru na útržky oblohy.
182

Ty stromy jsou teď vyšší, přemítala Jo. Měly na to přes dvacet let, aby vyrostly, a ona zrovna tak. Ale kde je Annabelle?
II Kráčel po nábřeží v Savannah a nevšímal si upravených obchůdků ani čilých turistů. Nebylo to dokonalé. Ani zdaleka to nebylo dokonalé. Nebyla to ta správná žena. Jistě, on to přece věděl. Věděl to už v okamžiku, kdy její zmocnil.
Vzrušila ho, ale jen na chvíli. Rychle vzplál a pak bylo po všem jako by to přišlo příliš brzy.
Stál, díval se na řeku a snažil se uklidnit. Na cestách pochytil některé techniky zaměřené na ovládání těla myslí a nyní je použil. Puls se mu zpomalil, dech se zklidnil a svaly se uvolnily.
Brzy si opět začal připouštět okolní zvuky, pěkně jeden po druhém. Cinkot projíždějícího kola, bzukot pneumatik na vozovce, hlasy nakupujících, nenadálý smích dítěte, kterému rodiče právě koupili zmrzlinu.
Už byl opět klidný, znovu se ovládal, a tak se nad vodní hladinou usmál. Byl na něj pěkný pohled a on to věděl. Vlasy mu lehce povívaly ve vánku, měl pohledný obličej a pěstěné tělo a byl rád, když si ho ženy všímaly.
Ginny tedy rozhodně do oka padl.
Jak ochotně se s ním na ztemnělé pláži mezi dunami dala do řeči! Podnapile s ním flirtovala a její jižanský přízvuk se vytrácel pod nákladem tequily.
Ani nepochopila, jaká rána na ni dopadla. Doslova. Když si na to vzpomněl, sotva se ubránil smíchu. Stačil jediný krátký hbitý úder do týla a padla k zemi.
Odnést ji mezi stromy mu nedalo žádnou námahu. Tolik si od toho sliboval, až se mu zdálo, že snad ani nic neváží. Když ji svlékal. ještě víc ho to vydráždilo. Pravda, měla trochu bujnější tvary, ale vždyť se na ní chtěl jen pocvičit. Jenomže příliš spěchal. V tu chvíli si to už mohl přiznat, už si to dokázal přebrat. Příliš s tím spěchal a taky se trochu potýkal s výbavou, jak se už nemohl dočkat, až pořídí první
183

záběry a až ji vyfotografuje nahou, s rukama spoutanýma nad hlavou a pevně přivázanýma ke statnému stromku. Nezdržoval se, nerozprostřel jí stejným způsobem vlasy kolem hlavy, ani nehledal nejlepší osvětlení a záběr.
Ne, nechal se ohromit silou okamžiku a ve chvíli, kdy přicházela k vědomí, ji znásilnil. Původně si s ní nejprve chtěl pohovořit a zvěčnit narůstající hrůzu v jejích očích, až pochopí, co se s ní chystá udělat.
Tak jako s Annabelle.
Bojovala o život, snažila se promluvit. Její krásné, dlouhé nohy se zmítaly, vzpínaly a kopaly. Prohýbala se v kříži. V tu chvíli se mě zmocnilo ono klidné, chladnokrevné sebeovlá
dání.
Ona byla předmětem mého zájmu. Já byl umělec. Tak jako s Annabelle, opakoval si znovu. Tak, jak se to mělo odehrát i nyní, i tentokrát.
První orgasmus ho zklamal. Byl tak. obyčejný, pomyslel si s odstupem. Ani neměl chuť znásilnit ji podruhé a bral to spíše jako povinnost než jako rozkoš. Byl to jen další krok, aby mohl navodit poslední záběr.
Když ale vytáhl z kapsy hedvábnou šálu, navlékl jí ji kolem krku, utahoval a utahoval a díval se, jak poulí oči, jak lapá po dechu, jak se snaží vykřiknout. To už bylo mnohem lepší. Další orgasmus byl nádherný, zvířecky drsný a dlouhý, a dokonale ho uspokojil.
A také si říkal, že její poslední snímek, ten rozhodující okamžik, bude možná patřit k jeho nejlepším.
Dá mu název Smrt tulačky, vždyť čím jiným také byla? Andělem sotva. Byla laciná a obyčejná. Na vyhození.
Proto to také ani zdaleka nebylo dokonalé. Nebyla to jeho chyba, ale její. Jakmile si to ujasnil, hned dostal o hodně lepší náladu. Chyba byla v ní, v předmětu jeho zájmu, ne v umělci. Přesto ji použil. Vybral si ji a vzal si ji.

Znovu si musel připomenout, že se na ní chtěl pouze pocvičit. Celé to podnikl jen na zkoušku a ona byla pouhá statistka.
Příště to dokonalé bude. S Jo ano.
Povzdechl si a poplácal kožený kufřík s fotografiemi, které vyvolal nedaleko v pronajatém bytě. Byl čas vrátit se na ostrov.
Jelikož Lexy už zase nebyla nikde k nalezení, Brian si to namířil na zahradu, aby svedl další bitvu s plevelem. Lexy sice slíbila, že to udělá sama, ale Brian si byl víc než jistý, že se odběhla podívat po Giffovi a zlákat ho k polední procházce. Předešlé noci je spolu viděl z okna své ložnice. Byli promáčení na kost a celí od písku, přicházeli po pěšině, hihňali se jako děti a i jeho unavený mozek věděl, že za sebou mají víc než jen koupání při měsíčku. Pobavilo ho to a možná jim i maličko záviděl.
Měl pocit, že jim nedělá sebemenší potíže brát toho druhého takového, jaký je, a žít přítomným okamžikem. Přesto byl přesvědčený, že Giffovi zdaleka nejde jen o pouhý okamžik a že mu Lexy ještě nejednou dá pořádně zabrat.
Ale co, Giff je chytrý a trpělivý chlap, a než s tím skončí, možná ji naučí tancovat tak, jak on píská. Brian si říkal, že bude zajímavé to sledovat. Z bezpečné vzdálenosti.
Vždyť já vlastně o nic víc nestojím, přemítal Brian. Jen o bezpečnou vzdálenost. Pohlédl dolů na orlíček, na jeho modrožluté rozevřené květy, tak rozjásané a slavnostní. Bylo to hezké, veselé a záleželo jen na něm, aby to tak zůstalo.
Sáhl do kapsy krátké plátěné zástěry, kterou si omotal kolem pasu, a nahmatal motyčku. Vtom uslyšel jakési zakňourání.
Podíval se tím směrem, uviděl ženskou postavu v houpací síti a srdce mu poskočilo v hrudi. Vlasy měla v zelenkavém stínu temně ryšavé, ruka jí bezvládně přepadla přes okraj a byla štíhlá, bledá a elegantní. Brian v úleku přistou

pil o krok bii, ale vtom žena neklidně otočila hlavu a on opět ucouvl.
Tohle přece proboha není jeho matka. Je to sestra. Vyvádělo ho z míry, jak moc se občas z toho správného úhlu a v tom správném osvětlení matce podobala. Těžko pak dokázal pustit z hlavy vzpomínky i všechnu bolest. Matka se za horkých odpolední ráda hodinku houpala v síti. Když tam na ni Brian narazil, občas si se zkříženýma nohama sedl na zem vedle ní a ona mu položila ruku na hlavu, čechrala mu vlasy a vyptávala se ho, jaká toho dne zažil dobrodružství.
A pokaždé ho vyslechla. Alespoň si to kdysi myslel. Jenže ona při jeho štěbetání

nejspíš snila. Snila o svém milenci, o tom, jak uteče od manžela a od dětí. Snila o svobodě, o kterou zřejmě stála víc než o něho.
Jenže nyní v síti dřímala Jo a podle všeho to žádný pokojný spánek nebyl. Něco v něm, něco, nač pohlížel s opovržením a pocitem, který neměl daleko k nenávisti, by se bylo rádo otočilo, odešlo a nechalo ji na pospas jejím nočním můrám. Přesto k ní přistoupil, a když sebou ze spaní trhla a zasténala, starostlivě svraštil obočí.
"Jo." Položil jí ruku na rameno a zatřásl s ní. "No tak, zlato, prober se."
Neznámá stvůra, která ji pronásledovala rozbouřeným lesem s přízračnými stromy, po ní skočila a zaryla jí ostré drápy do kůže.
"Ne!" Vytrhla se jí a prudce se posadila. "Nesahej na mě!"
"Klid." Ohnala se po něm pěstí, a když pocítil na obličeji závan vzduchu, nevěděl, zda o ni má mít strach nebo ji obdivovat. "Obešel bych se i bez zlomeného nosu."
Přerývaně dýchala a slepě na něj vytřeštila oči. "Briane." Opět se jí zmocnil ten zatracený třes, a tak sebou žuchla zpátky a zavřela oči. "Promiň. Špatné sny."
"To mi už došlo." Něco ji přece jen trápilo, a víc, než by byl čekal. Kate měla jako obvykle pravdu. Tady docela urči

tě nebylo všechno v pořádku. Zariskoval a posadil se na okraj sítě. "Nechceš něco? Třeba vodu?"
"Ne." Otevřela oči, uviděla jeho dlaň na své ruce a z jejího pohledu bylo patrné překvapení. Nepamatovala se, kdy ji naposledy vzal za ruku. Nebo ona jeho. "Ne, jsem úplně v pořádku. Jen se mi něco zdálo."
"Už jako dítě jsi mívala špatné sny. Budila ses a volalas tátu."
"No jo," přisvědčila a vyloudila chabý úsměv. "Ze všeho člověk asi nevyroste."
"Míváš je pořád tak často?" Snažil se, aby to vyznělo nenuceně, ale zahlédl, jak jí zaplálo v očích.
"Už se nebudím a nikoho nevolám," odsekla upjatě.
"Ne, to bych ani nečekal." Chtělo se mu vstát a odejít. Cožpak její problémy nepřestaly být i jeho problémy už před mnoha lety? Přesto zůstal kde byl a jemně ji houpal.
"Není přece žádná chyba, když je člověk soběstačný, Briane."
"To ne."
"A taky to není žádný hřích, když chce své problémy zvládnout sám."
"Tak tímhle se teď zabýváš, Jo? Zvládáš své problémy? No tak, jen klidně lež. Mám dost svých starostí na to, abych si přibíral ještě i ty tvoje."
Přesto od ní neodešel a tiše se s ní houpal v zelenkavém stínu. Bylo v tom tolik útěchy, až ji začaly pálit oči. Neodolala a opatrně postoupila o krůček dál.
"Hodně teď přemýšlím o mámě." Brian celý strnul. "Proč?"
"Vídám ji ve svých představách." Tu fotografii, která tam už není. "Zdává se mi o ní. Myslím, zeje mrtvá."
Po tváři sejí skutálely slzy, ale ani jeden si toho nevšimli. Když se na ni znovu podíval a uviděl, jak jí stékají po obličeji, sevřel se mu žaludek. "Jaký má tohle smysl, Jo Ellen? Jaký to má smysl, když málem onemocníš kvůli něčemu, co se stalo před dvaceti lety a co stejné nezměníš?"

"Nedokážu toho nechat. Nedovedu to vysvětlit. Prostě to tak je."
"Odešla od nás a my jsme to přežili. I tak to je." "Ale co když neodešla? Co když ji někdo odvedl násilím, co když."
"Co když ji unesli mimozemšťané?" opáčil stroze. "Proboha! Policajti ten případ nechali otevřený přes rok. Neměli nic, žádný důkaz násilí. Odešla. Tím to končí. Přestaň s tím, než se z toho zblázníš."
Jo opět zavřela oči. Možná přesně tohle dělá, možná sama sebe pomalu dohání k šílenství. "Je snad lepší si myslet, že pokaždé, když nám řekla, jak nás má ráda, lhala? Jsi z toho klidnější, Briane?"
"Nejlepší je nechat to být."
"A zůstat sám," zašeptala Jo. "Jako my všichni, bez výjimky. Protože by nám někdo jiný taky mohl vykládat, jak moc nás má rád, a i to by třeba mohla být lež. Je lepší nechat to být. Nic neriskovat. Pořád je lépe být sám než zůstat sám."
Natolik ťala do živého, že se celý naježil. "To ty míváš noční můry, Jo, ne já."
Rychle se rozhodl, a než si to stačil rozmyslet, vstal. "Pojd." "Kam?"
"Projedeme se. Jdeme." Opět ji popadl za ruku, postavil ji na nohy a táhl ji za

sebou k autu. "Kam? Co?"
"Alespoň jednou sakra dělej, co se po tobě chce." Bez okolků ji posadil dovnitř, zabouchl dveře a spokojeně zaznamenal, že samým překvapením zůstala sedět na místě. "Kate na mě tlačí," zamumlal, nasoukal se dovnitř a otočil klíčkem, "a ty si brečíš. Už toho mám tak akorát dost. Chci žít i svůj vlastní život, jasné?"
"No jo." Jo popotáhla, přejela si hřbetem ruky po tvářích a otřela si slzy. "Taky se podle toho chováš, Briane."
"Hlavně bud zticha." Rázně auto otočil, až pneumatiky zakvílely, a už se rozjížděl po silnici. "Přijedeš si sem celá

zelená a vypadáš jako kostlivec, takže tomu teď přijdeme na kloub. Pak si snad zase všichni zalezou každý do svého kouta a dají mi sakra pokoj."
Přimhouřila oči a sevřela kliku. "Kam jedeme?"
"Ty jedeš," opravil ji, "k doktorovi."
"To určitě." Překvapení se svářilo s chorobnou hrůzou. "Okamžitě zastav a pusť mě ven."
Zlověstně sevřel rty a přidal plyn. "Jedeš na prohlídku. A pokud nedáš jinak, tak tě tam sám odvleču. Hned zjistíme, jestli je Kirby alespoň z poloviny tak dobrá, jak si o sobě myslí."
"Mně nic není."
"V tom případě bys z té prohlídky neměla rnít žádný strach."
"Já se nebojím, jsem jen naštvaná. A ani v nejmenším nemám v úmyslu obírat Kirby o čas."
Brian zahnul na krátkou příjezdovou cestu a prudce zabrzdil před domem, až pneumatiky zakvílely. Stiskl sestře rameno a oči měl temné odhodlané a plné hněvu. "Buď půjdeš sama, nebo nám to oběma zkomplikuješ, takže si tě budu muset přehodit přes rameno a odnést. Ale půjdeš tam v každém případě, tak si vyber."
Chvíli na sebe upřeně zírali. Jo tipovala, že díky svému temperamentu se s ním může kdykoli utkat. Ve slovním souboji by měla slušnou naději na vítězství, ale jestli se Brian rozhodl použít hrubou sílu a ona si z dětství; pamatovala, že je to víc než pravděpodobné pak neměla nejmenší šanci. Rozhodla se pro nejschůdnější cestu a snažila se především zachovat si hrdost.
Pohodila hlavou, hbitě vystoupila z vozu a vydala se nahoru po schodech ke Kirby.
Kirby našli u kuchyňského stolu, jak si maže arašídovou pomazánku na chleba.
"Ahoj." Olízla si palec, zjistila, že jeden jako druhý chladně zuří, a dál se na ně přívětivě usmívala. Zvláštní, pomyslela si, jak ta rodinná podoba najednou vynikla. "Nechcete něco k jídlu?"

188
189

]
"Nemáš čas na jednu prohlídku?" zeptal se Brian a nesmlouvavě postrčil sestru před sebe.
Jo se otočila, sykla na bratra a Kirby si uždibla z obloženého chleba, který právě připravovala. "Ale jistě. Další pacient přijde až o půl druhé," odpověděla a vesele se usmála. "Tak který se přede mnou dneska svléknete?"
"Zrovna obědvá," oznámila Jo Brianovi důstojně.
"Arašídová pomazánka není žádný oběd, ledaže by jí bylo šest let." Znovu do sestry strčil. "Běž dovnitř a svlékni se. Neodjedeme, dokud tě neprohlédne, pěkně od hlavy
k patě."
"Koukám, že tohle je první pacient, kterého museli unést, aby ho sem dostali," podotkla Kirby a přemýšlivě si Briana prohlížela. Doufala, že ho sestra zajímá natolik, aby nepovolil, ale nebyla si tím jistá. "Běž dál, Jo, tam, co jsem mívala pokoj. Hned jsem u tebe."
"Mně nic není."
"Fajn. Takže budu mít snadnější práci a ty zase důvod, abys Brianovi dala co proto." Přejela si rukou přes úhledný francouzský cop a opět se usmála. "A já ti pomůžu."
"Dobře." Jo se otočila na podpatku a odpochodovala po
chodbě.
"O co jde, Briane?" zašeptala Kirby, když za ní práskly
dveře.
"Má noční můry, její. Dnes ráno se vrátila z kempu bledá
jako stěna."

"Co tam dělala?"
"Ginny nepřišla do práce."
"Ginny? To se jí nepodobá." Kirby se zamračila, ale pak nad tím mávla rukou. S tím si bude dělat starosti jindy. "Jsem ráda, žes ji přivezl. Už jsem se na ni sama chtěla podívat."
"Rád bych, abys zjistila, co s ní je."
"Briane, udělám jí prohlídku a jestli má nějaké zdravotní potíže, přijdu na to. Ale psychiatr nejsem."
Zklamaně zastrčil ruce do kapes. "Hlavně zjisti, co jí je."
190

Kirby přikývla a podala mu zbytek chleba. "V ledničce je mléko. Posluž si."
Když vešla do ordinace, byla Jo stále ještě úplně oblečená a neklidně přecházela sem a tam. "Podívej, Kirby.
"Jo, věříš mi přece, nebo snad ne?"
"To s tím nemá nic."
"Pojď, dáme se do toho, ať už to máme z krku, a všem se nám uleví," řekla Kirby a podala jí čistý plášť. "Běž přes chodbu do koupelny, tohle si navlec a vyčurej se do šampusky." Jo se na ni zamračila a Kirby vytáhla čistou kartu a formulář. "Potřebuji znát tvoji anamnézu jakékoli zdravotní potíže, kdys měla naposledy měsíčky, jestli bereš nějaké léky, jestli nemáš nějakou alergii a tak. Až si navlékneš poslední výkřik módy, můžeš to začít vyplňovat a já udělám rozbor moči."
Kirby se sklonila a tiskacími písmeny napsala na kartu jméno. "Bude lepší, když to elegantně vzdáš," zamumlala. "Brian je větší." Jo pokrčila rameny a odpochodovala do koupelny.
"Krevní tlak je trochu vyšší," řekla Kirby a sejmula manžetu. "Nic zvláštního patrně se jedná jen o důsledek kolísavých nálad."
"Ohromná legrace."
Kirby zahřála stetoskop v dlaních a pak jej přitiskla Jo na záda. "Zhluboka se nadechni a vydechni. Ještě jednou. Taky jsi pořádně vyhublá, takže jako ženská sice zelenám závistí, ale jako rozumná lékařka vrtím hlavou."
"Poslední dobou mi nějak nechutná."
"To by vaše kuchyně měla napravit." A jestli ne, pak to budu muset ještě zvážit. Vzala oftalmoskop a pustila se do očního vyšetření. "Co bolesti hlavy?"
"Teď nebo celkově?"
"Obojí."
191

"Ted zrovna ano, ale myslím, že to mám z hádek s Brianem zvaným Tvrdohlavým." Jo si povzdechla. "V několika posledních měsících mě asi hlava bolí víc než obvykle." "Je to tupá, pulsující bolest nebo spíš ostrá a bodavá?" "Většinou taková ta tupá a pulsující." "Co závratě, mdloby, nevolnost?" "Já. ne, ani ne." Kirby se opřela a nechala jednu ruku Jo na rameni. "Tak ne, anebo ani ne?" Když Jo pokrčila rameny, Kirby nástroj odložila. "Zlato, jsem lékařka a taky kamarádka. Potřebuji, abys ke mně byla upřímná a ty zase potřebuješ vědět, že cokoli mi v téhle místnosti řekneš, zůstane jen mezi námi." Jo se zhluboka nadechla a pevně sevřela ruce v klíně. "Zhroutila jsem se." Prudce vydechla, napůl strachy, napůl úlevou. "Asi tak před měsícem, než jsem se sem vrátila. Prostě jsem se sesypala. Nedokázala jsem tomu zabránit."
Kirby mlčela, položila jí obě ruce na ramena a jemně je mnula. Jo zvedla hlavu, ale v jejích citlivých zelených očích nespatřila nic než soucit. Pak její samotné oči zalily slzami. "Připadám si kvůli tomu jako hrozný hlupák." "Proč to?"
"Nikdy jsem se necítila tak bezbranná. Vždycky jsem všechno dokázala vyřešit, Kirby, všechno jsem zvládala tak, jak to přicházelo. A pak se najednou všechno nakupilo a bylo to pořád těžší a těžší. Ani nevím, jestli jsem si některé věci jen nepředstavovala nebo jestli se opravdu staly. Zkrátka to nevím. A pak jsem se zhroutila. Prostě jsem se sesypala."
"Bylas u nějakého doktora?"
"Neměla jsem na vybranou. Sesypala jsem se přímo před svým asistentem. Odvezl mě na pohotovost a několik dní si mě nechali v nemocnici. Nervové zhroucení. Co je to platné, že za chvíli máme jedenadvacáté století, co je platné, že se na to dnes díváme racionálně? Stejně se stydím."
"Říkám ti, že to není žádná ostuda a máš plné právo cítit, co chceš."

Jo se maličko usmála. "Takže se nemusím stydět za to, že se stydím?"

"To rozhodně nemusíš. Jaký byl tvůj obvyklý pracovní režim?"
"Nabitý, ale mě se takový zamlouval."
"Co společenské vyžití?"
"Nulové, ale mně se to tak líbilo. No, a skoro totéž se dá říct i o mém sexuálním životě. Nebyla jsem v depresi, netrápila jsem se kvůli nějakému muži, ani proto, že žádného nemám. Hodně jsem teď přemýšlela o mámě," dodala Jo pomalu. "Jsem skoro stejně stará jako byla ona, když odešla a všechno se změnilo."
A když se ti rozpadl tvůj svět, pomyslela si Kirby. "A tak sis tím lámala hlavu a dělala sis starosti, jestli se zase všechno nezmění a nevymkne se ti z rukou. Já nejsem žádný cvokař, Jo, jen staromódní praktická lékařka. Takhle uvažuje tvoje kamarádka. Jaká byla prognóza, když tě pustili?"
"To vlastně ani nevím." Jo se zavrtěla a pomačkala papír, na němž seděla. "Odešla jsem na reverz."
"Aha. Nezapsala jsi do formuláře žádné léky."
"Taky žádné neberu. Ani se mě neptej, co mi předepsali. Nic jsem si nevyzvedla. O pilulky nestojím a s žádným cvokařem si povídat nehodlám."
"Dobře. Prozatím s tím naložíme postaru a vyloučíme jakoukoli fyzickou příčinu. Předepíšu ti Čerstvý vzduch, odpočinek, pravidelnou stravu. a taky pokud možno trochu pořádného bezpečného sexu," dodala Kirby s úsměvem.
"Já si na sex nijak zvlášť nepotrpím."
"No, zlato, v tom případě jsi opravdu blázen."
Jo zamrkala a zatímco jí Kirby potírala lihem předloktí, nucené se zasmála. "Tak to ti děkuju."
"Urážky jsou zdarma. A to poslední, co ti předepíšu, je mluvit. Se mnou, s rodinou, s každým, kdo tě vyslechne. Nesmíš dopustit, aby se to zase postupně nastřádalo. Mnozí lidé tě mají rádi. Tak se o ně trochu opři."

193
192

Než Jo stačila něco namítnout, Kirby zavrtěla hlavou. "Třeba tvůj bratr tě má rád natolik, že tě přitáhne sem, na místo, kterému se vyhýbá jako čert kříži od té doby, co jsem se sem nastěhovala. A pokud se trochu vyznám v lidské povaze, zrovna teď tam přechází, něco si mumlá a je bez sebe strachy, že vyjdu ven a řeknu mu, že jeho sestře zbývají tři týdny života."
"Taky by si to zasloužil," poznamenala Jo a zhluboka si povzdechla. "I když se teď cítím lépe než celé týdny." Upřela zrak na injekci a vytřeštila oči. "K čemu je sakra tohle?"
"Potřebuju jen trošku krve." Kirby si nachystala jehlu a zazubila se. "Chceš snad ječet a zkusit, jak dlouho to Brianovi bude trvat, než sem vtrhne?"
Jo se zadívala jinam a zadržela dech. "Tu radost mu neudělám."
it Když se Jo opět oblékla, Kirby jí hodila naditou lahvičku z umělé hmoty. "To jsou jen vitamíny," prohlásila. "Vysoce účinné. Pokud začneš pořádně jíst, nebudeš je potřebovat, ale pro začátek ti dodají energii. Dám ti vědět, až přijdou z laboratoře výsledky krevního rozboru, ale jinak je všechno v pořádku."
"To jsem ráda, vážně."
"Tak to dokaž, začni se o sebe starat, a když budeš potřebovat, zajdi na kus řeči."
"Zajdu." Veřejná gesta náklonnosti sejí vždycky tak trochu příčila, ale přesto ke Kirby přistoupila a políbila ji na tvář. "Zajdu. Myslím to vážně. Je mi teď tak dobře jak už dlouho ne."
"Prima. Řid se pokyny paní doktorky a bude ti ještě lip."
Kirby si nechala obavy pro sebe a vyprovodila Jo ke dveřím.
Brian byl přesně tam, kde ho čekala, a neklidně přecházel po obývacím pokoji. Když vešly, zastavil se a zamračil se na ně, ale Kirby jeho pohled uvítala veselým úsměvem.
"Máte čipernou pětapadesátikilovou holčičku, tatínku. Gratuluji."
194

"Ohromná legrace. Co ti sakra je?" naléhal Brian na sestru.
Jo naklonila hlavu na stranu a přimhouřila oči. "Trhni si," navrhla mu a vydala se ke dveřím. "Jdu zpátky. Díky, že sis našla čas na vrtochy tohohle pitomce, Kirby."
"No, na tom už pracuji celé měsíce." Když bouchly dveře na verandu, Kirby se zazubila.

"Rád bych věděl, co je s mou sestrou."
"Ted zrovna trpí akutní bratroalergií. Je to sice krajně nepříjemné, ale většinou se na to neumírá."
"Sakra, já chci jasnou odpověď," procedil Brian skrze zuby a Kirby přikývla na souhlas.
"Když se tváříš jako člověk, líbíš se mi ještě víc." Vydala se ke kávovaru a potěšilo ji, když zjistila, že se Brian snažil být užitečný a připravil čerstvou várku. "Tak dobře, jasnou odpověď. Nechceš se posadit?"
Pocítil bolestivé chvění kolem žaludku. "To je to tak špatné?"
"Není to ani zdaleka tak zlé, jak si asi myslíš. Díváš se na to černě, viď? Jako pravý muž." Když ji zprudka popadl za paži, zajíkla se.
"Na tohle teď nemám náladu."
"Dobrá, zřejmě jsem tě svou pohotovou vtipnou odpovědí moc neuklidnila. Na kompletní výsledky testů si budu muset počkat čtrnáct dní, ale pokud jde o prohlídku, můžu ti svůj odborný názor poskytnout hned. Je dost unavená, nervózní a vystresovaná a má proto na sebe vztek. Potřebuje přesně to, co jí, jak se právě ukázalo, dokážeš dát. Potřebuje mít se o koho opřít, i když se tomu zuby nehty brání."
První kapka naděje mu uvolnila tlak na hrudi. "Takhle to tedy je? A to je všechno?"
Kirby se otočila a dolila kávu. "Existuje něco jako lékařské tajemství. Jo má nárok na to, abych je zachovala, i na mou diskrétnost."
"Je to moje sestra."
"Ano, a osobně jsem ráda, že ten vztah bereš vážně. Nebyla jsem si tím jistá. Na," řekla a vtiskla mu do ruky

šálek. "Vrátila se, protože potřebovala domov. Potřebovala svou rodinu. Tak si na ni udělej čas. To je vše, co ti můžu povědět. Všechno ostatní musí přijít od ní."
Brian dál přecházel po místnosti, a aniž si to uvědomoval, upíjel kávu. Dobrá, pomyslel si, takže Jo netrpí žádnou záhadnou smrtelnou chorobou, jak si to představoval, zatímco čekal. Jenom jí došla energie. Není to ani rakovina, ani mozkový nádor.
"Dobrá," řekl tentokrát nahlas. "Snad bych ji mohl donutit, aby pravidelně jedla, a pohrozit Lexy, aby ji nechala na pokoji."
"Jsi úžasně milý," zamumlala Kirby. "Ne, to nejsem." Prudce odložil šálek a poodešel. Obavy už ustoupily natolik, že si Kirby jasně uvědomoval. Viděl, jak se na něj ty její zelené rusalčí oči usmívají i jak tam stojí, celá růžovozlatá chladnokrevná a vyrovnaná. "Starám se jen o sebe. Chci, aby se všechno vrátilo do normálních kolejí, a k tomu nedojde, dokud se Jo neuklidní."
Kirby se vřele usmála a přistoupila k němu blíž. "Lháři. Podvodníku. Slabochu."
"Nech toho."
"Nenechám." Natáhla se a vzala jeho obličej do dlaní. Tentokrát v ní vyvolal víc než jen tělesnou touhu a ona mu nedokázala odolat. "Přivedeš šiji na prohlídku a nezaplatíš účet," řekla a postavila se na špičky. "Moje služby nepřijdou tak levně," dodala a přitiskla mu rty na ústa.
Ucítil na jazyku její chuť a vzal ji kolem pasu. "Pořád ti opakuji, abys toho nechala." Sklonil hlavu a políbil ji vášnivěji. "Tak proč mě neposlechneš?"
Dech jí začal váznout v hrdle a vzápětí se zadrhl až kdesi v plicích. Nádherný pocit. "Jsem tvrdohlavá. Vytrvalá. A mám pravdu."
"Jsi agresivní." Jemněji kousl do spodního rtu a zatahal. "A já nemám agresivní ženy rád."
"Hm. Ale máš." !

"Ne, nemám." Přitlačil ji ke stolu, prudce vášnivě se k ní přitiskl, jeho rty neoblomně splynuly s jejími a pohltily je. "Ale tebe chci. Tak co, máš radost?" Zaklonila hlavu a sténala, zatímco jí horečně přejížděl rty po hrdle. "Dej mi pět minut, abych mohla zrušit odpolední ordinaci a budeme oba v extázi. Proboha, Briane, dotýkej se mě."
"Tak snadné to zase nebude." Jemněji kousal do ucha, na jehož lalůčku se třpytil malý kulatý smaragd, pak se netrpělivě vrátil k jejím ústům a plenil je, až mu zaryla nehty do ramene. Už se viděl, jak sejí zmocňuje přímo na místě stačilo rozepnout poklopec, stáhnout z ní ty elegantní kalhoty, zabořit se do ní a utišit zoufalou touhu i jízlivé zklamané naděje.
A přece se jí ani nedotkl, nezmocnil se jí a svého bolestného nutkání využil k tomu, aby je oba udržel na uzdě. Ovinul jí ruku kolem hrdla a odtáhl jí hlavu dozadu, až se jejich oči setkaly. Její měly barvu neklidného moře a vyzývaly ho.

aby se ponořil do vln.
"Bude po mém. S tím se budeš muset smířit."
Třásla se touhou. "Poslouchej."
"Ne, s tím jsme skončili. Už nebudeme hrát žádné hry. Mohlas z toho vycouvat, ale neudělala jsi to. Teď bude po mém. Až se vrátím, tak to dokončíme."
Rychle se jí vracel dech a krev horečně tepala v žilách. Chvíli ho nenáviděla za to, že šiji dokáže tak chladnokrevně nezúčastněně prohlížet. "Snad si nemyslíš, že z toho mám strach?"
"Řekl bych, že tolik rozumu nemáš," odpověděl a pomalu, nebezpečně se usmál. "Ale měla bys ho mít. Já se vrátím," opakoval a poodešel. "A starou belu mi bude záležet na tom, jestli jsi připravená."
Uklidnila se a snažila se zachovat si hrdost. "Cože? Ty nafoukaný mizero!"
"Správně." Vydal se ke dveřím a v duchu se modlil, aby to stihl, než samou touhou nahlas zasténá. Naposledy po ní

196
197

p
střelil pohledem a přejel zrakem po jejích rozcuchaných, sluncem zalitých vlasech, očích, které se třpytily celou paletou nebezpečných emocí, i rtech, které byly stále ještě nateklé po jeho polibku. "Být vámi, šel bych se trochu upravit, paní doktorko. Právě vám přijel další pacient." Odešel a bouchl dveřmi na verandu.

TŘINÁCT

askočit cestou do Zátiší k chatce Malá touha neznamenalo žádnou velkou okliku. Taková procházka mi v každém případě udělá dobře, říkala si Jo, když si pro ni pracně chystala záminku. Může odpoledne pořídit několik záběrů u řeky a podívat se, jaké divoké květiny mezitím rozkvetly. A když už půjde kolem, bylo by nezdvořilé, kdyby tam alespoň nenahlédla.
Vždyť chatka patří její rodině.
Dokonce si vymyslela jakousi malichernou výmluvu, něco na způsob "jen tak jdu kolem", a trošku si ji v duchu procvičila, aby si natrénovala ten správný ledabylý tón. Když tedy nakonec došla k chatce a zjistila, že tam Nathanův džíp není, hodně ji to zklamalo.
Chvíli postála pod schody a uvažovala a pak, než si to stačila rozmyslet, rychle vyběhla nahoru. Co je na tom špatného, když vklouzne dovnitř, jen na chviličku, a nechá tam vzkaz? To je přece něco docela jiného, než kdyby se Nathanovi hrabala ve věcech nebo slídila kolem. Vždyť chce jen. Sakra, zamkl dveře.
Další rána. Lidé na Touze většinou dveře nezamykali. To už ji zvědavost popadla tak, že odhodila dobré vychování, přitiskla tvář na skleněnou výplň a nahlédla dovnitř.

199
198

l
t
Na dlouhém stole, který patřil ke kuchyňskému koutu, ležel přenosný počítač a byl beznadějně pečlivě zavřený. Vedle něj stála inkoustová tiskárna. O kousek dál byly naskládány stohy dlouhých tub a Jo usoudila, že obsahují výkresy. Ležel tam také velký arch papíru, rozvinutý a v rozích zatížený dózou instantní kávy, popelníkem a dvěma hrnky, ale ať se vrtěla a nakláněla hlavu jak chtěla, nedokázala zahlédnout, co na něm je.
Taky mi do toho nic není, připomněla si a dál napínala zrak. Když za ní zašustilo listí, uskočila a ohlédla se přes rameno. Z lesa vyběhl divoký krocan, chvatně zahudroval a těžce se vznesl do vzduchu. Jo zakoulela očima a poklepala si na bušící srdce. Ještě tak aby z lesa vyšel sám Nathan a přistihl ji, jak u něj špehuje. To by bylo bezvadné.
Připomněla si, že může dělat spoustu věcí vždyť si může zajít, kam se jí zachce. To přece není totéž, jako by dělala všechno pro to, aby se s ním viděla. Vůbec ne.

Možná je dobře, že jsem ho nezastihla, pomyslela si, seběhla ze schodů a namířila si to domů. Vydala se Palmovou stezkou, a v místech, kde divoká réva a plavuně přeměnily les v zelenou džungli, se podél ohybu řeky vnořila do hustého stínu.
K čemu by bylo, kdyby se takhle rozptylovala, k čemu by jí zrovna teď byly komplikace, které by do jejího života jistě vstoupily společně s Nathanem Delaneym? Vždyť se teprve znovu staví na nohy.
Kdyby si s ním začala, musela by mu říct. o těch věcech. A kdyby mu o nich pověděla, byl by to konec jejich vztahu. Kdo by také měl chuť zaplést se o dovolené s bláznivou ženskou?
Stezka se vinula v sevření trpasličích palem, podle nichž dostala jméno, a Jo opět zaslechla volání krocana i dlouhýzvučný hlas pěnice. Dál snášela argumenty a přidala do kroku, až jí brašna s fotoaparátem vrážela do boku.
Takže, když si s ním nic nezačne, jen jim oběma ušetří čas i rozpaky.

Proč ale sakra nebyl doma?
"Ššš." Giff zaslechl, jak se k mýtině střežené hustým větvovím dubů a zakrslými palmami blíží po pěšině kroky, a přitiskl Lexy ruku na ústa. "Někdo jde," zašeptal.
"Aha." Lexy bleskurychle popadla odhozenou halenku a přitiskla si ji na prsa. "Vždyť jsi říkal, že Nathan si dnes vyrazil na pevninu."
"Taky že ano. Míjel jsem ho, když jel natrajekt."
"Tak kdo. ale, ale." Lexy vyhlédla mezi rozeklanými listy palem a zahihňala se. "To je jen Jo. Zřejmě je naštvaná na celý svět, jako obvykle."
"Tiše." Giff jí strhl hlavu dolů a přikrčil se vedle ní. "Byl bych docela rád, kdyby mě tvoje sestra nenachytala bez kalhot."
"Vždyť máš takový šikovný." Chňapla po něm, ututlala smích a dál se spolu kočkovali, dokud Jo nezmizela z dohledu.
"Ty jsi hrozná, Lex." Giff ji přitiskl k zemi a zašklebil se jí do obličeje. Pořád ještě na sobě měla podprsenku zatím se nedostali tak daleko, aby se jí zbavili a tak vychutnával dotek hebké látky na hrudi. "Jak bych jí to asi vysvětlil, kdyby si to namířila sem?"
"Jestli nic netuší, je načase, aby jí o tom někdo dal vědět."
Zavrtěl hlavou, sehnul se a políbil ji na špičku nosu. "Jsi na ni moc přísná."
"Já že jsem moc přísná na ni?" odfrkla si Lexy. "Co takhle naopak? To sedí daleko líp."
"No, třeba jste na sebe příliš přísné navzájem. Mně se zdá, že Jo dalo něco v poslední době pořádně zabrat."
"Žije si skvěle," namítla Lexy, vzdorovitě našpulila rty a ovíjela si kadeř Giffových vlasů kolem prstů. "Má svou práci, věčně je na cestách. Lidi nad jejími fotografiemi slintají blahem jako nemluvňata, a někteří je dokonce studují, jako by to byly nějaké pitomé učebnice. A taky vydělává spoustu peněz dost na to, aby si nemusela dělat hlavu s hubenými výnosy z peněžních fondů."

200
201

Přejel jí klouby prstů přes bradu a pocítil příliv něhy. "Zlato, když žárlíš na Jo, jen nerozumně plýtváš časem."
"Já že žárlím?" Ta urážka jí tak otřásla, že se jí rozšířily a potemněly zorničky. "Proč bych pro všechno na světě měla žárlit na Jo Ellen?"
"Přesně tak." Políbil ji a jen maličko přitlačil. "Oběma vám běží o to samé. Způsob, jakým to děláte a jak za tím jdete, se od sebe liší jako den a noc, ale cíl máte stejný."
"Vážně?" Hlas měla chladný a lahodný jako čerstvé mléko. "A jakýpak cíl to je?"
"Být šťastný. Lidé nakonec v jádru usilují jedině o tohle. Něco dokázat. A to, že ona něco dokázala dřív než ty, ještě neznamená, že tvůj cíl není tak důležitý. Vždyť má konec konců tři roky náskok."
To ale Lexy ani v nejmenším neuchlácholilo a její hlas už nezněl jen chladně, ale přímo ledově. "Nechápu, proč jsi mě sem přivedl, když si chceš jenom povídat o mé sestře."
"Zlato, to tys mě sem přivedla." Usmál se, a ačkoli se rozzlobeně vrtěla, stále ji držel pod sebou a tiskl k zemi. "Pokud si dobře vzpomínám, přiloudala ses za mnou, zatímco já si hleděl svého a vyměňoval sítě proti hmyzu. Zašeptalas mi do ucha pár slovíček a taky sis už nesla tuhle deku tak copak asi chlapovi zbývá?" Zvedla bradu a povytáhla obočí. "Jenže já to nevím, Giffe. Copak chlapovi zbývá?"

"Nejspíš ti to budu muset ukázat."
Dal si na čas, až si připadala slabá a chvěla se. Předchozího večera ji to zavalilo jako lavina. Touha se vršila na rozkoš a rozkoš stupňovala touhu. Ale dnes, v chladném vzduchu a mdlém světle, se jeho ruce pohybovaly pomalu, jeho mozoly ji jemně škrábaly po kůži, prsty hned tiskly a vzápětí se jí jen letmo dotýkaly. A ačkoli měl horká ústa, nespěchal a stále znovu se vracel k jejím rtům, jako by to byla ta jediná chuť, kterou potřeboval okusit.
Když zavzdychala, vydral se ten povzdech hluboko z jejího nitra.

Mohl sejí zmocnit a také ji mohl svést. Celý život čekal na obojí, čekal, až mu obojí dovolí a on se bude smět dívat. Všechno mu na ní bylo drahé. Teď jí to mohl dát najevo, kousek po kousku. Už brzy jí to také řekne, slovo od slova. Když do ní vklouzl, přivítala ho mazlivým přítulným povzdechem. Vzepřel se nad ní, aby jí mohl dát víc a aby si sám mohl vzít víc, a nastolil tempo lenivé jako řeka, která plynula opodál.
Když sehnul hlavu a jemně jí sál ňadra, tiše sténala.
"Ty první," zašeptal. "Chci se dívat."
Nedokázala se ovládnout. Unášelo ji to jako lehoučké pírko říční proud a jejím tělem se rozléval orgasmus, dlouhý krásný a hluboký. Pronikal dál a dál a ona sotva dokázala zašeptat jeho jméno.
Pak se usmála a on jí přiložil rty na ústa a vlil se do ní.
"Mmmm." Víc ze sebe vypravit nedokázala a on ji obrátil a přitulil si její hlavu na hrud. Ještě nikdy takové vyvrcholení nezažila, ještě nikdy nepocítila, že by jí jako hedvábné doteky stoupalo od prstů na nohou až k hlavě.
Zdálo se, že Giffje naprostým pánem situace, zeji dokonale vnímá, a jedině burácení jeho srdce pod její tváří prozrazovalo, zeje stejně vzrušený jako ona.
Znovu se usmála a přitiskla mu rty na hruď. "Musel jsi hodně trénovat."
Zůstal ležet se zavřenýma očima a vychutnával vánek na tváři i její vlasy ve své dlani. "Jsem velkým zastáncem teorie, že člověk má na nějaké dovednosti pracovat tak dlouho, dokud šiji pořádně neosvojí."
"Řekla bych, že ty sis ji už osvojil."
"Celý život jsem po tobě toužil, Lexy."
Když uslyšela ta slova, tak prostá, tak přirozená, něco v jejím nitru se zachvělo. Nedokázala se od nich oprostit, a tak zvedla hlavu, a když se na něj podívala, to něco se zachvělo znovu. "Myslím, že hluboko ve svém srdci jsem po tobě taky vždycky toužila."

202
203

Když otevřel oči a ona spatřila jejich výraz, vyschlo jí v hrdle. Drze se zašklebila: "Jenže tys býval tak hubený."
"A tys zase byla plochá." Natáhl se, vzal její ňadra do dlaní a ona se spokojeně usmála. "Časy se mění."
Vyhoupla se vzhůru a posadila se na něj. "A tys mě tahal za vlasy."
"Tys mě každou chvíli kousla. Ještě pořád mám otisk tvých zubů vzadu na levém rameni."
Zasmála se a setřásla vlasy z obličeje. Jistě nebude snadné zahladit všechny spory, ale musela si přiznat, že to stojí zato. "Alenemáš."
"Houby nemám. Máma tornu říká Hathawayovský cejch."
"Tak se na to podíváme." Tahala za něj, až se otočil na bok, zblízka si ho prohlížela, a ačkoli nepatrnou bílou jizvičku viděla docela zřetelně, přimhouřila oči. Její cejch. Pocítila zvláštní záchvěv vzrušení nad tím, že mu jej vtiskla. "Kde? Já nic nevidím," namítla a posunula se blíž. "Ale, ty myslíš tuhle maličkost? Vždyť to nic není. Ted by mi to šlo daleko lip."
Než se stačil vzpamatovat, stiskla v zubech jeho rameno. Giff vyjekl, stáhl ji pod sebe a kutálel se s ní, až se zamotali do deky. Jeho ruce se míhaly sem a tam a za chvíli už byla bez dechu jak vzrůstající touhou, tak smíchy.
"Myslím, že přišel čas, abych si tě taky ocejchoval."
"Opovaž se mě kousnout, Giffe," vyhrkla a dál se hihňala, vzpírala a převalovala. "Au! Sakra."
"Vždyť jsem tě ještě nekousl."
"No, tak mě kouslo něco jiného."
V mozku se mu mihla představa hada a ani na okamžik, nezaváhal. Otočil ji, vyskočil na nohy a jediným bleskurychlým pohybem ji zvedl do náručí. Dívala se, jak jeho oči náhle zpřísněly ochladly a zkoumaly zemi, a údivem jí spadla čelist.

Vypravila ze sebe jen: "Jemine," a její romantické srdce se zachvělo.
204

Na zemi se nic neplazilo, neplížilo ani nelezlo, ale zatřpytil se tam kousek stříbra. Giff postavil Lexy na nohy, otočil ji a zjistil, že její něžnou lopatku poznamenal malý rudý škrábanec. "Jen jsi se přes něco překutálela, nic víc." Jemněji na ranku políbil a pak se sehnul a sebral stříbrnou tretku. "Nějaká náušnice."
Lexy se s rozzářenýma očima natáhla dozadu a roztržitě si poškrábala bolavé místo. Vždyť on mě zvedl jako pírko, pomyslela si zasněně. A stál tady se mnou v náručí, jako by mě chtěl bránit před stohlavou saní.
Před očima spatřila statečného rytíře, jeho vyvolenou a hrady zahalené v mlze a teprve pak se soustředila na náušnici, kterou Giff držel v dlani. Byl to třpytivý chomáč stříbrných hvězdiček.
"Ta patří Ginny." Lexy se nepatrně zamračila, natáhla ruku a vzala šiji od něj. "Tyhle má nejraději. To by mě zajímalo, jak se sem dostala."
Giff povytáhl a svraštil obočí. "Nejspíš nejsme první, kdo les využil i k něčemu jinému než jen k procházce na čerstvém vzduchu."
Lexy se zasmála, znovu se posadila na deku, náušnici opatrně položila vedle sebe a natáhla se pro podprsenku. "Asi máš pravdu. Je to ale daleko od kempu i od jejího domku. Nevíš, vzala šije včera večer?"
"Já si sestřenčiných náušnic zrovna moc nevšímám," odpověděl Giff suše.
"Jsem si téměř jistá, že."
Lexy se odmlčela a snažila si ten večer vybavit. Ginny si oblékla zářivě červenou košili se stříbrnými knoflíky a upnuté bílé džíny s opaskem pobitým cvočky. Ano, uvažovala Lexy, téměř jistě měla i své oblíbené náušnice se stříbrnými hvězdičkami. Líbilo se jí, jak se pohupují a odrážejí světlo.
"Ale co, na tom nesejde. Vrátím jí ji. Tedy pokud ji zastihnu."
Giff se posadil a natahoval si trenýrky. "Co tím myslíš?"
205

"Musela si včera u táboráku najít pěkného divocha. Dnes ráno nepřišla do práce."
"Jak to myslíš, že nepřišla do práce? To Ginny ještě nikdy neudělala."
"No, tak dnes to udělala. Když jsem šla na ranní směnu, slyšela jsem, jaký je kolem toho kravál." Lexy se natáhla do tašky pro hřeben s řídkými zuby a pustila se do pracného rozčesávání zcuchaných kudrn. "Jauvajs, sakra. Do kempu přijela spousta nových rekreantů a taky se jich hodně odhlašovalo a Ginny nikde. Kate tam postála tátu s Jo, aby se o ně postarali."
Giff si natáhl džíny a zvedl se, aby si je zapnul. "Podívali se k ní domů?"
"Skončila jsem ještě, než se vrátili, ale myslím, že ano. Kate byla pěkně nervózní, to ti povím."
"To se Ginny nepodobá. Je sice neukázněná, ale nikdy by Kate nenechala takhle ve štychu."
"Třeba je jí špatně." Lexy mnula náušnici v prstech a pak ji zastrčila do kapsy kratičkých šortek, které si oblékla, aby Giffa přivedla do ráže. "V jednom kuse nasávala tequilu."
Přikývl na souhlas, ale věděl, že by Ginny navzdory kocovině svou práci odvedla nebo by za sebe alespoň obstarala náhradu. Vzpomněl si, jak vypadala, když potmě vrávorala po pláži, mávala jim a posílala polibky. "Zajdu se na ni podívat."
"Dobře." Lexy se zvedla a s požitkem sledovala, jak si Giff prohlíží její nohy. "A později se možná," vzala ho kolem pasu a pohladila ho po zádech, "zajdeš podívat i na mě."
"Už jsem o tom uvažoval. Povídal jsem si, že bych se stavil a dal si u vás večeři a že bys mě. obsloužila."
"Ale." Ustoupila, lstivě se usmála a pomalu projížděla hřebenem ve svých dlouhých kudrnách. "Tak takhle sis to naplánoval?"
"Jo. A taky jsem si představoval, co by se asi stalo, kdybych pak jednoduše zašel nahoru a namířil si to rovnou

k tobě do pokoje. Mohli bychom si to pro změnu vyzkoušet v posteli."
"No," řekla a přejela si jazykem přes horní ret. "Dost možná ti dnes večer budu k službám podle toho, jaké dáváš spropitné."
Zazubil se a dobyl její čerstvě navlhčené rty polibkem, až se zhoupla na paty. Když opět popadla dech, pomalu vzdychla. "Začátek je opravdu dobrý." Sehnula se pro deku, záměrně se natočila tak, aby ho vydráždila pevnými půlkami v obepnutých šortkách, a pak se otočila. "A já tě obsloužím. znamenitě."
II Giff seděl ve své dodávce, jel do kempu a srdce už mu zase bilo skoro normálně. Ta ženská má páru, pomyslel si, a život s ní bude jedno velké

dobrodružství. Říkal si, že si asi ještě docela nezvykla na představu, že by svůj život měla strávit právě po jeho boku, ale i na tom se chystal zapracovat. Usmál se pro sebe a zesílil rádio, až reproduktory zaječely. Všechno jsem si to naplánoval, přemítal. Námluvy podle jeho názoru postupovaly úplně skvěle. Žádost o ruku, sňatek, život.
Zbývá přesvědčit ji, že přesně takového muže potřebuje, a už to bude. A do té doby si spolu pořádně užijí.
Zabočil do kempu, a když v budce místo Ginny uviděl známého mládence, maličko se zamračil. "Ahoj Coline." Zabrzdil a vyklonil se z okénka. "Dneska stojíš na stráži ty?"
"Už to tak vypadá."
"Neviděls Ginny?"
"Ani vidu, ani slechu." Chlapec se pokusil o významné zamrkání. "Ta musela sbalit nějakýho čiperu."
"To jo." Přesto se Giffovi nepříjemně zachvěl žaludek. "Zajedu k ní domů a mrknu se, co se děje."
"Jen si poslouž."
Jel pomalu a nezapomínal, že mu před auto může kdykoli vyběhnout dítě. Prázdniny už byly přede dveřmi a on věděl,

že přijedou další výletníci, zaplní kemp i chatky a po pláži rozprostřou ručníky. Lidé z chatek se budou celý den opékat na slunci, pak se vrátí a nastaví klimatizaci na maximum. Což obvykle znamenalo, že ho čeká spousta práce s výměnou cívek.
Ne že by mu to vadilo. Byla to dobrá poctivá práce. A ačkoli tu a tam snil o náročnějších úkolech, říkal si, že jeho čas ještě přijde.
Vjel na krátkou příjezdovou cestu k domku, v němž bydlela Ginny, vystoupil a doufal, že jťnajde v posteli, jak naříká s hlavou v kbelíku. Tím by se také vysvětlovalo, proč je kolem takové zatracené ticho. Když byla Ginny doma, pokaždé tam řvalo rádio, jela televize a všemu tomu hluku vévodil její hlas, když si zpívala nebo se s televizí hádala při sledování nějaké debaty bez těch se nedokázala obejít. Všechny ty zvuky se navzájem vesele tloukly a Ginny říkala, zejí alespoň není smutno.
Giff ale neslyšel nic, jen vějířovité listy palem šustily ve větru a ve vodě dutě žbluňkaly žáby. Přešel ke vchodu, a protože tam byl jako doma, ani se neobtěžoval zaklepat.
Když otevřel dveře a v nich se objevila mužská postava, nebyl by se v něm krve dořezal. "Proboha, Bri, tys mě vyděsil, že jsem z toho mohl mít infarkt."
"Promiň," omlouval se Brian a usmál se. "Slyšel jsem auto, a tak jsem si myslel, že by to mohla být Ginny." Podíval se Giffovi přes rameno. "S tebou asi nepřijela, co?"
"Ne, zrovna jsem se doslechl, že nepřišla do práce, tak jsem se na ni přijel podívat."
"Tady není. Vypadá to, že sem dneska vůbec nepřišla, ale těžko říct." Ohlédl se přes rameno. "Je tady nepořádek, jako by tady řádila tlupa puberťaček."
"Třeba je někde v kempu."
Brian přejel pohledem přes stromy, které se tísnily kolem trsů zlatavých sítin. V močálu se na své každoroční pouti podél Atlantiku zastavil párek kachen a nad hlavou jim líně

kroužil jestřáb. Poblíž úzké stezky se nad změtí podénky vesele třepetala trojice pestrobarevných motýlů.
Ale po lidské obyvatelce toho malého kousku ostrova nikde ani stopy.
"Zaparkoval jsem u jedničky a obešel to až sem. Ptal jsem se po ní, ale z těch lidí, co jsem na ně narazil, ji od včerejška nikdo neviděl."
"Tady něco nehraje." Neklid kolem Giffova žaludku se vystupňoval v tupou bolest. "Bri, tady zkrátka něco nehraje."
"Souhlasím. Jsou dvě pryč. I kdyby strávila noc někde jinde, teď už by se jistě ukázala." Obavy mu sevřely zátylek jako v kleštích. Roztržitě si jej poškrábal a znovu se zadíval na zabydlený nepořádek v domku. "Je načase, abychom začali telefonovat."
"Stavím se doma a povím o tom mámě. Ta vyřídí deset telefonátů dřív, než bychom se my dva zmohli najeden jediný. Pojď, odvezu tě ke tvému autu."
"To jsem rád."

"Včera večer byla pěkně opilá," podotkl Giff a vklouzl za volant. "Viděl jsem ji. totiž viděli jsme ji s Lexy. Byli jsme ve vodě. šli jsme si zaplavat," dodal a rychle se ohlédl.
"Tak zaplavat fajn."
Giff chviličku počkal a pak se zatahal za štítek čepice. "Jak ti mám říct, že spím s tvou sestrou?"
Brian si přitlačil prsty na oči. "Tohle byla asi zrovna jedna možnost. Když to vezmu kolem a kolem, není pro mě právě snadné ti pogratulovat."
"Chceš znát mé úmysly?"
"To ne," bránil se Brian a zvedl ruku. "To vážně, ale vážně nechci."
"Já se s ní ožením."
"Tak teď už ze sebe tu gratulaci vůbec nevymáčknu." Brian se v sedadle zavrtěl a zpříma se zadíval na Giffa. "Zbláznil ses?"

208
209

"Já ji mám rád." Giff zařadil zpátečku a zacouval. "Vždycky jsem ji měl rád."
Brian si živě představil, jak Lexy se škodolibou radostí skopává Giffovo rozervané srdce z útesu. "Už jsi velký, Giffe. Víš, do čeho lezeš."
"Máš pravdu. A zrovna tak vím, že ani ty, ani nikdo jiný ve vaší rodině Lexy zrovna moc neuznává." V Giffově obvykle mírném hlase zazněl ostrý obranný tón, až Brian povytáhl obočí. "Je chytrá a silná, má srdce na pravém místě, a když člověk zapomene na všechny ty hlouposti kolem, má v sobě tolik oddanosti jako každá jiná."
Brian si dlouze povzdechl. Kromě toho byla také nezodpovědná impulzivní a zahleděná do sebe. Ale Giffova slova ťala do živého, že se až zastyděl. "Máš pravdu. A jestli někdo dokáže její dobré vlastnosti ještě rozvinout, myslím, že jsi to pra ve ty."
"Ona mě potřebuje." Giff zaťukal prstem o volant. "Byl bych rád, kdybys jí o ničem neříkal. Tak daleko jsem se ještě nedostal."
"Věř mi, poslední věc, o které bych s Alexou rád diskutoval, je její milostný život."
"Dobrá. No, to jsem trochu odbočil. Jak jsem řekl, včera večer jsem Ginny viděl. Muselo být zhruba kolem půlnoci. V tu chvíli mě zase tak moc nezajímalo, kolik je hodin. Šla po pláži na jih, zastavila se a zamávala nám."
"Byla sama?"
"Ano, byla. Povídala, že si potřebuje provětrat hlavu. Nevšiml jsem si, že by se vrátila, ale nějakou dobu jsem měl, abych tak řekl, plné ruce práce."
"No, kdyby zůstala ležet na pláži, teď už by ji někdo našel, takže se jistě vrátila nebo si zkrátila cestu přes duny."
"Našli jsme jednu její náušnici na té mýtině u řeky směrem k Zátiší."
"Kdy?"
"Před chvílí," podotkl Giff a zastavil vedle Brianova vozu. "Byli jsme s Lexy." Ji.

"Prosím tě, nenuť mě myslet na takové věci. Copak jste králíci?" Brian zavrtěl hlavou. "Víš jistě, že to byla její náušnice?"
"Lexy to ví a taky si byla naprosto jistá, že si ji Ginny vzala včera večer."
"To jsou přesně věcí, jakých si Lexy všímá. Ale jestli měla Ginny namířeno domů, pak je dost divné, že šla zrovna tam tudy."
"To jsem si taky říkal. Ale třeba do té doby byla s někým jiným. Odejít z večírku před koncem, to se Ginny nepodobá, ledaže by měla políčeno na nějakou jinou zábavu." "Tohle se celkově Ginny nepodobá." "To máš pravdu. Začínám si dělat starosti, Briane." "Přesně tak." Brian vystoupil z dodávky, otočil se, opřel se o okénko a naklonil se dovnitř. "Pověz mámě, ať začne volat, a já zajedu k trajektu. Kdo ví, třeba potkala muže svých snů a utekli spolu do Savannah."
9 V šest hodin už bylo v plném proudu pátrání po lesních pěšinkách, po hrbolatých turistických stezkách mířících na sever, podél dlouhého ohybu pláže i po křivolakých cestičkách, které se klikatily mezi mokřinami. Mnozí z těch, kdo ostrov pročesávali, vzpomínali na jiné pátrání po jiné ženě.
Dvacet let paměť neotupilo, a tak zatímco hledali Ginny, mnozí si šeptali o Annabelle.
Nejspíš utekla zrovna tak jako kdysi Belle, mysleli si. Půda ji začala pálit pod nohama, a tak se rozhodla prásknout do bot. Ty Pendletonovic holky byly vždycky divoké. Ne, Annabelle ne, mínili někteří, jen Ginny. Annabelle bývala taková ta

tichá voda, co břehy bere, kdežto Ginny, to je příboj, co se tříští o útesy. Ale obě zmizely, a úplně stejně.
Jeden takový rozhovor vyslechl i Nathan, když se zastavil v přístavišti. Zrovna hodil kufřík na sedadlo a dozadu do auta skládal zásoby.

210
211

Při té zprávě se mu srdce rozbušilo jen maličko rychleji, maličko usilovněji, a žaludek se zhoupl jako na vodě. Slyšel, jak Annabellino jméno přelétá sem a tam, a začalo mu zvonit v uších. Původně se tomu přijel postavit tváří v tvář, ale pak se na to pokusil zapomenout. Nevěděl jistě, jak dlouho mu to tak vydrží, ani zda bude schopen smířit se s možností, kterou si nakonec vybere.
Vyrazil do Zátiší.
Uviděl Jo, jak sedí na impozantním předním schodišti s hlavou opřenou o semknutá kdlena. Když uslyšela jeho džíp, zvedla oči a on v nich spatřil všechny známé přízraky.
"Nemůžeme ji najít," prohlásila a sevřela rty. "Ginny."
"Slyšel jsem." Nevěděl, co jiného by měl dělat, a tak se posadil vedle ní a vzal ji kolem ramen, aby se o něj mohla opřít. "Prave jsem přijel trajektem."
"Hledáme ji všude. Už celé hodiny. Zmizela, Nathane, zmizela jako." Nedokázala, nechtela to vyslovit. Nadechla se a přibouchla dveře i nad samotnou tou myšlenkou. "Kdyby byla na ostrově, někdo by ji viděl, někdo by ji určitě našel."
"Je to velká plocha, aby ji člověk celou prohledal."
"Ne, není." Jo zavrtěla hlavou. "Kdyby se chtěla schovávat, jistě by dokázala být pořád o krok před námi. Ginny zná ostrov stejně dobře jako kdokoli jiný, každou stezičku, každé zákoutí. Jenže není důvod něco takového předpokládat. Ona prostě zmizela."
"Ráno jsem ji na trajektu neviděl. Zalezl jsem si a většinu cesty jsem prospal, alejí bych si jistě všiml."
"Tuhle možnost jsme už prověřili. Trajektem nejela."
"Dobrá." Přejížděl jí rukou nahoru a dolů po paži a snažil se přemýšlet. "Soukromé čluny. Tady kolem je jich spousta, mají je ostrované i cizí lidé."
"Člun řídit umí, ale nikdo z místních nenahlásil, že by nějaký chyběl. Vůbec nikdo nic takového neohlásil, nikdo se tady nezastavil a neřekl nám, že Ginny někam odvezl."
"Co nějaký výletník?"

"Správně." Jo přikývla a snažila se tu myšlenku připustit. "Přesně tohle si většina lidí začíná myslet. Zbláznila se a někam s někým utekla. Už to taky udělala, ale nikdy, když měla přijít do práce, a vždycky nechala vzkaz."
Vzpomněl si, jak se na něj Ginny usmála. Ahoj, hezoune. "Včera večer do sebe házela jednu tequilu za druhou."
"Ano, to se taky povídá," připustila Jo a vytrhla se mu. "Jenže Ginny není žádný sprostý nezodpovědný opilec."
"To jsem neřekl, Jo, a ani jsem to tak nemyslel."
"Jak je snadné vykládat, zejí na ničem nezáleželo, zejí to bylo fuk. Že prostě odešla a nikomu nedala nic vědět, na nikoho ani nevzpomněla." Jo vyskočila na nohy a slova se z ní jen řinula. "Že opustila domov, rodinu a všechny, kdo ji měli rádi, a ani nepomyslela, jak se o ni budou bát a jak jim tím ublíží."
Oči jí vzteky svítily a samým hněvem zvýšila hlas. Už jí bylo jedno, že mluví o matce, a nezáleželo ani na tom, že z jeho střízlivého soucitného výrazu vyrozuměla, že on to ví.
"Já tomu nevěřím," pronesla pomalu, sotva popadla dech. "Nikdy jsem tomu nevěřila."
"Je mi to líto." Zvedl se a objal ji. Odstrčila ho a bránila se, ale on ji pevně držel. "Je mi to líto, Jo."
"Já o tvůj soucit nestojím. Nechci nic od tebe ani od nikoho jiného. Nech mě být."
"Ne." Tebe už nechalo být příliš lidí a příliš často, pomyslel si Nathan. Zabořil jí tvář do vlasů a zůstal s ní.
Z ničeho nic se přestala bránit a pevně ho objala. "Nathane, když já se tak bojím. Je to jako bych to celé prožívala znovu a pořád nevěděla proč."
Díval se upřeně za ni na bujné záhony hledíků a zvonků. "Byl by v tom nějaký rozdíl? Pomohlo by ti, kdybys věděla proč?"
"Možná ne. Někdy si říkám, že by to pak bylo ještě horší. Pro nás pro všechny."
Přitiskla mu tvář k hrdlu, dojemně vděčná, že tam je a že se o něj může opřít.

"Hrozně nerada se dívám, jak na ni otec myslí, a Brian s Lexy taky. Nemluvíme

212
213

o tom, asi se k tomu nedokážeme přinutit, ale ono to tam je. Tlačí to na nás a myslím, že nás to po většinu života rozděluje." Dlouze si povzdechla, jak ji ukolébával stejnoměrný tlukot jeho srdce na hrudi. "Přišla jsem na to, že myslím víc na mámu než na Ginny, a mám proto na sebe vztek."
"To nesmíš." Přitiskl ji rty na spánek, pak na lícní kost a na ústa. "To nesmíš," opakoval a líbal ji dál, úplně přirozeně a vášnivěji, než měl původně v úmyslu.
Neodtáhla se a naopak mu vyšla vstříc. Pak se prostá útěcha, kterou sejí chystal nabídnout, přetavila v pocit podivné naléhavosti. Zvedl ruce, vzal do nich její obličej a jedinkrát ji dlouze pohladil, až se pod ní podlomila kolena.
Zvedla se v ní touha, okouzlující zralá a neodolatelná. Už si nic nepřála, jen se jí poddat. Kde se vzala? pomyslela si zmámeně. A jak daleko by to mohlo zajít? Náhle z celého srdce zatoužila, aby z nich prostě byli dva lidé, kteří společně utonou v pomalém nekonečném polibku, zatímco za nimi bude zapadat slunce a stíny se prodlouží a ztmavnou.
"To nesmím," zašeptala.
"Já musím." Tyčil se nad ní a políbil ji znovu, zase jinak. "Chytni se mě ještě, jen chvilku," řekl, když jí paže bezvládně klesly podél těla. "Přál bych si, abys mě potřebovala, jen chviličku."
Nedokázala tomu vzdorovat, nedokázala odolat sobě ani jemu, a tak se k němu přitiskla a nechala ten okamžik, aby se kolem nich odvíjel dál. Pak nejasně zaslechla, jak se dole na cestě otáčejí kola vozu, vrátila se do skutečnosti a odtáhla se od něj.
"Musím jít."
Natáhl ruku a vzal ji za konečky prstů. "Odjed se mnou. Vrať se se mnou domů. Uteč tomu na chvíli."
Vzedmuly se v ní city a oči sejí zalily slzami, až byly jasně modré. "Já nemůžu."
Ustoupila, pak vyběhla do schodů, rychle za sebou zavřela dveře a ani se neohlédla.

ČTRNÁCT

řičet šest hodin poté, co se Ginny nedostavila do práce, se Brian dovlekl do rodinného salonku a natáhl se na starou pohovku. Byl vyčerpaný a nic dalšího se už jednoduše nedalo dělat. Ostrov prohledali všemi směry, telefonovali na všechny strany. Nakonec zavolali na policii.
Nezdálo se, že by je to kdovíjak zajímalo, pomyslel si Brian a prohlížel si štukové růže podél kazetového stropu. Vždyť konec konců měli co do činění s hezkou šestadvacetiletou ženou, která už navíc měla jistou pověst. S ženou, která si mohla chodit kam se jí zachtělo, neměla žádné známé nepřátele a s oblibou se pouštěla do divokých dobrodružství.
Předem věděl, že úřady tomu případu věnují jakous takous pozornost, provedou základní šetření a pak jej založí.
Před dvaceti lety, když zmizela jiná žena, udělaly jen o málo víc, vzpomněl si. Po Annabelle ale pátrali usilovněji a déle. Policajti prochodili ostrov křížem krážem, vyptávali se, dělali si poznámky a tvářili se rozvážně i ustaraně zároveň. Jenže tehdy byly ve hře peníze cenné papíry, majetek, dědictví. Jistou dobu mu trvalo, než si uvědomil, že policie hledá nějaký důkaz vraždy a že jeho otec je zkrátka řečeno hlavní podezřelý.
K smrti ho to vyděsilo.

215
214

Ale na žádný důkaz vraždy se nikdy nepřišlo a veškerý zájem nakonec vyprchal. Brian byl přesvědčený, že v případě Ginny Pendletonové ochabne ještě daleko dříve.
A on jednoduše nemůže nic dalšího dělat.
Napadlo ho, že by si mohl někam zalézt, zapnout televizi nebo stereo a na

hodinku všechno pustit z hlavy. Salonek, kterému Kate vytrvale říkala obývací pokoj, používala rodina málokdy.
Právě Kate do něj vybrala nekonvenční a pohodlné zařízení a hluboká široká křesla promíchala s těžkými starými stoly a pohovkou, na níž si člověk mohl chvíli poležet a zdřímnout. Po podlaze rozprostřela pestrobarevné polštáře. Podle jejích představ se v pokoji zřejmě čas od času mělo sejít tolik lidí, že by se tradičnější posezení na každého nedostalo, pomyslel si Brian.
Přesto se v místnosti obvykle pohyboval sotva jeden osamělý člověk.
Hathaway o vi nebyli ten typ rodiny, co se sejde a společně sleduje večerní zprávy. My jsme samotáři, pomyslel si Brian, všichni bez rozdílu, a spíše si hledáme záminku, abychom spolu být nemuseli, než abychom se někde scházeli. Život pak není. tak složitý.
Posadil se, ale neměl tolik energie, aby se zabavil zprávami o cizích lidech, a tak se raději zvedl a přešel k ledničce ukryté za mahagonovým barem. Kate v ní stále udržovala zásobu pití i ledu. To byla další její houževnatá iluze. Jako by se tam rodina mohla po dlouhém dni zastavit, společně vypít skleničku, pohovořit a trochu se pobavit. Brian se zasmál a otevřel si pivo.
To bylo sakra nepravděpodobné.
Ta zatrpklá myšlenka mu ještě ležela v hlavě, když vzhlédl a ve dveřích spatřil otce. Těžko říci, kterého z nich přítomnost toho druhého překvapila víc.
Ve vzduchu viselo ticho, onen hustý dusný druh, který dokáže vyvolat jedině rodina. Konečně se Brian napil a polkl

dlouhý chladný doušek. Sam přešlápl na místě a zahákl palce o kapsy.
"Pro dnešek jsi skončil?" zeptal se.
"Už to tak vypadá. Nic dalšího se nedá dělat." Brian si připadal jako hlupák, když tam jen tak stál, a tak pokrčil rameny a zeptal se: "Nechceš pivo?"
"Dal bych si."
Vytáhl z ledničky další láhev, otevřel ji a počkal, až otec přejde k němu. Sam se napil a opět se nadlouho odmlčel. Původně si plánoval, že se uvolní při několika baseballových odpalech a pak do sebe obrátí na pár prstů bourbonu, aby se mu lépe usínalo.
Jak společně se synem pít pivo, o tom neměl ani ponětí.
"Začalo pršet," prohodil zkusmo.
Brian poslouchal, jak déšť ťuká na okna. "Na jaře bylo hrozné sucho."
Sam přikývl a opět přešlápl. "V některých menších tůních je hladina vody strašně nízko. Teď se to zlepší."
"Rekreanti z toho žádnou radost mít nebudou."
"To ne," přitakal Sam a automaticky se zamračil. "Jenže my déšť potřebujeme."
Opět se mezi ně vetřelo ticho a protahovalo se, až Brian naklonil hlavu na stranu. "No, zdá se, že počasí jako téma jsme už vyčerpali. Co přijde teď?" zeptal se chladně. "Politika nebo sport?"
Samovi ta ironie neušla, ale rozhodl se ji ignorovat. "Myslel jsem, že tě ani jedno zrovna moc nezajímá."
"Správně. Co bych taky o tak mužných záležitostech mohl vědět? Já si přece vydělávám u plotny."
"Tak jsem to nemyslel," namítl Sam klidně. Nervy měl napjaté k prasknutí a vztek v něm bublal tak blízko pod povrchem, až se mu to přestávalo líbit. Snažil se nevybuchnout. "Prostě jsem nevěděl, že tě to zajímá."
"Ty vůbec nemáš ponětí, co mě zajímá. Nevíš, co si myslím, co chci, co cítím. Protože ti to vždycky bylo jedno."

216
217

"Briane Hathawayi." Do místnosti vstoupila společně s Lexy Kate a její hlas připomínal prásknutí bičem. "Takovým tónem s otcem mluvit nebudeš."
"Jen ať chlapec řekne, co má na srdci." Sam odložil pivo a upřeně se na syna zadíval. "Má na to právo."
"Ale nemá právo tě urážet."
"Kate." Sam k ní vyslal jediný chlácholivý pohled a pak kývl na Briana. "Jestli ti něco leží v žaludku, tak ven s tím."
"To by trvalo roky a vůbec k ničemu by to nevedlo."
Sam přešel k baru. Přece jen měl na tu kyselou břečku chuť. "Proč se do toho nepustíš tak jako tak?" Nalil do whiskovky na tři prsty Jirna Beama, krátce zaváhal a pak nalil další sklenku a poslal ji po baru Brianovi.
"Já bourbon nepij u. Takže zřejmě opravdu nejsem žádný chlap."

Sam pocítil tupou bolest v útrobách a pozvedl sklenku. "Jaké pití chlapovi chutná, to je jen jeho věc. A ty jsi už hezky dlouho dospělý. Proč by ti mělo záležet na tom, co si myslím?"
"Trvalo mi třicet let, než jsem se dostal až sem," odsekl Brian. "Kde jsi sakra těch posledních dvacet let byl?" Podobné otázky i trápení, které se za nimi skrývalo, kdysi zamkl na sedm západů, ale nyní zámek pod tíhou zklamání povolil a z ničeho nic praskl, jako by byl celý prorezavělý a už se nemohl dočkat, až s ním Brian naposledy zacloumá. "Odešel jsi od nás úplně stejně jako ona. Jenže ty jsi byl horší, protože jsi nám každý zatracený den našeho života dával znát, že ti na nás nezáleží. My byli vedlejší, a tak jsi nás hodil na krk Kate."
Kate se bojovně přehnala místností. "Tak teď mě poslouchej, Briane Williame Hathawayi."
"Nech ho být," nařídil Sam chladným tónem, jímž maskoval rozpálené jehličky, které ho píchaly do krku. "Pokračuj," pobídl Briana, "jistě toho máš na srdci víc."
"Co na tom záleží? Můžeš se snad se mnou vrátit do doby, kdy mi bylo dvanáct a dva přespolní kluci ze mě jen tak

z legrace div nevymlátili duši? Nebo když mi bylo patnáct a udělalo se mi zle po prvním pivu? Když mi bylo sedmnáct a zůstal jsem strachy bez sebe, protože jsem se bál, že jsem přivedl Molly Brodieovou do jiného stavu, když jsme spolu přišli o nevinnost?"
Obě ruce sevřel samým vztekem v pěst sám nevěděl, že jej v sobě má tolik. "Nikdy sis na nás neudělal čas. Kate ano. To ona mi pokaždé pofoukala rány a vzala hlavu do klína. To ona mě uzemnila vždycky, když jsem to potřeboval, naučila mě řídit auto, mluvila mi do duše i chválila. Ty nikdy. Ani jednou. Teď už tě nepotřebujeme. A jestli jsi se k mámě choval s podobným sobeckým nezájmem, tak se vůbec nedivím, že odešla."
Při těch slovech Sam ucukl a poprvé za celý dlouhý zatrpklý výstup dal najevo jakés takés citové hnutí. Znovu se natáhl pro sklenku a ruka se mu nepatrně chvěla, ale než stačil promluvit, ozvala se ze dveří Lexy.
"Proč tohle děláte? Proč vyvádíte zrovna teď? Ginny se něco stalo." Hlas se jí utopil ve vzlycích a vběhla do místnosti. "Stalo se jí něco hrozného, já to vím, a vy nedokážete nic víc než postávat tady a říkat takové strašné věci." To už jí slzy tekly proudem a na uši si přitiskla ruce, jako by vší té vřavě chtěla zahradit cestu. "Proč to nenecháte být, proč to tak prostě nenecháte a netváříte se, že na tom nezáleží?"
"Protože ono na tom záleží." Briana rozzuřilo, že ani Lexy v tu chvíli nestojí při něm, a prudce se otočil. "Záleží na tom, protože jsme jen ubohou náhražkou rodiny a ty si utečeš do New Yorku a tu mezeru, která ti po něm v životě zbyla, se snažíš vyplnit mužskými. Jo z toho onemocněla a já nedokážu být se ženou a nemyslet na to, že ji od sebe nakonec odstrčím tak jako on mámu. Záleží na tom, sakra, protože ani jeden neumíme být šťastní."
"Já umím být šťastná," vyštěkla na něj Lexy, až její zlomil hlas. Chtěla se dát do křiku a všechno popřít, udělat z toho pouhou lež. "Já šťastná budu. Budu mít všechno, co chci."

218
219

"Co se to tady kčertu děje?" O zárubeň dveří se opřela Jo a vytřeštila na ně oči. Zvýšené hlasy ji vylákaly z pokoje, kde se snažila na chvíli usnout a dohnat spánek, který zameškala samými obavami o Ginny.
"Brian je příšerný." Lexy znovu divoce zavzlykala, otočila se a vrhla se sestře do náruče.
Už to byl šok, a když Jo navíc spatřila, jak její bratr s otcem stojí proti sobě jako boxeři v ringu a dělí je jen bar, užasle se na ně zadívala. Uprostřed místnosti stála Kate a tiše plakala.
"Co se to tady děje?" vypravila ze sebe Jo a už jí zase začalo tepat v hlavě. "Jde o Ginny?"
"Na Ginny jim vůbec nezáleží." Lexy samým zármutkem vzlykala Jo na rameni. "Ani trochu."
"O Ginny nejde." Brian poodešel od baru a lomcovala jím zlost i pocit viny. "Jen takový typický hathawayovský večer. A já už toho mám dost."
Namířil si to ven z místnosti, jen u Lexy se krátce zastavil, zvedl dlaň, jako by chtěl sestru pohladit po vlasech, ale pak ruku opět nechal klesnout a ani se jí nedotkl. Jo se tiše mělce nadechla. "Kate?" Kate rychle setřela slzy z tváří.

"Zlato, co kdybys na chvilku vzala Lexy k sobě do pokoje? Hned jsem u vás."
"Dobře." Jo vrhla letmý pohled na otce, zaznamenala kamenný výraz ve tváři i nevyzpytatelné oči, a usoudila, že udělá nejlépe, když si otázky nechá pro sebe.
"Pojd, Lexy," zašeptala, "teď půjdeš se mnou."
Když odešly, Kate vytáhla kapesník a vysmrkala se. "Ne že bych Briana chtěla omlouvat," spustila, "ale má spoustu starostí a je hrozně unavený. To jsme všichni, jenže on jednal s policií a k tomu ke všemu se staral i o provoz restaurace. Je jen vyčerpaný."
"A taky má pravdu." Sam upíjel a uvažoval, zda se alkoholu podaří spláchnout trpkou příchuť studu, která mu ulpěla na jazyku. "Od té doby, co od nás Belle odešla, jsem pro ně nebyl žádným otcem. Nechal jsem všechno na tobě."
220

"Same."
Podíval se po ní. "Snad se mi nechystáš říct, že to není pravda?"
Povzdechla si, a protože měla pocit, že ji její unavené nohy už neunesou, svezla se na stoličku u baru. "Ne, nemá cenu si lhát."
Sam ze sebe vypravil něco jako uchechtnutí. "Tys byla vždycky upřímná až hrůza. Je to obdivuhodná vlastnost, ale jde člověku na nervy."
"Myslela jsem, že si toho moc nevšímáš. Už léta se ti snažím nějak uhlazeně povědět totéž, co ze sebe právě vysypal Brian." Zpytavě naklonila hlavu, a ačkoli měla zarudlé oči, zadívala se mu zpříma do obličeje. "Nikdy to s tebou nepohlo."
"Několikrát ano." Položil sklenku a přejel si rukama přes obličej. Snad to bylo tím, že byl unavený a skleslý a až příliš dobře si uvědomoval, co všechno nechal odeznít do ztracena, ale slova, která pro sebe považoval za zapovězená, byla náhle venku. "Já jsem nechtel, aby mě potřebovali. Nechtel jsem, aby mě vůbec někdo potřeboval. A už vůbec jsem nesměl dopustit, abych já potřeboval je."
U toho mělo zůstat. Bylo to víc, než kdy dokázal přiznat někomu jinému než sám sobě, ale Kate ho pozorovala tak trpělivé a s takovým tichým soucitem, že z něj vyhrkl i zbytek.
"Pravda se má tak, Kate, že mi Belle zlomila srdce. Když jsem se z toho dostal, bylas tady ty a mně se zdálo, že všechno docela klape."
"Kdybych tady nezůstala.
"Neměli by nikoho. Ty to s nimi umíš, Kate. Ani nevím, jestli jsem si to uvědomoval, dokud mi ten kluk před chvilkou nedal co proto. Taková věc si žádá kuráž."
Kate zavřela oči. "Mužům já nikdy nebudu rozumět, ani kdybych žila ještě sto let. Ty jsi na něj hrdý za to, že na tebe křičel a vynadal ti?"
"Já si ho proto vážím. Zdá se mi, že jsem ho nerespektoval tak, jak si dospělý muž zaslouží."
221

"No sláva," zamumlala Kate, popadla Brianův nedotčený bourbon, napila se a vzápětí se zakuckala.
Sam se usmál. Vypadá moc hezky, pomyslel si, když tam tak sedí, buší se pěstí do prsou, v obličeji je celá rudá a oči má dokořán. "Tys na tvrdý alkohol nikdy moc nebyla."
Kate zalapala po dechu a sykla, protože ji vzduch pálil v hrdle jako plameny pekelné. "Dnes večer udělám výjimku. Sotva pletu nohama."
Vzal jí sklenici z ruky. "Ještě ti bude špatně." Sáhl dolů do ledničky a našel již otevřenou láhev burgundského, které měla ráda.
Když jí naléval, upřeně na něj zírala. "Netušila jsem, že víš, co mi chutná."
"Člověk nemůže dvacet let žít se ženou a nepochytit některé její zvyky." Když uslyšel, jak to vyznělo, malinko se začervenal a dodal: "Totiž žít v jednom domě."
"Hm. No, a co tedy uděláš s Brianem?"
"Co udělám?"
"Same." Honem se netrpělivě napila, aby spláchla palčivou chuť bourbonu. "Přece tu šanci nezahodíš."
To je celá ona, napadlo hojen. Už zase do něj rýpe, když on si nepřeje nic víc než mít chvíli klid. "Je naštvaný a já jsem ho nechal, ať řekne, co má na srdci. Tím to taky končí."
"Nekončí." Kate se opřela o bar, naklonila se dopředu a popadla ho za paži dříve, než stačil uhnout. "Brian právě rozrazil dveře, Same, a ty bys ted měl být natolik otcem, měl bys být natolik mužem, abys do nich vešel."

"On mě nepotřebuje."
"No, tak to je ta nejpříšernější pitomost, jakou jsem kdy slyšela." Samým rozhořčením ani nepostřehla, že se za jeho odkašláním skrývá utajovaný smích. "Všichni jste tvrdohlaví jako mezci. Každičký můj šedivý vlas je důsledkem hathawayovské paličatosti."
Přelétl pohledem přes její upravený sytě mahagonový sestřih. "Vždyť ty žádné šedivé vlasy nemáš."
222

"Taky za to platím jako mourovatá," odsekla a hněvivě si odfrkla. "Teď mě poslouchej, Same, a pro jednou dávej pozor, co ti říkám. Je mi jedno, kolik těm třem dětem je, oni tě pořád potřebují. A už dávno byl nejvyšší čas, abys jim poskytl to, cos jim i sobě před tolika lety odepřel. Soucit, pozornost, lásku. Pokud situace nažrala díky tomu, že nám Ginny provedla takový příšerný kousek, pak jsem jí za to málem vděčná a rozhodně nebudu stát opodál a dívat se, jak se všichni čtyři zase navzájem odcizujete."
Odstrčila se, zvedla se ze stoličky a popadla sklenku. "Ted se pokusím uklidnit Lexy, což mi potrvá nejmíň do půlnoci, takže budeš mít dost času vyhledat syna a dát to s ním do pořádku."
"Kate." Když se ve dveřích zastavila a těma svýma jiskrnýma očima se po něm podívala, byl tak nervózní, že se musel natáhnout pro láhev Jima Beama a pak ji znovu odstrčit. "Když jánevím jak začít."
"Hlupáčku," řekla tak něžně, až mu podruhé stoupla krev do tváří. "Vždyť už jsi začal."
! Brian přesně věděl, kam má namířeno, a nenalhával si, že se jen vydal na dlouhou procházku, aby se zchladli. Byl by mohl projít ostrov křížem krážem a krev by v něm stejně vřela. Měl na sebe vztek, že vybuchl a řekl, co neměl, a trápilo ho, že rozplakal Kate i Lexy.
Když si člověk nechává všechno pro sebe, život je hned snazší, pomyslel si. Stačí jednoduše s tím žít a jít si po svém.
Ale cožpak přesně totéž nedělá už dlouhá léta i jeho otec?
Nahrbil se proti dešti, celý mrzutý, že se vydal ven, nevzal si bundu a nyní je promočený na kost. Vlekl se rozbahněným pískem mezi přesypy a poslouchal dunění příboje. V oknech domků svítilo světlo a sloužilo mu ve tmě jako kompas.
Když vystoupil po schodech ke Kirby, zaslechl úryvek vážné hudby a vzápětí ji uviděl skrze zacákanou skleněnou výplň. Měla na sobě měkké vytahané tepláky a byla bosá.
223

Zrovna se pro něco sehnula do ledničky, vlasy jí přepadly přes obličej a jednou drobnou nožkou s vyzývavě růžovými nehty si podupávala do rytmu.
Pocítil nenadálý příval touhy a s ním i velké zadostiučinění. Dveře otevřel bez klepání.
Prudce se napřímila a slyšitelně se zajíkla. "To jsi ty, Briane? Neslyšela jsem tě." Zaskočil ji, a tak se rukou opřela o dvířka ledničky. "Už se něco ví o Ginny?"
"Ne."
f.
"Aha, já myslela." Nervozita jí tepala v prstech, když si jimi projela vlasy, od kořínků až ke konečkům. Oči měl temné a přímočaré a doutnalo v nich cosi nesporně nebezpečného, až jí srdce jako šipka vystřelilo do krku. "Jsi celý zmáčený."
"Prší," odpověděl a vydal se k ní.
"Já, no." Věděla, že je to absurdní, a přece se jí roztřásla kolena. "Právě jsem si chtěla dát sklenku vína. Co kdybys nám oběma nalil a já ti přinesu ručník."
"Já žádný ručník nepotřebuju."
"Dobrá." To už z něj cítila déšť i žár. "Naliju víno."
"Později." Natáhl ruku, přibouchl dveře ledničky a pak ji na ně vlastním tělem přimáčkl a přitiskl jí rty na ústa ve žhavém nenasytném polibku.
Hrdlo sejí zadrhlo, že nevydala ani hlásku, a jeho ruce jí sklouzly jako dva hadi pod košili a majetnicky uchopily její ňadra. Jeho zuby ji kousaly do jazyka a vystřelovaly jí po těle droboučké jehličky bolesti i strachu. Pak sjel rukama níž, popadl ji a nadzvedl, až se ocitla několik centimetrů nad podlahou a mokrá napjatá riflovina ještě vystupňovala nesnesitelnou žádostivost mezi jejími stehny.
Když jí přitiskl rty na hrdlo, podařilo se jí rozechvěle vydechnout. "Konec formalit." Hladově se mu vrhla na ucho. Ta náhlá chuť živoucí pleti v ní vzbudila neodolatelnou touhu zajít dál. "Ložnice je přes chodbu."

"Já žádnou postel nepotřebuju." Divoce výbušně se usmál, zvedl jí hlavu a podíval se na ni. "Bude po mém, nezapomínej. A já odvádím nejlepší práci v kuchyni."
Ani nestačila mrknout a nohama opět narazila o podlahu. Zvedl jí paže nad hlavu, jednou rukou ji popadl za zápěstí a přitlačil ještě těsněji ke dveřím. "Dívej se na mě," dožadoval se a pak vjel volnou rukou pod gumu jejích kalhotek a pohroužil do ní prst.
Jedinkrát přidušeně vykřikla, rozkoš se střetla s šokem a surově zaútočila na její tělo, až na něj začala dorážet boky a v jakési primitivní reakci se přizpůsobila jeho bezohlednému rytmu. Zrak její úžil, dech se krátil a vzápětí se rozplynula v třaskavém výbuchu.
Už byla vlhká. Zjistil, zeje kluzká a připravená, a to samo ho nelidsky vzrušovalo. Když ale její oči osleply a ona mu přetekla do dlaní, pocítil, jak ho po těle buší bouřlivé pěsti vášně. Přetáhl jí košili přes hlavu, hlasitě přerývaně dýchal a přitiskl jí rty k ňadrům.
Byla malá a pevná a chutnala po broskvích. Přál si ji celou pohltit, nasytit se jí, až bude mít dost anebo padne k zemi. Souhlasný přerývaný šepot se mísil s hrozbami, jimž ani jeden nerozuměli. Vjela mu rukama do vlasů, tahala za jeho mokrou košili a její vždy tak obratné prsty samým spěchem šmátraly naprázdno. Už se nedokázala ovládat, a i to ho vzrušovalo.
"Ještě," zašeptal a stáhl jí kalhotky přes boky. "Chci víc." Když jeho ústa sjela dolů, popadla ho za ramena a vzlykla.
"To nemůžeš, já nemůžu. Panebože. Co mi to děláš?"
"Beru si tě."
Pak pocítila, jak ji jeho rty, zuby i jazyk neoblomně přivádějí k šílenství. Zaklonila hlavu, opřela ji o dveře předoucí ledničky a zaplavila ji vlna horka, vsálají a pokryla jí kůži potem. Síla toho vyvrcholení byla jako odpojený vagón, který se řítí tunelem, kde ji celou bezmocnou držel v pasti.
Pak jí tělo ochablo, a když ji zvedl, hlava její svezla zpět. Nic už ji nemohlo překvapit, ani když ji položil na kuchyň
225

ský stůl jako hlavní chod, který si obratně připravil podle vlastní chuti. Svlékl si košili a nespouštěl z ní oči. Jednou nohou se opřel o okraj stolu a sundal si jednu tenisku, pak druhou a obě odhodil. Rozepnul si rifle a stáhl zip.
Oči už se jí vyjasňovaly. Fajn, pomyslel si. Chtěl se dívat, jak znovu oslepnou. Zatímco si svlékal rifle, přejížděl po ní zrakem. Zarůžovělá vlhká pleť, jemné křivky, zcuchané vlasy na tmavém dřevě. Byla nádherná úchvatná. Až si bude jistý, že dokáže souvisle promluvit, povíjí to. Nyní se ale vztyčil nad ní, a když pocítil, jak se pod ním chvěje, usmál se.
"Řekni: Vezmi si mě, Briane."
Musela se soustředit, aby nabrala do plic dost vzduchu, ale vzápětí jej zase vypustila a zasténala, když jí jeho palce přejely přes bradavky.
"Řekni to."
Mimoděk se proti němu vzepjala. "Vezmi si mě, Briane. Proboha, dělej."
Jediným rychlým prudkým pohybem se do ní pohroužil, držel je oba na samém pokraji šílenství a sledoval, jak se ty rusalčí oči pokrývají skelným povlakem.
"Ted si vezmi ty mě, Kirby."
"Ano." Zvedla ruku k jeho tváři, obepjala ho nohama a vyžívala se v té rychlé temné jízdě.
Když se na ni zhroutil, sotva popadal dech a poprvé po mnoha dnech měl uvolněné tělo i mysl. Stále ještě cítil, jak se pod ním zachvívá v dohře poctivého tvrdého sexu.
Zaboři jí tvář do vlasů a vychutnával jejich vůni. "To bylo jen pro povzbuzení chuti."
"Proboha."
Zazubil se, nadzvedl se a s požitkem zaznamenal, že se na něj usmívá. "Chutnala jsi po broskvích."
"Než jsi mě přišel znásilnit, zrovna jsem se vykoupala."
"Pokud jde o mě, dobře sis to načasovala."

Natáhla ruku a odhrnula mu vlasy z obličeje bezmyšlenkovitým pohybem, který je oba upoutal. "Podle toho, jak se to vyvinulo, tak asi ano. Když jsi sem vešel, zdál ses mi hrozně nebezpečný a vzrušující."
"Taky jsem si nebezpečný připadal. Měli jsme v Zátiší rodinnou scénu."

"To je mi líto."
"Tebe se to netýká. Ted bych si dal to víno." Zavrtěl se, sklouzl ze stolu a přešel k ledničce.
Kirby si dopřála to potěšení a se zaujetím ho sledovala. Jako lékařka mu mohla dát výbornou za to, jak se udržuje ve formě, a jako jeho milenka mu za to dlouhé pevné tělo byla vděčná. "Vinné sklenky jsou ve druhé skříňce nalevo," řekla. "Vezmu si župan."
"Neobtěžuj se," odpověděl, když seskočila ze stolu.
"Přece nebudu postávat po kuchyni celá nahá."
"Ale budeš." Velkoryse nalil dvě sklenky a pak se pohledem vrátil k ní a přejížděl po ní očima. "Však tady nebudeš stát zase tak dlouho."
Pobaveně povytáhla obočí. "Ne?" "Ne." Otočil se, podal jí sklenici a pak si s ní přiťukl. "Řekl bych, že tamhle na té lince bys mohla být asi tak správně vysoko."
Byla vděčná, že jí ještě zbývá víno. "Na kuchyňské lince?"
"Přesně tak. A pak přijde na řadu podlaha."
Kirby se podívala na naleštěné bílé linoleum, na které byla její babička tak hrdá, když šije před třemi roky pořídila. "Podlaha."
"Pokud trváš na tradici, snad se do té postele nakonec taky dostaneme, tak za dvě hodiny, možná za tři." Pohlédl na hodiny zabudované ve sporáku. "Spousta času. Snídaně se podává až od osmi."
Nevěděla, zda se smát nebo polknout. "Ty máš nějakou důvěru ve vlastní výdrž, co?"
"Docela ano. Co ty?"

226
227

PATNÁCT
Ta výzva ji tak vzrušila, že se musela usmát. "Budu s tebou držet krok, Briane. A co víc, postarám se, abychom to přežili." Její oči se na něj smály přes okraj sklenky. "Jsem přece lékařka."
"Tak dobře," prohlásil a odložil sklenici. Když ji popadl kolem pasu, vypískla a vzápětí vyjekla, protože ji posadil na umakart. "Hele, to studí."
"Tohle taky." Brian namočil prst do vína a nechal krůpěj ukápnout na její bradavku. Pak se sklonil a jemně ji slíznul. "Tak se zkrátka budeme muset zahřát."

am si říkal, že když člověk musí sebrat veškerou odvahu, jen aby si promluvil s vlastním synem, je to špatné znamení. A ještě horší je, když se k tomu konečně odhodlá a pak toho kluka nemůže najít.
Kuchyň byla prázdná, po bublajícím kávovaru a kynoucím těstu nikde ani památky. Sam tam chvíli postál a jako vždycky, když vešel do domény, kterou tvrdošíjně přisuzoval jen ženám, připadal si příliš velký a nemotorný.
Věděl, že Brian má ve zvyku vyjít si ráno na procházku, ale také dobře věděl, že pokaždé nejdříve zapne kávovar a zadělá na vdolky nebo nájemné pečivo. Touto dobou každopádně už vždycky býval zpátky. Ještě půl hodiny, možná čtyřicet minut, a do jídelny začnou proudit hosté a budou se dožadovat snídaně.
Sam sice doma příliš času netrávil a hosty se zabýval co nejméně, ale to ještě neznamenalo, že nevěděl, jak to chodí.
Mačkal v rukou čepici a těžko se smiřoval s myšlenkou, že mu v nitru začínají doutnat obavy. Kdysi dávno se už jednou ráno probudil a zjistil, že jeden člen rodiny je pryč. Tehdy se to také udalo bez příprav, bez varování. Jen tam nebublala žádná káva a ve veliké modré míse nekynulo pod tlustou bílou utěrkou žádné těsto na vdolky.

229
228

že by k tomu toho kluka dohnal? A bude snad v příštích letech uvažovat, zda to není jeho vina, že další člověk odešel ze Zátiší, aby před ním utekl?
Na chvíli zavřel oči a počkal, až se mu tu ošklivou představu podaří zahnat. Ať se propadne, jestli se kvůli tomu půjde věšet. Brian je dospělý muž a zrovna tak i Annabelle byla dospělá žena. Rozhodují se sami za sebe. Narazil si čepici a

namířil si to ke dveřím.
Když uslyšel, jak se po zahradní pěšině někdo blíží a píská si, pocítil úlevu i úzkost zároveň:
Brian uviděl, jak otec prošel dveřmi na krytou verandu, přestal si pískat a zastavil se, protože se mu nelíbilo, že jeho bezstarostná nálada tak prudce sklouzla do ponuré polohy. Neměl rád, když ho někdo obral o těch několik posledních okamžiků samoty.
Krátce kývl na pozdrav a přešel kolem otce do kuchyně. Sam zůstal chvíli stát na místě a uvažoval, co dál. Nebylo zase tak těžké uhodnout, že nějaký jiný muž strávil na rozpáleném pomačkaném prostěradle divokou noc se ženou. Když uviděl ten uvolněný spokojený výraz v synově tváři, připadal si jako hlupák a navíc mu záviděl, a tak si pomyslel, oč by to pro něj bylo snazší, kdyby prostě šel dál a nechal věci tak, jak jsou.
Pak ale něco zamručel, opět si čepici stáhl a vrátil se dovnitř.
"Potřebuju s tebou mluvit."
Brian se po něm ohlédl. Už si uvázal řeznickou zástěru a právě sypal kávová zrna do mlýnku. "Mám napilno."
Sam jako by vrostl do podlahy. "Stejně s tebou potřebuju mluvit."
"V tom případě mi to budeš muset říct při práci." Brian zapnul mlýnek a naplnil kuchyni hlukem a vůní. "Jsem dnes ráno trochu pozadu."
"Hm." Sam žmoulal v rukou čepici a řekl si, že počká, až mlýnek domele, a nebude se jej snažit překřičet. Díval se, jak Brian odměřuje kávu a vodu a jak zapíná velký překapá

vač. "Dost mě, no, překvapilo, že tady ještě nejsi a nepracuješ."
Brian vytáhl velkou mísu a začal snášet základní suroviny na vdolky. "O tom, kdy přijdu, rozhoduju jen já sám."
"Ano, to jistě." Sam to tak nemyslel a prosil Boha o radu jak pohovořit s mužem, který na sobě má zástěru a odměřuje mouku a sádlo. "Chtěl jsem si promluvit o včerejšku, tedy o včerejším večeru."
Brian odléval mléko a upřeně sledoval množství. "Už jsem řekl všechno, co jsem měl na srdci, a nechápu, proč bychom to měli znovu omílat."
"Takže ty si myslíš, že si můžeš povědět svoje, ale já na to právo nemám?"
Brian popadl dřevěnou lžíci, ze zvyku pochoval mísu v náručí a začal třít. Zasněná vzpomínka na celonoční milování se zakalila na ocel. "Myslím, žes na to měl celý život, a zrovna mám moc práce."
"Jsi tvrdý chlap, Briane."
"Taky jsem se měl od koho učit."
Byla to obratná a dobře cílená střela a Sam to uznal a přijal. Už ho ale unavovalo hrát si na prosebníka, a tak odhodil čepici. "Teď si poslechneš, co jsem ti přišel říct, a pak s tím skoncujeme."
"Tak tedy do toho." Brian vyklopil těsto na pomoučený vál, zabořil do něj ruce a začal zuřivě hníst. "Ať to máme za sebou."
"Měl jsi pravdu." Sam cítil, jak se mu sevřelo hrdlo, a polkl. "Všechno, cos řekl, bylo správné a ve všem jsi měl pravdu."
Brian s rukama po zápěstí zabořenýma do těsta otočil hlavu a vytřeštil na něj oči. "Cože?"
"Vážím si tě za to, žes v sobě našel tolik odvahy."
"Cože?"
"Máš snad v uších mouku?" opáčil Sam netrpělivě. "Povídám, žes měl pravdu a žes udělal dobře, když jsi to řekl. Jak dlouho to tomu zpropadenému vynálezu trvá, než

vyrobí jeden zatracený hrnek kávy?" zahuhlal a vyčítavě se zahleděl na kávovar.
Brian začal znovu pomaloučku hníst, ale nespouštěl ze Sama oči. "Jestli potřebuješ šálek kávy, už si můžeš nalít."
"Jo, potřebuju." Sam otevřel dveře linky a zakabonil se na sklenky a pohárky.
"Šálky ani hrnky tam už osm let nejsou," řekl Brían mírně. "Dva oddíly doleva, hned nad stolem pro přípravu kávy."
"Stůl na přípravu kávy," zamumlal Sam. "Nóbl názvy pro nóbl pití a člověk zatím chce jen hrnek černého kafe."
"Máme vyhlášené cappuccino a taky latté."
Co je cappuccino, to Sam věděl docela přesně, nebo alespoň skoro přesně, ale latté mu bylo záhadou. Něco zamručel, pak opatrně vytáhl skleněnou karafu z

přístroje a nalil si. Usrkl, hned se mu udělalo lépe, a tak usrkl ještě jednou. "Ta je dobrá."
"Celé tajemství spočívá v zrnkách."
"Myslím, že hodně záleží na tom, jestli jsou čerstvě mletá."
"Na tom záleží ze všeho nejvíc." Brian uložil těsto do mísy, přikryl je, přešel k dřezu a umyl si ruce. "Ted si snad poprvé po dlouhé době skutečně promluvíme."
"Nezachoval jsem se k tobě správně." Sam zíral dolů do husté černé tekutiny v hrnku. "Promiň."
Brian si přestal utírat ruce a užasle se na něj zahleděl. "Cože?"
"Ať se propadnu, jestli se budu pořád dokola opakovat." Sam křečovitě zvedl hlavu a v očích se mu zračilo zklamání. "Nabízím ti omluvu a ty bys měl být natolik dospělý, abys ji přijal."
Než se celá situace opět stačila zvrhnout v hádku, Brian zvedl ruku. "Zaskočil jsi mě. Vyrazil jsi mi dech," poopravil se a vydal se do ledničky pro uzeniny a vejce k snídani. "Snad bych ji mohl přijmout, kdybych věděl, za co ses mi vlastně omluvil."

"Za to, že jsem si na tebe neudělal čas, když ti bylo dvanáct a zmlátili tě. Když ti bylo patnáct a zvracel jsi po prvním pivu. Když jsi měl sedmnáct a byl jsi tak hloupý, žes nevěděl jak se pomilovat s holkou, aniž by ses hned stal otcem."
Brian notně roztřesenýma rukama sáhl po elektrické pánvi. "Kate mé vzala s sebou do Savannah a koupila mi kondomy."
"To snad ne." Kdyby ho ten kluk přetáhl tyčkou salámu po hlavě, nebylo by ho to překvapilo víc. "Kate ti koupila prezervativy?"
"Koupila." Brian zahříval pánev a zjistil, že se nad tou vzpomínkou usmívá. "Nejdřív do mě hučela horem dolem a udělala mi kázání o zodpovědnosti, zdrženlivosti a sebeovládání. Pak mi koupila balík prezervativů a řekla, že pokud to nedokážu zvládnout, udělám nejlépe, když se budu chránit."
"Panebože." Sam se opřel o stůl a zazubil se. "Vůbec si to nedovedu představit." Pak se napřímil a odkašlal si. "Měl jsem si o tom s tebou popovídat sám."
"Ano, tos měl." Brian naaranžoval párky na pánev jako by to byla ta nejdůležitější věc na světě. "Proč jsi to neudělal?"
"Nebyla tady tvoje matka, aby mi řekla, že bych si s tím chlapcem měl promluvit, protože mu něco vrtá v hlavě. Nebo že Lexy má nové večerní střevíčky a chce se s nimi předvést. Já takové věci viděl, ale zvykl jsem si, že mě pokaždé postrčila. A pak, když už jsem ji neměl, nechal jsem to všechno plavat." Odložil šálek a zavrtal ruce do kapes. "Nejsem zvyklý se obhajovat. Nelíbí se mi to."
Brian vytáhl další mísu a rozklepl první vejce na palačinkové těsto. "Jak myslíš."
"Já jsem ji miloval." Ta slova Sama pálila v hrdle, až byl Brianovi vděčný, že se dál soustředí na práci. "Nemluví se mi o tom snadno. Možná jsem jí to neříkal dost jasně ten pocit se dostavoval daleko snáze než slova. Potřeboval jsem

ji. Vážný Sam, tak si mě pojmenovala a nikdy mě tak dlouho nenechala. Moc ráda se pohybovala ve společnosti nových lidí a hovořila s nimi o všem možném. Milovala tenhle dům, tenhle ostrov. A chvíli milovala i mě."
Brian měl pocit, že tak dlouhou řeč od Sama Hathawaye jakživ neslyšel. Nechtel přerušit její tok, a tak přelil rozpuštěné máslo do mísy a mlčel.
"Také jsme měli problémy. Nebudu předstírat, že ne, ale vždycky jsme je překonali. Tu noc, kdy ses narodil. Panebože, já se bál. Měl jsem plné kalhoty, ale Belle ne. Pro ni to znamenalo veliké dobrodružství. A když bylo po všem a ona tě hýčkala v náručí a kojila, opřela se o polštáře, usmála se a řekla: "Podívej, jaké jsme si udělali krásné miminko, Same. Budeme si jich muset pořídit ještě spoustu." Takovou ženu musí muž milovat," zašeptal Sam. "To pak ani nemá na vybranou."
"Nevěděl jsem, žes ji miloval."
"Ale ano." Sam opět popadl hrnek. Po všech těch slovech mu vyschlo v krku. "Když jsem se ocitl sám, trvalo mi spoustu let, než jsem ji milovat přestal. Možná jsem ji od sebe skutečně odehnal, jenže já nevím čím. To, že to nevím, mě dlouhá léta krutě deptalo."
"To je mi líto." Brian zahlédl, jak se otci mihl v očích náznak překvapení. "Nevěděl jsem, že ti na tom záleží. Nevěděl jsem, že ti vůbec na něčem záleží."
"Záleží. Ale po nějaké době se člověk naučí žít s tím, co má."

"A tys měl ostrov."
"Na ten jsem se mohl spolehnout, o ten jsem se mohl starat. Díky němu jsem nezešílel." Sam se zhluboka nadechl. "Ale pořádný chlap by si udělal čas, a když syn zvrací z nadmíry Budweiseru, vzal by jeho hlavu do dlaní."
"Z Lowenbrau."
"Proboha, z dovozu? Není divu, že ti nerozumím."
Sam si povzdechl a dlouze se zadíval na muže, který vyrostl z jeho syna. Na muže, který si v práci oblékal zástěru
234

a pekl koláče. Na muže, opravil se Sam, s chladnýma neuhýbavýma očima a rameny dost silnými a širokými na to, aby unesla víc než jen vlastní břímě.
"Oba jsme si řekli své. Nevím sice, jestli to k něčemu bude, ale jsem rád, že jsme to udělali." Sam natáhl ruku a doufal, že přišel na to správné gesto.
A do toho překvapivého výjevu, kdy si její otec s bratrem podávali před sporákem ruce, vešla Jo. Oba se na ni podívali a oběma přelétl přes tvář stejný náznak rozpaků. Ona ale byla příliš unavená a podrážděná, aby se jím zabývala.
"Lexy není dobře. Ranní směnu převezmu já."
Brian popadl vidličku a začal chvatně postrkoval párek po pánvi, aby se nepřipálil. "Ty budeš obsluhovat v jídelně?"
"Zrovna jsem to oznámila." Strhla z věšáku krátkou zástěrku a uvázala šiji.
"Kdypak jsi naposledy obsluhovala?" zeptal se Brian.
"Když vám posledně chyběl personál a já tady zrovna byla."
"Jako servírkajsi nemožná."
"No, kamaráde, nikoho jiného nemáte. Lexy úděsně bolí hlava a Kate jede udělat pořádek do kempu. Tak se s tím smiř."
Sam sebral čepici a namířil si to ke dveřím. Vypořádat se se synem byla jedna věc a už to bylo dost těžké. Vůbec neměl v úmyslu pokračovat ve stejný den ještě i s dcerou. "Mám práci," zamumlal, a když k němu Jo vyslala vražedný pohled, divže nezamrkal.
"Vida, to já taky, jenže já abych obsluhovala hosty, protože vy dva jste se rozhodli pustit do křížku a my s Kate jsme musely skoro celou noc poslouchat, jak Lexy brečí a vyvádí. Jak vidím, teď si vy dva jako správní chlapi potřesete rukama a hned je zase všechno v pořádku a jak má být. Kde je sakra ten objednávkový blok?"
"V horní zásuvce pod pokladnou." Brian koutkem oka zahlédl, jak otec vyklouzl ze dveří. To je typické, pomyslel si
235

zasmušile a nechal párky okapat. "Ten počítač je nový," řekl Jo. "Už jsi někdy pracovala s elektronickou pokladnou?"
"A proč bych měla? Nejsem ani prodavačka, ani žádná servírka. Sakra, vždyť já jsem fotografka."
Brian se poškrábal v zátylku. "Běž nahoru, nacpi do Lexy aspirin a přived1 ji sem."
"Jestli o ni stojíš, tak si tam zajdi sám. Já už mám Lexy i s tou její dramaticky vznešenou pózou až po krk. Přímo se v ní vyžívala." Jo práskla blokem o stůl a odpochodovala ke konvici s kávou. "Středem pozornosti, jako vždy."
"Byla rozrušená."
"Dost možná, ale jen do té doby, než se jí ta role začala zamlouvat. Já za nic nemůžu a přitom zůstala viset na krku mně. Než se nám ji s Kate podařilo uklidnit a odvést z mého pokoje, byly už dvě hodiny pryč a ted si zrovna ona stěžuje, že ji bolí hlava." Jo si usilovně třela střed čela. "Je tady někde nějaký aspirin?"
Brian vytáhl z linky lahvičku a postavil ji na stůl. "Odnes tu konvici dovnitř a obejdi poprvé stoly. Jako specialita se dnes podávají borůvkové palačinky. Jestli se musíš mračit, tak se mrač tady. V jídelně se budeš usmívat. Řekni hostům, jak se jmenuješ, a tvař se, že dokážeš být příjemná. To jim snad pomalou obsluhu vynahradí."
"Nakašli si," zavrčela Jo, ale popadla konvici i blok a prolétla dveřmi ven.
A bylo ještě hůř.
Brian krájel grapefruit a skřípal zuby nad dvěma hotovými porcemi, které už dobrých pět minut odpočívaly pod ohřívadlem. Ještě dvě minuty, pomyslel si, a můžu je vyhodit a začít znovu.
Kde sakra ta Jo vězí?
Dnes ráno jste v jednom kole." Zadními dveřmi se přihnal Nathan. "Vypadalo, že máte pěkně plno."
"Neděle ráno." Brian obrátil další palačinku a měl pocit, že už je snad

miliontá. "Lidi si v neděli rádi dají pořádnou snídani."

"To já taky," přitakal Nathan a zářivě se usmál na gril. "Borůvkové palačinky, to zní skvěle."
"Zařaď se do fronty. Co tam proboha dělá, staví snad pyramidy? Vyznáš se v počítačích?"
"Jsem hrdým majitelem tří kusů. Proč?"
"Od této chvíle obsluhuješ pokladnu," prohlásil Brian a šťouchl Nathana palcem do žeber. "Běž tamhle a omrkni si to. Nemůžu věčně odbíhat od práce a opravovat to pokaždé, když zvorá nějaký účet."
"To chceš, abych obsluhoval pokladnu?"
"Chceš dostat najíst?"
"Tak proč bych neobsloužil pokladnu?" usoudil Nathan a šel šiji prohlédnout. Vtom se dovnitř přihnala Jo, v obličeji celá rudá a uštvaná a s rukama plnýma talířů. "Ona to musela vědět. Musela vědět, jaké to dnes bude. Jestli to přežiju, tak ji zabiju. Co tady sakra děláš?" vyštěkla na Nathana.
"Brian mě zřejmě zařadil na výplatní listinu." Nathan sledoval, jak naskládala talíře do dřezu a popadla hotová jídla, která na ni již čekala. "Jo Ellen, dnes ti to opravdu sluší."
"Trhni si," zamumlala a rozrazila ramenem dveře.
"Myslím, že úplně stejně milá je i k hostům."
"Neber mi iluze," opáčil Nathan. "Líbí se mi představa, že si ty kopance schovává jen pro mě."
"Chceš ji snad znovu shodit do řeky?"
"Uklouzla. A pokud jde o nás dva s Jo. mám v úmyslu něco jiného."
Brian si přejel rukou přes obličej. "O tom nechci nic slyšet. A už vůbec si něco takového nechci představovat."
"Jen jsem si tak říkal, že bys měl vědět, co hodlám podniknout." Aby mu to názorně předvedl, využil toho, že Jo opět vrazila do dveří, a zachytil ji v náručí. Přitáhl si ji k sobě a políbil na zamračená překvapená ústa.
"Zblázni! ses?" Vrazila mu loket do žaludku, osvobodila se a pak mu strčila do ruky účtenky, hotovost i kreditní karty. "Na, vyřiď to." Přeběhla přes místnost, popadla konvici

236
237

čerstvé kávy a načmárané objednávky pohodila na stůl. "Dvě speciality, míchaná vejce, jednou slaninu a celozrnný toast. Jednu objednávku si nepamatuju, aleje to tam napsáno a taky nám dochází pečivo a smetana. A jestli ten mrňavý netvor u třetího stolu ještě jednou rozlije džus, tak ho i s jeho přiblblými rodiči uškrtím."
Když opět odpochodovala, Nathan se zazubil. "Bri, myslím, že by to mohla být láska."
"To spíš šílenství. Ruce pryč od mé sestry a namarkuj ty objednávky, nebo nedostaneš nic L jídlu."
ti O půl jedenácté se Jo odpotácela do svého pokoje a padla tváří na postel. Všechno ji bolelo. Záda, nohy, hlava i ramena. Nikdo, pomyslela si, nikdo, kdo to nezkusil, nemůže vědět, jak je to těžké dělat servírku. Už slezla nejednu horu, přebrodila nejednu řeku, nejednou se na poušti koupala ve vlastním potu a kvůli tomu pravému záběru by to udělala znovu.
Ale jestli ještě někdy bude muset obsloužit jediný stůl, raději si s úsměvem podřeže žíly.
Jen velice nerada si musela přiznat, že Lexy nejen není žádný lenivý ulejvák, ale dokonce to v jejím podání vypadá jako hračka.
Jenomže nebýt Lexy, nebyla by Jo ráno přišla o to nádherné uslzené světlo, jaké je k mani jen po dešti. Nebyly by ji řezaly oči po tříhodinovém spánku a nohy by nevolaly o pomoc.
Když ucítila, jak se matrace prohnula pod něčí vahou, zaťala zuby. "Vypadni, Lexy, než seberu dost síly a zabiju tě."
"Nerozčiluj se. Lexy tady není.
Jo otočila hlavu a přimhouřenýma očima si změřila Nathana. "Co ty tady děláš?"
"To se mě ptáš pořád dokola." Natáhl ruku a zastrčil jí vlasy za ucho, aby jí dobře viděl do obličeje. "Zrovna jsem tě přišel zkontrolovat. Perné ráno, co?"
238

Jo jen hekla a zavřela oči. "Jdi pryč."

"Deset vteřin ti budu masírovat nohy a ještě budeš prosit, abych zůstal."
"Masírovat nohy?"
Ucukla, ale on sevřel v prstech její kotník, přidržel si jej a stáhl jí střevíc.
"Deset, devět, osm."
Když jí bříškem ruky důkladně přejel vzhůru po klenbě chodidla, rozlila sejí po těle čirá blaženost, až hlasitě vzdychla.
"Vidíš, říkal jsem ti to. Jen se uvolni. Spokojené nohy jsou klíčem k dobytí vesmíru."
"Galileo?"
"Caři Sagan," odpověděl s úsměvem. "Dala sis tam dole něco k snědku?"
"Jestli jen zahlédnu další palačinku, budu zvracet."
"Myslel jsem si to. Přinesl jsem ti něco jiného."
Otevřela jedno oko. "Cože?"
"Hm. Máš velice přitažlivé nohy. Dlouhé štíhlé, s elegantně klenutým nártem. Už to nebude dlouho trvat a začnu je oťukávat a pak se propracuju nahoru. Ale ty ses asi chtěla zeptat, co jsem ti přinesl k snědku." Přitiskl jí prsty k bříšku pod palcem a postupně přecházel dolů k patě. "Jahody se smetanou, Brianův zázračný vdolek s domácím džemem a trochu slaniny kvůli proteinům."
"Proč to?"
"Protože musíš jíst." Opět se po ní podíval. "Nebo snad chceš vědět, proč se ti chystám oťukávat nohy?"
"Zapomeň na to."
"Dobrá. Co kdyby ses otočila, sedla si a najedla se? Pak bych se do toho mohl dát pořádně."
Už už se chystala sáhnout po automatické odpovědi a povědět mu, že nemá hlad, ale vzpomněla si, že jí Kirby přikázala jíst. A představa jahod navíc měla jistý půvab. Posadila se, a když se Nathan usadil s překříženýma nohama na zemi a vzal do klína její nohu, snažila se zahnat trapný pocit. Vzala misku s jahodami a jednu si vybrala.
239

Chvíli ho tiše pozorovala. Toho rána se neobtěžoval oholit a také jeho vlasy potřebovaly přistřihnout, ale ten maličko zanedbaný styl mu slušel stejně jako zlatavý odstín, který z jeho hustých hnědých vlasů vyloudilo ostrovní slunce.
"Nemusíš se tak obtěžovat," podotkla. "Tak si říkám, že bych se s tebou vyspala."
"No, to mi spadl kámen ze srdce."
Ukousla si jahody a pocítila tak sladkou a nečekaně povzbudivou chuť, až se usmála. "Dnes ráno nejspíš nejsem zrovna ve své kůži."
"Vážně?" Uchopil jí prsty na noze a jemně jimi pohyboval dopředu a dozadu. "Ani jsem si nevšiml."
"Čímž mi svým vykutáleným severským způsobem chceš naznačit, že takhle protivnájsem vždycky."
"Vždycky ne. A asi bych spíš zvolil slovo utrápená."
"To je hathawayovské dědictví." Jahody v ní vyvolaly chuť k jídlu, a tak si vzala plátek slaniny a zakousla se do něj. "Včera večer jsme měli rodinnou scénu, takže Lexy strčila hlavu pod deku a zůstala v posteli a já obsluhovala."
"To si takové věci pokaždé odskáčeš ty?"
Překvapeně zavrtěla hlavou. "Ne, nemyslím, že si toho moc odskáču. Bývám tady málokdy."
"A když tady jsi, obsluhuješ v jídelně, převlékáš postele a drhneš záchody."
"Jak jsi se o tom dozvěděl?"
V hlase jí zazněl ostrý tón a zmátl ho. "Vždyť jsi mi o tom sama řekla. Povědělas mi o tom přímo tady v hotelu."
"Aha, tehdy." Připadala si jako hlupák, a tak se natáhla pro vdolek a rozlomila jej na půlky.
"Co ještě?"
"Nic." Pokrčila rameny. "Jen si ze mě před několika dny nějací uličníci vystřelili. Zavřeli mě v kempu na pánských sprchách. Trochu mě to vylekalo."
"To není žádná legrace."
"Ne, tehdy mi to taky nijak zábavné nepřipadalo."
"Chytila jsi je?"

"Kdepak. Když přišel otec a dostal mě ven, byli už dávno pryč. Nešlo o nic zvláštního, bylo to jen mrzuté."
"Takže na seznam toho, co si odskáčeš, můžeme připsat ještě úklid v pánských sprchách. A navíc dáváš dohromady obrazovou publikaci a ještě si najdeš čas a pracuješ na nových snímcích. Co takhle nějaká zábava?"

"Pro mě je zábavou fotografování." Když jen povytáhl obočí, vybrala si další jahodu. "Zašla jsem si k tomu táboráku."
"A zůstala tam skoro do půlnoci. Ty ženská jedna zhýralá."
Mezi obočím sejí prohloubila vráska. "Já na večírky moc nejsem."
"Tak na co jsi kromě fotografování? Na knížky, filmy, obrazy, hudbu? Tomuhle se říká umění vzájemně se poznat," dodal, když neodpovídala. "Ohromně se to hodí, zvlášť když jeden uvažuje, že by se s tím druhým vyspal." Naklonil se dopředu a pobavilo ho, když ucukla. "Nepodělíš se se mnou o pár jahod?"
Jo vnutila svému tepu klidné tempo, a protože jí stále ještě masíroval nohy, přinesla mu jahodu až ke rtům.
Zachytil v zubech špičky jejích prstů a s jahodou vtáhl do úst i je. "Tohle je podprahová stimulace smyslového vnímání, ale častěji se tomu říká, že člověk toho druhého balí."
"Myslím, že to chápu."
"Fajn. Co filmy?"
Pokusila se zauvažovat, zda někdy poznala jiného muže, který by ji tak snadno a tak často přiváděl z míry. Odpověď byla jasná a zněla ne. "Nejvíc se mi líbí staré černobílé filmy, zvláště film noir. Tomu říkám filmové umění ta hra světla a stínuje neuvěřitelná."
"Maltézský sokol?"
"Nejlepší z nejlepších."
"Podívejme," podotkl a poplácal ji po noze. "Našli jsme společnou řeč. Co současné věci?"

241
240

"V tomhle ohledu dávám přednost ryzí akci. Umělecké filmy mě chytí jen málokdy. Než bych poslouchala, jak si pár lidí vylévá srdce v nějakém cizím jazyce, raději se podívám, jak Schwarzenegger zkosí padesát zloduchů najednou."
"To se mi opravdu ulevilo. Kdybych se musel smířit s uměleckými filmy, asi bychom se nikdy nedostali k tomu pořídit si pět dětí a lovecké psy."
Neodolala a zasmála se oním tlumeným zastřeným smíchem, který ho tak nepochopitelně vzrušoval. "Jestli mě něco podobného čeká, tak si to s těmi titulky ještě rozmyslím."
"Tvoje oblíbené město, kdekoli."
"Florencie," vyhrkla, než si to stačila promyslet. "Záplava zářícího světla a barev."
"Ty budovy. Tak starobylé a vznešené. Palác Pitti, Palazzo Vecchio."
"Mám nádherný snímek Pitti, chvilku před západem slunce."
"Moc rád bych jej viděl."
"Nepřivezla jsem si ho s sebou," namítla roztržitě a vybavila si tu chvíli, šikmé sluneční paprsky, náhlý závan větru a hluk, když se do vzduchu jeden po druhém vzneslo hejno holubů. "Mám to doma v Charlotte."
"Můžu počkat." Než stačila zareagovat, stiskl jí nohu. "Takže, až budeš po snídani, co kdybys mě vzala na opravdovou okružní jízdu po ostrově?"
"Je neděle."
"Správně, i ke mně už se něco takového doneslo."
"Ale ne, tím myslím, že začíná nový turnus. Chaty se většinou předávají v neděli. Do tří hodin se musí uklidit a zásobit vším potřebným pro nové hosty."
"Už zase povinnosti. Co sakra dělali, když tě tady neměli?"
"Týden předtím, než jsem přijela, přišla Kate o dvě dívky, které měly chaty na starosti. Našly si práci na pevnině.
242

A jelikož jsem tady já a taky Lexy, ještě se neobtěžovala sehnat si za ně náhradu."
"Kolik ti toho přidělili?"
"Šest chat."
Zamyslel se, pak přikývl a vstal. "No, tak to abychom se do toho pustili."
"Pustili?"
"Jasně. S vysavačem i mopem zacházet umím. A takhle skončíš dřív, takže budeme mít čas najít si to nejopuštěnější místečko na pláži a chvíli se muchlovat."
Zavrtěla se a nohama svýma neuvěřitelně spokojenýma nohama, to si musela přiznat vklouzla do střevíčků. "Možná několik takových míst znám, tedy pokud ti to s vysavačem jde stejně dobře jako s reflexní terapií."
"Jo Ellen." Položil jí ruce na boky pohybem, který ji ohromil svou důvěrností.

"Já ti musím něco říct."
Je pořád ještě ženatý. Pátrá po něm federální policie. Oproti normálnímu milování upřednostňuje bič a řetězy. Užasle si sama nad sebou maličko povzdechla vždyť ani netušila, že má takovou fantazii. "Oč jde?"
"Taky přemýšlím, že bych se s tebou vyspal."
Spokojeně si odfrkla a opřela se. "Nathane, od té doby, co ses vrátil na Touhu, mi tohle leželo na srdci jako balvan."
S Byl tak rád, že je zpátky, že je jí opět nablízku. Stačilo, aby ji pozoroval, a hned se začal těšit na to, co ho čeká. Až přijde ta správná doba.
Říkal si, že by to mohl prodloužit. Vždyť všechno pečlivě naplánoval a peníze, to nebyl žádný problém. Měl tolik času, kolik chtěl. Oč víc by ho to uspokojilo, kdyby ukolébal její pozornost a sledoval, jak se pomaloučku uvolňuje. A on ji pak z toho klidu zase vytrhne, stačí, když důrazně přitáhne řetěz, který je bez jejího vědomí spojuje.
Začne mít strach. Bude zmatená. Díky tomu klidu, který jí poskytne, než změní scénář, bude ještě zranitelnější.

ŠESTNÁCT
Ano, vždyť může počkat. Bude si užívat slunce a příboje a zanedlouho bude znát každičký okamžik jejího všedního dne. Stejně jako si její zvyky osvojil v Charlotte.
Nechají, ať si jde po svých a třeba se i drobátko zamiluje, vždyť jaký je v tom úžasný protimluv.
A po celou tu dobu nebude Jo mít ani ponětí, že je jí nablízku a drží v rukou její osud, aby s jeho pomocí pochopil i svůj úděl. A aby ji připravil o život.

echápu, proč si nemůžeš vzít den volno, jen jeden den, a být chvilku se mnou."
Giff odložil nastřelovací pistoli, usedl
H na bobek a prohlížel si Lexy a její zaka
boněnou tvář. Tohle je jistě jeden z mnoha zlomyslných vrtochů přírody, pomyslel si, že mu jako muži ten trucovitý výraz připadá tak zatraceně přitažlivý. "Zlato, říkal jsem ti přece, že tento týden budu v jednom kole. A je teprve úte
rý."
"Jaký je v tom rozdíl?" namítla a rozhodila paže. "Tady je jeden den jako druhý."
"No, tak já ti tedy povím, jaký je v tom pro mě rozdíl." Giff přejel rukou po palubovce, kterou právě dodělal. "Slíbil jsem slečně Kate, že s tím přístavkem budu v sobotu hotový a ještě vsadím sítě proti hmyzu."
"No tak to doděláš v neděli."
"Slíbil jsem, že to bude v sobotu." Tím bylo podle Giffa řečeno vše, ale protože to byla Lexy, sebral veškerou trpělivost a klidně pokračoval: "Ta chatka je na příští týden zadaná. A jelikož Kate teď Colina potřebuje na plný úvazek v kempu a Jed musí ještě týden chodit do školy, než začnou prázdniny, nezbývá, než abych se o to postaral sám."
Co jí záleželo na nějaké zatracené verandě? Vždyť podlaha už byla téměř hotová. Jak dlouho to může trvat, než polo

ží jednu pitomou střechu a vsadí sítě? "Jen jeden den, Giffe." Posadila se na bobek vedle něj, všechen svůj půvab přetavila do hlasu a políbila ho na tvář. "Jen na pár hodin. Můžeme si zajet na pevninu tvým člunem. Zajít si v Savannah na prima oběd."
"Lex, já prostě nemám čas. Ale jestli mě to necháš dodělat, můžeme jet v sobotu. Něco si přehodím a jestli chceš, odjedeme na celý víkend."
"Já nechci jet v sobotu." Její hlas už nepředl a zazněl v něm ostřejší tvrdohlavý tón. "Chci jet teď hned."
Giff měl pětiletou sestřenku, úplně stejně neodbytnou, když mělo být po jejím a hned, ale zdálo se mu, že Lexy by takové přirovnání zrovna neuvítala. "Ted odjet nemůžu," vysvětloval trpělivě. "Jestli nemáš stání a chceš pryč, tak si vezmi můj člun a zajed si na nákupy."
"Sama?"
"Tak si s sebou vezmi sestru nebo nějakou kamarádku."
"Nenapadá mě nikdo, s kým bych chtěla strávit den míň než s Jo. A žádné

kamarádky nemám. Ginny je pryč."
Ani se nepotřeboval dívat, jak jí vhrkly slzy do očí, aby si uvědomil, že právě to je ten skutečný problém a nejvydatnější zdroj nového záchvatu nespokojenosti, ale nemohl s tím nic dělat. Od té doby, co Ginny zmizela, nemohl nic dělat ani s ránou ve vlastním srdci.
"Jestli chceš, abych jel, budeš muset počkat do soboty. Postarám se, abych o víkendu nic neměl. Můžeme si zamluvit pokoj v hotelu a vezmu tě na nóbl večeři."
"Ty nic nechápeš!" Udeřila ho pěstí do ramene a vyskočila na nohy. "Dnes není sobota a jestli odtud nevypadnu, zblázním se. Proč si na mě nechceš udělat čas? Proč si nevezmeš volno?"
"Snažím se, jak můžu." To už dokonce i Giffovi začínala docházet trpělivost, a tak sebral pistoli a nastřelil svorník.
"Nedokážeš ani na chvíli nechat práce a pět minut se mi věnovat. Jen si mě tu a tam zamícháš mezi různé povinnosti.

Zrovna teď je pro tebe důležitější nějaká pitomá veranda, než abys byl se mnou."
"Pokud jde o tu verandu, dal jsem své slovo." Giff se zvedl, potěžkal další prkno a položil je na kozu, aby je mohl změřit. "Já slovo držím, Lexy. Jestli o víkendu ještě pořád budeš chtít do Savannah, vezmu tě tam. Víc dělat nemůžu."
"To nestačí," namítla a vysunula bradu. "A docela jistě si bez potíží najdu někoho jiného, kdo mě dnes vezme s sebou, a rád."
Přejel tužkou po prkně, udělal si značku a pak se na Lexy podíval chladnýma přimhouřenýma očima. Pochopil hrozbu i velice reálnou možnost, že ji splní. "Ne to neuděláš," řekl klidně a rozvážně. "Záleží jen na tobě."
Bylo to jako by ji udeřil. Čekala, že začne zuřit, že ho popadne záchvat žárlivosti a zejí přesně vysvětlí, co se stane, jestli se třeba jen podívá na jiného muže. Pak si mohli dopřát to zadostiučinění a s křikem se poprat a ona by ho byla nechala, ať ji odvleče do prázdného domku a smíří se s ní při milování. A nakonec by ho přemluvila, aby ji vzal do Savannah.
Jenže scéna, kterou si už v hlavě nařežírovala, se náhle rozplynula. Bylo jí do pláče, a tak pohodila hlavou a otočila se. "Príma, jen do toho postav si tu svou verandu a já udělám, co musím."
Když kráčela dolů po prozatímních schůdcích, Giff nepromluvil. Musel počkat, až se mu znovu vyjasní zlostí zaslepené oči, a teprve pak popadl elektrickou pilu. Rozčilení může člověka přijít draho, to už věděl a nechtel, aby ho to stálo prst. Jestli Lexy hrozbu splní, bude je všechny potřebovat.
Bude potřebovat všech pět prstů, sevře je v pěst a tu vrazí nějakému chlápkovi do tváře.
Lexy uslyšela vrčet pilu a zaskřípala zuby. Je to jen sobecký mizera, nic víc. Rozhodně o ni nestojí. Rychle přešla po písku, v očích ji pálilo a dech se jí úžil. Nikdo o ni nestojí. Ani Ginny.

246
247

Tak se jí sevřel žaludek, že se musela na okamžik zastavit. Ginny odešla. Jednoduše utekla. Každý, koho si Lexy dovolila mít ráda, ji nechal, tak či onak. Nikdy nebyla pro nikoho tak důležitá, aby s ní zůstal.
Nejprve si byla jistá, že se Ginny přihodilo něco strašného. Že ji někdo unesl nebo že odvrávorala podnapilá do jezírka a sežral ji aligátor.
To byl samozřejmě nesmysl. Trvalo jí to celé dny, ale nakonec se smířila s myšlenkou, zeji už zase někdo opustil. Nikdy s ní nikdo nezůstal, bez ohledu na to, jak moc toho člověka potřebovala.
Ale tentokrát. Vzpurně se ohlédla přes rameno k chatce, u níž pracoval Giff. Tentokrát to bude ona, kdo odejde první.
Vydala se k linii stromů, slunce ji pálilo do zad a písek řezal v sandálech. V tu chvíli nenáviděla ostrov i všechno na něm, nenáviděla divoce, vztekle a vášnivě. Hosty, kteří tam přijížděli a čekali, že je bude obsluhovat a uklízet po nich. Vlastní rodinu, která ji měla za nezodpovědného snílka. Nenáviděla pláž i s jejím oslepujícím bílým sluncem a ustavičným pleskáním vln a také les a jeho temné stíny i ticho, které rve uši.
A nejvíce ze všeho nenáviděla Giffa, protože už si říkala, že se do něj zamiluje.
Z toho teď nic nebude. Tu radost mu neudělá. Namísto toho, uvažovala a přešla ze slunce do stínu, si políčí na někoho jiného a postará se, aby to Giffa ranilo.
Když zahlédla chatu Malá touha a postavu usazenou za sítí na verandě, zvolna se usmála. Nechápala, proč ji to nenapadlo dřív, proč na něj nepomyslela už dávno.

Nathan Delaney. Byl dokonalý. Úspěšný kultivovaný a vzdělaný. Kolik toho asi viděl a kolik toho dokázal. A byl na něj senzační pohled tak senzační, že to zaznamenala dokonce i Jo.
Vsadila by se, že Nathan Delaney ví, jak se chovat k ženě.
Otevřela malý červený váček, který nosila přivázaný k opasku, vsunula si do úst třešňový bonbón pro osvěžení

dechu, vytáhla pudřenku a pečlivě si přepudrovala nos i čelo. Tváře měla zarudlé, takže růž nepotřebovala, ale zato si mladistvou svůdnou červení metodicky nalíčila rty. Stříkla na sebe trochu parfému, načechrala si vlasy a zauvažovala, jak přesně tu scénu sehraje.
Přiloudala se blíž k chatce a pak se s přátelským úsměvem podívala vzhůru. "Ale, ahoj Nathane."
Nathan si vynesl počítač ven na verandu a postavil jej na piknikový stůl, aby si při práci užil vánku. Návrh, s nímž se potýkal, byl už téměř hotový. Když ho vyrušila, roztržitě vzhlédl a v tu chvíli si uvědomil, že už má zase ztuhlý krk.
"Ahoj, Lexy," odpověděl a poškrábal se na bolavém místě.
"Neříkej mi, že takové nádherné ráno pracuješ."
"Už se jen piplám s dodělávkami."
"Jéje, vždyť tohle je takový ten maličký počítač. Jak proboha dokážeš na tomhle nakreslit celé budovy?"
"Horko těžko."
Zasmála, se, zpytavě naklonila hlavu na stranu a přejela si prstem po hrdle.
"Ale teď jsem tě vyrušila a ty si nejspíš přeješ, abych už vypadla."
"Ale vůbec ne. Alespoň mám důvod udělat si pauzu."
"Vážně? Byl bys moc naštvaný, kdybych se pozvala nahoru a omrkla to? Nerozčiluje tě, když si lidi prohlížejí věci, na kterých ještě pracuješ?"
"Moje práce, to je teprve začátek, takže mě to ani rozčilovat nemůže. Jen pojď dál."
Sotva se otočila a vydala vzhůru po schodech, podíval se na hodinky. Skutečně potřeboval ještě několik hodin, aby plány vypiloval, protože v jednu měl schůzku. Čekala ho vyjížďka k severnímu výběžku ostrova a piknik. A taky dost času na to, aby se seznámil s Jo Ellen Hathawayovou.
Přesto se na Lexy usmál, vždyť jinak to ani nešlo. Byla hezká jako obrázek a svěží vůní předčila vánek, který k němu na verandu zalétal. Na sobě měla krátkou bílou suk

ni a vypadalo to, že ty dlouhatánské nohy končí snad až někde u uší.
"Nechceš něco chlazeného?"
"Hm, jen si loknu od tebe, ano?" Vzala ze stolu velkou sklenici s odizolovaným držátkem a pomalu upíjela. "Mražená káva. Bezva." Mraženou kávu nemohla ani cítit a nedokázala pochopit, proč lidé takový naprosto uspokojivý teplý nápoj vůbec dávají chladit.
Přejela si jazykem přes horní ret a družně se usadila vedle Nathana, ale ne příliš blízko. Tak průhledné triky by žena používat neměla. Pohlédla na monitor a složitý detailní půdorys ji tak překvapil, že málem zapomněla na účel své návštěvy.
"To je fantazie. Jak proboha dokážeš tohle všechno vytvořit na počítači? Myslela jsem, že architekti používají tužky, logaritmická pravítka a kalkulačky."
"Dnes už tolik ne. Kreslení na počítači nám usnadňuje život," dodal na vysvětlenou. "Člověk může třeba odstranit stěny, změnit sklon střechy, rozšířit dveře a prodloužit místnost a nakonec si to rozmyslet a všechno zase vrátit zpátky tak, jak to bylo předtím. A bez gumování."
"To je prostě úžasné. Tohle bude něčí dům?"
"Nakonec ano. Letní sídlo na západním pobřeží v Mexiku."
"Takže vila." Okamžitě si představila ohnivé rytmy, exotické květiny a služebnictvo v bílém. "Brian už v Mexiku byl. Já ještě nebyla nikde." Po očku se po něm podívala. "Tys procestoval celý svět, vid?"
"Celý svět to ne, ale viděl jsem toho dost." V hlavě se mu nejasně rozezněl poplašný zvon, ale nechtel si připadat jako pošetilý sobec, a tak si jej nevšímal. "Západní pobřeží má nádherné útesy a úžasnou vyhlídku. Tenhle dům bude shlížet na Pacifik."
"Já jsem Pacifický oceán ještě nikdy neviděla."
"Klidně může být i rozbouřený. Semhle," pokračoval Nathan a poklepal na monitor,

"dáme solárium. Klenuté
250

skleněné stěny a strop i s automatikou. Kdyby chtěli pořádat večírek nebo tak něco, a když to počasí dovolí, můžou jej otevřít. Bazén bude zasahovat až sem. Nedáme mu žádný pravidelný tvar a západní okraj vybudujeme z kamene osázeného místními rostlinami. Tady poteče malý vodopád, takže to bude vypadat jako jezírko."
"Bazén přímo v domě." Lexy si dlouze toužebně povzdechla. "Nádhera. To jsou jistě milionáři."
"A jací."
Sebrala veškerý zasněný obdiv, soustředila jej do svého pohledu a dlouze se mu zadívala do očí. "Takže ty musíš být nejlepší ze všech. Důležitý. Úspěšný, když navrhuješ mexické vily pro milionáře." Položila mu ruku na stehno. "Vůbec si nedovedu představit, jaké to je umět postavit něco tak nádherného."
"Hm." Další poplašný zvon se rozezvučel hlasitěji a už se nedal přeslechnout. Nathan se považoval za celkem inteligentního muže. Inteligentní muž pozná, když se ho žena pokouší sbalit. "Na takových projektech pracuje spousta lidí. Inženýři, zahradní architekti, dodavatelé."
Ten je ale roztomilý, pomyslela si Lexy a přisunula se o kousek blíž. "Ale bez tebe by neměli na Čem pracovat. Vždyť ty to všechno uvádíš do chodu, Nathane."
Inteligentní muž se často rozhodne pro ústup, řekl si, zavrtěl se a podařilo se mu odsednout si, až mezi nimi vznikla téměř dvoucentimetrová mezera. "Jestli ty plány nedokončím, tak ne." Vyslal k ní pohotový úsměv a jen doufal, že se do něj nepromítla všechna nervozita, kterou cítil. "A jsem s nimi trochu pozadu, takže."
"Vypadají nádherně." Její ruka se mu pomaloučku sunula výš po stehně.
Inteligentní neinteligentní, i on byl jen člověk a jeho tělo zareagovalo, jak příroda kázala.
"Poslyš, Lexy."
"Když ty jsi na mě udělal takový dojem," řekla a svůdně se k němu naklonila. "Strašně ráda bych si toho prohlédla víc." Její dech se mu chvěl na rtech. "O hodně víc." Usoudi
251

la, že je buďto příliš velký kavalír, nebo tupec, aby podnikl další krok, a tak mu přitiskla rty na ústa a ovinula mu paže kolem krku.
Chvíli se na nic nezmohl. Bylo to vášnivé lahodné sousto a jemu se většina krve odhrnula z hlavy, takže sotva dokázal rozumně uvažovat. Přesto se mu ji podařilo uchopit za zápěstí, uvolnit jí paže a vymanit se z jejího sevření.
"Víš." Musel si odkašlat. "Víš, Lexy, ty jsi ohromně přitažlivá žena. Lichotí mi to."
"Prima," zajásala a srdce sejí rozbušilo maličko rychleji. Pak si představila Giffův obličej rozlícený samou žárlivostí a puls se jí ještě o trošku zrychlil. "Tak co kdybychom si na chvíli zašli dovnitř?"
"Když ona je tady jedna taková záležitost." Nathan jí odtáhl paže a dál pevně svíral její ruce v dlaních. "Můj obličej se mi totiž vážně líbí tak, jak je. Už jsem si na něj zvykl. Málokdy se při holení pořežu."
"Mně se taky líbí. Je báječný."
"To mě těší. A nerad bych, aby měl Giff pocit, že mi ho musí předělat."
"Co je mi do Giffa?" namítla a nedbale pohodila hlavou. "Nejsem jeho majetek."
Nenadálý ostřejší tón a trucovité rozhořčení v jejích očích ho pobavily a prozradily mu, že za tím čerstvým pokusem o svádění docela jistě vězí milenecká hádka. "Vjeli jste si do vlasů, viď?"
"Já si nechci povídat o Giffovi. Co kdybys mě ještě jednou políbil, Nathane? Sám víš, že to chceš."
Jistá část jeho já, jakási primitivní část, která zrovna vyvřela příliš blízko povrchu, opravdu chtěla. "Dobře, tak se tedy o Giffovi bavit nebudeme. Začneme se bavit o Jo."
"Nejsem ani její majetek."
"To ne. Ona." Nebyl si tak docela jistý jak to vyjádřit. "Mě zajímá," uzavřel.
"Řekla bych, že tě zajímám já." Aby to dokázala, vytrhla
se mu a bleskurychle mu sjela k rozkroku. . i

Tak tak že nezalapal po dechu a pevněji uchopil za ruku. "Nech toho." Do hlasu se mu vloudil kantorský tón, na který by mohla být pyšná každá matka. "Ty stojíš za víc než tohle, Lexy. Vážně za víc."
"Proč bys měl chtít víc Jo než mě? Vždyť je studená a panovačná a."
"Tak dost." Prudce, drsně stiskl její ruce uvězněné ve svých dlaních. "Nechci,

abys o ní takhle mluvila. Mně na ní záleží. A tobě taky."
"Co ty víš, na čem mi záleží? To neví nikdo."
Hlas sejí zlomil a on k ní znenadání pocítil soucit. Jemně jí zvedl ruce, a když je políbil, Lexy samým překvapením zamrkala. "Možná je to proto, že ses ještě sama nerozhodla." Doufal, že už nehrozí žádné nebezpečí, jednu ruku jí pustil a odhrnul jí vlasy z čela. "Líbíš se mi, Lexy. Opravdu. A to je další důvod, proč tvé nesmírně lákavé nabídky nechci využít."
Přepadl ji pocit hanby a vehnal jí krev do tváří. "Udělala jsem ze sebe pitomce."
"Ne, to já jsem ze sebe málem udělal hlupáka." Konečně se uklidnil, opřel se a natáhl se pro svou již zteplalou kávu, aby si svlažil hrdlo. "Nejspíš by sis to stejně rozmyslela. A jak bych potom vypadal?"
Popotáhla nosem. "Třeba bych si to nerozmyslela. Sex je jednoduchý. Teprve to ostatní s tím pak zamíchá."
"Povídej mi o tom." Nabídl jí kávu, ale ona vyloudila úsměv a zavrtěla hlavou. "Mraženou kávu nesnáším. Pila jsem ji jen proto, abych tě sbalila."
"To jsou věci. Nechceš mi prozradit, co jste si s Giffem udělali?"
"Na tom nesejde." Měla tak mizerný pocit, že vstala, začala přecházet sem a tam a doufala, že jej setřese. "Jemu na mně nezáleží, vůbec mu nezáleží na tom, co dělám a s kým jsem. Dnes si pro mě nedokázal vyšetřit ani hodinku svého drahocenného času."

252
253

"Zlatíčko, vždyť on je do tebe blázen."
Pohotově se zasmála. "Zbláznit se do někoho je taky jednoduché."
"Pokaždé ne. Když se člověk snaží, aby to klapalo, tak ne."
Našpulila rty a podívala se po něm. "Ty máš Jo vážně rád?"
"Už to tak bude."
"Té nepřipadá jednoduché nic."
"Taky jsem si všiml."
"Spíte spolu?"
"Lexy."
"Ještě ne," usoudila a maličko se usmála. "A jsi z toho jako na jehlách."
Přistoupila k němu a posadila se na okraj stolu. "Nechceš, abych ti dala pár tipů?"
"Myslím, že by nebylo vhodné, abychom spolu probírali. .." Odmlčel se a pak tu důstojnou pózu jednoduše vzdal. "Jakých tipů?"
"Ráda má všechno pod kontrolou, ráda všechno řídí, chápeš? Ona tak žije i pracuje. A vždycky si udržuje takový maličký odstup, něco jako manévrovací prostor mezi sebou a tím druhým."
Zjistil, že se už zase usmívá a že se mu Alexa Hathawayová líbí čím dál víc. "V životě by ji nenapadlo, zeji tak dobře znáš."
"Lidé mě většinou podceňují," odpověděla Lexy a pokrčila rameny. "A já je při tom obvykle nechávám, ale myslím, že tys mi dnes prokázal dobrý skutek, a tak ti jej chci oplatit. Nenech ji moc manévrovat. Až přijde ta správná doba, měl bys s ní zatočit, Nathane. Myslím, že s Jo Ellen ještě nikdy nikdo nezatočil, a právě to ona potřebuje."
Dlouze a velice ženský si ho změřila a samolibě se usmála. "Myslím, že tohle zvládneš na jedničku. A taky bych řekla, že jsi dost chytrý na to, abys jí nevyprávěl, co se tady stalo."
"Ani nápad."
Přidrzlý úsměv sejí vytratil z tváře. "Měl bys přijít na to, co s ní je, Nathane."

"Co s ní je?"
"Něco ji žere a ať už je to cokoli, přijela sem, aby tomu utekla, ale ono se jí to nepovedlo. Asi tak první týden, co tady byla, plakala ze spaní a někdy skoro celou noc prochodila po pokoji. Čas od času má v očích takový výraz, jako by se bála, jenže Jo se nikdy nebojí."
"Mluvila jsi s ní?"
"Já?" Lexy se znovu zasmála. "Se mnou by se Jo o ničem důležitém nebavila. Já jsem jen hloupá mrňavá sestřička."
"Ty vůbec nejsi hloupá, Lexy. A pokud jde o mě, já tě nepodceňuji."
V pohnutí se nad ním sklonila a políbila ho. "Takže teď jsou z nás snad přátelé."

"To bych moc rád. Giff má veliké štěstí."
"Jen pokud se rozhodnu dát mu ještě šanci," upřesnila, pohodila hlavou a zvedla se. "Jestli se přede mnou bude chvíli plazit a hodně dlouho prosit, tak mu ji možná skutečně dám."
"Jako přítel bych uvítal, kdyby ses o tomhle před Giffem taky nezmiňovala. Nedělalo by mu vůbec dobře, kdyby mě musel zmlátit."
"No, nebudu uvádět žádná jména." Odloudala se ke dveřím a podívala se po něm. "Ale myslím si, že ty se o sebe postarat umíš, Nathane. Já si vážně myslím, že by ses o sebe bez problémů postaral. Tak nashle."
Když zůstal Nathan zase sám, chvíli si mnul oči, pak srdce a žaludek. Zvládnout tuhle ženskou bude opravdu dřina. Nezbývalo než popřát Giffovi hodně štěstí.
Jo právě skládala věci do piknikového koše, když do kuchyně vešla Lexy. Brašna s pečlivě zabaleným fotoaparátem už čekala na stole a o ni se opíral stativ.
"Jedeš na piknik?" zeptala se Lexy jakoby mimochodem.
"Chtěla bych pořídit pár záběrů na severním výběžku a říkala jsem si, že bych tomu věnovala odpoledne."
"Sama?"

254
255

"Ne." Jo zasunula do koše víno, které si vybrala. "S Nathanem."
"S Nathanem?" Lexy se vy švihla na stůl, usadila se a vzala si z kameninové mísy s ovocem lesklé zelené jablko. "To je ale náhodička." Usmála se a vyleštila jablko o blůzku přesně mezi ňadry.
"Vážně?"
"Zrovna od něho jdu."
"Ale?" Ačkoli Jo ztuhla páteř, podařilo sejí udržet nenucený tón.
"Hmhm." Lexy ráda balancovala na ostří nože a zatímco na to ožehavé území naváděla i sestru, zakousla se do jablka. "Šla jsem kolem jeho chaty a on tam zrovna byl, seděl na verandě a pil mraženou kávu. Pozval mě dál."
"Ty přece nemáš mraženou kávu ráda."
Lexy potutelně zasunula jazyk za tvář. "Chutě se mění. Ukázal mi nějaké půdorysy, na kterých teď pracuje. Taková vila v Mexiku."
"To by mě nenapadlo, že tě zajímají půdorysy."
"No, mě zajímá spousta věcí." Když se znovu zakousla do křupavého jablka, v očích jí hráli všichni čerti. "Zvlášť přitažliví muži. A tohle je prvotřídní kousek."
"Tvůj názor by mu nepochybně zalichotil," poznamenala Jo suše a zaklapla víko košíku. "Myslela jsem, že jdeš k Giffovi."
"U něj jsem byla taky."
"Tos měla dost napilno." Jo potěžkala košík a přehodila si přes rameno brašnu s fotoaparátem. "Už abych šla nebo přijdu o světlo."
"Tak tedy upaluj a pěkně si ten piknik užij. A počkej, Jo! Pozdravuj ode mě Nathana, ano?"
Když za sestrou práskly dveře, Lexy se popadla za břicho a vybuchla smíchy. Další tip, Nathane, pomyslela si. Stačí trochu rozparádit démony žárlivosti a sklidíš odměnu.
256

Ani se o tom nezmíní. V žádném případě se přece nesníží k tomu, aby o tom třeba jen tak mimochodem začala mluvit. Jo posunula stativ a sklonila se, aby se podívala hledáčkem a našla správný úhel.
V těch místech doráželo moře na pevninu s větší silou a prudce bičovalo rozervané pobřeží pod převislým útesem. Racci kroužili a křičeli a jejich bílá křídla se míhala po obloze.
Teplota i vlhkost prudce stouply, až se vzduch chvěl. Jižní stěna starého kláštera doposud stála, překlad nad úzkým dveřním otvorem ještě držel a v něm se mísilo světlo a stín a bujely popínavé rostliny. Jo chtěla zachytit opuštěnou atmosféru, trsy vysoké trávy i kopečky písku naváté větrem a vzápětí opět rozmetané.
Nestála o žádný pohyb, a tak musela čekat a zvažovat kratičké okamžiky klidu mezi jednotlivými nárazy větru. Ten záběr bude mít hloubku, pomyslela si, a všechno bude přesně zaostřené se zřetelnou texturou kamene, popínavek i písku a se všemi rozmanitými odstíny šedi.
Máli toho dosáhnout, musí víc zaclonit a nastavit delší čas. Mírně sklonila objektiv směrem k horizontální linii, v hledáčku vybrala záběr a dala pozor, aby

se v něm neobjevily i rozvaliny zbývajících stěn. Chtěla, aby to vypadalo, že budova je celá, ale prázdná a opuštěná. Osamocená.
Pořídila záběry a pak stativ i s fotoaparátem přenesla k východnímu rohu. V těch místech byla struktura kamene naprosto zřetelná, i s dolíky a jizvami, které do něj vryl písek a čas. Tentokrát se Jo zaměřila na zřícené stěny a zachytila zpustošenou prázdnotu.
Když zaslechla tiché cvaknutí, napřímila se. Hned vedle ní stál Nathan a právě odkládal aparát. "Co to děláš?"
"Fotím si tě." Než ho nachytala, podařilo se mu to už třikrát. "Měla jsi takový roztomilý soustředěný výraz."
257

Jo se sevřel žaludek. Někdo ji fotí a ona o tom neví. Přesto se přinutila k úsměvu. "Ukaž, dej mi ten aparát. Vyfotím tě."
"Lepší by bylo, kdybys na svém foťáku nastavila samospoušť a vyfotila nás oba. Před rozvalinami."
"Tenhle typ širokoúhlého objektivu a tohle světlo na portréty není."
"No tak ten snímek nepůjde na tvou další výstavu. Vždyť to nemusí být dokonalé, Jo," řekl a odložil vlastní přístroj. "Jde jen o to, abychom to byli my dva."
"Kdybych měla clonu." Otočila se, přimhouřila oči proti slunci, něco zamumlala a změnila úhel záběru, aby se vyhnula stínům. Pak vypočítala světelnost, přizpůsobila jí čas a pokrčila rameny.
"Jo." Dalo mu práci nesmát se. "Ber to jako momentku."
"Tak to ne. Běž se postavit tamhle před tu puklinu v čelní stěně. Asi o metr dál."
Počkala, až přejde na místo, které mu určila, a v hledáčku sledovala, jak se na ni zubí. Pomyslela si, oč lépe by se jí pracovalo, kdyby to mohla trochu regulovat, kdyby měla potřebnou výbavu a mohla uzpůsobit světlo i stíny. To by pak dokázala zdůraznit jeho rozevláté vlasy a vystihnout všechny rozmanité odstíny světla a tmy.
Tohle osvětlení je příliš ostré, pomyslela si. Mělo by být měkčí a malinko romantické, aby dalo vyniknout těm nádherným očím a robustní stavbě jeho kostnaté tváře. Kdyby tak měla čím přisvítit ze stran a rozptýlit světlo, dokázala by vytvořit záběr, který by hovořil sám za sebe.
Bože, ten je ale přitažlivý. Jak tam tak stál proti ošlehanému kameni plnému drobných důlků, zdál se velice silný a plný života. Takový mužný a schopný. V tom svém obyčejném šedém tričku na široké hrudi a ve vybledlých obnošených riflích, které mu obepínaly úzké boky, vypadal ohromně sexy.
"Už chápu, proč portréty moc neděláš."
Zamrkala a narovnala se. "Pročpak?"

"Než si připravíš záběr, tak ti model upadne do komatu." Usmál se, natáhl ruku a kývl na ni prstem, aby přešla k němu. "Vždyť to nemusí být zrovna umění."
"Umění to musí být vždycky," opravila ho, ještě chvíli si hrála s fotoaparátem, pak nastavila samospoušť a šla se postavit vedle něj. "Deset vteřin. Co je?"
Zavrtěl se, přitáhl si ji před sebe a ovinul jí paže kolem pasu. "Mně se líbí tahle póza. Uvolni se a usmívej se."
Zařídila se podle jeho pokynů, a když cvakla závěrka, opřela se o něj. Ve chvíli, kdy se chtěla pohnout, zabořil jí tvář do vlasů.
"Když ona se mi ta póza líbí i teď." Otočil ji, přejížděl jí rukama po těle a nepřestal ani ve chvíli, kdy se sklonil a přitiskl jí rty na ústa. "A tahle ještě víc."
"Musím si složit věci."
"Dobrá," řekl a jednoduše jí sjel ústy ze rtů na hrdlo.
V jejím nitru se střetla nervozita s touhou. "Já. teď už je jiné osvětlení. Už to není ono." Cítila, že se jí začnou třást kolena, a tak se odtáhla. "Nevěděla jsem, že mi to zabere tolik času."
"To je v pořádku. Bavilo mě dívat se, jak pracuješ. Pomůžu ti to uložit."
"Ne, já sama. Jsem z toho nervózní, když si někdo hraje s mou výbavou."
"Tak já otevřu víno."
"Ano, to by bylo fajn." Vrátila se pro stativ a dlouze tiše vydechla. Už velice brzy si bude muset rozmyslet zda pokračovat nebo se dát na ústup.
Oddělila fotoaparát a pečlivě jej zabalila. "Lexy říkala, že u tebe dnes ráno byla."
"Cože?" Nezbývalo mu než doufat, že bouchnutí korku alespoň zčásti překrylo úlek v jeho hlase.
"Povídala, že šla kolem tvé chaty." Jo se proklínala, že s tím začala, a nespouštěla oči z práce.

Nathan si odkašlal a náhle nesmírně zatoužil po sklence vína. "Aha, no jo, stavila se. Na minutku. Proč?"

258
259

"Jen tak." Jo složila stati v. "Vykládala, žes jí ukázal nějaké nákresy, co na nich pracuješ."
Možná jsem Lexy přece jen podcenil, pomyslel si Nathan a štědře nalil víno do dvou sklenek. "Ta mexická zakázka. Právě jsem ji dolaďoval, když se u mě. stavila."
Jo si k němu přenesla výbavu a pečlivě ji naskládala ke vzdálenějšímu konci deky, kterou už Nathan rozprostřel po zemi. "Připadáš mi nějak nervózní, Nathane."
"Kdepak, mám jenom hlad." Podal jí víno a ještě než se posadil a zalovil v košíku, důkladně si lokl ze své sklenky. "Tak copak tu máme k snědku?"
Jo napnula svaly. "Došlo snad k něčemu?"
"Jestli k něčemu došlo?" Nathan vytáhl plastovou misku se studeným pečeným kuřetem. "Nechápu, na co se ptáš."
Když zaslechla ten přespříliš nevinný tón, přimhouřila oči. "Vážně?"
"Co si to vůbec myslíš?" Nechtel se obhajovat, a tak se rozhodl zaútočit. "Snad si nepředstavuješ, že bych. s tvou sestrou?" Dotčený tón hlasu ještě zvýraznilo zoufalství.
"Je to krásná žena." Jo práskla o deku miskou nakrájeného ovoce.
"To jistě je, což podle tebe nepochybně znamená, že jsem ji při první příležitosti přeříznul. Co si to o mně sakra myslíš?" To už ho popadla zlost, zčásti nepředstírána, a jak si uvědomil, dokonale opodstatněná. "Že ráno jedu po jedné sestřičce a odpoledne přesedlám na druhou? A než se setmí, tak si to nejspíš ještě rozdám s tvou sestřenkou Kate, abych zabodoval u celé rodiny?"
"Já jsem to tak nemyslela. Jen jsem chtěla vědět."
"Copak jsi chtěla vědět?"
"Já." Oči mu potemněly, žhnuly a sršely samou zlostí. Nejdříve ji překvapilo nervózní chvění, ale brzy je vystřídalo znechucení nad vlastním počínáním. "Nic. Promiň. Naletěla jsem." Jo se zlobila sama na sebe a vjela si rukama do vlasů. "Bylo mi jasné, že chce, abych jí naletěla. Věděla, že

sem spolu jedeme a že se víceméně stýkáme, a tak mě chtěla vytočit."
Povzdechla si a znovu se proklela do horoucích pekel za to, že nemlčela.
"Nechtela jsem s tím začínat," navázala, když Nathan neodpovídal. "Ani nevím, proč jsem to nakonec udělala. Prostě mi to vyklouzlo."
Nathan zpytavě naklonil hlavu na stranu. "Ty žárlíš?"
Když se mu z očí vytratila zlost, málem se jí už ulevilo, ale po jeho otázce zase celá ztuhla. "Ne, jenom jsem. Já nevím. Je mi to líto." Natáhla se pro jeho ruku, aby překlenula vzdálenost, která je dělila. "Opravdu."
"Tak na to zapomeneme." Když už držel její ruku v dlani, přinesl šiji ke rtům. "Jako by se nic nestalo."
Usmála se, opřela se o něj a lehce ho políbila na ústa, zatímco on zakoulel očima k nebi a přemýšlel, zda má Lexy poděkovat nebo ji uškrtit.

260
261

SEDMNÁCT
irby měřila Yancymu Brodiemu teplotu, zatímco jeho matka starostlivě přihlížela.
"V noci skoro vůbec nespal, paní doktorko. Dala jsem mu Tylenol, ale ráno měl už zase teplotu. Jerry musel před rozedněním vyjet na moře na garnáty a byl z toho celý pryč."
"Není mi dobře," zahekal Yancy rozmrzele a podíval se Kirby do očí. "Mamka povídala, že přej mi pomůžeš."
"Uvidíme, co se s tím dá dělat," odpověděla Kirby a pohladila čtyřletého chlapce po slámově žluté střapaté kštici. "Jestlipak jsi byl před dvěma týdny u Betsy Pendletonové na narozeninové oslavě, Yancy?"
"Byl tam dort a zmrzlina a blbli jsme s oslíkem."
"Hráli si," opravila ho matka.
"Tatínek říká blbli." Yancy se zazubil a opřel si hlavičku Kirby o paži. "Není

mi dobře."
"Já vím, miláčku. A víš ty co? Betsy dneska taky není dobře a Brandonovi a Peggy Lee taky ne. Propukla nám tady epidemie planých neštovic."
"Planých neštovic? Vždyť se vůbec neosypal."
"Ale brzy se osype." Kirby si všimla, že se mu začíná vyrážet flíček v podpaží. "Budeš se muset opravdu hrozně snažit, aby ses neškrabal, až tě to začne svědit, zlato. Dám

mamince takovou mastičku, aby tě s ní natírala. To pomůže. Annie, víte, jestli jste s Jerrym měli plané neštovice?"
"Měli, oba." Annie si dlouze povzdechla. "Vlastně jsem je chytla od Jerryho, když jsme byli malí."
"V tom případě je nejspíš znovu nedostanete. Yancymu teprve končí inkubační doba, takže byste ho neměli pouštět mezi ostatní děti, ani mezi dospělé, kteří neštovice neprodělali. Musíte do karantény, mladý pane," dodala Kirby a cvrnkla Yancyho do nosu. "Jakmile to propukne, pomohou vlažné koupele s trochou kukuřičného škrobu a taky vám oběma předepíšu mastičku a tabletky. Mám tady jen vzorky, takže budete muset poslat Jerryho na pevninu, aby je tam vyzvedl v lékárně. Tylenol na teplotu stačí," uzavřela Kirby a položila svou chladnou ruku Yancymu na tvářičku. "Za pár dní se u vás stavím a podívám se na něj."
Když si všimla, jak je Annie vystrašená, usmála se a pohladila ji po ruce. "Bude v pořádku, Annie. Všechny tři vás čekají dva těžké týdny, ale nepředpokládám žádné komplikace. Než půjdete domů, všechno si to ještě zopakujeme."
"Já jen. mohla bych si s vámi chvilku promluvit?"
"Jistě. Poslyš, Yancy." Kirby si stáhla z krku stetoskop a ozdobila jím Yancyho. "Chceš si poslechnout, jak ti buší srdíčko?" Opatrně položila chlapci sluchátka na uši a vedla mu ruku. Unavené oči se mu rázem zvětšily a rozzářily. "Jen si to chvíli poslechni a já si zatím promluvím s maminkou."
Kirby nechala dveře otevřené a odvedla Annie na chodbu. "Yancy je silný zdravý, naprosto normální čtyřletý chlapec," spustila. "Nemáte se čeho bát. Neštovice sice bývají nepříjemné, ale jen málokdy jsou nebezpečné. Jestli chcete, mám o tom nějaké knihy."
"O to nejde.." Annie se kousla do rtů. "Před několika dny jsem si udělala takový ten domácí těhotenský test. Byl pozitivní."
"Aha. Máte z toho radost, Annie?"

"To ano. Už rok se s Jerrym snažíme o další dítě. Jenže.. bude v pořádku? Nebude nemocné?"
V prvním trimestru možná nákaza skutečně určité nepatrné nebezpečí představovala. "Prodělala jste v dětství plané neštovice?"
"Ano, maminka mi navlékla bavlněné rukavice, abych se nemohla škrábat a neměla jizvy."
"Pak je nanejvýš nepravděpodobné, že byste je dostala znovu." A pokud přece, pomyslelai Kirby s jistým znepokojením, začnu se tím zabývat, až k tomu dojde.
"Ale i kdybyste je chytila, dítě bude s největší pravděpodobností stejně v pořádku. Co kdybych vám teď udělala další těhotenský test, jen tak pro jistotu? A taky bych vás mohla prohlédnout. Uvidíme, jak jste daleko, a z toho vyjdeme."
"Hned bych se cítila mnohem lépe."
"Takže to tak uděláme. V které porodnici jste posledně byla?"
"S Yancym jsem jezdila na kliniku na pevninu. Ale myslela jsem si, že byste se o to tentokrát snad mohla postarat vy."
"No, ještě si o tom promluvíme. V čekárně mám Irenu Verdonovou, tak se jí zeptáme, jestli by chvíli Yancyho nepohlídala. A byla bych ráda, kdybyste pak oba šli domů a trochu si odpočinuli. Budete to potřebovat."
"Hned je mi lip, když vím, že se o nás staráte, paní doktorko," řekla Annie a položila si ruku na břicho. "O všechny."
11 Byla jedna hodina a Kirby už stačila diagnostikovat další dva případy planých neštovic, dala do sádry zlomený prst a postarala se o jeden zánět močového měchýře. Tak už to u praktického lékaře chodí, pomyslela si a popadla sklenici arašídové pomazánky.
Do příchodu dalšího pacienta zbývalo třicet minut a ona doufala, že se bude moci posadit a najíst. Když se otevřely

dveře, byla by nejraději zavyla, ale přesto nic podobného neudělala.

Tentokrát se dostavil kdosi neznámý. Tou dobou už Kirby znala na ostrově všechny tváře, ale tuhle ještě nikdy neviděla. Okamžitě si ho zařadila mezi letní výletníky jako jednoho z mnoha, kteří na ostrov čas od času zavítali za sluncem a příbojem.
Vlasy mu sahaly po ramena a měl v nich světlé pruhy, obličej byl do hnědá opálený. Na sobě měl otrhané šortky vyrobené z riflí s ustřiženými nohavicemi, tričko, které vyzývalo dámy, aby si opalovaly zadečky v Mexiku, a značkové brýle s tmavými skly.
Ke třicítce, usoudila Kirby, vymydlený a přitažlivý. Odložila chleba a oplatila mu rozpačitý úsměv.
"Promiňte," řekl a sklonil hlavu. "Jsem tady správně? Prý zde někde má být lékař."
"Jsem doktorka Fitzsimmonsová. Co pro vás mohu udělat?"
"Když já nejsem objednaný." Vrhl letmý pohled na krajíc chleba, který držela v ruce. "Asi bych měl být, že?"
"Proč se potřebujete objednat?"
"Udělal jsem si jen tuhle." Pokrčil rameny a natáhl k ní ruku. Dlaň byla ošklivě popálená a táhl se přes ni rudý pruh plný mokvajících puchýřů.
"Vypadá to ošklivě." Automaticky k němu přistoupila a jemně ho vzala za ruku, aby šiji prohlédla.
"Taková hloupost. Překypěla mi káva a já bez rozmýšlení popadl konvici. Usadil jsem se tady v kempu. Když jsem se zeptal toho chlapce v recepci, jestli se někde kolem nedá sehnat mast nebo tak něco, pověděl mi o vás."
"Pojďte se mnou dozadu. Vyčistím vám to a ovážu."
"Překazil jsem vám oběd."
"To patří k věci. Takže vy tady kempujete," pokračovala Kirby a vedla ho dozadu do ordinace.
"Ano, měl jsem v plánu vydat se dál na koralové útesy a něco namalovat. Jsem umělec."

"Vážně?"
Když mu nabídla židli, posadil se a zamračil se na svou dlaň. "Tohle mě nejspíš pár týdnů k žádné práci nepustí."
"Ledaže byste chtěl malovat levou rukou," podotkla s úsměvem, umyla se a navlékla si rukavice.
"No, stejně jsem si říkal, že bych se tady zdržel déle. Úžasné místo." Když mu ránu začala čistit, zatajil dech. "Pálí tojako ďas."
"To si myslím. Doporučovala bych vám aspirin. A taky chňapku na nádobí."
Zazubil se a pak bolestí zaťal zuby. "Asi mám kliku, zeje tady ordinace. Do takové rány se přece může dostat infekce, nemám pravdu?"
"Hm. Ale my už se postaráme, aby se tam nedostala. Co malujete?"
"Všechno, co mi padne do oka." Usmál se na ni, protože se mu líbila její vůně i způsob, jakým se jí vlasy jako zlatý závoj svezly přes tvář. "Třeba byste mi stála modelem."
Zasmála se a pak na židli přejela k zásuvce s hojivou mastí. "To asi ne, ale díky."
"Máte fantastickou tvář. Krásné ženy mě obzvlášť inspirují."
Vzhlédla od práce. Oči měl ukryté za skly. Široce a přátelsky se usmíval, ale obroučky nedokázaly skrýt podivný výraz, který ji náhle znepokojil. Doktorka, nedoktorka, byla také žena a zůstala sama s neznámým mužem. S mužem, který ji snad až příliš upřeně pozoroval.
"To jistě. Jenže já jsem jediná lékařka na ostrově, takže mám fůru práce." Opět sklonila hlavu a natřela ránu mastí.
Hloupost, pomyslela si. Vždyť je to k smíchu. Ten člověk má na ruce popáleninu druhého stupně a nechává šiji ošetřit od neznámé ženy. A je to malíř. Přirozeně ji tedy pozoruje.
"Kdybyste si to rozmyslela, ještě nějakou dobu se tady nejspíš zdržím. Chválabohu, už je to lepší." Zhluboka vydechl a Kirby pocítila, jak se jeho ruka v její dlani uvolnila.

To už si připadala jako úplný hlupák, a tak se na něj soucitně usmála. "Od toho tady přece jsem. Měl byste tu ruku udržovat v suchu a při sprchování si na ni dávat igelitový sáček. Být vámi, týden bych se teď nepokoušela plavat. Ten obvaz je třeba denně měnit. Pokud kolem sebe nebudete mít nikoho, kdo by vám s tím

pomohl, tak klidně přijďte a já vám to převážu."
"To jsem rád. Máte jemné ruce, paní doktorko," dodal, zatímco mu kolem rány ovíjela gázu.
"To říkají všichni."
"Ale ne, já to myslím vážně. Vy nemáte jemné ruce jen jako lékařka, ale i jako umělkyně. Jako anděl," dodal a opět se usmál. "Strašně rád bych šije někdy naskicoval."
"To si povíme, až zase udržíte tužku," odpověděla Kirby a vstala. "Dám vám mastičku. Jestli na ostrově zůstanete, měl byste se u mě za dva dny stavit na kontrolu. A pokud odjedete, zajděte si k někomu jinému."
"Dobře. Co jsem dlužen?"
"Jste u nějaké pojišťovny?"
"Ne."
"Dvacet pět dolarů za ošetření a deset za materiál."
"To je víc než slušné." Vstal, levou rukou vytáhl ze zadní kapsy kalhot peněženku a prsty ovázané ruky nesmírně opatrně oddělil pár bankovek. "Nějakou dobu asi budu dost neohrabaný."
"Když bude třeba, v kempu vám pomohou. Na tomhle ostrově žijí samí přívětiví lidé."
"To jsem si už všiml."
"Dám vám stvrzenku."
"Ne, to je v pořádku." Přešlápl a Kirby opět zčistajasna zaplavila vlna nervozity. "Poslyšte, jestli už končíte, třeba byste se u mě mohla zastavit. Ukázal bych vám nějaké své práce nebo bychom mohli."
"Kirby! Jsi tam vzadu?"
Pocítila nenadálý hřejivý pocit úlevy, tak překotný a vydatný, až se jí málem zatočila hlava. "Briane. Zrovna

tady končím s jedním pacientem. Rozhodně tu gázu udržujte v suchu," zavelela a stáhla si rukavice. "A tou mastí nešetřete."
"Vy jste tady doktorka." Volným krokem vyšel jako první ze dveří, a když uviděl, že v kuchyni stojí nějaký muž a kolem levé ruky má omotaný zakrvácený kus látky, povytáhl obočí. "Vypadá to, že máte nějaký problém."
"Dobrý postřeh," odpověděl Brian suše a přejel pohledem přes jeho ovázanou dlaň. "Zřejmě nejsem sám."
"Dnes má paní doktorka napilno
"Paní doktorka," dodala Kirby ve dveřích, "ještě neměla ani pět minut času, aby si. Briane, co se ti to proboha stalo?" Srdce jí poskočilo v hrudi a ona se vrhla dopředu, popadla ho za zápěstí a rychle hadřík odmotala."
"Vyklouzl mi ten zatracený nůž. Zrovna jsem. Pokapu ti celou podlahu krví."
"Hlavně bud1 zticha." Prohlížela si dlouhou řeznou ránu na hřbetu ruky a srdce se jí pomalu uklidňovalo. Rána byla hluboká a vydatně krvácela, ale ruka zůstala celá. "Budu to muset sešít."
"Ne, to ne."
"Ale ano, chce to tak deset stehů."
"Podívej, jen to obvaz a já se vrátím do práce."
"Povídám ti, že máš být zticha," odsekla. "Budete mě muset omluvit, já." Ohlédla se a pak se zamračila. "No, nejspíš už odešel. Pojď dozadu."
"Já nechci, abys mi to sešívala. Přišel jsem jen proto, že se do mě Kate s Lexy pustily. A vůbec, kdyby mě Lexy neotravovala, tak jsem se nepořezal, takže stačí, když na to chrstneš trochu dezinfekce, zavážeš to a necháš mě jít."
"Jako malý kluk," poznamenala Kirby, pevně ho uchopila za ruku a odtáhla ho do ordinace. "Posad se a chovej se slušně. Kdys byl naposledy na protitetanovce?"
"Na očkování? Ty, poslyš."
"Tak dávno?" Rychle si umyla ruce, nachystala potřebné nástroje na tácek z nerez oceli a posadila se proti němu s lah

vičkou dezinfekčního prostředku. "Tím se budeme zabývat až potom. Teď ti to vyčistím, vydezinfikuju a pak ti dám lokální anestetikum."
Cítil, jak mu rána tluče do rytmu se srdcem. Obojí nabíralo na tempu. "Lokální co?"
"Místní znecitlivění. Nebudeš v té ruce nic cítit, abych ti to mohla sešít."
"Proč jsi tak posedlá jehlami?"
"Dělej, zahýbej prsty," přikázala. "Dobře, dobře. Myslela jsem si, že sis žádné

šlachy neporušil. Ty máš z injekcí strach, Briane?"
"Ne, jistěže ne," odpověděl, ale jakmile vzala do ruky jehlu, pocítil, jak se mu z obličeje vytratila všechna krev. "Mám. Zatraceně, Kirby, nepřibližuj se ke mně s tou věcí."
Byl by vzal jed na to, že se začne smát, ale ona ne. Namísto toho se mu věcně zadívala do očí. "Zhluboka se nadechni, pak ještě jednou a dívej se na obrázek nad mým pravým ramenem. Pěkně se tam dívej a počítej nádechy a výdechy. Jedna, dvě, tři. To je ono. Teď to trošku štípne, jinak nic," zamumlala a vjela mu jehlou pod kůži. "Jen počítej."
"No tak dobře." Cítil, jak mu po zádech vyráží pot a stéká dolů, a soustředil se na akvarel s divokými liliemi. "Tohle je přesně ten správný okamžik, aby sis ze mě začala utahovat."
"Pracovala jsem v úrazové nemocnici. Za jediný rok jsem viděla tolik krve, kolik jí normální smrtelník neuvidí, ani kdyby žil tři sta let. Průstřely, řezné rány, autonehody. Nikdy jsem nezpanikařila. Panice jsem asi byla nejblíž zrovna teď, když jsem viděla, jak ti u mě v kuchyni kape krev na podlahu."
Odtrhl zrak od obrázku a podíval se jí do očí. "Já ti ji vytřu."
"Přestaň mluvit hlouposti." Vzala tampon, vyčistila okraje rány, a když se dotkl její ruky, na chvíli se zarazila.
"Mně na tobě taky záleží" řekl a počkal, až se na něj zase podívá. "Moc mi na tobě záleží. Jak k tomu sakra došlo?"
"Já nevím. Co myslíš, že bychom s tím měli dělat?"

"Víš, ono to asi nebude fungovat. Mezi tebou a mnou."
"To asi ne," přitakala a vzala sešívací nit. "Asi ne. Nevrť tou rukou, Briane."
Podíval se dolů, uviděl, jak mu zajela jehlou pod kůži, a zvedl se mu žaludek. Opět se zhluboka nadechl a upřel zrak na obraz. "Nemusíš se starat, aby to vypadalo hezky. Hlavně si pospěš."
"Moje maličké úhledné stehy mě proslavily široko daleko. Jen klid a dýchej."
Věděl, že by nesnesl to ponížení, kdyby se jí sesul k nohám, a tak se snažil řídit jejími pokyny. "Já se jehel nebojím. Jen je nemám rád."
"Tojeběžnáfobie."
‚Já žádnou fobií netrpím. Jen se mi nelíbí, když do mě někdo strká jehly."
Nechala hlavu skloněnou, aby neviděl, že se usmívá. "To je naprosto pochopitelné. S čím tě Lexy otravovala?"
"Jako obvykle. Se vším." Pokusil se ignorovat mírný tah, když Kirby stáhla okraje rány. "Prý jsem bez citu. Nezáleží mi na ní a vlastně na nikom. Nerozumím jí. Nikdo jí nerozumí. Kdybych byl pořádný brácha, půjčil bych jí pět tisíc dolarů, aby se mohla vrátit do New Yorku a proslavit."
"Myslela jsem, že se rozhodla zůstat přes léto tady."
"Nějak se poštěkali s Giffem. A jelikož se za ní nepřiplazil po kolenou, přestala trucovat tím nás včera oblažovala celý den a ted přešla k dalšímu stadiu a je protivná. Už to bude?"
"Tak napůl," odpověděla Kirby trpělivě.
"Prima. Fajn. Bezva." Znovu se mu zvedl žaludek. Dobrá, mysli na něco jiného, přikázal si. "Co to bylo za plážového povaleče?"
"Co? Jo, ta popálenina. Hrál si s kávovou konvicí. Prý je umělec a má namířeno ke korálovým útesům. Nějakou dobu se asi zdrží tady v kempu. Jak se jmenuje, jsem se nedozvěděla."
"Co je to za umělce?"

"Myslím, že maluje. Chtěl, abych mu stála modelem. Sakra, nevrť se," napomenula ho, když sebou trhnul.
"Cos mu řekla?"
"Že mi to lichotí, vřelé díky, ale nemám čas. Byla jsem z něj nervózní."
Brian vymrštil volnou ruku a popadl ji za rameno, až zaklela. "Už jen pár stehů," vyhrkla.
"Dovolil si k tobě něco?"
"Cože?" Ne, ten výraz v očích, to není ani strach, ani bolest, uvědomila si. Poznala v něm zlost a pocítila úžasné zadostiučinění. "Ale ano, jistě, Briane. Jednou volnou rukou mě v nezkrotném návalu vášně srazil k zemi a serval ze mě šaty."
Brian jí zaryl prsty do ramene. "Chci jasnou odpověď. Sáhl na tebe?"
"Ne, jistěže ne. Jen jsem na chvíli znervózněla, protože v ordinaci nikdo nebyl

a on o mě jevil až příliš velký zájem. Pak se ale ukázalo, že si chtěl jen naskicovat moje ruce," pokračovala Kirby a zatřepala volnými prsty. "Andělské ruce. A teď klidně sed, ať mi nezničíš celé dílo a neskončíš se škaredou jizvou. Ne že by mi tvoje žárlivost nelichotila."
"Já nežárlím." Brian odtáhl ruku a přál si, aby se už rozptýlil zelený opar, který se mu vznášel před očima. "Jen bych nechtel, aby tě nějaký plážový inženýr obtěžoval."
"Neobtěžoval mě a i kdyby, zvládla bych to. Už jen jeden," dodala, zatáhla, udělala uzel, odstřihla nit a pečlivě si prohlédla řádku stehů. "Krásná práce, když už to říkám i já." Vstala a šla si připravit protitetanovou injekci.
"Jak bys to zvládla?"
"Zvládla co? Jo tak, my se ještě pořád bavíme o tom chlapovi. Zdvořile bych ho odmítla."
"A kdyby to nezabralo?"
"Stačilo by jednou pořádně stisknout tu popáleninu a svíjel by se na podlaze a řval bolestí."
Opatrně schovala jehlu za zády, opět se k němu otočila a uviděla, že se usmívá. "Ty bys to vážně udělala."

"To si piš. Jednou jsem jednoho nadrženého pacienta zchladila tím, že jsem mu jen jemně stiskla hrtan. Okamžitě mně i sestřičkám přestal dělat nemravné návrhy. Ted snad aby ses zase podíval na ty lilie, Briane."
Brian zbledl. "Co to schováváš za zády?"
"Jen se podívej na obrázek."
"Proboha." Otočil hlavu a vzápětí vyjekl a trhl sebou.
"Briane, to byla teprve dezinfekce. Za deset vteřin bude po všem. Jen to štípne."
Brian sykl. "Houbeles štípne. Tos do mě vrazila čalounickou jehlu?"
"No tak, už to je." Přitiskla mu na vpich náplast a posadila se, aby mu obvázala ruku. "Udržuj to v suchu. Až bude třeba, převážu ti to. Asi tak za deset, čtrnáct dní se podíváme, jestli už ty stehy můžeme vytáhnout."
"To zase bude legrace."
"Na." Sáhla do kapsy pláště a vytáhla lízátko. "Za to, žes byl tak hodný."
"Ne že bych nepoznal, když si ze mě někdo střílí, ale to lízátko si nechám."
Rozbalila je a zasunula mu je do úst. "Vezmi si dva aspiriny," doporučila mu. "Umrtvení brzy přestane působit a bude to trochu bolet. Pořád je lepší bolesti předejít než ji pak zahánět."
"Co kdybys mi na to ještě dala pusu?"
"To bych asi měla." Zvedla mu ruku a jemně přitiskla rty ke gáze. "Příště bud v kuchyni opatrnější," dodala. "Tvoje ruce se mi líbí tak, jak jsou."
"Takže bys asi nic nenamítala, kdybych sem později večer zašel, jednou rukou tě srazil k zemi a serval z tebe šaty."
"To asi ne." Naklonila se k němu, přitiskla mu rty na ústa, povzdechla si a chvíli tak zůstala. "Čím dřív, tím lip."
Brian sklouzl pohledem na lehátko a postupně se rozzářil. "No, když už jsem tady, možná bys mi měla udělat komplet

ní prohlídku. Dobré dva tři roky jsem na žádné nebyl. Mohla bys mít na krku stetoskop a jinak už nic."
Při té představě pocítila v útrobách příjemné vzrušení. "Paní doktorka je pro," spustila, ale pak se vrátila na zem, protože uslyšela, jak se otevírají hlavní dveře. "Ale budu tě muset objednat na večer." Narovnala se a vstala, aby odnesla podnos. "Dopoledne to byly samé plané neštovice a tohle je další pacient."
Uvědomil si, že se mu nechce pryč. Byl by tam nejraději zůstal sedět a díval se na ni. Měl chuť šiji prohlížet, pozorovat, jak obratně zachází s nástroji, sledovat, jak energicky a půvabně se pohybuje, a tak se zarazil a zařídil se přesně podle svých představ.
"Kdopak nám to dostal plané neštovice?"
"Spíš bych se ptala, kdo je do deseti let věku nedostane. Už mám sedm případů a pořád jich přibývá," odpověděla Kirby a rozhlédla se. "Měl jsi je?"
"Ale ano, dostali jsme je všichni tři najednou. Myslím, že mi bylo sedm, takže Jo bylo asi tak šest a Lex ještě nebyly ani tři roky. Řekl bych, že na nás máma vypatlala kilo masti."
"To jste si asi všichni tři parádně užili."

"Po těch prvních dvou dnech už to nebylo tak zlé. Táta odjel na pevninu a přivezl nám tu největší stavebnici, asi tak desatery omalovánky, všechny možné společenské hry, panenky Barbie a angličáky."
Ta vzpomínka ho rozlítostnila, a tak pokrčil rameny. "Myslím, že se zoufale snažil nás zabavit."
A dopřát matce trochu klidu, pomyslela si Kirby. "Dovedu si představit, že tři nemocné děti dají člověku dost zabrat. Zdá se, že dostal ten správný nápad."
"Jo, zdá se, že se tím prokousali společně. Dlouho jsem si myslel, že to tak mezi nimi chodí vždycky. Až do té doby, co utekla." Připomněl si, že na tom nezáleží, a zvedl se. "Nebudu se ti plést pod nohy. Díky za opravu."

273
272

Náhle měl v očích tak smutný výraz, že vzala jeho tvář do dlaní a lehce ho políbila. "Vystavím ti účet. Ale ta prohlídka, co jsme se na ní dohodli. ta bude zdarma."
Musel se usmát. "Tomu říkám obchod."
Vydal se ke dveřím. Ani se po ní neohlédl a ta slova z něj vytryskla dříve, než šije stačil rozmyslet a než si vůbec uvědomil, že se mu honí hlavou. "Mám takový pocit, že do tebe začínám být zamilovaný, Kirby. Co s tím, to taky nevím."
Rychle odešel a Kirby zírala v údivu za ním. Pak se svezla na židli a pomyslela si, že další pacient bude prostě muset ještě chvíli počkat. Přinejmenším dokud paní doktorka znovu nepopadne dech.
l! Těsně před západem slunce se Kirby vydala na procházku po pláži. Řekla si, že potřebuje chvilku klidu, jen trošku času, aby mohla přemýšlet, než se Brian vrátí.
On ji miluje. Ne, ne, jen si myslí, že mě miluje, opravila se. To je ovšem něco docela jiného. Přesto to byl krok, kterého by se od něj nenadálá, a měla obavy, aby přitom sama nezakopla.
Došla až k vodě a nechala pěnu, ať jí víří kolem kotníků. Vida, pomyslela si, když se vlna dala na ústup a podemlela jí písek pod nohama. Přesně stejný dojem v ní vyvolává i on. Takový nepatrný vzrušující pocit závratě a představu, že i když se pevně rozkročí, půda se jí stejně začne hýbat pod nohama.
Chtěla ho a kousek po kousku dobývala jeho obranné hradby, až nakonec bitvu vyhrála. Nyní bylo v sázce víc, daleko víc, než kolik kdy vsadila do hry.
V osobních vztazích si přepečlivě vybírala a vyhrál to Brian Hathaway. Jenže někde cestou se všechno změnilo.
Brian jistě o lásce nemluví jen tak, ten určitě ne. Ona by to dokázala. Ale s ním sotva, uvědomila si. Kdyby něco takového vyslovila, musela by to myslet vážně. Slova, to byly pouhé základy.

Domov. Rodina. Stálý vztah. Bude se muset rozhodnout, zda o to všechno vůbec stojí a jestli to chce prožít po jeho boku. A pak ho bude muset přesvědčit, že si totéž přeje i on a zrovna s ní.
To nebude jednoduché. Díky všem ránám a jizvám z dětství to s Brianem nikdy nebylo ani zdaleka jednoduché.
Kirby nastavila obličej větru. Cožpak se už nerozhodla? Cožpak v tom zlomku vteřiny, kdy viděla, jak mu teče krev, a kdy strach smetl veškerý profesionální klid, už nevěděla, že její city k němu daleko přesáhly pouhou tělesnou touhu?
Děsilo ji to. Bála se, že by při dalším kroku skutečně mohla klopýtnout, a trnula i při samotné představě, že by se k takovému kroku vůbec odhodlala. Měla bych jej raději podniknout pomalu, uvažovala. Abych si byla jistá, kam šlapu. Vždycky všechno lépe zvládala s klidem a rozvahou a k tak důležité věci bylo jistě třeba přistoupit opatrně a s chladnou hlavou.
Nevšímala si slabého posměšného hlásku ve svém nitru, otočila se a vydala se zpět k domovu. Když k ní přes duny zalétl záblesk světla, zamračila se, ale pak jej zahlédla podruhé a uvědomila si, že to se zapadající slunce odráží od skla.
Od dalekohledu, pomyslela si a celá se otřásla. I když si rukou zaclonila oči, sotva rozeznala jakousi postavu. Byla tak daleko, že nedokázala rozpoznat, zda je to muž nebo žena. Už se nemohla dočkat, až bude zase doma za zavřenými dveřmi, a tak přidala do kroku.
Věděla, že je to hloupost. Někdo jen pozoruje pláž při západu slunce a ona na ní náhodou zrovna je. Ale pocit, zeji kdosi sleduje a že si ji prohlíží, ji neopustil, a tak spěchala, aby už byla doma.
l Zahlédla ho, a tím to bylo napínavější. Vylekal ji svou pouhou přítomností. Usmál se pro sebe, dál Kirby sledoval teleobjektivem a zatímco spěchala po

pláži, s rozmyslem mačkal spoušť.

274
275

Měla nádhernou postavu. S potěšením sledoval, jak jí vítr lepí košili a kalhoty k tělu a zdůrazňuje křivky. Ve vlasech její odrážely sluneční paprsky a proměnily je v čiré tekuté zlato. V okamžiku, kdy se slunce za jeho zády sklonilo níž, všechny barvy a odstíny se pojednou zdály sytější a měkčí. Měl radost, že si pro změnu vzal barevný film.
A navíc ten výraz v jejích očích, když si uvědomila, že tam někdo je. Objektiv mu ji natolik přiblížil, že málem viděl, jak její rozšířily zorničky. ,.
Takové nádherné zelené oči, pomyslel si. Slušely jí. Zrovna tak jako záplava světlých vlasů i ten měkký uklidňující hlas.
Uvažoval, jak asi budou chutnat její ňadra.
Ta je jistě v posteli náruživá, usoudil a rychle mačkal spoušť, dokud nezmizela mezi dunami. To tyhle drobné jemné typy bývají, když už je člověk jednou přivede do varu. Určitě si myslí, že o anatomii ví první poslední. Přesto si říkal, že jí předvede pár nových kousků. Ale ano, od něho paní doktorka ještě ledacos pochytí.
Vzpomněl si na deník a výňatek, který zjevně zapadal do atmosféry i do jeho nálady. Znásilnění Annabelle.
Experimentoval jsem a dovolil jsem si vyzkoušet na ní v plné šíři všechno, co jsem ještě nikdy neudělal žádné jiné ženě. Plakala, slzy se jí kutálely po tvářích a zmáčely roubík. Bral jsem šiji znovu a znovu. Nedokázal jsem přestat. To už nebylo milování, to už nebylo znásilnění.
To byla moc k neunesení.
Ano, chtěl mít moc, mít ji všechnu, a s Ginny toho nedosáhl. To proto, že Ginny na to nestačila, připomněl si. Nebyla žádný anděl, ale děvka a on si špatně vybral.
Kdyby si třeba usmyslel a vzal si do hlavy, že než přistoupí k tomu nejdůležitějšímu, potřebuje ještě trochu víc praxe, dobře by mu posloužila právě Kirby se svýma krásnýma očima a andělskýma rukama. S tou by mu to vyšlo.

O tom by si ještě měl popřemýšlet. To je třeba zvážit. Ale prozatím se rozhodl, že se zajde podívat k Zátiší a zjistí, jestli tam nepobíhá Jo Ellen.
Už bylo skoro načase připomenout jí, že na ni stále pamatuje.

276
277

OSMNÁCT
dyž Giff přijížděl po cestě k Zátiší, zahlédl Lexy. Stála na terase ve druhém patře, dlouhé nohy se krásně vyjímaly v bavlněných šortkách s manžetami a vlasy měla nepořádně sepnuté na temeni. Myla okna, takže si mohl být jistý, že ji ve zrovna nejmilostivější náladě nezastihne.
Ale ať už vypadala sebelákavěji, musela počkat. On potřeboval mluvit s Brianem.
Lexy viděla, jak Giff zaparkoval dodávku, ale ani se po něm neohlédla. Otřela octovou vodu, vyleštila okno novinami, až se lesklo, a samolibě se usmívala. Věděla, že přijde, i když mu to trvalo déle, než čekala.
Stejně se už rozhodla, že mu odpustí, ovšem až poté, co sejí chvíli bude plazit u nohou.
Sklonila se, znovu namočila hadr, maličko pootočila hlavu a sjela očima přes rameno dolů, ale vzápětí se bleskurychle narovnala, protože uviděla, že Giff si to nenamířil k domu a k ní, ale ke staré udírně, kde její bratr natíral zahradní nábytek.
To je ale zmije, vztekala se a pleskla mokrým hadrem o další okno. Jestli čeká, že ona sejde dolů k němu, tak to se tedy šeredně mýlí. Teď už mu nikdy neodpustí. Ani kdyby žila tisíc let. Ať se třeba plazí po kolenou po žhavém uhlí,

pomyslela si a zuřivě leštila okno. Ať si prosí a žadoní a volá ji na smrtelné posteli, ona se jen vesele zasměje a půjde si svou cestou.
Od této chvíle je pro ni Giff Verdon naprostá nula.

Sebrala kbelík a posunula se o tři okna dále, aby ho mela na očích.
V tu chvíli Giffovi o Lexy a její nálady ani tak nešlo. Ucítil nasládlou vůni čerstvé barvy, zaslechl syčet rozprašovač, a když zahnul kolem kamenného rohu udírny a uviděl Briana, nasadil úsměv.
Jeho přítel měl paže až po lokty plné drobných skvrn od azurově modré barvy, jejíž puntíky zdobily i staré džíny, které si oblékl. Na zemi ležela rozprostřena khaki celta, na ní stála spousta lehátek a židlí a Brian právě nanášel druhou vrstvu na starou houpací lavici.
"Hezká barva," zavolal na něj Giff.
Brian pomalu přejel tryskou nahoru a dolů v dalším pruhu a teprve pak práce zanechal. "Znáš přece sestřenku Kate. Pokaždé po několika letech zatouží po změně, ale stejně to vždycky skončí u modré."
"Ale pěkně to ten nábytek oživí."
"To ano." Brian vypnul motor a odložil rozprašovač. "Objednala nové slunečníky ke stolům a podušky do křesílek. Tak za den za dva by je měli přivézt trajektem. Taky chce nechat natřít piknikové stoly v kempu."
"Jestli nemáš čas, tak se to postarám."
"Nejspíš to udělám." Brian zakroužil rameny, aby se zbavil křeče. "Alespoň se dostanu na vzduch a budu mít čas se trochu zasnít." Také v tu chvíli si promítal v hlavě krásné představy a znovu si přehrával noc s Kirby.
Věděl, že si už nikdy nedokáže vybavit stetoskop tak jako dříve.
"Jak jsi na tom s tou verandou?"
"V dodávce mám sítě proti hmyzu. Vypadá to, že nám počasí vydrží, takže to do konce týdne dodělám, jak slečna Kate chtěla."

279
278

"Fajn. Zkusím tam zajít a podívám se na to."
"Co ruka?" zeptal se Giff a kývl směrem k obvazu.
"Ale." Brian se zamračil a ohnul prsty. "Je jen trochu ztuhlá." Nezeptal se, jak se o tom Giff dozvěděl. Na ostrově se zprávy šířily rychlostí světla a ta nejšťavnatější sousta obzvláště, takže pokud zatím nikdo nevěděl, že skoro celou noc strávil na lehátku v ordinaci, byl to vlastně malý zázrak.
"Ty jako tento s doktorkou Kirby?"
"Cože?"
"No přece ty a doktorka Kirby," řekl Giff a narovnal si čepici. "Bratránek Ned si dnes brzy ráno zašel na pláž. Víš přece, že chodí sbírat mušle, pak je vyleští a prodává dole u trajektu výletníkům. Prý tě viděl, jak za úsvitu odcházíš od doktorky. Však víš, co toho Ned namluví."
Takže zázraky se nekonají, pomyslel si Brian. "Jo, to vím. Jak dlouho mu trvalo, než ti to vyzvonil?"
"No." Giff se pobaveně poškrábal po bradě. "Byl jsem zrovna na cestě k trajektu podívat se, jestli přišly ty sítě, uviděl jsem Nedá na silnici a svezl jsem ho. Takže to mohlo trvat tak padesát minut, plus minus."
"Ten Ned je ale čím dál pomalejší."
"To víš, už stárne. Teď v září mu bude dvaaosmdesát. Doktorka Kirby je prima ženská," dodal Giff. "Neznám na ostrově nikoho, kdo by o ní neměl vysoké mínění. A o tobě zrovna tak, Bri."
"Občas spolu strávíme večer," zamumlal Brian, sehnul se a otřel trysku hadrem. "Lidi by neměli hned mluvit o svatbě."
Giff povytáhl obočí. "Nic takového jsem neřekl."
"Jen se občas scházíme."
"Dobrá."
"Vůbec neuvažujeme, že by to bylo nastálo nebo že bychom to nějak stvrdili."
Giff chvíli počkal. "Snažíš se přesvědčit mě, Bri, neboje tady ještě někdo jiný?"

"Jen povídám." Brian se zarazil a zvedl ruce, jako by si sám dával pokyn, aby toho nechal. Opět se napřímil a snažil se nenechat vyprovokovat dobromyslným neviňoučkým výrazem v Giffově tváři. "To jsi sem přijel jen proto, abys mi pogratuloval k tomu, že spím s Kirby, nebo máš na srdci ještě něco jiného?"
Giffovi se vytratil úsměv z tváře. "Ginny."
Brian si povzdechl a zjistil, že to necitlivé ložisko napětí v zátylku pouhým třením nerozežene. "Dnes ráno k nám volali policajti. S tebou nejspíš mluvili taky."
"Nemohl jsem jim vůbec nic říct. Myslím, že kdybych je pořád neotravoval, ani by

se neobtěžovali sem přijet. Sakra, Briane, ty víš, zeji nehledají. Sotva si tak ještě ověří, kde se pohybovala."
"Kéž bych ti to mohl vyvrátit."
"Povídali, že bychom mohli napsat leták a rozvěsit jej po Savannah. Jaký to má sakra smysl?"
"Prakticky žádný. Giffe, moc rád bych věděl, co ti říct. Jenže chápej, Ginny je šestadvacet let a může si chodit kdy a kam sejí zlíbí. Takhle se na to ti policajti dívají."
"Ale to se na to dívají špatně. Ginny tady má rodinu, má tady domov a přátele. Bez jediného slova by rozhodně nikdy neodešla."
"Někdy," dodal Brian pomalu, "dělají lidé věci, jakých by ses od nich nenadal. A přece je udělají."
"Ginny není tvoje máma, Briane. Je mi líto, že to tobě i tvé rodině připomíná zlé časy, ale tady jde o přítomnost. Tady jde o Ginny. To není totéž."
"Ne, to není." Brian se přinutil zachovat klidný tón a chladnou hlavu. "Ginny neměla manžela a tři děti. Jestli se rozhodla dát tomu tady vale, nezničila tím nikomu život. Víš co, tak já budu dál volat na policii a postarám se, aby sem alespoň jednou týdně zajeli a nepustili Ginny jen tak z hlavy. V kanceláři ti vytiskneme ty letáky. Já prostě víc dělat nemůžu, Giffe. Nenechám si podruhé obrátit život naruby."

280
281

"Fajn." Giff strnule přikývl. "Tak fajn. Půjdu ti z cesty, aby sis mohl jít po svých."
Vydal se zpátky k dodávce a samou zlostí přidal do kroku. Nastoupil, práskl za sebou dveřmi a pak jednoduše položil hlavu na volant.
Neměl pravdu. Neměl ji v ničem. Takhle vyjet na Briana, tak zarputile a arogantně. Brian za to přece nemůže a nenese ani žádnou zodpovědnost. To není správné, aby se přítel takhle strefoval do přítele, pomyslel si Giff, opřel se v sedadle a zavřel oči. Jen si dopřeje chvilku na uklidněnou, srovná si myšlenky a pak se vrátí a omluví se mu.
Z domu vyšla volným krokem Lexy. Krátce předtím seběhla ze schodů jako vítr a málem si samým spěchem zlámala vaz, jen aby Giff neodjel dříve, než mu stačí předvést, o co přichází. Srdce jí dosud bilo o závod, ale pohybovala se pomaloučku, jednou rukou sjížděla po zábradlí a ve tváři jí hrál odtažitý úsměv. Přiloudala se k dodávce, zapomněla, že jí ruce páchnou octem, a opřela se jimi o otevřené okénko. "Ale, ahoj Giffe. Zrovna jsem se chystala na malou procházku do lesa, abych se zchladila, když vtom jsem zahlédla tvoje auto."
Otevřel oči a zadíval se jí do obličeje. "Tak jen si běž, Lexy," zašeptal a chystal se otočit klíčkem v zapalování.
"Co je ti?" Ztrápený výraz v jeho očích působil na její duši jako balám. "Nejsi snad ve své kůži, Giffe? Vypadáš nějak sklesle," řekla a přejela mu prstem po paži. "Možná přemýšlíš jak se mi omluvit, abys nebyl tak sám."
Oči měl stále ještě potemnělé, ale jejich ztrápený výraz přešel v zlost. Odstrčil jí ruku. "Víš ty co, Alexo? Ani můj maličký omezený svět se netočí jen kolem tebe."
"Ty si nějak troufáš, když myslíš, že se mnou můžeš takhle mluvit. Jestli se domníváš, že mi záleží na tom, kolem čeho se tvůj svět otáčí, Giffe, tak se hrozně mýlíš. Sotva by mi na tom mohlo záležet míň."
"Takže pro tuto chvíli jsme si kvit. Běž dál od té dodávky."

"Nepůjdu. Nepůjdu, dokud ti nepovím svoje." "Je mi úplně fuk, co mi chceš vyprávět, a teď ustup, než se ti něco stane."
Udělala pravý opak, natáhla se otevřeným okénkem dovnitř, otočila klíčkem a zhasla motor. "Hlavně mě nesekýruj," vyhrkla a nastavila mu tvář do obličeje. "Ne aby sis třeba jen na vteřinku myslel, že mi můžeš říkat, co mám dělat, a vyhrožovat mi."
Zhluboka se nadechla a chystala se, že mu to vytmaví, ale on už měl zase v očích ten smutný výraz, jaký ještě nikdy neviděla a jakého by se od něj nenadálá. Zlost ustoupila a ona mu položila ruku na tvář. "Co se děje, zlato? Co je ti?"
Zavrtěl hlavou, ale Lexy ruku neodtáhla. "Zlobit se na sebe můžeme později. Teď si promluvíme. Pověz mi, co se děje."
"Ginny," vybuchl náhle a cítil, jak ho to slovo pálí v hrdle. "Nedala nic vědět, Lexy. Ani slovíčko. Nemám tušení co dál dělat, co mám říct rodině. A už vůbec ne, jak se mám cítit."

"Já vím." Lexy vyklouzla z okénka a otevřela dveře. "Pojď."
"Mám práci."
"Jednou v životě uděláš, co ti říkám. A teď pojď se mnou." Vzala ho za ruku a táhla, dokud nevylezl z auta. Mlčela a vedla ho kolem domu do stínu. "Tady se posad," zavelela, postrčila ho dolů do houpací sítě, objala ho a přitiskla si jeho hlavu na rameno. "Jen si na chvilku odpočiň a nemysli na to."
"Já na to nemyslím pořád," zašeptal. "To bych se musel zbláznit."
"Já vím." Natáhla se a vzala jeho ruku do dlaně. "Čas od času to člověka přepadne, a tak to bolí, až si myslí, že už to nevydrží. Ale vydrží, až do příště."
, Já vím, co se povídá mezi lidmi. Začalo jí tady být těsno, a tak utekla. Oč by to bylo snazší, kdybych tomu dokázal uvěřit."

282
283

"Ale. kdepak, nebylo. Ono to bolí tak jako tak. Jak máma odešla, pořád jsem jen plakala. Říkala jsem si, že když budu dost plakat, třeba mě uslyší a vrátí se. Když jsem pak byla starší, myslela jsem si, že. zkrátka, že o mě moc nestála, a tak ani já nebudu stát o ni. Už jsem neplakala, ale ono to stejně bolelo dál."
"Pořád čekám, že nám pošle nějakou pitomou pohlednici z Disneylandu nebo tak odněkud. Pak bych se na ni mohl zlobit a nemusel bych si dělat takové starosti."
Lexy se snažila představit si to, vybavit si tu scénku před očima. Bylo to dokonalé. Ginny na nějakém pomalovaném kolotoči a prohýbá se smíchy. "To by byla celá ona."
"To asi ano." Zíral dolů na jejich spojené ruce a díval se, jak se jejich prsty propletly. "Právě jsem kvůli tomu vynadal Brianovi. Taková hloupost."
"S tím si nedělej starosti. Brian má dost silnou kůži, aby to snesl."
"A co ty?" Opřel se a roztržitě jí zastrčil do rozcuchaného drdolu uvolněnou vlásenku.
"My Hathawayové jsme všichni houževnatější, než vypadáme."
"Stejně je mi to líto." Zvedl jejich spojené ruce a políbil ji na klouby prstů. "Opravdu se na sebe musíme později zlobit?"
"Myslím, že ne." Lehce ho políbila a usmála se. Nad nimi v koruně stromu zpívali ptáci a ve vzduchu se vznášela krásná, sladká vůně květin. "Ale poněvadž se mi po tobě stýskalo, tak alespoň trošičku ano."
Přitáhl si ji k sobě a obličej jí přitiskl k hrdlu, až sejí zatajil dech. "Já tě potřebuju, Lexy. Potřebuju tě."
Když opět vydechla, cítila, jak jí vzduch rozechvěle proudí z plic a třese se v hrdle i na rtech. Položila mu ruce na ramena a jen jedinkrát stiskla jeho pevné svaly, ale pak se odtáhla, vstala a se stejnou rozhodností se snažila zvládnout i vlastní pocity.
284

Otočila se k němu zády. Giff zvedl ruce, přejel si jimi přes obličej a pak je bezradně nechal spadnout do klína. "Co jsem zase řekl? Co vždycky provedu, že se pak ode mě takhle odtáhneš?"
"Nic takového jsem neudělala." Musela si přitisknout prsty na rty, aby se jí nechvěly, a teprve pak se k němu opět otočila. Oči jí plavaly a odrážely se v nich všechny její pocity. "Za celý život, za celičký život, Giffe, mi nikdo nic takového neřekl. Snad jen když se se mnou nějaký muž chtěl pomilovat."
Rychle vyskočil na nohy. "Tak jsem to nemyslel. Lexy."
"Já vím," dodala a netrpělivě zamrkala, aby zahnala slzy. Chtěla ho vidět jasně. "Já vím, žes to tak nemyslel. A neodtahuju se od tebe, jen se snažím ovládnout, než se znemožním."
"Miluju tě Lexy." Vyslovil to tiše, aby mu uvěřila. "Vždycky jsem tě miloval a vždycky tě milovat budu."
Pevné zavřela oči. Chtěla si ten okamžik vrýt do paměti se všemi zvuky, všemi vůněmi a všemi pocity. Pak se mu vrhla do náručí, přitiskla se k němu a rychle přerývaně dýchala, až sejí zatočila hlava.
"Drž mě. Drž se mě pevně, Giffe. Ať udělám cokoli, ať řeknu cokoli, nikdy mě nepouštěj."
"Alexo." Zaplavila ho jako příval a on jí vtiskl rty do vlasů. "Já se té držel vždycky. Jen jsi o tom nevěděla."
"Taky tě miluju, Giffe. Nevzpomínám si, že bych tě někdy nemilovala. Vždycky mě to hrozně rozčilovalo."
"To je v pořádku, zlato." Usmál se a přitiskl ji k sobě ještě těsněji. "Mně

nevadí, když se rozčiluješ. Hlavně nepřestávej."
Jo ve své ložnici opatrně zavěsila telefon. Konečně se jí ozval Bobby Banes a odpověděl jí alespoň na jednu otázku. On tu fotografii z jejího bytu neodnesl.
285

Ale ten snímek jsi snad viděl, nebo ne? Byl to akt a byl zamíchaný do všech těch fotografií, na kterých jsem byla já. Vypadalo to, že i na tom aktu jsem já, ale nebyla to pravda. Držela jsem jej v ruce. Zvedla jsem ho ze země. Přece jsi jej musel vidět.
Slyšela, jak sejí hystericky zvedl hlas, a postřehla i obavy a zaváhání v Bobbyho odpovědi.
Je mi to líto, Jo, ale žádný takový snímek jsem neviděl. Jen ty fotografie, cos na nich byla ty. Ale. žádný akt mezi nimi nebyl. Alespoň jsem si nevšiml.1"
Jenže ta fotografie tam byla. Upustila jsem ji. Spadla lícem na ostatní. Ona tam byla, Bobby, jen chvilku přemýš lej.
Určitě tam byla. totiž, když tvrdíš, žes ji viděla.
Nasadil uklidňující tón, vzpomněla si. Takový soucitný. Ale nepřesvědčila ho.
Celá roztřesená a s žaludkem jako na vodě poodešla od telefonu a snažila se nelitovat, že jí vůbec zavolal a tohle jí řekl. Znát pravdu je přece lepší, mnohem lepší. Teď už jen zbývá naučit se s ní žít.
Z okna ložnice viděla na sestru a Giffa. Sluší jim to spolu, pomyslela si. Dva zdraví mladí lidé v pevném objetí a všude kolem to bují a kvete. Muž a žena a oba toho letního odpoledne přímo sršeli láskou a touhou.
Zdálo se to tak snadné, tak přirozené. Proč nedokáže připustit, aby to stejně snadné a přirozené bylo i pro ni?
Nathan ji chce. Nenaléhá a zřejmě se ani nezlobí, že mezi nimi stále ještě udržuje jakýsi nepatrný odstup. Ale proč to vlastně dělám? přemítala Jo a dívala se, jak si Giff přitáhl sestřin obličej k tváři. Proč prostě nepopustím otěže?
Vzrušoval ji. Měla z něj příjemný pocit a v jejím nitru pokaždé začalo doutnat přesvědčení, že stačí, aby svolila, a onen příjemný pocit dosáhne netušené šířky i hloubky.
Tak proč se toho svolení bojí?
Znechuceně se odvrátila od okna. Protože poslední dobou o všem pochybuje.
Zamyslela se nad vlastními kroky
286

a nezaujatě je analyzovala. Jistě, po tělesné stránce je na tom lépe. Noční můry i záchvaty horečnaté paniky se už dostavují jen zřídka a se stále větším odstupem. Ale.
Ještě pořád ji pronásledují známé pochybnosti, známé obavy, že ve skutečnosti tak vyrovnaná není. Proč by jinak měla stále před očima tu fotografii, ten snímek mrtvé ženy? Jednu chvíli její matka a hned zase ona. Oči vytřeštěné, kůže bledá jako vosk. Stále ještě viděla kresbu hladké zsinalé pleti, stíny i vějíř z vlasů, rafinovaně rozprostřených kolem hlavy jako svatozář. I způsob, jakým byla naaranžována paže, v lokti ohnutá a natažená mezi ňadry. I pootočenou hlavu, skloněnou jako by plaše dřímala.
Jak to, že si tu fotografii tak zřetelně vybavuje, když nikdy neexistovala?
Jestliže ji přesto vidí před očima, nezbývá než si uvědomit, že ještě zdaleka není zdravá. Na žádný vztah, ať už s Nathanem nebo s kýmkoli jiným, nesmí být ani pomyšlení, dokud se zase pevně nepostaví na vlastní nohy. To je ale jen výmluva, přiznala si. Ona se ho bojí, to je to. Bojí se, že pro ni bude znamenat stále víc a ona to nezvládne. A že od ní bude očekávat víc, než mu dokáže dát.
Už nyní v ní vyvolával pocity jako ještě nikdo jiný a ona se schovala za zbabělost ukrytou pod maskou logiky.
Už ji omrzelo bát se a ohánět se logikou. Byla by to opravdu taková chyba, kdyby pro jednou sáhla do arzenálu své sestry, kdyby jednala impulzivně a vzala si, co se jí nabízí?
Strašně si potřebovala s někým popovídat, být s někým. S někým, kdo by jí dokázal alespoň na chviličku vyhnat z hlavy všechny starosti i pochybnosti o sobě samé.
Proč by ten někdo nemohl být právě Nathan?
Než si to stačila rozmyslet, vyběhla z pokoje a pro jednou se ani neobtěžovala sáhnout po fotoaparátu.
287

l
Když na ni Kate zavolala, netrpělivě se zarazila. "Zrovna jdu ven," oznámila a zastavila se ve dveřích kanceláře.

Kate seděla za stolem plným papírů a brožurek. "Snažím se vyřídit podzimní rezervace," poznamenala a vytáhla tužku, kterou měla zastrčenou za uchem. "Tady nás žádají, abychom v říjnu uspořádali v hotelu svatbu. Něco takového jsme ještě nikdy nedělali. Přejí si, aby se o kuchyni postaral Brian, a obřad i hostinu chtějí mít přímo tady. To by byla paráda, kdybychom to tak dokázali zařídit."
"To by bylo prima, Kate, ale já jdu vážně ven."
"Tak promiň." Kate znovu zasunula tužku za ucho a roztržitě se usmála. "Už zase se mi rozutekly myšlenky. Proseděla jsem nad tím celé dopoledne. Mám tady pro tebe poštu. Chtěla jsem ti ji odnést do pokoje, ale pak zazvonil telefon a já se odtud dvě hodiny nemohla ani hnout."
Vtom se telefon ozval znovu a za zády sejí na druhé lince pípáním ohlásil přicházející fax, jako by jí chtěl dát za pravdu. "Třeba jde o jedno a to samé, ale třeba taky ne. Běž tamhle, zlato, máš tam balíček." Kate zvedla sluchátko. "Hotel Zátiší, co si přejete, prosím?"
Jo ale slyšela jen to, jak jí hučí v uších. Pomaličku přistoupila blíž a cítila, jak vzduch kolem ní houstne jako voda. Natáhla se pro nažloutlou obálku a pocítila v prstech, jak je tuhá. Na obálce bylo tlustým černým fixem úhledně napsáno její jméno.
Jo ELLEN HATHAWAYOVÁ
ZÁTIŠÍ :
rť OSTROV ZTRACENÉ TOUHY, GEORGIA
V rohu stálo zřetelné upozornění: Fotografie, neohýbat. Neotevírej to, přikázala si. Zahoď to do koše. Nedívej se dovnitř. Ale to už její ruce zlomily pečeť a trhaly chlopeň. Ani neslyšela, jak Kate ohromeně vykřikla, obrátila obálku a vysypala z ní fotografie na podlahu. Zaječela, svezla se na kolena a přehrabovala se v nich, jednu po druhé odkládala bokem a zoufale hledala tu pravou.

Kate ani nedokončila objednávku, bez váhání zavěsila a oběhla stůl. "Jo, co je? Jo Ellen, co se děje? Co má tohle znamenat?" naléhala, popadla Jo v podpaží a vytřeštila oči na spoustu fotografií své mladé sestřenky.
"On je tady. Je tady. Tady!" Jo se už zase přehrabovala ve fotografiích. Zachycovaly ji, jak se prochází po pláži, jak spí v houpací síti, jak stojí na břehu mokřiny mezi dunami, jak si chystá stativ u slaného jezírka. Ale kde je ten nejdůležitější záběr? Kde je? "Musí tady být, Kate. Musí."
Kate vyplašeně postavila Jo na nohy a zatřásla s ní. "Nech toho. Hned. Chci, abys toho okamžitě nechala." Rozeznala příznaky, dovlekla Jo k židli, posadila ji na ni a položila jí hlavu mezi kolena. "Jen dýchej. Jinak nemusíš dělat nic. Ne abys mi omdlela. Budeš tady sedět, slyšíš? Budeš tady sedět a ani se nehneš."
Odběhla do koupelny, natočila sklenici vody a namočila zinku. Když se opět vřítila dovnitř, našla Jo tak, jak ji nechala. Ulevilo sejí a přiložila Jo studenou zinku k zátylku. "No tak, hlavně si to neber." "Já neomdlím," řekla Jo malátně. "To tedy opravdu ráda slyším. Ted se opři, pěkně pomalu, a trochu se napij." Sama jí přinesla sklenici k ústům, přidržela ji tam a s vděčností sledovala, jak se jí postupně vrací krev do rtů. "Můžeš mi ted prozradit, oč tady vlastně jde?"
"Ty fotografie." Jo se opřela a zavřela oči. "Neutekla jsem tomu. Nakonec jsem tomu stejně neutekla." "Čemu, zlato? Komu?" "Já nevím. Asi začínám bláznit."
"To je nesmysl," odsekla Kate záměrně ostrým a netrpělivým tónem.
"Tím bych si nebyla tak jistá. Už se mi to jednou stalo." "Co tím myslíš?"
Jo nechala oči zavřené. Bylo to tak snazší. "Před několika měsíci jsem se zhroutila."

288
289

"Proboha, Jo Ellen." Kate se posadila na područku křesla a začala ji hladit po vlasech. "Pročpak jsi mi neřekla, že jsi byla nemocná, zlato?"
"Prostě jsem nemohla, to je vše. Najednou toho na mě bylo příliš a já už jsem si s tím nevěděla rady. A taky mi začaly chodit ty fotografie."
"Takovéhle fotografie?"
"Byla jsem na nich já. Ze začátku jen moje oči. Jen oči." Nebo její oči, pomyslela si Jo a otřásla se. Naše oči.
"To je strašné. Muselo tě to hrozíte vylekat."
"Taky že ano. Pak jsem si myslela, že se mě někdo neznámý jen snaží zaujmout, aby se mým prostřednictvím dostal k fotografování."
"Tak to pravděpodobně opravdu bylo, ale ten způsob je ohavný. Měla jsi jít na

policii."
"A říct jim, že mně, fotografce, někdo posílá snímky?" Jo otevřela oči. "Myslela jsem si, že to zvládnu. Že si toho prostě nebudu všímat, že si s tím poradím. A pak jsem měla v poště zrovna takovouhle obálku. Byla plná mých fotografií a na jedné. zdálo se mi, že na jedné je někdo jiný. Ale tak to nebylo," dodala prudce. S tím se bude muset smířit. Když už nic jiného, alespoň s tím se smíří.
"Jen se mi to zdálo. Žádný takový snímek tam nebyl. Na všech těch fotografiích jsem byla jen já. Byla jich spousta. A já jsem se složila."
"A pak jsi se vrátila sem."
"Muselajsem odjet. Myslela jsem si, že tomu uteču, ale já to nedokážu. Tyhle fotografie jsou odtud, vznikly přímo na ostrově. On je tady a sleduje mě."
"Odneseme ty snímky na policii." Kate vřela zlostí, zvedla se a popadla obálku. "Podáno v Savannah. Před třemi dny."
"K čemu to bude dobré, Kate?" "To se nedozvíme, dokud to neuděláme." "Třeba je stále ještě v Savannah anebo taky kdekoli jinde. Dost možná že už je zase na ostrově." Jo zvedla ruce, vjela
290

si jimi do vlasů a pak je nechala spadnout do klína. "Chceš policii požádat, aby vyslechla každého, kdo vlastní foťák?"
"Když to nepůjde jinak, tak ano. Co je to za fotoaparát?" zeptala se Kate naléhavě. "Kde a jak ty snímky vyvolali? Kdy vznikly? Přece musí existovat nějaký způsob jak na některé takové otázky odpovědět. Pořád je to lepší než tady sedět a bát se, nebo snad ne? Seber se, Jo Ellen."
"Já jen chci, aby to přestalo."
"Tak pro to něco udělej," odsekla Kate. "Stydím se, že jsi komusi neznámému dovolila, aby ti něco takového provedl, a ani jsi nebojovala." Popadla jeden snímek a zvedla jej. "Kdy to vyfotil? Jen si to prohlédni a vzpomeň si."
Jo se zahleděla na fotografii a sevřel se jí žaludek. Když se natáhla a uchopila ji, měla vlhké dlaně. Snímek je maličko rozostřený, všimla si. Ani záběr za moc nestál a vrhal jí přes postavu nepěkný stín. Ten by dokázal odvést daleko lepší práci, pomyslela si a dlouze vydechla. Uvažovat prakticky a třeba si i trochu zakritizovat pomáhalo.
"Tohle myslím odbyl. V těch místech je mokřina dost přehledná. Zřejmě nechtel, abych si všimla, že mě fotí, a tak spěchal."
"Dobře. Hodná holka. Tak dál, kdys na tom místě byla naposledy?"
"Je to jen pár dní, ale to jsem si s sebou nevzala stativ." Jo samým soustředěním svraštila obočí. "Tohle muselo být nejméně před dvěma týdny. Ne, před třemi. Před třemi týdny jsem tam při odlivu zašla, protože jsem chtěla vytvořit studii tůní, které tam zůstávají, než přijde příliv. Ukaž mi další fotku."
"Já vím, zeje to pro tebe těžké, ale tahle se mi líbí." Kate zkusmo nasadila povzbudivý úsměv a podala Jo fotografii, na níž se choulila Samovi v náručí. Hra stínů na obou postavách působila téměř zasněným dojmem.
"Kemp," zašeptala Jo. "Toho dne, co jsem byla zavřená ve sprchách a táta mě pustil ven. To neudělaly děti. Ten
291

grázl. To nebyly žádné děti, ale on. To on mě tam zavřel a pak vyčkával a pořídil tuhle fotografii."
"Stalo se to toho dne, co se ztratila Ginny, vid? Už je to skoro dva týdny."
Jo opět poklekla na podlahu, ale už nezmatkovala. Ruce měla klidné, byla plně soustředěná a chladnokrevně postupovala od snímku ke snímku. ,.U každé jednotlivé fotografie to určit nedokážu, ale ty, které jsem schopná zařadit do nějakého časového horizontu, vznikly nejpozději tou dobou. Z toho usuzuji, že ze stejného otídobí pocházejí všechny. Z posledních dvou týdnů tady nic není. Schovával si je. Čekal. Proč asi?"
"Potřeboval čas, aby je vyvolal, aby vybral ty pravé a aby se rozhodl, které ti má poslat. Musí mít ještě i jiné povinnosti. Nějakou práci. Tak něco."
"Ne ne, myslím, že má spoustu volného času. Pořizoval moje fotografie v době, kdy jsem dostala zakázku na ostrově Hatteras, i potom v Charlotte. Sledoval mě den po dni. Ten si s povinnostmi hlavu lámat nemusí."
"Dobrá. Zajdi si pro kabelku. Vezmeme si člun a zajedeme na pevninu. A tohle, úplně všechno, odneseme na policii."
"Máš pravdu. Pořád je to lepší než tady vysedávat a bát se." Jo pečlivě zasunovala do obálky jeden snímek za druhým. "Je mi to líto, Kate."
"Co?"
"Že jsem ti o tom neřekla. Že jsem ti nevěřila natolik, abych ti pověděla, co se

stalo."
"Přesně tak." Kate natáhla ruku a pomohla Jo na nohy. "Ale už je to pryč a máme to za sebou. Ode dneška si všichni, co tady bydlíme, budeme pamatovat, že jsme jedna rodina."
"Nechápu, jak jsi to s námi mohla vydržet."
"Srdíčko," Kate se usmála a pohladila Jo po tváři, "to si kolikrát říkám taky."

DEVATENÁCT

i oslyšte, kam se to všichni ženete?" Lexy zahlédla, jak Kate s Jo vycházejí postranním vchodem, téměř přitančila, oči jí zářily a na rtech jí hrál široký úsměv. "Musíme s Jo rychle na pevninu něco vyřídit," vyhrkla Kate. "Vrátíme se asi v."
"Jedu s vámi." Lexy se vřítila do dveří, a než ji Kate stačila chytit za paži, proběhla kolem nich. "Lexy, tohle není žádný výlet."
"Dejte mi pět minut," zavolala Lexy. "Stačí pět minut a jsem hotová."
"To děvče," povzdechla si Kate. "Věčně touží být někde jinde, než zrovna je. Půjdu jí říct, aby zůstala doma."
"Ne." Jo pevněji sevřela obě obálky. "Za těchto okolností by asi bylo lepší, kdyby věděla, co se děje. Tak si myslím, že než se dozvíme něco víc, měla by si dávat pozor."
Kate pocítila, jak jí srdce poskočilo v hrudi, a přikývla. "Patrně máš pravdu. Oznámím Brianovi, že jedeme pryč. Nedělej si starosti, zlatíčko," dodala a pohladila Jo po vlasech. "Však my už to zvládneme."
Lexy se bála, že by ji mohly nechat doma, a tak dodržela slovo. Věděla, že kratičké šortky, které měla na sobě, by se Kate nezamlouvaly, a v rekordním čase se převlékla do ten

kých bavlněných kalhot. Vyčesala si vlasy a v předtuše vyjížďky na moři si je svázala mátově zeleným šátkem. Cestou k soukromému přístavišti severně od trajektu si v autě ještě poopravila mejkap a neustále něco brebentila.
Ve chvíli, kdy se všechny tři nalodily na starý spolehlivý člun, Jo už zvonilo v uších.
Kdysi dávno rodina vlastnila malou nablýskanou bílou jachtu s červeným pruhem podél paluby. Jmenovala se Ostrovní kráska a bývala to otcova pýcha a radost, vzpomněla si Jo. Kolikrát se do ní celá rodina naskládala a vydala se na projížďku kolem ostrova. Někdy se jen tak houpali na vlnách, jindy neplánovaně zaskočili na pevninu a koupili si zmrzlinu nebo si zašli do kina.
Jo se pamatovala, jak ji sama řídila, stála otci na nohou, aby byla trošku výš, a on vzal zlehka její ruce do dlaní a položil je na kormidlo.
Víc napravobok, Jo Ellen. To je ono. Ty jsi talent.
Ale rok poté, co Annabelle odešla, Sam jachtu prodal a všechny čluny, které ji později nahradily, zůstaly beze jména. Rodina se už na žádné závratné projížďky nevydávala.
Jo stále ještě věděla jak na to. Zatímco Lexy s Kate uvolňovaly lana, zkontrolovala palivo a automaticky loď natočila tak, aby vyrovnala mírné houpání v přístavišti. Lehce uchopila kormidlo, a když motor naskočil a začal příst, usmála se.
"Koukám, že táta pořád všechno udržuje v bezvadném stavu."
"Přes zimu prohlédl motor." Kate se posadila a její neklidné prsty si hrály se zlatým řetízkem, který se jí vinul po naškrobené bavlněné halence.
Nechám Jo řídit, pomyslela si. Pomůže jí to, aby zůstala klidná. "Tak si říkám, že by hotel měl investovat do nového člunu. Nějakého, aby na něj byl hezčí pohled. Mohli bychom mít v nabídce vyjížďky kolem ostrova a dělat zastávky v Zátoce divokých koní, v Zálivu volavek a tak. Samo sebou bychom taky museli najmout lodivoda."

"Táta zná ostrov i moře kolem lépe než kdokoli jiný," podotkla Jo.
"Já vím." Kate pokrčila rameny. "Ale kdykoli se o tom jen zmíním, něco si pro sebe zabručí a najde si nějakou jinou práci. Se Samem Hathawayem Nepřizpůsobivým se dá těžko hnout."

"Mohla bys mu říct, že kdyby si to vzal na starost, lépe by se mu na všechno dohlíželo." Jo se rychle podívala na kompas, seřídila kurs a namířila si to přes průliv. "Mohl by se starat, aby lidi nešlapali po rostlinách a nenarušili ekosystém. Když to začne zajišťovat někdo jiný, nebude mu na tom tolik záležet a nebude dávat takový pozor."
"To je dobrý nápad."
"Jestli koupíš nový člun, sotva mu odolá," podotkla Lexy a upravila si uzel na šátku. "Pak se zmíníš, jak hrozně bys potřebovala najít toho správného lodivoda, aby byl nejenom zkušený a schopný, ale aby taky chápal, jak je příroda křehká, a věděl, že se to turistům musí vysvětlovat, aby si uvědomili, proč je Touha dodnes tak neporušená."
Jo i Kate se otočily a v úžasu se na Lexy zahleděly. Lexy rozhodila ruce. "Musíte jen vědět, co na ostatní platí, nic víc. Když budete mluvit o tom, jak je zapotřebí turisty vzdělávat, aby ostrov respektovali a zanechali jej po sobě v takovém stavu, v jakém jej našli a tak podobně, nejenže se dá přemluvit, ale nakonec si ještě bude myslet, že na to vlastně přišel sám."
"Ty jsi ale mazaná, Alexo," uznala Kate. "To jsem na tobě vždycky obdivovala."
"Tátovi na ostrově záleží." Lexy se naklonila přes zábradlí a nastavila tvář větru. "Když toho člověk využije a přinutí ho změnit postoj, tak to není žádná lest, ale prostě zásadní věc. To nemůžeš jet rychleji, Jo? Tímhle tempem bych do Savannah doplavala sama."
Jo se jí nejprve chystala navrhnout, aby to tedy udělala, ale pak pokrčila rameny. Proč ne? Proč se na chvíli neuvolnit a nerozjet s větrem o závod? Ohlédla se za pobřežím

Touhy a za bílým domem na kopci a rozjela člun plnou parou vpřed. "Tak se tedy držte."
Když loď vyrazila kupředu, Lexy zavýskla, zaklonila hlavu a rozesmála se. Panebože, jak ráda si vyjela. Kamkoli. "Rychleji, Jo! Tys to s takovými neckami vždycky uměla nejlíp."
"Jenže už dva roky žádný člun neřídila," spustila Kate a vzápětí vykřikla, protože Jo prudce strhla kormidlo a přiměla člun k rychlému širokému obratu. S bušícím srdcem se zachytila zábradlí, zatímco Lexy se křikem dožadovala další rychlé jízdy.
"Dívej, to je rybářský člun Jeda Pendletona. Pojď, Jo, prosvištíme kolem a ukážeme jim, jak to s nimi zahoupá, až se budou válet po dně."
"Jo Ellen, opovaž se něco takového udělat," zahudrovala Kate a potlačila smích, který její dral do hrdla. "Chovej se slušně!"
Jo si vyměnila jeden vzácný spiklenecký pohled s Lexy a pak zakoulela očima. "Ano, prosím," zamumlala potutelně, zpomalila a pozdravila rybářský člun krátkým zahalekáním. "Jen jsem chtěla vyzkoušet motor a řízení."
"No, tak to se ti už podařilo," podotkla Kate upjatě. "A doufám, že od této chvíle bude cesta probíhat hladce."
"Jen bych tam taky někdy ráda dojela." Lexy se otočila: a opřela se o zábradlí. "Už se nemůžu dočkat, až uvidím, jak kolem chodí lidé. A taky si musím zajít na nákupy. Co kdybychom si všechny koupily něco nového hezkého? A pak si uděláme mejdan. Vyparádíme se, pustíme hudbu a dáme si šampaňské. Už celé měsíce jsern si nepořídila nové šaty."
"To proto, že ti šatník praská ve švech," podotkla Jo.
"Ale to jsou jen samé staré hadry. Cožpak ty si nikdy nepotřebuješ koupit něco nového, nikdy necítíš potřebu pořídit si něco krásného?"
"No, potřebovala bych nový blesk," odpověděla Jo suše.
"To je tím, že tě víc zajímá jak obléknout svůj fotoaparát než sebe," řekla Lexy a pátravě naklonila hlavu na stranu.

"Potřebovala bys pro změnu něco odvážného a modrého. Hedvábí. A taky hedvábné prádlo. Kdybys Nathana nakonec přece jen nechala zajít až tak daleko, alespoň bys mu uchystala příjemné překvapení. A vsadila bych se, že sobě taky."
"Alexo." Kate zvedla ruku a pomalu počítala do deseti. "Nezapomínej, že soukromý život tvé sestry je opravdu soukromý."
"Jakýpak soukromý život? Vždyť ten chlápek se od prvního okamžiku nemůže dočkat, až se dostane pod ty její pytlovité džíny."
"Jak víš, že se tam ještě nedostal?" odsekla Jo.
"Tak," odpověděla Lexy a pomalu lstivě se usmála. "Až se mu to podaří, budeš daleko klidnější."
"Pokud ženské stačí ke klidu honem se s někým vyválet, tak to ty bys už musela

být úplně netečná."
Lexy se jen zasmála a znovu otočila hlavu proti větru. "No, já si poslední dobou opravdu připadám vyrovnaná, zlato. Což se o tobě tvrdit nedá."
"To stačí, Lexy," řekla Kate tiše a vstala. "My nejedeme na pevninu nakupovat. Jedeme tam, protože tvoje sestra má problémy. Chtěla tě vzít s sebou, aby ti o tom pověděla a varovala tě."
"O čem to mluvíš?" lekla se Lexy a napřímila se. "Co se děje?"
"Posaď se," přikázala Kate a vzala obálky, které Jo uložila do člunu. "Všechno ti vylíčíme."
O deset minut později se už Lexy probírala fotografiemi. Žaludek se jí sevřel, ale ruce měla klidné a mozek pracoval naplno. "On tě špehuje."
"Tenhle výraz bych asi zrovna nepoužila." Jo nespouštěla zrak z hladiny a z nezřetelného oparu, který věštil pevninu.
"Přesně tak to je a tak to taky předneseš policii. Na to jsou paragrafy. Znala jsem jedno děvče v New Yorku. Její bývalý chlapec jí nechtel dát pokoj, každou chvíli se někde vynořil,

volal jí a slídil za ní. Šest měsíců žila ve strachu, než s tím něco udělali. Člověk by ve strachu žít neměl."
"Ona ale věděla, kdo to je," upozornila ji Jo.
"No, tak ty zase budeš muset přijít na to, kdo je tohle." Snímky Lexy vystrašily, a tak je odložila. "Nerozešla ses předtím, než to začalo, s někým blízkým?"
"Ne, prakticky jsem s nikým nechodila."
"Prakticky, neprakticky, ty sama si ani nemusíš myslet, že jste spolu chodili," upozornila ji Lexy. "Stačí, aby si to myslel on. Dala sis s někým rande, třeba jen jednou?"
"Nedala."
"Jo, určitější s někým povečeřela, zašli jste si do divadla nebo jste spolu třeba jen narychlo poobědvali."
"Ale žádné rande."
"Neber to tak doslova. S tebou je ta potíž, že máš v hlavě všechno vybarvené jen bíle nebo černě. Jako ty tvoje fotografie. Ale i na těch jsou přece šedivé stíny, nebo snad ne?"
Jo si nebyla tak docela jistá, zda ji sestřino přirovnání urazilo nebo zaujalo, a tak se zamračila. "Já prostě nechápu."
"Přesně tak," přikývla Lexy. "Dáš dohromady seznam a pak sestavíš další z mužů, které jsi odmítla, když tě někam zvali. Třeba tě někdo zval dvakrát, třikrát a ty sis pak myslela, že to vzdal."
"Letos jsem měla spoustu práce. Nejspíš na nikoho nepřijdu."
"To je dobře. Alespoň budeš mít větší šanci najít toho pravého." Lexy přehodila nohu přes nohu a s vervou před ní začala rýsovat možnou zápletku. "Možná ve tvém domě v Charlotte bydlí někdo, kdo se tě snaží někam vytáhnout, kdo se s tebou dává do řeči, když na sebe na chodbě narazíte. Tak přemýšlej," dodala netrpělivě. "Ženská přece pozná, když o ni nějaký mužský má zájem, a přitom jí samotné může být ukradený."
"Moc jsem to nesledovala."
"No, tak to začni sledovat teď a zamysli se. Je jen na tobě, abys to zvládla. Přece mu nedáš znát, že tě vyděsil. Nesmíš

mu dopřát tu radost, aby si myslel, že tě dokáže znovu dostat do nemocnice."
Lexy se natáhla, vzala Jo za rameno a prudce jí zatřásla. "Mysli. Vždycky jsi z nás byla nejchytřejší. Tak teď použij hlavu."
"Ukaž Jo, já to kormidlo vezmu." Kate jí jemně uvolnila sevřené prsty. "Ty se posaď a odpočiň si."
"Odpočívat může později. Teď bude přemýšlet."
"Lexy, dej pokoj."
"Ne." Jo zavrtěla hlavou. "Ne, ona má pravdu. Máš pravdu," řekla a dobře si prohlédla sestřičku, v níž tak ráda viděla pouhou naivku. Tentokrát spatřila její pravé já. "A kladeš mi správné otázky, takové, co mě samotnou vůbec nenapadly. Až přijdu na policii, budou se mě ptát na to samé."
"To asi ano."
"Dobrá." Jo přerývaně vydechla. "Tak mi pomoz."
"Co jiného dělám? Pojď, sedneme si." Lexy vzala Jo za paži a posadila se k ní.

"Tak, nejdřív se zamysli nad těmi muži."
"Moc jich není. Kolem mě se neslétají jako včely na med."
"Kdybys chtěla, tak by se slétali, ale to je jiný problém." Lexy jej odbyla mávnutím ruky. Ten stačí vyřešit později. "Třeba se s nějakým mužem pravidelně vídáte. Moc si ho nevšímáš, ale vídáte se spolu."
"Jediný muž, se kterým se pravidelně stýkám, je můj asistent. To Bobby mě odvezl do nemocnice. Když mi přišel ten poslední balíček, byl u toho."
"Vida, není to zrovna on?"
Jo vytřeštila oči. "Bobby? To je k smíchu."
"Proč? Povídalas, že je to tvůj asistent. Takže taky fotografuje. Určitě umí používat aparát a vyvolávat filmy. Vsadila bych se, že pokaždé, když jsi dostala nějakou zakázku, věděl, kam jedeš a jaký máš rozvrh."
"Samozřejmé, ale."
"Občas jel s tebou, vid?"
"Jistě, to patří k jeho studiu."

298
299

"A možná mu nedáš spát."
"To je nesmysl. Jen ze začátku se do mě trošku zamiloval."
"Vážně?" Lexy povytáhla obočí. "A dalas mu?"
"Je mu dvacet let."
"No a?" Lexy to odbyla pokrčením ramen. "Dobrá, takže ses s ním nevyspala. Stal se součástí tvého života, líbíš se mu, ví, kde tě hledat, zná tvoje zvyky a umí zacházet s fotoaparátem. Zřejmě v tuto chvíli figuruje na předním místě tvého krátkého seznamu."
Bylo to úděsné, ještě příšernější než všechny bezejmenné anonymní představy. "On se o mě postaral. Odvezl mě do nemocnice."
Řekl, že tu fotografii neviděl, vzpomněla si Jo a svaly kolem žaludku sejí palčivě sevřely. Byli tam sami dva a on teď tvrdí, zeji neviděl.
"Ví, že ses vrátila do Zátiší?"
"Ano, já." Jo se odmlčela a zavřela oči. "Ano, ví, kam jsem odjela. Panebože, on ví, kde jsem. Zrovna dnes ráno jsme spolu mluvili. Zavolal mi."
"Proč ti volal?" zeptala se Lexy naléhavě. "Co chtěl?"
"Nechala jsem mu vzkaz, aby mi zatelefonoval. Potřebovala jsem.. . se ho na něco zeptat. Zrovna dnes se mi ozval."
"Odkud volal?" Kate se rychle ohlédla přes rameno.
"Neptala jsem se a on mi to neřekl." Jo s vypětím všech sil držela na uzdě rostoucí děs. "Že by mi ty fotografie posílal Bobby? To nedává žádný smysl. Už spolu pracujeme několik měsíců."
"Přesně takovéhle vztahy budou policii zajímat," trvala na svém Lexy. "Kdo ještě ví, kde jsi tedy u koho si tím můžeš být jistá?"
"Můj vydavatel." Jo zvedla ruku a mnula si spánek. "Pošta, náš pan domácí, lékař, co mě ošetřoval v nemocnici."
"Takže pokud by to někdo chtěl zjistit, mohl by. Ale první na seznamu zůstává Bobby."
300

"Připadám si hrozně, hrozně a jako zrádce. Má to logiku." Jo se odmlčela a sevřela nos mezi palcem a ukazovákem. "Bobby je natolik dobrý, aby ty záběry dokázal pořídit tedy kdyby na tom zapracoval a dopřál si dost času. Má velký talent. Ale pořád ještě dělá chyby, hlavně moc spěchá a někdy mu to nevyjde v temné komoře. Tím by se vysvětlovalo, proč jsou některé fotografie o hodně horší než jiné."
"Co je s nimi?" Lexy ze zvědavosti opět vytáhla z obálky několik snímků.
"Na některých jsou takové tvrdé stíny nebo chybí okolí ústředního motivu. Vidíš?" Jo ukázala na stín, který jí na jedné fotografii padal přes rameno.
"Nebo tady. Tenhle záběr je špatně zaostřený, kontury jsou nepřesné. Některé snímky mají velké zrno jako by použil film s vysokou citlivostí a pak to příliš zvětšil. A jiné jsou málo kontrastní to dělají podexponované negativy," dodala na vysvětlenou. "A některé prostě nemají švih."
"To podle mě přeháníš. Většinou na nich vypadáš dobře." "Kompozice není tak propracovaná, rozhodně ne tak rafinovaná jako u těch ostatních, které pořídil v Charlotte nebo na Hatterasu. Víš." Jo se jimi znovu záběr po záběru probírala a začínala se mračit, "pokud si dobře vzpomínám, zdá se mi, že čím později záběr vznikl, tírn je neumělejší a banálnější. Jako by se začínal nudit nebo to

odbýval.
Podívej, tuhle fotografii, co na ní spím v houpací síti, by s trochou talentu a slušnou výbavou pořídil i student prvního ročníku. Model je uvolněný, o ničem neví a osvětlení je dobré, protože je filtrují stromy. Takový záběr vzniká snadno. Ten se dělá sám. Ale u tohohle, u toho na pláži, měl použít žlutý filtr, aby ztlumil ostré světlo, změkčil stíny a dostal jasné kontury mraků. To je základ. Jenže on se tím neobtěžoval a snímek tak ztratil obrysy i dramatický náboj. Je to chyba z nedbalosti. Takové chyby předtím nedělal."
Jo rychle vytáhla fotografie z obálky. "Tady je jiný záběr z pobřeží, tentokrát z Hatterasu. Dopad světla je podobný, ale použil filtr a dal si na čas. Ta kresba písku, způsob,

jakým mi vlají vlasy ve větru, pozice toho racka, co se zrovna vynořil z vln, ty zřetelné obrysy oblaků. Tohle je opravdu nádherný záběr a byl by to solidní exponát pro výstavu nebo galerii, zatímco ten snímek z Touhy je celý vybledlý."
"Pracoval Bobby na té zakázce s tebou? Totiž na Hatterasu?"
"Ne, tam jsem byla sama."
"Jenže ve srovnání s Touhou je na Hatterasu spousta lidí. Třeba sis ho ani nevšimla. Zvlášť jestli byl v přestrojení."
"V přestrojení? Ale Lexy. Nemyslíš, že kdybych viděla, jak si to tam vykračuje nějaký chlápek, co má legrační nos a na něm zrcadlovky, asi bych se dovtípila?"
"Kdybych se správně nalíčila, vzala si paruku a jinak se pohybovala, dokázala bych na ulici dojít až k tobě a nepoznala bys mě. Ono není zase tak těžké být někým jiným." Lexy se usmála. "Já to dělám pořád. Klidně to mohl být ten tvůj asistent nebo taky deset jiných lidí, které znáš. Stačí odbarvit si vlasy a nasadit klobouk a sluneční brýle. Přilepit si vousy nebo šije oholit. Jistě víme jen to, že byl tady i tam."
Jo pomalu přikývla. "A možná se už vrátil."
"Správně." Lexy položila sestře dlaň na ruku. "Ale teď se před ním budeme mít na pozoru všichni."
Jo se podívala na svou ruku schovanou pod sestřinou dlaní. Nemělo by mě překvapovat, že tam je, uvědomila si, ani zeje tak pevná a hřeje. "Měla jsem vám to oběma už dávno říct. Chtěla jsem to zvládnout sama."
"To je mi ale novina," spustila Lexy lehkovážně. "Sestřenko Kate, Jo povídá, že chtěla cosi zvládnout sama. Dovedeš si to vůbec představit, vždyť tohle je ta holka, co vždycky dává všem najevo, aby sejí klidili z cesty, protože ona na všechno stačí a chtěla to zvládnout sama."
"Ohromně vtipné," zamumlala Jo. "A taky jsem od vás nečekala, že byste se na tom chtěly podílet."
"Další překvapivá zpráva, Kate." Lexy nespouštěla ze sestry oči. "No ne, dnes nevyjdeme z údivu. Jo by se byla nenadálá, že jsem inteligentní bytost a mám v sobě i kapku

soucitu. Ne že by se toho Jo nebo někdo jiný vůbec kdy nadál, ale tohle je ta nejčerstvější zpráva přímo z tiskové agentury."
"Už jsem zapomněla, jak dovedeš být jedovatá, ale jelikož jsem si obě zničující poznámky zasloužila, nepokazím ti je a nebudu ti dokazovat, že v jízlivosti jsem taková přebornice, že mě v životě nemůžeš dohonit."
Než Lexy stačila odpovědět, Jo obrátila ruku a propletla své prsty s jejími. "Já jsem se styděla. Nejenže jsem se bála, skoro stejně jsem se za to svoje zhroucení styděla. Moje rodina, to byli ti poslední lidé, kteří se to podle mě měli dozvědět."
Lexy zaplavila vlna soucitu, ale ve tváři i v tónu hlasu udržela lehký úsměv. "To je přece hloupost, Jo Ellen. My jsme jižané. Sotva si na něco potrpíme víc než na své bláznivé příbuzné. Schovávat potrhlé tetičky v podkroví, to dělají na severu. Zeje to tak, sestřenko Kate?"
Kate se dmula pýchou nad svým nejmladším drobečkem a pobaveně se ohlédla přes rameno. "Tak to opravdu je, Lexy. Pořádná jižanská rodina se o své šílence stará a vystavuje je na předním místě v salonu hned vedle nejlepšího porcelánu."
Jo Ellen se krátce zasmála a sama nad tím překvapeně zamrkala. "Já nejsem žádný cvok."
"Ještě ne," upřesnila Lexy a přátelsky jí stiskla ruku. "Ale jestli budeš takhle pokračovat, začneš v tom lítat až po uši stejně jako prababička Lida. Jak si vzpomínám, to ona nosila ve dne v noci večerní toaletu s flitry a prohlašovala, že si pro ni přijde Fred Astaire a půjdou spolu tancovat. Jen se trochu snaž a dostaneš se taky tak daleko."

Jo se opět zasmála, ale tentokrát dlouze a z plna hrdla. "Třeba nakonec přece jen zajdeme na nákupy a já se pokusím sehnat večerní toaletu s flitry, jen tak pro jistotu."
"Tobě by slušela modrá." Lexy věděla, že pro ni je to jednodušší, a tak sestru objala a pevněji k sobě přitiskla. "Něco jsem ti zapomněla říct, Jo Ellen."

302
303

"Copak?" "Vítej doma."
Když dorazily zpátky do hotelu, bylo už šest pryč. Nakonec se přece jen vydaly na nákupy a nyní měly na důkaz svého počínání plné ruce tašek a balíčků. Kate se ještě stále v duchu ptala, jak se od Lexy nechala k té šílené devadesátiminutové nákupní horečce přemluvit, ale odpověď už znala.
Po hodině strávené na policejní stanici potřebovaly všechny tři udělat nějakou ztřeštěnost.
Když vcházely přes kuchyni do domu, Kate už byla připravená na Brianovu tirádu. Sjel je pohledem, zaznamenal plnou náruč důkazů jejich zrady a zavrčel.
"No, to je opravdu skvělé. To je mi krása. Tak já mám v jídelně už šest obsazených stolů a plné ruce práce s vařením a vy tři si odjedete na nákupy. Musel jsem k nám dotáhnout Sissy Brodieovou, aby šla obsluhovat, a ona přitom nemá ani za mák rozumu. Táta míchá nápoje, které jim nestačíme servírovat jako náhradu za mizernou obsluhu, a já jsem zrovna spálil dvě porce kuřete, protože jsem tam musel jít a vytřít podlahu poté, co ta zabedněná Sissy převrhla Bečky Fitzsimmonsové do klína talíř s garnáty a těstovinami na italský způsob."
"Bečky Fitzsimmonsová je uvnitř a tys nechal Sissy, aby ji obsluhovala?" Lexy odložila balíčky a málem zamnula rukama. "Copak ty o ničem nevíš, Briane Hathawayi? Sissy a Bečky jsou zapřisáhlé nepřítelkyně už od té doby, co se pohádaly o Jesseho Pendletona, který s nimi s oběma skoro ve stejné době šest měsíců spal. Pak na to Sissy přišla a po velikonoční mši si před kostelem zašla přímo za Bečky a předhodila jí, že je mizerná kurva s ksichtem jako ropucha. Odtrhli je od sebe až tři silní chlapi."
Lexy si tu scénu s gustem vybavila, rozvázala šátek, zatřásla hlavou a rozpustila vlasy. "Takový talíř s garnáty a těstovinami na italský způsob, to přece ještě nic není. Máš

kliku, že Sissy rovnou nepopadla jeden ten nůž, co s ním porcuješ maso, a nedala Bečky pořádně za vyučenou."
Brian se na uklidněnou zhluboka nadechl. "Zrovna si říkám, jaké mě potkalo štěstí. Vezmi si blok a už ať jsi tam. Stejně ses o hodinu opozdila."
"Za to můžu já, Briane," vyhrkla Jo a připravila se, že se na ni zhurta oboří. "Potřebovala jsem ji a asi jsme ztratily pojem o čase."
"To já si nemůžu dovolit ztratit pojem o ničem a už vůbec nepotřebuju, abys mi postávala po kuchyni a zastávala sejí, když nemá ani tolik zodpovědnosti, aby splnila svou povinnost." Brian s rachotem sejmul poklici z kuřecích prsíček, která se narychlo pražila na pánvi, a otočil maso. "A taky nechci, aby ses to všechno pokoušela urovnat," podotkl směrem ke Kate. "Nemám čas poslouchat výmluvy."
"Ani mě nehne nějaké ti vykládat," odsekla Kate škrobeně. "Ani ve snu by mě nenapadlo plýtvat dechem na člověka, který se mnou mluví takovýmhle způsobem," dodala, vysunula bradu a odplula do jídelny, aby Samovi pomohla u baru.
"Byla to moje vina, Briane," navázala znovu Jo. "Kate s Lexy."
"Neobtěžuj se." Lexy ledabyle mávla rukou, aby zamaskovala stoupající zlost. "Ten tě neposlouchá a stejně už ví všechno, co vědět potřebuje." Popadla blok a vyřítila se ze dveří.
"Vrtošivá nezodpovědná palice jedna dubová," zamumlal Brian.
"Takhle o ní nemluv. Ona taková není."
"Co se děje? To jste se zčistajasna spojily nad zlevněným zbožím v obchocFáku? Dvě ženské si společně koupí boty a najednou jsou z nich spřízněné duše."
"Ty o nás nemáš valné mínění, co? No, já jsem ženskou společnost potřebovala, potřebovala jsem takovou společnost, která by si na mě udělala čas. Pokud jsme se vrátily trochu později a tobě to tak nevyhovuje."

304
305

"Mně že to tak nevyhovuje?" Brian hodil kuře na talíř, zaťal zuby a soustředěně přidal přílohy a oblohu. Ať se propadne, jestli kvůli ženským začne odbývat svou práci. "O to, co mně vyhovuje, tady nejde. Tady jde o to, jak vedeme podnik a jak dbáme o dobrou pověst, kterou už dvacet let budujeme. Jde o to, že jste mě nechaly ve štychu se skoro dvaceti hosty, kteří očekávají pořádné jídlo a příjemnou a výkonnou obsluhu. Jde o to, že člověk má držet slovo."
"Dobře, máš veškeré právo se zlobit, ale zlob se na mě. To já jsem je dnes odtáhla pryč."
"Buď bez starosti," řekl Brian a naplnil košík čerstvým kukuřičným pečivem, z něhož se ještě kouřilo. "Na tebe mám taky pořádnou pifku."
Jo se podívala, jak na plotně bublají hrnce, a zaznamenala i nakrájenou připravenou zeleninu na prkénku. V dřezu se hromadily talíře a Brian byl nešikovný, protože mu v práci překážela poraněná ruka.
Nechaly jsme ho ve štychu, to má naprostou pravdu, uvědomila si. A všechny tři to provedly mizerně.
"Nemohla bych ti nějak pomoct? Třeba bych ty talíře."
"Mohla by ses mi klidit z cesty," zavrčel a ani se na ni nepodíval. "V tom se přece vyznáš nejlíp, nebo snad ne?"
Přijala ránu a uznala svou vinu. "Ano, to asi ano."
Tiše vyklouzla zadními dveřmi. Zátiší se přede mnou neuzavírá, pomyslela si, ne tak jako v tom snu, ale cesta k němu je pokaždé plná kamení a výmolů.
A Brian má pravdu. Vždycky byla odbornicí na to jak se stáhnout do pozadí a všechny radosti i starosti, které se v tom domě zrodily, hodit na krk ostatním. Ani si nebyla jistá, zda by to chtěla změnit.
Namířila si to do lesa. Jestli ji někdo pozoruje, tak ať. Jen ať si mačká spoušť, až mu ztuhnou prsty, ona přece nebude žít celý život ve strachu.
Doufala, že tam je. Doufala, že je někde nablízku a že mu to vytmaví. Ted hned.
Zastavila se, pomaličku se otočila kolem dokola a se zachmuřenou tváří si pátravě prohlížela hluboké zelené stí

ny. Měla takovou náladu, že by se s ním byla nejraději utkala. Nic by ji nepotěšilo víc než pořádná rvačka, tělo na tělo, až se člověk zapotí.
"Jsem silnější než si myslíš," zavolala a naslouchala, jak se rozzuřená ozvěna jejího hlasu vrací zpátky. "Proč nevylezeš, nepostavíš se mi pěkně tváří v tvář a nepřesvědčíš se o tom sám? Ty grázle." Popadla suchou větev a pleskala si jí o dlaň. "Ty hajzle. Snad si nemyslíš, že mě vyděsíš hromádkou podprůměrných fotografií?"
Práskla klackem o strom a potěšilo ji, jak se jí paže otřásla až k rameni. Z kmene nad ní vystřelil datel a jako šipka odletěl.
"Taková mizerná kompozice, takové příšerné osvětlení. O tom jak zachytit náladu a texturu předmětů toho víš sotva tolik, co by se za nehet vešlo. Už jsem viděla desetiletého chlapce odvádět lepší práci s Kodakem na jedno použití."
Sevřela rty a vyčkávala. Už se nemohla dočkat, až někdo, ať už to bude kdokoli, vyjde na pěšinu. Chtěla ho usvědčit, chtěla, aby zaplatil. Ale nestalo se nic, jen vítr si šeptal v korunách stromů a kolem šustily listy zakrslých palem. Světlo se změnilo a každým okamžikem sláblo.
"Vida, už si povídám sama se sebou," zabručela Jo. "Tímhle tempem mi nebude ještě ani třicet a už budu šílená jako prababička Lida." Odhodila klacek, sledovala, jak se ve vzduchu otáčí, a zahlédla, jak s tichým žuchnutím přistál v hustém podrostu.
Několik centimetrů od místa, kam dopadl, však už neviděla sešlapanou tenisku ani obnošené manžety vybledlých riflí. Když se ponořila hlouběji do lesa, nezaslechla ani podrážděný dech, který se jen s námahou vracel do rovnoměrného tempa, ani drsný šepot plný uražené ješitnosti.
"Ještě ne, Jo Ellen. Ještě ne. Ne, dokud nebudu připraven. Jenže ted ti budu muset ublížit. Ted tě budu muset donutit, abys toho litovala."

306
307

Pomalu se napřímil a usoudil, že se už zase dokonale ovládá. Ani si nevšiml, že když sevřel ruce v pěst, vytryskla mu z dlaně krev.
Byl přesvědčený, že ví, kam má namířeno, a protože les dobře znal, zkrátil si cestu mezi stromy, aby tam dorazil dřív.
308

ČÁST
f r
TŘETÍ
silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost.
PÍSEŇ PÍSNÍ

DVACET
si uvědomila, že má namířeno k Nathanovi, až ve chvíli, kdy už tam skoro byla. Zarazila se a přemýšlela zda nezměnit směr, ale vtom uslyšela kroky. Adrenalin jí prudce stoupl ruce se sevřely v pěst a svaly se napjaly. Bleskurychle se otočila a chystala se zaútočit.
Kolem se snášel soumrak, světlo sláblo a vzduch houstl Nebe nad ní znehybnělo někde na pomezí mezi světlem a tmou a na něm visel kalný měsíc. O vysokou trávu podél říčních břehů zlomyslně pleskala voda. Náhle se zvedl vítr a ze svého stanoviště prudce vzlétla volavka a odsvištěla si to pryč.
Ze stínu se vynořil Nathan.
Když ji spatřil, zvolnil a na půl metru od ní se zastavil. Boty i otřepaný lem riflí si zmáčel od vlhké trávy a vlasy měl rozfoukané od stále silnějšího větru. Všiml si, že zaujala postavení jako zápasník v ringu, a povytáhl obočí.
"Chceš se prát?"
Poručila prstům, aby se jeden po druhém uvolnily Možná."
Přistoupil blíž a zlehka ji klepl pěstí do brady. "Já tvrdím, že bych tě porazil ve dvou kolech. Chceš si to zkusit?"
"Snad někdy jindy." Krev, která jí tepala v uších, se pomalu začala uklidňovat. Má široká ramena, přemítala.
311

Kdybych byla ten typ, měla bych se o co opřít. "Brian mě vykopl," řekla a vrazila ruce do kapes. "Jen jsem se šla pro
jít"
"Já taky. Ale ted mám na nějakou dobu chození dost."
Uvolnil sevřenou ruku a pohladil ji po vlasech. "A co ty?"
"Ještě jsem se nerozhodla."
"Co kdybys zašla dovnitř?" Vzal ji za ruku a hrál si s jejími prsty. "Přemýšlej o tom."
Podívala se na jejich ruce, pak sjela zrakem k jeho očím a už u nich zůstala.
"Přece nechceš, abych šla dovnitř přemýšlet, Nathane."
"Přesto pojď dál. Už jsi večeřela?"
"Ne."
"Ještě pořád mám ty bifteky." Stiskl jí ruku a vedl ji k chatě. "Proč tě Brian vykopl?"
"Kritická situace v kuchyni. Byla to moje vina."
"Tak to tě raději ani nepožádám, abys mi ty bifteky pomohla grilovat." Vešel dovnitř a rozsvítil všechna světla, aby rozptýlil chmury. "Kromě mražených hranolků a bílého vína k nim už asi nic nemám."
"Mně to připadá skvělé. Můžu si od tebe zavolat? Asi bych jim měla oznámit, že. nějakou dobu nebudu doma."
"Prosím." Nathan přešel k ledničce a vytáhl z mrazáku bifteky. Je jako na trní, pomyslel si a chystal se rozmrazit maso v mikrovlnné troubě. Na venek se zlobí a uvnitř je nešťastná.
Chvíli uvažoval, proč cítí tak usilovnou potřebu přijít všem jejím pocitům na kloub, a pak si začal lámat hlavu s knoflíky na mikrovlnné troubě a přitom naslouchal tlumenému zvuku jejího hlasu. Právě se chystal provést rezolutní akci a doufat v nejlepší, když zavěsila a připojila se k němu.
"Tohle znám," řekla a zmáčkla několik knoflíků. "Na mikrovlnky jsem expert."
"Když k tomu přibalí návod, jde mi to lépe. Nažhavím gril. Jestli si chceš něco pustit, tamhle mám nějaká cédéčka."
312

Přešla ke stojánku s disky, který stál vedle malého důmyslného stereopřehrávače na zadním konci stolu hned u pohovky. Zřejmě měl rád poctivý nekomplikovaný rock, ale i dávné rebely Mozarta a Beethovena.
Nedokázala se rozhodnout, nebyla schopná se soustředit na jednoduchý výběr mezi jemnou sonátou a tvrdým rockem.
Romantiku nebo vzrušení, ptala se netrpělivě sama sebe. Co z toho chceš? Tak se

sakra rozhodni, co si vlastně přeješ, a do toho.
"To grilování by nemělo dlouho trvat," nadhodil Nathan, vydal se k zadní části místnosti a utíral si ruce o džíny. "Jestli."
"Zhroutila jsem se," vyhrkla Jo. Pomalu nechal ruce klesnout podél těla. "Fajn."
"Myslím, že bys to měl vědět, než to mezi námi zajde dál. Doma v Charlotte mě odvezli do nemocnice. Předtím, než jsem se vrátila na Touhu, jsem se zhroutila, nervově. Co když jsem cvok?"
Pohled měla výmluvný, rty pevně sevřené. Nathan usoudil, že mu zbývá asi pět vteřin, aby přišel na to jak zvládnout situaci. "Jaký cvok? Ten typ, co běhá nahý po ulici a nabádá lidi, aby činili pokání? Nebo ten, co tvrdí, že ho unesli mimozemšťané? Já si totiž nejsem tak docela jistý, že všichni ti lidé, co tvrdí, zeje unesli mimozemšťané, jsou opravdu cvoci."
Její ústa se sice úplně neuvolnila, ale alespoň je v úžasu pootevřela. "Tys neslyšel, co říkám?"
"Ale ano, slyšel jsem tě. Jen bych rád, abys mi to vysvětlila. Chceš něco k pití?"
Zavřela oči. Možná se šílenci přitahují navzájem. "Po ulici ještě nahá neběhám."
"To je dobře. Jinak bych si to musel ještě důkladně rozmyslet." Začala přecházet po místnosti, a tak usoudil, že dotknout sejí není zrovna ten nejlepší tah, vrátil se k lednič
313

ce, vytáhl víno a odzátkoval je. "Takže unesli tě mimozemšťané, a pokud ano, opravdu vypadají jako Ross Perot?"
"Já tě nechápu," zamumlala. "Ani trochu tě nechápu. Strávila jsem dva týdny na psychiatrii. Nefungovala jsem."
Nalil dvě sklenky. "Teď to vypadá, že funguješ normálně," prohodil mírně a podal jí víno.
"Co ty o tom víš?" Zašermovala sklenicí a napila se. "Dnes jsem jen o vlásek unikla dalšímu zhroucení."
"To se chlubíš nebo si stěžuješ?".
"A pak jsem si zašla na nákupy." Prudce se otočila a rázovala si to po místnosti. "To přece není zrovna známka duševní rovnováhy, když člověk nejdřív balancuje na pokraji nervového zhroucení a pak se sebere a jde si koupit spodní prádlo."
"Jaké prádlo?"
Přimhouřila oči a zabodla do něj pohled. "Snažím se ti vysvětlit, jak na tom jsem."
"Já tě poslouchám." Riskl to, zvedl ruku a pohladil ji po tváři. "Jo, to sis skutečně myslela, že mi tohle řekneš a já z toho vycouvám a pošlu tě pryč?"
"Možná." Vypustila vzduch, který ji pálil na prsou. "Ano."
Přitiskl jí rty na čelo, až ji začaly pálit oči. "Tak to jsi vážně cvok. Posad se a pověz mi, co se stalo."
"Já nedokážu sedět."
"Dobře." Opřel se o kuchyňský stůl. "Tak postojíme. Co se ti stalo?"
"Já. byla to. spousta věcí. Pracovní stres. Ale ten mi zase tolik nevadí. Stres je užitečný. Člověk má motivaci, pořád se na něco musí soustředit. Tlak a termíny. Vždycky jsem jich využívala. Líbí se mi, když vím, co kdy budu dělat, když mám rozvrh práce na celý den a řídím se jím. Chci vědět, v kolik ráno vstávám, co dělám nejdřív, co potom a co nakonec."
"Takže řekněme, že spontánní zrovna moc nejsi."
314

"Stačí jeden impulzivní skutek a všechno je hned jinak. Jak to potom má člověk zvládnout?"
"Stačí jeden impulzivní skutek," poznamenal Nathan, "a život je samé překvapení, sice složitější, ale obvykle také zajímavější."
"To je možná pravda, ale mně zatím o žádný zajímavý život nešlo," namítla a otočila se. "Chtěla jsem žít normálně. Můj svět se už jednou zhroutil a mně se nepovedlo posbírat střepy. Tak jsem si vybudovala jiný. Musela jsem."
Nathan strnul, narovnal se a víno, které ještě cítil na jazyku, mu ztrpklo. "To kvůli tvé matce?"
"Já nevím. Zčásti určitě. Alespoň cvokaři si to docela jistě mysleli. Když od nás odešla, byla asi tak v mém věku. Doktory to ohromně zaujalo. Opustila mě. Co když jsem šla v jejích stopách a opustila sebe samu?"
Zavrtěla hlavou a znovu se k němu otočila. "Ale jenom tím to nebylo. S tím jsem žila skoro celý život. A věděla jsem si rady, sakra. Vždycky jsem se sama pro něco rozhodla a šla jsem za tím, přímo, žádné okliky. Líbilo se mi, co dělám a

kam směřuji. Uspokojovalo mě to."
Nathan věděl, že by se mu třásla ruka, a tak odložil sklenku. "Jo Ellen, to, co se stalo předtím, to, co udělali jiní, ať už k nám měli jakýkoli vztah, přece nemůže zničit nás. Ani to, co máme. To nesmíme dopustit."
Zavřtla oči, jeho slova ji uklidnila a ukonejšila. "Taky si to myslím. Denně. Nejdřív se mi zdály sny. Vždycky jsem mívala ohromně živé sny, ale tyhle mě deptaly. Špatně jsem spala a málo jedla. Už se ani nepamatuji, jestli to začalo předtím nebo až potom, co mi přišly ty první snímky." "Jaké snímky?"
"Někdo mi začal posílat fotografie. Byla jsem na nich já. Zpočátku jen moje oči." Třela si rukama paže, aby zahnala chlad. "Nahánělo mi to hrůzu. Snažila jsem se to ignorovat, ale ono to nepřestávalo. Pak přišel balíček a v něm celé tucty fotografií. Já doma, při práci, na trhu. Všude, kam jsem se vrtla. On tam byl a pozoroval mě." Pomalu a vytrvale si tře

la oblast nad svým splašeným srdcem. "A mně se zdálo, že jsem viděla. ještě něco víc. Blouznila jsem, panikařila. A pak jsem se zhroutila."
Pocítil nával zlosti, prudký a jedovatý jako šlehnutí bičem. "Nějaký grázl se ti pověsí na paty, pronásleduje tě, souží tě a ty obviňuješ sebe, že ses sesypala?" Když se po ní natáhl a přitiskl ji k sobě, ruce se mu už netřásly.
"Nevydržela jsem to."
"Přestaň. Kolik toho člověk musí vydržet? Ten lump mizerná, takhle tě trápit." Zíral jí "přes rameno a zuřivě si přál pustit se s někým do křížku, bušit kolem sebe pěstmi. "Co s tím policie v Charlotte dělá?"
"Jájsem to v Charlotte nenahlásila." Prudčeji odstrčil, až na něj vypoulila oči, a když uviděla jeho divoký zuřivý výraz, vy třeštila je ještě víc.
"Co tím sakra myslíš, žes to nenahlásila? To ho jen tak necháš, aby mu to prošlo? Nic neuděláš?"
"Musela jsem pryč. Chtěla jsem tomu utéct. Nezvládla jsem to. Jen tak tak jsem se udržela při smyslech."
Uvědomil si, že jí zaryl prsty do ramen, pustil ji, popadl sklenku a poodešel od ní. A v tu chvíli si vzpomněl, jak vypadala, když ji při svém příjezdu na ostrov poprvé uviděl. Celá bledá vyčerpaná, v očích bolest a smutek.
"Potřebovalas najít nějaké útočiště."
Přerývaně vydechla. "Ano, asi ano. Ale dnes jsem zjistila, že jsem je nenašla. On byl i tady." Odhodlaně spolkla čerstvou vlnu panické hrůzy, která se jí drala, do hrdla. "Poslal mi ze Savannah moje fotografie. Pořídil je tady na ostrově."
Na Nathana zaútočila žhavými drápy další vlna zlosti. Sebral veškeré sebeovládání a pomalu se k ní otočil. "V tom případě si ho najdeme. A zatrhneme mu to."
"Vždyť já vůbec nemám tušení, jestli je pořád ještě na ostrově. Co když se vrátí, co když. a já ani nevím proč, a to je na tom nejhorší. Ale už jsem se s tím smířila a zvládnu to."

"Nemusíš to zvládat sama. Mně na tobě záleží, Jo Ellen. Nedovolím, aby ses s tím potýkala samotná. S tím se taky budeš muset smířit."
"Možná jsem právě proto přišla sem. Možná jsem za tebou právě proto přijít musela."
Opět odložil sklenku, aby mohl vzít její obličej do obou dlaní. "Nikomu nedovolím, aby ti ublížil. Věř mi."
Uvěřila, snad až příliš snadno, až příliš rychle, a tak se pokusila přibrzdit. "Je dobré vědět, že jsi na mé straně, ale já musím být schopná vypořádat se s tím sama." "Ne." Jemně se k ní sklonil. "Nemusíš." Srdce jí začalo bušit v hrudi, ale tento strach byl jiný. "Policajti říkali." "Tys šla na policii?"
"Dnes. Já." Když jí přejel rty přes ústa, na chvilku se jí zatoulaly myšlenky. "Povídali, že se na to podívají, ale moc toho k dívání nemají. Nikdo mi ne vyhrožoval."
"Ale cítíš se přece ohrožená." Sjel jí rukama na ramena a hladil je. "To úplně stačí. Však my už to zarazíme." Přejel jí rty po tváři, pak po spánku a nakonec jí je vtiskl do vlasů. "Já se o tebe postarám," zašeptal. Ta slova jí vířila v hlavě a nechtela se usadit. "Cože?" Pochyboval, že by jeden či druhý byli připraveni na to, co si náhle uvědomil. Cítil potřebu postarat se o ni, ukonejšit její obavy, uklidnit ji. A potřeboval si být jistý, že ať udělá cokoli, nezpřetrhá tím tenké předivo vztahu, který právě začali navazovat.
"Alespoň chvilku na to nemysli. Jeden večer jen odpočívej." Přejel jí prsty nahoru a dolů po páteři a pak se odtáhl a prohlížel šiji. "Ještě nikdy jsem neviděl, že by někdo tak hrozně potřeboval krvavý biftek a skleničku vína."

Dává mi čas, uvědomila si. To je dobře. Tak je to nejlepší. "To zní bezvadně. Bylo by hezké pustit to na hodinku všechno z hlavy."

316
317

"Tak já dám grilovat bifteky a ty můžeš vyhrabat hranolky. A pak tě doženu k slzám nudnými výklady o tom novém projektu, co se do něj chci pustit."
"Můžeš to zkusit, ale mě jen tak nerozpláčeš." Otočila se k mrazničce, otevřela ji, ale hned ji zase zabouchla. "Já nemám ráda sex."
Zarazil se krůček od mikrovlnné trouby. Musel si odkašlat a teprve pak se k ní zase dokázal otočit. "Prosím?"
"To docela zjevně patří k tomu, o,čem se tady bavíme." Jo propletla prsty a řekla si, že udělá nejlépe, když půjde rovnou k věci. Pěkně prakticky. Zvláště když už ta slova byla venku a ona je nemohla vzít zpátky.
To víno ještě odložit nemůžu, usoudil Nathan, opět vzal sklenku a dlouze pomaličku se napil. "Takže ty nemáš ráda sex."
"Ne že bych jej nesnášela," odpověděla Jo, rozpletla prsty a mávla rukou. "Ne tak jako kokos."
"Kokos."
"Kokos vážně nesnáším stačí, abych ho ucítila. Sex je spíš jako. co já vím, jako piškot."
"Tak sex je jako piškot."
"Nemám k němu jednoznačný vztah."
"Aha. Myslíš, zeje to tak i tak. Když je, dobře, ale proč se kvůli němu obtěžovat?"
Uvolnila ramena. "Tak nějak. Myslela jsem si, že bych ti to měla říct, aby sis od toho moc nesliboval, kdybychom skončili v posteli."
Přejel si jazykem přes zuby. "Možná jsi ještě nikdy neochutnala. .. opravdu dobrý piškot."
Zasmála se. "Vždyť ono je to pokaždé skoro stejné."
"To bych netvrdil." Dopil víno a odložil prázdnou sklenku. Když se vydal k ní, její pobavený výraz přešel v ostražitou pozornost. "Cítím naléhavou potřebu podebatovat si o tom. Ted hned."
318

"Nathane, to nebyla žádná výzva, to bylo jen." Vtom ji prudce zdvihl do vzduchu, takže jí slova uvízla v hrdle. "Počkej chvilku."
"Na škole jsem chodil do debatního kroužku," zalhal, ale ta replika se mu tak líbila, zeji musel uplatnit. "Já jsem neřekla, že se s tebou vyspím." "Co ti na tom záleží?" opáčil a nesl ji krátkou chodbou. "Přece k tomu nemáš jednoznačný vztah, ne?" Položil ji na postel a vklouzl na ni. "A trocha piškotu ještě nikoho nezabila."
"Já nechci."
"Ale chceš." Sklonil ústa, až mezi nimi zůstala jen uzoučká mezera. "Já taky, a celou dobu. Dnes večer jsi v upřímné náladě, viď, Jo? Nepovíš mi, že se ani nediví š, že nechceš?" Měl teplé pevné tělo a jasné poctivé oči. "Divím se."
"To je dobře," řekl a prudce jí přitiskl rty na ústa. Jejich chuť i nenadálá prudká touha jí vymazaly z hlavy veškeré obavy. S vědomím, že od ní nebude očekávat víc, než mu může dát, vděčně zvedla paže a objala ho.
"Tvoje ústa." Přejel jí zuby přes nádherně plný horní ret. "Panebože, jak moc jsem ta ústa chtěl. Šílím po nich."
Chtělo se jí smát a bylo by se jí to málem podařilo, ale vtom se jeho jazyk dychtivě utkal s jejím a nečekaný žár se rozšířil dolů a už jí pulsoval mezi stehny. Stačilo, aby zasténala, a ponořil se hlouběji.
Ohromeně ho popadla za vlasy. Takhle ji ještě nelíbal. Ani nevěděla, že když se ústa přimknou k ústům, může po celém těle pocítit tisícerou palčivou touhu. Stále ještě držel její obličej v dlaních, jako by se vše, po čem toužil, soustředilo právě v něm.
Svíjela se pod ním, chvíli se chvěla a pak se vzepjala v bocích. Musel odtrhnout rty od jejích úst a přitisknout jí je na hrdlo, aby vše neuspěchal. Její pleť voněla náznakem svěžího jarního parfému a připravila mu další příjemné pře
319

kvapení. Chvíli tak zůstal a oba je trýznil, dokud puls pod jeho jazykem neuháněl jako splašený.
Rozvazoval ji, uzel po uzlu. Její tělo se každým okamžikem uvolňovalo a záchvěvy

v jejím nitru se slévaly a narůstaly. Vzrušovalo ji, že sotva dokáže popadnout dech, že si nemůže být jistá, kam se jeho rty vydají v příštím okamžiku. V okouzlení mu přejela rukama po ramenou a dolů po zádech a s potěšením zaznamenala pod rukama provazce tuhých i vláčných mužských svalů.
Když se jeho nenasytná ústa vrátila k jejím, vděčně mu vyšla vstříc a s požitkem sledovala, jak se její tělo dráždivě zachvívá. Znovu se vzepjala a pocítila mírné zklamání nad překážkou, která jí bránila pohltit ho. Cítila tak velkou potřebu tělesného uvolnění, že si to do té chvíle ani neuvědomovala.
Zachytil její ušní lalůček mezi zuby a kousl. "Tentokrát se s nejednoznačnými pocity nespokojíme."
Odtáhl se a vyhoupl se na ni. Západním oknem se dovnitř draly poslední sluneční paprsky a vzduch jen hořel. Vlasy jí vytvořily kolem obličeje svatozář v zamžené sytě ryšavé barvě podzimního listí, její oči měly blankytný odstín vrcholného léta a pleť byla narůžovělá jako jaro.
Zvedl jí ruku a jeden po druhém políbil všechny prsty. "Co to děláš?"
"Vychutnávám si tě. Chvěje se ti ruka a oči máš zjitřené. To se mi líbí." Přejel jí zuby přes klouby. "Vzrušuje mě to." "Já se nebojím."
"Nejsi zmatená." Pustil její ruku a rozepnul první knoflíček na halence. "Takhle je to ještě lepší. Sama nevíš, co udělám a co budeš cítit."
Rozepnul jí košili, rozevřel ji a pomalu sjel pohledem dolů. Pod blůzkou měla podprsenku v ocelově modré barvě. Lesklý satén na oblých mléčně bílých ňadrech byl hluboko vykrojený.
"Ale, ale." Žaludek se mu sevřel samou touhou, ale přesto se pohledem vrátil do jejích očí. "Kdo by to byl řekl?"

"To nebyl můj nápad." Když se usmál, proklela se do horoucích pekel. "Totiž, koupila jsem si ji a vzala si ji na sebe, jen abych měla pokoj od Lexy."
"Ať žije Lexy." Jemně, se zrakem upřeným na její obličej, přejel palcem těsně nad okrajem saténu. Zamrkala a sklopila oči. "Ty se přede mnou schováváš."
Přejel palcem o kousíček níž. "To ti nedovolím. Chci tě slyšet vzdychat, Jo Ellen. Chci tě slyšet sténat. A pak tě chci slyšet křičet."
Otevřela oči, ale když ji lehce škrábl palcem přes bradavku, zatajila dech. "Panebože."
"Ty toho moc skrýváš a nejde jen o tohle pozoruhodné tělo. Skrýváš toho příliš z Jo Ellen. Já to všechno chci vidět a ještě než skončíme, chci to taky všechno mít."
Rozepnul háček vpředu na podprsence a díval se, jak sejí ňadra volně rozutekla. Pak sklonil hlavu a pohltil je.
Opravdu sténala a pak už jen rychle vášnivě sípala. Ta touha byla nesnesitelná nepochopitelná. Nedočkavě se pod ním svíjela, aby ji ukonejšila, ale o to více rozdmýchávala vlastní vzrušení.
Trhala za jeho košili, přetáhla mu ji přes hlavu a prudčeji odhodila, jen aby už ucítila jeho horkou pleť. Pak se bouře v jejím nitru rozpoutala naplno a nesla ji blíže a blíže onomu vysokému dráždivému vrcholu, ale ve chvíli, kdy už od něj byla jen kousíček cesty, dříve než jej stačila zdolat, ji zase strhla zpět.
Jeho ústa, jeho ruce se po ní míhaly a vyzývaly ji, aby s ním držela krok, až dokázala jen slepě tápat. Zmítala se a pokusila se vymanit z jeho objetí, pokusila se mu uniknout, kamkoli, na vzduch, to byla ta kotva, která slibovala, že ji zachrání.
On ji ale držel v pasti, v zajetí děsivé rozkoše, a nedal jí jinou možnost než prožít si prudkou válku, v níž jeden pocit přebíjel druhý. Stáhl jí kalhoty přes boky a odhalil další modrý satén. Přitiskl jí ústa na břicho, sjížděl níž a jeho namáhavý dech se snoubil s jejím, až vzduch kolem zhoustl.
Sama nevěděla, že prosí, ale on to slyšel.

320
321

Stačilo vjet prstem pod satén, stačil jediný dotek a vybuchla.
Její tělo se pod ním křečovitě otřásalo, jak jedna palčivá vlna rozkoše střídala druhou. Břicho se jí zachvívalo a on k němu přitiskl obličej a jeho vlastní tělo se roztřáslo v odpověď.
Díky Bohu, díky Bohu, to byla jediná slova, která ji napadla, když z ní napětí vyprchalo, svaly ochably a ona vděčně zalapala po dechu. Vzápětí jej ale znovu vypustila v přidušeném výkřiku, když ji jehovynalézavé nemilosrdné prsty znovu vedly k vrcholu.
Snad si nemyslí, že tohle je všechno? Strhl z ní tenkou překážku a v hlavě, v

srdci i ve slabinách mu palčivě tepala krev. Snad si nemyslí, že se nyní jeden jako druhý dokáží spokojit s něčím menším než šílenstvím? Nadzdvihl jí boky a plenil ji jazykem.
A ona opravdu křičela.
Rozhodila ruce, prsty šmátrala po naleštěné železné pelesti a pak se jí zoufale zachytila, jako by se bála, že ji další vlna smete. Za zavřenými víčky jí vířila ohnivě rudá kola a pod kůží zběsile tepala krev. Pak opět vybuchla a roztříštila se na tisíc drobných kousků.
Zachytil její ruce na pelesti, vnikl do ní, zaplnil ji a promyšleně dlouhými pomalými nárazy ji nemilosrdně přivedl k dalšímu vrcholu. Než se před ní rozplynul svět, zahlédla ještě jeho oči. Dívaly se pronikavě a jejich jasně šedá barva přecházela v černě.
Bezmocně se přizpůsobila jeho tempu, a když zrychlil, dech se jí zadrhl v hrdle. Její boky se rytmicky vzpínaly a on se do ní tvrdě nedočkavě hroužil.
Pak se jeho ústa přiblížila k jejím rtům a ona neviděla jiné východisko než se vzdát. Její tělo se ještě naposledy dokonale vymklo kontrole a jí nezbývalo než dát průchod citům.
A jemu nezbývalo než ji následovat.

Ani nevěděla, zda neusnula, a chvilku si říkala, že možná jednoduše upadla do bezvědomí. Když ale otevřela oči, kolem byla naprostá tma. Už je to tak, pomyslela si jako v mlze, anebo jsem oslepla.
Nathan ležel přes ni a hlavu měl mezi jejími ňadry. Slyšela, jak mu rychle tepe srdce, i jak vítr třepetá sítí v okně a tiše vzdychá.
Ucítil, že se maličko pohnula, a řekl: "Hned tě přestanu drtit."
"To je v pořádku. Skoro můžu dýchat."
Usmál se a přejel jí rty přes ňadro, ale pak se překulil na postel, a než se stačila pohnout, objal ji a přitáhl šiji k sobě. "Tomu říkám piškot."
Otevřela ústa a věděla, že bude následovat nějaká jadrná poznámka, ale uslyšela jen smích. "Třeba jsem už dlouho neměla nic sladkého."
"Tak to aby sis přidala."
Bez rozmýšlení se k němu přitulila. "Jestli si dáme nasup, tak se navzájem povraždíme."
"Ale nepovraždíme. Nejdřív se pustíme do těch bifteků a já tě maličko opiju. Což jsem měl mimochodem stejně původně v plánu. A pak si dáme další kolo."
"Tys mě chtěl opít?"
"To byl jen takový nápad. Kromě toho mě taky napadlo, že vylezu po mříži k tobě na balkon. Romantická verze."
"Zlámal by sis vaz."
"Hlouposti, věčně jsme po ní s Brianem lezli jako opice."
"Jasně, když ti bylo deset." Opřela se o loket a setřásla vlasy z obličeje. "Ted máš zhruba padesát kilo navíc a dost pochybuju, že jsi pořád tak mrštný."
"O tom bys zrovna teď pochybovat neměla."
Usmála se a sklonila se k němu. "Máš naprostou pravdu. Možná mě jednou v noci překvapíš."
"Možná ano. Ale teď." Zatahal ji za vlasy a posadil se. "Teď ti připravím večeři."

322
323

"Nathane." Zatímco se pustil do hledání riflí, uhladila zmačkané prostěradlo. "Proč si se mnou dáváš tolik práce?"
Chvilku nepromluvil, protože si zdaleka nebyl jistý svými pohyby ani slovy. Natáhl si rifle a prohlížel si ve tmě její siluetu. "Stačilo, abych tě znovu uviděl, Jo Ellen. To úplně stačilo. Vyrazilo mi to dech a doposud jsem jej nepopadl."
"Se mnou jsou jen trable, Nathane." Těžce polkla a byla ráda, že jí ve tmě nevidí do tváře. Touha, která se jí vzedmula v nitru, na ní jistě musela být znát. "Vůbec nevím, co si mám o čem myslet a co mám ke komu cítit. Udělal bys lépe, kdyby ses mě zbavil."
"Po takové snadné cestě jsem se už několikrát vydal. Většinou to končí nudou. S tebou zatím bylo všechno možné, jen ne nuda."
"Nathane."
"Hádat se se mnou a sedět přitom nahá na mé posteli je vážně jen ztráta času." Vjela si rukou do vlasů. "Dobrý postřeh. Hádat se budeme později."
"Fajn. Půjdu jen přiložit trochu dřevěného uhlí na gril." A jelikož měl v plánu

dostat ji znovu nahou do postele, ještě než večer skončí, říkal si, že jim asi na hádky moc času nezbyde.

DVACET JEDNA

X
ůstaň." Nathan objal Jo kolem pasu a přitulil jí obličej k zátylku. Vlasy měla ještě vlhké po společné sprše. Když z její pleti ucítil svoje mýdlo, opět ho to vzrušilo. "Ráno ti připravím snídani."
Vzala ho kolem krku a žasla, jak je snadné být mu tak blízko. "Vždyť tady nic nemáš."
"Chleba. Mám chleba." Otočil ji a s požitkem si prohlížel nádhernou křivku její šíje a ramen. "Dělám fantastické toasty. Všichni je znají."
"To sice zní ohromně lákavě, ale. Nathane." Z hrdla se jí vydral jakýsi zvuk na pomezí mezi zasmáním a zasténáním a pokusila se vy kroutit z jeho neklidného sevření. "Vážně se navzájem povraždíme a já musím zpátky." "Vždyť ještě není ani půlnoc." "Je jedna hodina pryč."
"No vidíš, už je prakticky ráno, takže můžeš rovnou zůstat."
Jak ráda by byla poslechla. Když jeho ústa vemlouvavě našla její, měla sto chutí udělat to. "Musím domů něco si vyřídit. A taky musím Brianovi vynahradit, že jsem ho dnes večer nechala v takové bryndě."

325
324

Vzala Nathanův obličej do dlaní a vychutnávala ten pocit. Lícní kosti, čelist, strniště vousů. Zkoumala takhle už někdy nějakou mužskou tvář? Měla o to vůbec kdy zájem?
"Potřebuji přemýšlet. Já o všem přemýšlím, Nathane. Všechno si plánuju. Tohle je pro mě neznámé území."
Přejel palcem přes vrásku, která sejí vytvořila mezi obočím. "Tím mě jen donutíš, abych v jednom kuse měnil taktiku."
Po těle jí přejela čerstvá vlna nervozity. "To abych byla pořád o krok napřed. Ale teď musím domů."
Viděl, že už se rozhodla, a tak se neochotně vzdal příjemné představy, jak se vedle ní ráno probouzí. "Odvezu tě."
"To nemusíš."
"Jo." Položil jí ruce na ramena a jeho hlas zněl tiše a nesmlouvavě. "Potmě nikam sama nepůjdeš."
"Já se nebojím. Se strachem jsem už skoncovala."
"Tím lip pro tebe. Stejně tě odvezu. Taky se kvůli tomu můžeme pohádat a já tě zatlačím zpátky do ložnice a odvezu tě až ráno. Má tvůj otec pušku?"
Zasmála se a odhrnula si ofinu z čela. "Je krajně nepravděpodobné, že by po tobě střílel jen proto, že se mnou spíš."
"A i kdyby, spoléhám, že mě budeš ošetřovat, dokud se zase neuzdravím," řekl a vzal si ze stolu klíče.
"Jsem jižanka," odpověděla cestou ke dveřím. "Jistě bych vyhrabala i nějakou tu spodničku a roztrhala ji na obvazy."
"To skoro stojí za to, aby se člověk nechal postřelit."
Když nastupovala do džípu, zeptala se: "Už tě někdy někdo postřelil?"
"Ne." Vklouzl na vedlejší sedadlo a nastartoval motor. "Ale vytrhli mi mandle. Co horšího mě ještě může potkat?"
"Myslím, že spousta věcí."
Natáhla nohy, opřela se a zavřela oči. Byla unavená, ale nádherně unavená. Svaly měla uvolněné, mysl příjemně omámenou a vzduch ji hladil po kůži jako hedvábí.
326

"Noci jsou na ostrově nejhezčí," zašeptala. "Když člověku ticho přímo zvoní v uších a nikdo jiný není vzhůru. Ve vzduchu se vznáší vůně stromů a vody a moře si šeptá v pozadí, jako když tluče srdce."
"Člověk může být sám a přitom mu není smutno."
"Hm. Když jsem byla malá, často jsem si představovala, jaké by bylo zůstat úplně sama a mít na několik dní ostrov jen pro sebe. Aby byl jen a jen můj, kamkoli bych se vydala, kamkoli bych pohlédla. Myslela jsem si, že by se mi to líbilo, ale pak se mi o tom jednou zdálo a měla jsem strach. V tom snu jsem pořád utíkala a utíkala, ven z domu, do lesa, na pláž. Chtěla jsem najít někoho,

kohokoli, aby tam byl se mnou, ale byla jsem sama. Vzbudila jsem se s pláčem a volala tatínka."
"A ted tu samotu fotíš."
"Asi ano." Povzdechla si a otevřela oči. Před ní se ve tmě zatřpytilo světélko. "Kate kvůli mně nechala rozsvíceno."
V tom záblesku domova byla útěcha. Jo sledovala, jak světélko tančí mezi stromy a plaší stíny. Kdysi před tím světlem utekla a nyní zase přiběhla k němu. Doufala, že přijde čas, kdy dokáže jít oběma směry a nebát se.
Když se blížili ke konci příjezdové cesty, uviděla, že se z houpací lavice na verandě zvedla jakási postava. Než jí Nathan stačil stisknout ruku, její žaludek provedl těžkopádný kotrmelec.
"Zůstaň tady. Zamkni dveře."
"Ne, já." Třaslavě vydechla. "To je Brian," řekla. Zaplavila ji vlna úlevy a připadala si jako hlupák.
Nathan přikývl, protože Brian už vešel do světla a on ho poznal také. "Dobrá, tak pojďme."
"Ne." Spěšně stiskla ruku, která jí přišla na pomoc. "Nebudeme to komplikovat. Jestli mě potřebuje ještě trochu seřvat, zasloužím si to a kromě toho nechci, abyste se vy dva na sebe koukali a snažili se přijít na to, jak se máte tvářit, když jste přátelé a ty přitom spíš s jeho sestrou."
"Nevypadá to, že by byl ozbrojen."
327

Chtěl ji rozesmát a také se mu to podařilo. "Běž domů," zašeptala a otočila se. Bylo to tak snadné prostě se o něj opřít a přitisknout mu rty na ústa. "Nech nás s Brianem, ať si probereme rodinné trable. Na to, aby nám to šlo i před tebou, jsme příliš zdvořilí."
"Rád bych tě zítra viděl."
Otevřela dveře. "Přijď na snídani tedy pokud ses nerozhodl pro ty svoje světoborné toasty."
"Přijdu."
Vydala se k verandě, a než se pustila do schodů, počkala, až uslyší, jak jeho džíp couvá po cestě. "Dobrý večer," popřála chladně Brianovi. "Noc jako stvořená pro posezení na verandě."
Chvíli na ni zíral a pak se tak rychle vymrštil, že málem vykřikla, a vzápětí se kolem ní semkly jeho paže. "Je mi to líto. Je mi to hrozně líto."
Zůstala beze slova stát jako omráčená a začala ho hladit po zádech, ale vtom ji prudce odstrčil a zatřásl s ní, až zalapala po dechu.
"Je to jen a jen tvoje chyba. Tak typická, tak zatraceně podobná Jo Ellen."
"Cože?" Ke všemu překvapení se přidal uražený pocit, a tak ho odstrčila. "O čem to sakra mluvíš? Přestaň se ke mně chovat hrubě."
"Hrubě? Měl bych ti pořádně nakopat zadek. Proč jsi kčertu nikomu neřekla, co se děje? Proč jsi mi nedala vědět, že máš potíže?"
"Jestli mě okamžitě nepustíš."
"Ne, jen dělej tak jako vždycky, každého odstrč z cesty, aby sis."
Když ho pěstí udeřila do žaludku, něco zavrčel a odmlčel se. Úder byl natolik rychlý a silný, že ho zaskočil. Spustil ruce podél těla a podíval se na ni přimhouřenýma očima.
"Ani tohle se nezměnilo. Tys pokaždé dovedla jednomu ubalit pořádnou ránu."

"Máš kliku, že jsem nemířila na tu tvou pohlednou tvářičku." Odfrkla si a třela si paže v místech, kde ji předtím svíraly jeho prsty. Ať se propadnu, jestli tam nebudu mít modřiny, pomyslela si. "Zřejmě nejsi v takovém stavu, abys sis dokázal rozumně a civilizovaně promluvit, takže já jdu do postele."
"Udělej jediný krok ke dveřím a přehnu si tě přes koleno."
Postavila se na špičky a nastrčila mu obličej do tváře. "Hlavně mi nevyhrožuj, Briane Hathawayi."
"Nezkoušej to na mě, Jo Ellen. Už víc než dvě hodiny tady sedím a jsem strachy bez sebe, takže mám tak akorát náladu pustit se s tebou do křížku."
"Byla jsem u Nathana a ty to dobře víš. Není důvod, aby sis kvůli mému intimnímu životu dělal nějaké starosti."
Brian zaskřípal zuby. "O tom nechci nic slyšet. Nechci na to myslet. Já nemluvím o tom, že jste s Nathanem. o tom nemluvím."
Jo se kousla do jazyka, aby se nezačala smát. Kdyby byla věděla, že bratra může tak snadno vyvést z míry, už dávno by toho využila."
"Tak dobře." Potěšilo ji, že zabodovala, a tak odpochodovala k houpací lavici, posadila se, naklonila hlavu a vytáhla cigaretu. "O čempak tedy chceš slyšet, na co chceš myslet a o čempak si chceš promluvit, Briane?"

"Ty si na vznešenou jižanskou krásku hrát neumíš, Jo. Prostě ti to nesedí." Cvakla zapalovačem. "Je pozdě a jsem unavená. Jestli mi máš co říct, tak to pověz, ať můžu jít spát."
"Neměla jsi být sama." Hlas mu zeslábl a přivábil její pozornost. "Neměla jsi na to být samotná, nemělas v té nemocnici ležet tak opuštěná. Chci, aby sis uvědomila, zeje to jen ajen tvoje vina."
Dlouze potáhla z cigarety. "Ano, já jsem to tak chtěla. Byl to můj problém."

328
329

"Správně, Jo." Popošel k ní a zahákl si palce za přední kapsy, aby nemohl sevřít ruce v pěst. "Tvoje problémy, tvoje úspěchy, tvůj život. Nikdy tě ani nenapadlo se o něco s někým podělit. Proč by to zrovna tentokrát mělo být jinak?"
Rozhoupal se jí žaludek. "Co bys s tím asi tak mohl dělat?"
"Mohl jsem být u tebe. A taky bych u tebe byl. Vida, to je ale překvapení, co?" dodal, než stačila sklopit oči. "Je mi fuk, jak moc je tahle rodina podělaná, nebyla bys na to sama. A nebudeš sama ani na to, co teprve přijde."
"Byla jsem na policii."
"Já nemluvím jen o policajtech, i když za těmi by i každý slepičí mozeček jistě zašel už v Charlotte, když to celé začalo."
Odklepla popel a znovu potáhla. "Snad aby ses rozhodl, jestli mě chceš zahanbit nebo urazit."
"Můžu udělat obojí."
Rozmrzele odhodila cigaretu a dívala se, jak červená špička letí tmou a mizí v ní. "Vrátila jsem se domů, nebo snad ne?"
"Alespoň něco jakž takž rozumného. Přijedeš si domů, vypadáš, jako boží umučení a nikomu nepovíš, co se děje. Jen Kirby. Kirby jsi to přiznala, vid1, když jsem tě k ní přitáhl?" zeptal se a oči mu metaly blesky. "S tou si to vyřídím později."
"Kirby nech na pokoji. Řekla jsem jí o tom zhroucení, a to bylo všechno. Je to lékařské tajemství a ona není povinna sdělovat milenci chorobopisy svých pacientů."
"Pověděla jsi o tom Nathanovi."
"Ano, dnes večer. Dnes večer jsem mu všechno vyklopí la, protože jsem si myslela, že je to jedině správné a poctivé." Padla na ni únava, a tak si začala třít čelo. Kdesi v chladivé tmě monotónně houkala sova. Byla by nejraději našla její strom, vylezla si do koruny a v klidu a míru se tam schoulila.
330

"To chceš, abych to teď všechno prožívala znovu, Briane? Chceš, abych ti vylíčila i všechny sebemenší podrobnosti?"
"Ne." Povzdechl si a posadil se vedle ní. "Ne, znovu to prožívat nemusíš. Kdybychom všichni nebyli tak sešněrovaní, patrně bys mi to pověděla už dávno. Přemýšlel jsem o tom, zatímco jsem tady seděl a připravoval se, jak se do tebe pustím."
"To ti přece nemohlo dát moc práce. Už tak jsi na mě byl naštvaný. Vykopl jsi mě z domu."
Rychle a drsně se zasmál. "Tvoje chyba, že sis to nechala líbit. Je to i tvůj dům."
"Je to tvůj dům, Briane. Vždycky patřil spíš tobě než komukoli jinému." Řekla to jemně a tiše, smířena s věcí. "Vždyť právě tobě na něm nejvíc záleží a nejvíc se o něj staráš.
"Vadí ti to?"
"Ne. No, možná trošičku ano, ale především to pro mě znamená úlevu. Nemusím si dělat starosti, jestli do něj třeba nezačne zatékat, protože o to se staráš ty." Opřela si hlavu o opěradlo, zadívala se na lesklý bílý nátěr na verandě a pak zalétla zrakem nad zahrady ukryté pod popraškem měsíčního světla. Větrná zvonkohra jasně cinkala, vodotrysk na noc utichl a vánek k ní přinášel vůni čajových růží.
"Já tady žít nechci. Dlouhou dobu jsem si myslela, že tady vůbec nechci být, ale mýlila jsem se. Chci. Všechno tady pro mě znamená víc, než jsem si byla ochotná přiznat. Potřebuji vědět, že se čas od času můžu vrátit, že tady za takovéhle teplé jasné noci smím posedět a cítit hrachor a jasmín a maminčiny růže. My dvě s Lexy tady prostě nedokážeme zůstat tak jako ty, ale asi obě potřebujeme vědět, že Zátiší pořád ještě tady na kopci stojí a nikdo před námi nezamkne dveře."
"To by nikdo neudělal."

"Měla jsem takový sen, že dveře jsou zamčené a já se nemůžu dostat dovnitř. Volala jsem, ale nikdo nepřicházel
331

a všechna okna byla temná a prázdná." Jo zavřela oči a chtěla si to vybavit, toužila se ujistit, že už tomu dokáže čelit. "Ztratila jsem se v lese. Byla jsem sama, měla jsem strach a nemohla jsem najít cestu. A pak jsem se uviděla, jak stojím na druhém břehu řeky. Jenže to jsem už nebyla já. Byla to máma."
"Tys vždycky mívala divné sny."
"Možná jsem vždycky byla cvok." Jo se usmála a pak se zadívala do tmy. "Vypadám jako ona, Briane. Někdy, když uvidím svou tvář v zrcadle, celá se feknu. To taky nakonec byla poslední kapka. Když přišly ty fotografie, všechny ty snímky, co jsem na nich byla, zdálo se mi, že na jednom je máma. Jenže mrtvá. Byla nahá a oči měla otevřené vytřeštěné a bez života jako loutka. Vypadala jsem přesně jako ona."
"Jo."
"Jenomže žádný takový snímek tam nebyl," dodala Jo rychle. "On tam vůbec nebyl. Já jsem si to vymyslela. Pokaždé se strašně nerada dívám na vlastní fotografie, protože v nich vidím ji."
"Možná skutečně vypadáš jako ona, Jo, ale ty taková nejsi. Ty pokaždé dokončíš, co začneš, ty vytrváš."
"Odtud jsem utekla."
"Odtud ses dostala pryč," opravil ji. "Odešla jsi, aby ses postavila na vlastní nohy. To je něco jiného než opustit život, který si člověk už začal budovat, a odejít od lidí, kteří ho potřebují. Ty nejsi Annabelle." Vzal ji kolem ramen a rozhoupal lavici. "A jsi zhruba stejně potrhlá jako my všichni."
Zasmála se. "Tomu tedy říkám útěcha, no ne?"
S Když se Susan Petersová vydala ven a namířila si to k zálivu, bylo už pozdě. Strašlivě se pohádala s manželem a ke všemu museli mluvit jen polohlasem, aby nerušili přátele, s nimiž si chatu na týden pronajali.
Ten chlap je trouba, pomyslela si. Nedokázala pochopit, proč se za něj vlastně provdala, natož pak proč s ním už tři
332

roky zůstala, nemluvě o těch dvou letech, co spolu prožili, než se vzali a svůj vztah posvětili.
Vždycky, úplně vždycky, když se zmínila o koupi domu, nasadil ten svůj upjatý výraz a pokaždé hned začal o zálohách a daních a údržbě a penězích, penězích, penězích. Proč ze sebe sakra oba samou prací div nesedřou kůži? Má snad navždycky zůstat v tom bytě v Atlante?
K čertu se vším pohodlím, pomyslela si a pohodila kudrnatou kšticí hnědých vlasů. Chtěla dvorek, malou zahrádku a kuchyni, kde by se mohla cvičit v přípravě lahůdek, které se naučila vařit ve speciálním kursu.
Jenomže Tom už zase řekl jen to své: "Jednou." Jednou. Kdypak na to jednou konečně dojde?
Znechuceně sebou žuchla o pláž, vyklouzla ze střevíců, zaryla prsty do písku a dívala se, jak klidná hladina znovu a znovu pleská o trup malého motorového člunu, který si pronajali.
Utrácet peníze za hloupý člun, z toho si hlavu nedělá, jen když si může každý den, co jsou na tom pitomém ostrově, vyjet na ryby.
Na zálohu mají peněz dost. Opřela se loktem o koleno a rozmrzele sledovala, jak jí nad hlavou pluje měsíc. O úvěrech, různých možnostech splátek a úrokových mírách si už zjistila, co se dalo. Ona ten kouzelný domek v Květinové ulici chtěla.
Jistě, prvních pár let by museli hodně šetřit, ale zvládli by to. Byla si tak jistá, že když mu vysvětlí, jakou hodnotu získají, až splatí dluhy a hypotéku, a jak už nebudou muset měsíc co měsíc donekonečna platit nájem, Tom se probere. Pravda, když se dozvěděla, že Mary Alice s Jimem se už brzy usadí v krásném domku v nové obytné čtvrti, jen jí to dodalo. Magnolie v předzahrádce a za kuchyní malá veranda.
Povzdechla si a zalitovala, že nepočkala, až se vrátí domů, a teprve pak nezačala Torna zase zpracovávat. Bylo by to chytřejší. Věděla, jak je při jednání s manželem důleži
333

té všechno správně načasovat, ale tak zatraceně ji to rozrušilo, že se nedokázala zarazit.

Až se vrátí do Atlanty, Tom se na ten domek v Květinové ulici zajde podívat, i kdyby ho tam měla dotáhnout za uši.
Uslyšela za zády kroky, ale dál upřeně hleděla před sebe. "Nemá žádný smysl, abys sem chodil a snažil si to vyžehlit, Torné Petersi. Ještě se na tebe ani trochu nepřestávám zlobit. Třeba už nepřestanu nikdy."
Rozzuřilo ji, že její to nepokouší vymluvit, a objala kolena pažemi. "Jen si běž zpátky a mysfi na svou šekovou knížku, když ti záleží jen na penězích. Jinak ti už nemám co říct."
Když se ticho protahovalo, zaskřípala zuby a otočila se. "Poslyš, Tome. Á."
Podívala se do tváře neznámému muži a samými rozpaky jí zčervenaly tváře. "Promiňte. Myslela jsem, že je to někdo jiný."
Roztomile se usmál a v očích mu vesele zajiskřilo. "To je v pořádku. Taky si budu představovat, že jste někdo jiný."
V okamžiku, kdy se jí z hrdla dral vyděšený výkřik, udeřil.
Tohle dokonalé nebude, usoudil a prohlížel si ji, když se mu zhroutila k nohám. Tuhle improvizovanou zkoušku neměl původně v plánu, ale nedokázal usnout. Toho večera ho nezvykle silně pronásledovala touha po sexu a hlavu měl plnou Jo. Strašlivě nesmírně ho rozzlobila, a o to víc ji chtěl.
A pak se před ním zčistajasna zjeví taková hezká brunetka docela jako dar shůry a v proměnlivém měsíčním světle si úplně sama sedí u vody.
Darovanému koni na zuby nehleď, smímli to tak říct, pomyslel si, spokojeně se usmál a zdvihl ji do náručí. Jen se o kousek přesuneme. Pro případ, že by se ten Tomík, ať už je to kdokoli, vydal dolů k zálivu.
Bylo to lehké břemeno a jemu ta trocha námahy nevadila. Falešně si pískal a nesl ji po písku úzkou průrvou mezi dunami. Věděl, že měsíční světlo bude potřebovat, a tak se

usadil na okraji mokřiny. Takové malebné místečko s keři zalitými stříbrným měsíčním světlem, uvažoval a položil ji na zem.
Takové opuštěné místečko.
Ruce jí svázal vlastním opaskem a z hedvábné šály, kterou vždycky nosil u sebe, vyrobil roubík. Nejprve ji svlékl a s potěšením zaznamenal, že má pěstěnou sportovní postavu. Když si stahoval rifle, maličko zasténala.
"Neboj se, miláčku, vypadáš moc hezky, moc sexy. A měsíční světlo ti lichotí."
Vytáhl jednookou zrcadlovku, s níž rád fotil portréty, a potěšilo ho, že do ní založil film s nízkou citlivostí. Chtěl zachytit i nejjemnější detaily a kontury měly být ostré jako břitva. V temné komoře bude asi muset negativ ještě trochu přisvítit a kopii maličko zeslabit, aby kontrast i zrnitost přesně odpovídala jeho představám.
Už se těšil, jak ty snímky bude zdokonalovat. Tichounce si pískal, nastavil blesk, a než její zatřepetala oční víčka, třikrát zmáčkl spoušť.
"Správně, správně, teď chci, aby ses probrala. Pomaloučku. Uděláme zblízka několik krásných záběrů té pěkné tvářičky. Nejlepší jsou oči. Jako vždycky."
Když se otevřely, zakalené bolestí a zmatkem, zpozorněl. "Nádhera, prostě nádhera. Dívej se sem, dívej se přímo sem. Přesně tak, zlatíčko. Soustřeď se."
S požitkem zachytil výraz pochopení a strachu, a když se začala hýbat, fotoaparát odložil. Pohyb by mu rozmazal záběr a on si nevzal do zásoby žádný citlivější film. Stále se usmíval, sebral revolver, který si odložil na své pečlivě složené rifle, a ukázal jí ho.
"Takže, já nechci, aby ses hýbala. Chci, abys zůstala v klidu, úplně bez hnutí, a dělala všechno, co ti řeknu. To poslední, co bych si přál, je použít tohle. Tomu přece rozumíš, nebo ne?"

334
335

Do očí jí vstoupily slzy a pak přetekly přes okraj. Přesto přikývla. V mozku jí klokotala hrůza, a ačkoli se snažila nehýbat, celá se třásla.
"Jenom si tě vyfotím. Jako u fotografa. Přece se nebojíš fotografovat, taková hezká žena."
Vyměnil pistoli za aparát a podmanivě se usmál. "Tak, teď chci, abys dělala, co ti přikážu. Pokrč kolena. Správně, to je ono, aposuň je dál doleva. Máš nádhernou postavu, tak proč bychom ji nepředvedli v tom nejlepším světle?"
Dělala, co po ní chtěl, oči stočila do strany a zírala na revolver. Chrom se třpytil a zářil do tmy. Jde mu jen o snímky, říkala si, zatímco jí dech vázl a třepetal se v hrdle. Pak ji nechá být. Neublíží jí.
Hrůzou poulila oči a pleť jí zbledla, až byla mléčně bílá a on se roztřásl

vzrušením. Ruce se mu chvěly na znamení, že další fázi už nemůže oddalovat. Když opatrně kladl aparát na košili, srdce mu bušilo až v hlavě. Nesmírně jemně jí položil ruku na hrdlo a zadíval se jí hluboko do očí.
"Jsi nádherná," zašeptal. "A bezmocná. Ty to víš, co? Nemůžeš nic dělat. To já mám moc. Mám ji všechnu. Vid", že je to tak?"
Trhla hlavou dolů na znamení souhlasu a tiché vzlyky zanikly v hedvábí. Když sevřel v ruce její ňadro a stiskl, úpěnlivě zasténala, divoce zavrtěla hlavou, paty zaryla do písku a snažila se mu uniknout.
Obkročmo se na ni posadil. "Tím si nepomůžeš." Vzpínala a kroutila se pod ním, až mu mráz přejel po zádech. "Čím víc se budeš bránit, tím víc se mi to bude líbit. Zkus zařvat." Znovu jí stiskl ňadra a pak se sklonil a kousl ji. "Sakra, řvi. Řvi."
Vydala ze sebe drsný pronikavý zvuk, který pálil v hrdle. Zoufale bojovala s roubíkem, snažila se jej odhrnout zuby, jazykem, rty.
Roztáhl jí stehna a záměrně pohmoždil plef. Když ji znásilňoval, myslel na Jo. Na její dlouhé nohy, její svůdná ústa.

Myslel na její modré oči s těžkými víčky a s klopotnou námahou se divoce pohroužil do její náhradnice.
Byl to úžasný orgasmus a vehnal mu do očí slzy překvapení a vítězství. O tolik lepší než posledně, uvědomil si, roztržitě jí položil ruku na hrdlo a tiskl, dokud se nepřestala bránit.
Tentokrát jsem si vybral dobře, pomyslel si, zatímco vzrušení přecházelo v sladkou úlevu. Našel svého cvičného anděla. Když se zvedl, aby si došel pro aparát, vánek mu chladil vlhkou kůži.
Vzpomněl si, co o celém procesu stojí v jeho deníku, a upamatoval se, že to nechce jen zopakovat, ale i zdokonalit.
"Možná tě znásilním ještě jednou a možná taky ne." Usmál se a kolem úst a očí se mu prohloubily přitažlivé vrásky. "Možná ti ublížím, možná ne. Všechno záleží na tom, jak se budeš chovat. Takže jen pěkně lež, andílku, a přemýšlej o tom."
Byl spokojen, zeje chvíli v klidu, a vyměnil objektiv. Její zorničky byly jako obrovské černé koláče vroubené pouhým nádechem hnědi a dýchala zrychleně a mělce. Když zakládal nový film, spokojeně si pískal. Než ji znásilnil podruhé, celý jej vypotřeboval.
Pak sejí rozhodl ublížit. Vždyť to bylo jen na něm náladu okamžiku i veškerou moc, to všechno držel v rukou on.
Nebránila se. Vlastně byla někde jinde a s ním zůstala jen její hmotná schránka. Tělo měla otupělé a už jí nepatřilo. V mysli byla v bezpečí, byla s Torném a seděli spolu na verandě nového domku v Květinové ulici.
Když odstranil roubík, téměř nic už necítila. Zmohla se jen na tiché zavzlykání a učinila žalostný pokus nabrat dost dechu a vykřiknout.
"Sama víš, že na tohle je pozdě." Řekl to něžně, takřka zamilovaně, a ovinul jí kolem hrdla šálu. "Ted" budeš můj anděl."

336
337

Pomaličku šálu utahoval a dával pozor, aby ten okamžik co nejvíce prodloužil. Díval se, jak otevřela ústa a zalapala po dechu. Patami tloukla o písek a její tělo sebou škubalo.
Sám sotva dýchal, jak ho zaplavil příval moci, duněl mu v hlavě a kolotal v krvi. Už ani nevěděl, kolikrát to přerušil, nechal ji znovu klopotně nabrat vědomí a pak ji opět uvrhl na samý okraj propasti. Pokaždé se zvedl a znovu zaostřil. Ne jeden rozhodující okamžik, pomyslel si. Bude jich spousta. Ten strach ze smrti, smíření, jiskřička naděje ve chvíli, kdy se život vrací do těla. Taodevzdanost, když znovu vyhasíná.
Jaká škoda, že nemá stativ a samospoušť.
Konečně se jeho tělo vymklo kontrole a on to ukončil.
Zajíkavě šeptal něžná slůvka a vděčně ji líbal. Ten nečekaný anděl, kterého mu osud vrhl k nohám, mu ukázal nové obzory. Jistě, mělo to tak být. Už to chápal. Než se setká se svým osudem a s Jo, musí se toho hodně naučit. Je toho ještě tolik.
Odstranil šátek, složil jej a uctivě položil přes revolver. Dal si na čas, naaranžoval ji a rozvázal a narovnal jí paže. Chvíli si dělal starosti se šrámy na zápěstích, ale pak jí podložil ruce pod hlavu jako polštář.
Rozhodl se, že nový snímek dostane název Darovaný anděl.
Oblékl se a svázal její šaty do rance. K bažině je to příliš daleko, usoudil.

To, co aligátoři a další dravci nechali z Ginny, tam leželo pohřbeno hluboko jako v hrobě. Neměl čas na tak dlouhou procházku, ani dost energie na takovou námahu.
Řekl si, že v řece jsou příhodné hlubiny, a to bude stačit. Odnese ji na místo jejího posledního odpočinku a zatíží její tělo, aby odpočívalo na kluzkém dně. A to, pomyslel si a zívl, to bude pro dnešek stačit.

DVACET DVA

W
dyž Giff vyklouzl z pokoje od Lexy a vydal se dolů po zadním schodišti, oblohu pokrývala perleť rozbřesku. Původně měl v úmyslu odejít ještě před východem slunce, jenže, přemítal a líně se usmál, Lexy už umí chlapa přesvědčit, aby se zdržel.
Potřebovala ho. Jednak proto, aby si vybila zlost na Briana, a pak mu musela říct, jaké má její sestra potíže. O tom všem a taky o spoustě dalších věcí si hlasem ztišeným samým tajemstvím povídali schouleni v jejím pokoji.
Tak nenuceně si povídat, uvažoval Giff, to je jen jedna z řady výhod, když člověk miluje ženu, kterou zná už od dětství.
A pak zde bylo také to elektrizující napětí a nenadálývroucí úžas, když jeden toho druhého a tak známého člověka poznával i z jiné důvěrnější stránky. Giff sáhl po klice a prudce vydechl. Poznávat Lexy Hathawayovou i po dalších stránkách mu vůbec nebylo proti mysli. Stačilo, jak vypadala v té hedvábné noční košilce, kterou si koupila v Savannah, a i silný muž musel padnout na kolena a chválit Boha za to, že měl ten skvělý nápad a stvořil Evu.
Stáhnout z ní tu průsvitnou titěrnost ho také nestálo žádné přemáhání. Dokonce se rozhodl, že až Lexy v sobotu vezme do Savannah, koupí jí ještě jednu, jen aby.

338
339

Vtom erotický obraz Lexy ve smetanově bílém hedvábí vyprchal a Giff zjistil, že stojí tváří v tvář jejímu otci. Těžko říci, koho z nich to více vyvedlo z míry, zda Lexyina milence s vlasy stále ještě pocuchanými milováním a spánkem, nebo jejího otce s miskou kukuřičných vloček v ruce.
Oba si odkašlali.
"Pane Hathawayi."
"Giffe."
"Já. no. byl jsem."
"To už to potrubí nahoře zase potřebuje opravit?"
Bylo to řešení a nabízelo se mu se stejně zoufalou snahou, s jakou je sám málem přijal. Přesto narovnal záda, umínil si, že se cestou zbabělců nedá, a podíval se Samu Hathawayovi přímo do očí. "Ne, pane Hathawayi."
Sam v nejhlubších rozpacích položil misku a zalil vločky mlékem. "Aha," bylo jediné, co ho napadlo.
"Pane Hathawayi, nechci, abyste si myslel, že se kradu z vašeho domu." Což, jak si Giff přiznal, bylo přesně to, co právě dělal.
"Vždyť ty si po Zátiší běháš od té doby, co ses naučil chodit." Nech toho, chlapče, modlil se Sam. Nech to být a jdi. "Můžeš si přijít a odejít kdy chceš, tak jako vždycky."
"Chodit jsem se naučil už před mnoha lety, pane Hathawayi. A většinu těch let jsem. Asi víte, co cítím k Lexy. Co jsem k ní vždycky cítil."
Ty zatracený vločky se mi rozmáčí, pomyslel si Sam s lítostí. "Zřejmější z toho nevyrostl, jak si většina lidí myslela."
"To ne. Spíš bych řekl, že jsem do toho ještě víc vrostl. Já ji miluju, pane Hathawayi. Moje city k ní jsou trvalé a stálé. Znáte mě i naši rodinu celý můj život. Nejsem nezodpovědný ani hloupý. Našetřil jsem si nějaké peníze. Tyhle ruce a záda vydělají dost."
"O tom nepochybuji." Sam se přesto zamračil. Možná teprve dopil první šálek kávy, ale v hlavě už měl dost jasno, aby se dovtípil. "Giffe, jestli mě žádáš o svolení, abys.

abys směl chodit za mou dcerou, tak se mi zdá, že tyhle dveře už sis otevřel sám, vešel jsi a dostal, cos chtěl."
Giff zrudl a doufal, že nebylo slyšet, jak polkl. "Ano, to nemohu popřít. Ale

zrovna o tomhle ted nemluvím, pane Hathawayi."
"Ale." Sam šel k zásuvce pro lžíci a doufal, že se Giff dovtípí a zmizí, než bude ještě hůř, ale vzápětí zarachotil lžící o stůl a vytřeštil na svého společníka oči. "Panebože, chlapče, snad šiji nechceš vzít?"
Giff sevřel rty a v očích mu zajiskřilo. "Já se s ní ožením, pane Hathawayi. Byl bych rád, kdyby to bylo s vaším požehnáním, ale ať tak či onak, já si ji vezmu."
Sam zavrtěl hlavou a protřel si oči. Život prostě kategoricky odmítá být jednoduchý, pomyslel si. Člověk si žije, stará se jen sám o sebe a po druhých nechce nic, než aby si i oni na oplátku hleděli svého, jenže život mu věčně hází klacky pod nohy.
"Chlapče, jestli ji chceš, nebudu ti stát v cestě. Ani bych nemohl, i kdybych si nakrásně postavil hlavu. Vy dva jste dospělí lidé a máte tolik rozumu, abyste věděli, co děláte," pokračoval a nechal ruce klesnout podél těla. "Ale protože jsem tě vždycky měl rád, musím tě upozornit, Giffe, že podle mě si koleduješ o pěkný malér. Od chvíle, kdy řekneš svoje ano, až do posledního dechu tě potká veliké štěstí, jestli budeš mít chvilku klidu."
"Já si na klid moc nepotrpím."
"Ta rozhází všechny ušetřené peníze a nebude přitom mít ponětí, jak se jí to povedlo."
"Není zdaleka tak nerozumná, jak si myslíte. A vždycky můžu vydělat další."
"Nehodlám plýtvat časem a vymlouvat ti to, když ses jednou rozhodl."
"Jsem pro ni dost dobrý."
"O tom není sporu. Fakt je, zejí to možná prospěje." Sam mu odevzdaně podal ruku. "Já vám hodně štěstí popřeju."

340
341

Díval se za Giffem, jak odchází a divže netančí. Vůbec nepochyboval, zeje zamilovaný, a stačilo, aby povolil uzdu vzpomínkám, a hned si vybavil, jaké to bylo, když měl také tak lehkou hlavu, sevřený žaludek a horkou krev.
S dalším šálkem kávy a rozmáčenými vločkami se usadil v jídelním koutě a sledoval, jak obloha bledne a přechází v sytou letní modř. Annabelle ho kdysi očarovala a oslnila úplně stejně jako teď Lexy Giffa. Stačil jediný pohled a srdce mu vyskočilo z hrudi a leželo mu u nohou.
Bože, byli tak mladí. Toho léta, kdy přijel na ostrov pracovat na rybářské lodi svého strýce, mu bylo sotva osmnáct. Rozhazoval sítě, potil se pod nemilosrdným sluncem, až měl rozedřené ruce a rozbolavělá záda.
A vychutnal si každičkou vteřinu.
Na první pohled se do ostrova zamiloval. Ta mlžná zeleň, ostrůvky samoty, překvapení, která ho čekala za každým zákrutem řeky či silnice.
A pak jednou, když zapadalo slunce, uviděl Belle Pendletonovou, jak jde po pláži a sbírá mušle. Dlouhé zlaté nohy, tělo jako proutek, bujný vodopád vlnitých ryšavých vlasů. Oči jasné jako voda a modré jako léto.
Ten obraz mu zastřel zrak a sevřel hrdlo.
Byl cítit garnáty, potem a motorovým olejem. Zrovna si chtěl rychle zaplavat ve vlnách a uvolnit svaly, které ho bolely po celodenní dřině, ale ona se na něj usmála, v ruce držela růžově žíhanou lasturu a dala se s ním do řeči.
Samou hrůzou měl svázaný jazyk. Vždycky se bál žen, ale při pohledu na tenhle přelud, který si jediným úsměvem podmanil jeho srdce, ze sebe jako nějaká nevychovaná opice sotva vysoukal odpověď. Nedokázal pochopit, jak se mu podařilo pozvat ji na příští večer na procházku.
Když se jí po letech zeptal, proč souhlasila, jen se zasmála.
Byl jsi tak hezký, Same. Vážný přísný a roztomilý. Byl jsi první chlapec a taky poslední muž který mě kdy chytil za srdce.

Myslela to vážně. Tehdy ano, pomyslel si Sam. Pak, když už pracoval a našetřil dost peněz, aby mohl být sám se sebou spokojený, zašel za jejím otcem a požádal o její ruku. Oč to tehdy bylo formálnější, přemítal Sam a upíjel kávu, než to právě ukončené setkání s Giffem. A z Annabellina pokoje se taky nikdy za úsvitu nekradl, i když několik odpolední v lese si pro sebe přece jen vyšetřili.
Ačkoli měl už řadu let chladnou krev, ještě si pamatoval, jaké to bylo, když ho pálila v žilách. V těch několika prvních letech, co Annabelle odešla, mu krev ještě čas od času vzkypěla. Zařídil si to v Savannah.
Nestyděl se, že za sex platí. Profesionálka po něm nechtela, aby si s ní povídal a aby její dvořil. Byl to prostě obchod. Ale od té doby, co takové služby naposledy vyhledal, už uběhlo hodně času. A jelikož Sama děsil AIDS a další

hrůzy anonymního sexu, ulevilo se mu, že si odvykl.
Na ostrově měl všechno, co potřeboval, a našel tam i klid, o který mladý Giff podle svých vlastních slov nestál.
Sam se opřel, aby si v klidu vychutnal zbytek kávy. Když se otevřely dveře a dovnitř vešla Jo, musel těžce bojovat s návalem podráždění. Všiml si, že když ho uviděla, zaváhala a přes tvář jí přeletěl náznak rozmrzelosti a zahanbilo i pobavilo ho to zároveň.
Jako vejce vejci, pomyslel si, jenomže zrovna nestojíme o to ležet v jednom košíku.
"Dobré ráno." Sakra, vždyť si jen chtěla narychlo vypít šálek kávy a pak hned jít ven a dát se do práce. Nejen potulovat se a dumat, ale pracovat. Poprvé po mnoha týdnech se probudila čerstvá a soustředěná a chtěla toho využít.
"Je jasno," řekl Sam, "ale do večera tady máme bouřku a silný vítr."
"Asi ano," přitakala Jo a otevřela linku.
Ticho mezi nimi narůstalo, protahovalo se a vršilo, až čúrek kávy, kterou si Jo nalévala z konvice, hřměl jako vodopád. Sam sebou zavrtěl a jeho khaki kalhoty zašustily o naleštěné dřevo lavice.

342
343

"Kate mi pověděla. pověděla mi o tom."
"Myslela jsem si to."
"Hm. Už je ti snad lépe."
"O moc."
"A policie, ta dělá, co může."
"Ano, dělá co může."
"Přemýšlel jsem o tom. Zdá se mi, že bys tady nějakou dobu měla zůstat. Dokud se to nevyřeší a neskončí, neměla by sis dělat žádné plány, že se vrátíš do Charlotte a budeš cestovat jako jindy."
"Už jsem si stejně naplánovala, že se tady pár týdnů zdržím a budu pracovat."
"Měla bys tady zůstat, Jo Ellen, dokud se to nevyřeší a neskončí."
Jeho přísný tón ji překvapil. Podobal se příkazu, který od něj naposledy dostala snad někdy v dětství, a tak se otočila a povytáhla obočí. "Já tady nebydlím. Jsem doma v Charlotte."
"V Charlotte doma nejsi," odpověděl Sam pomalu, "dokud se to nevyřeší a neskončí."
Automaticky narovnala záda. "Nedovolím, aby mi nějaký cucák diktoval, co mám dělat. Až budu připravená vrátit se, tak to udělám."
"Ze Zátiší neodejdeš, dokud ti nedovolím."
Tentokrát samým překvapením otevřela ústa. "Prosím?"
"Však jsi mě slyšela velice dobře, Jo Ellen. Vždycky jsi měla ostrý sluch a bystrou hlavu. Zůstaneš tady, dokud ti nebude natolik dobře a dokud to nebude natolik bezpečné, abys mohla odjet a jít si svou cestou."
"Kdybych chtěla odjet zítra.
"Tak neodjedeš," skočil jí do řeči Sam. "Už jsem se rozhodl."
"Tak ty ses rozhodl?" Jako omráčená přešla ke stolu a zaškaredila se na něj. "Snad si nemyslíš, že po tak dlouhé době můžeš rozhodnout o něčem, co se mě týká, a já budu jednoduše skákat jak ty pískáš?"

"Ne. Řekl bych, že budu muset pískat hezky nahlas, abych tě udržel v kole, ostatně jako vždycky. To je všechno." Tak moc toužil po klidu, že by byl nejraději utekl, ale když už sjížděl z lavice a vstával, Jo bouchla rukou o stůl a zahradila mu ústupovou cestu.
"To není všechno. Zřejmě jsi ztratil pojem o čase. Je mi sedmadvacet."
"V listopadu ti bude dvacet osm," odpověděl Sam mírně. "Jak staré jsou mé děti, ještě vím."
"A to z tebe snad dělá vzorného otce?"
"Ne," připustil a stále se jí díval přímo do očí. "Ale jednou jsem tvůj otec, a to nezměníš. Doposud jsi se starala jen sama o sebe a šlo ti to, ale najednou je všechno jinak. Takže teď nějakou dobu zůstaneš tady, kde jsou lidé, kteří na tebe mohou dát pozor."
"Vážně?" Jo přimhouřila oči, až vypadaly jako dvě úzké štěrbinky. "Tak já ti tedy povím, jak se budu dál starat sama o sebe."
"Dobré ráno." Dovnitř se přihnala Kate, samý úsměv. Už dvě minuty strávila s uchem na dveřích a právě usoudila, že je nejvyšší čas jít dál. Potěšilo ji, že v tom domě vstoupila do místnosti a nesetkala se tam jen s lhostejností a

trpkostí. Zlost, to byl alespoň poctivý cit.
"Ta káva ale nádherně voní. Už sejí nemůžu dočkat."
Promyšleným pohybem přenesla šálek i s konvicí ke stolu a dříve než se Samovi podařilo prchnout, vklouzla vedle něj. "Dovol, Same, tohle bude taková tečka. Jo, přines si sem také šálek. Dala bych krk na to, že už ani nepamatuji, kdy jsme naposledy takhle poránu poseděli a v klidu si vypili hrnek kávy. Bůh ví, že po tom včerejším zmatku v jídelně to opravdu potřebujeme."
"Zrovna se chystám ven," namítla Jo odměřeně.
"Ale zlato, nejdřív se posad a dopij tu kávu. Stejně už brzy přijde Brian a všechny nás vyhodí. Vypadáš, že jsi se dobře vyspala," hlaholila Kate a zářivě se usmála. "Dělali jsme si s tatínkem starosti, že budeš špatně spát."

344
345

"Žádné starosti si dělat nemusíte." Jo s nechutí sebrala šálek a odnesla si jej ke stolu. "Všechno, co se vůbec dá dělat, se dalo do pohybu. Taky už jsem daleko klidnější a říkám si, že bych se mohla vrátit do Charlotte," dodala a střelila vyzývavým pohledem po Samovi. "Už brzy."
"Dělej, jak myslíš, Jo, jestli chceš, abychom se všichni samými starostmi utrápili," opáčila Kate mírně a míchala cukr v kávě.
"Já nechápu."
"Ale jistěže chápeš," přerušila ji Kate. "Jenom se zlobíš a máš na to plné právo. Jenže nemáš právo namířit tu zlost proti lidem, kteří tě mají rádi. Je to sice naprosto přirozené," dodala s úsměvem, "ale správné to není."
"Já nic podobného nedělám."
"Tak dobře." Kate poplácala Jo po ruce, jako by se tím celá záležitost uzavřela. "Vidím, že se dnes chystáš ven fotit," poznamenala a letmo pohlédla na brašnu, kterou si Jo odložila na stůl. "Našla jsem tu knížku, co ji na ostrově dal dohromady Nathanův otec. Znovu jsem si ji prošla a pak jsem ji odnesla do společenské místnosti. Panečku, tam je ale řada pěkných fotek."
"Odváděl dobrou práci," zamumlala Jo a potýkala se s trucovitou náladou.
"To jistě ano. Našla jsem tam jeden snímek je na něm Nathan s Brianem a nejspíš s tím mladším Nathanovým bratrem. Takoví roztomilí kluci. Drží v ruce pár obrovských pstruhů a usmívají se tak, že se to málem nevešlo do záběru. Měla by ses na to mrknout."
"Mrknu." Jo zjistila, že se sama usmívá a představuje si Nathana, jak v deseti letech drží na vlasci pstruha.
"Taky bys mohla sama pořídit o ostrově nějakou obrazovou publikaci," navázala Kate. "Ohromně by to prospělo obchodu. Same, vezmi Jo k bažině, tam, co je v plném květu limonka. A jestli se vydáte lesem podél jihozápadního pobřeží, tak tam je cesta úplně zavátá květy trubače. Vydalo

by to na moc hezkou fotografii, Jo Ellen. Taková uzoučká opuštěná stezka celá pokrytá spadanými květy."
!jak švitořila dál a dál, návrhy se z ní jen řinuly a otci ani dceři nedala příležitost, aby jí skočili do řeči. Když zadním vchodem vešel Brian a v údivu vytřeštil oči na rodinnou idylku, Kate k němu vyslala zářivý úsměv.
"Hned ti půjdeme z cesty, zlatíčko. Jo se Samem se právě rozhodují, kterou cestou se dnes vydají, aby toho Jo co nejvíce vyfotila. Snad abyste už raději šli."
Rychle se zvedla a sebrala brašnu s fotoaparátem. "Já vím, jak úzkostlivě dbáš na světlo a tak. Stačí, když tatínka upozorníš, až tě něco zaujme. Už se nemůžu dočkat, až ty snímky uvidím, tak pěkně utíkejte, než začne být Brian nervózní. Same, jestli to půjde, vezmi Jo tam, co se přednedávnem vylíhli ti malí rybáčci. Proboha, jen se podívejte, kolik je hodin. Tak už běžte."
Přímo Sama vytáhla na nohy a šťouchala a mluvila do něj, dokud je oba nevystrkala ze dveří.
"Co mělo tohle znamenat, Kate?" zeptal se Brian.
"Při troše štěstí to měl být začátek."
"Stačí, aby se dostali pár metrů od domu, a půjdou si každý svou cestou."
"Nepůjdou," namítla Kate a vydala se k telefonu, který vyzváněl na stěně. "Nepůjdou, protože ani jeden nebude chtít odejít první. Oba budou čekat, až z toho vycouvá ten druhý, a mezitím pěkně půjdou pro změnu stejným směrem. Dobré ráno," pozdravila do sluchátka. "Hotel Zátiší." Vzápětí jí ale úsměv vyprchal z tváře. "Promiňte, co jste to říkal? Ano, ano jistě." Automaticky popadla tužku a začala něco čmárat na bloček papíru hned vedle telefonu. "Samozřejmě, okamžitě

to obvolám. Hlavně si nedělejte starosti. Tohle je moc malý ostrov. My vám pomůžeme, jak jen to bude možné, pane Petersi. Hned za vámi sama zajedu. Ne, to je v pořádku. Hned jsem tam."
"To už zase nalítali dovnitř přes síť komáři?" zeptal se Brian, ale dobře věděl, že jde o víc, o mnohem víc.

346
347

"Petersovi si na týden pronajali s přáteli chatu u Zátoky divokých koní. Zdá se, že pan Peters dnes ráno nemůže najít manželku."
Briana strachem bodlo u srdce, a protože to nedokázal jen tak přejít, pomyslel si, že je jen hloupě přecitlivělý. "Kate, vždyť ještě není ani sedm hodin. Patrně se brzy vzbudila a šla se projít."
"Už ji skoro hodinu hledá. Dole u vody našel její boty." Kate si roztržitě vjela rukama do vlasů. "No, nejspíš je to přesně tak, jak říkáš, ale pan Peteís je celý vystrašený. Zaběhnu tam, uklidním ho a pomůžu mu hledat, dokud se jeho paní nevrátí."
Vyloudila chabý úsměv. "Je mi líto, zlato, ale to znamená, že budu muset vzbudit Lexy, aby za mě dnes vzala ranní směnu. Patrně ji to dost rozladí."
"S Lexy si starosti nedělám. Kate," dodal Brian, když se jeho společnice vydala ke dveřím," zavolej mi, až se paní Petersová vrátí domů, ano?"
"Jistě, zlato. Než taní dorazím, nejspíš bude dávno zpátky."
Nebyla. K poledním si už na ostrově nedělal starosti zdaleka jen Tom Peters a do hledání se zapojili další rekreanti i místní lidé. Mezi nimi i Nathan. S Tomern a Susan Petersovými se během svého pobytu jednou či dvakrát setkal a matně si vybavoval hezkou brunetku střední výšky i postavy.
Nechal ostatní, ať pročesávají pláž a zátoku, a sám se soustředil na pás půdy mezi vlastní chatou a Zálivem divokých koní. Byl sotva dvě stě metrů široký a jeho konec byl zalesněný a ustupoval před písečnými přesypy a mokrými dolíky. Nathan ten kousek půdy pomalu procházel, a když došel až k písku, uviděl, že jej křižují stopy lidí, kteří se vydali hledat stejným směrem.
Věděl, že to nemá smysl, ale přesto šplhal přes duny dál. Záliv pod ním ležel v ústraní, ale kdyby tam někdo byl, už by ho jistě dávno zahlédli jiní.
348

V tu chvíli se tam zdržovala jen jedna postava. Byl to muž a neklidně přecházel sem a tam.
"Nathane."
Nathan se otočil, a když uviděl, jak k němu po svahu mezi dunami šplhá Jo, podal jí ruku a pomohl nahoru.
"Šla jsem kolem tvé chaty," vyhrkla. "Jak vidím, už jsi o tom slyšel."
"To je jistě její manžel tam dole. Už jsern ho několikrát viděl."
"Tom Peters. Prochodila jsem celý ostrov. Dnes ráno asi tak v sedm jsem se vydala ven pracovat. Zhruba před hodinou nás vystopovalo jedno dítě od Pendletonů a povědělo nám, co se stalo. Její střevíce prý našli tamhle u vody."
"Také jsem o tom slyšel."
"Lidé si myslí, že si třeba šla zaplavat a. Tady je proud poměrně mírný, ale jestli dostala křeče nebo prostě odplavala příliš daleko."
Byla to zlověstná představa a Nathana už také napadla. "Pokud to tak opravdu bylo, už by ji snad příliv přinesl zpátky, nebo ne?"
"Možná ji teprve vyplaví. Jestli ji nějakou dobu unášel proud, mohli by ji při odlivu najít na jižním konci ostrova. Takhle se utopil Barry Fitzsimmons. Bylo nám asi tak šestnáct. Výborné plaval, ale jednou v noci při mejdanu na pláži si šel zaplavat sám. Předtím pil. Našli ho příští ráno při odlivu o osm set metrů dál na jih."
Nathan přejel zrakem k jižnímu cípu ostrova, kde už hladina nebyla tak poklidná, a představil si Kýla, jak mizí pod modrými vlnami Středozemního moře. "Kde má v tom případě šaty?"
"Cože?"
"Říkám si, že pokud se rozhodla jít si zaplavat, patrně by se nejdřív svlékla."
"To máš asi pravdu. Ale třeba už přišla v plavkách."
349

"Bez ručníku?" Tady něco nesedí, pomyslel si Nathan. "Zajímalo by mě, jestli se ho někdo zeptal, co měla na sobě, když odešla z domu. Jdu si s ním promluvit."
"Myslím, že bychom ho neměli rušit."

"Je sám a dělá si starosti." Nathan se vydal dolů a stále ji držel za ruku. "Třeba se s manželkou pohádali, on ji zabil a pak se zbavil těla."
"To je příšerné a absurdní. Vždyť je to naprosto normální slušný člověk."
"Někdy i naprosto normální slušní lidé udělají něco nepředstavitelného."
Jak se přibližovali, Nathan si Torna Peterse prohlížel. Ke třicítce, usoudil, něco přes metr sedmdesát. Na sobě měl pomačkané plátěné šortky a obyčejné bílé tričko a zdálo se, že je ve formě. Zřejmě si třikrát čtyřikrát týdně zajde do tělocvičny, usoudil Nathan. Už si začal zakládat na pěkný prázdninový bronz, a ačkoli kvůli strništi na bradě vypadal zanedbaně, tmavě blond vlasy měl nedávno přistřižené a dobře.
Když zvedl hlavu a Nathan spatřil jeho oči, uviděl v nich jen smutek a strach.
"Pane Petersi. Torné."
"Už nevím kde hledat. Nevím, co mám dělat." Sotva ta slova vyslovil nahlas, oči se mu zalily slzami. Zamrkal, aby je zahnal, a rychle dýchal. "Mí přátelé odešli hledat na druhou stranu ostrova. Já jsem se musel vrátit sem. Právě sem, pro jistotu."
"Měl byste se posadit." Jo ho jemně vzala za paži. "Co kdybychom se vrátili k vaší chatě, abyste si na chvíli mohl sednout? Uvařím vám trochu kávy."
"Ne, já odtud nemohu odejít. Ona tady byla. Včera večer sem přišla. Pohádali jsme se. Pohádali jsme se, panebože, taková hloupost. Proč jen jsme se hádali?" Ukryl tvář do dlaní a přitlačil prsty k rozbolavělým očím. "Ona chce koupit dům. Zatím si to nemůžeme dovolit. Snažil jsem se jí to rozmluvit, chtěl jsem jí vysvětlit, jak je to

nepraktické, ale neposlouchala mě. Když vyrazila ven, ulevilo se mi. Opravdu se mi ulevilo a říkal jsem si, že se alespoň trochu vyspím, když odešla trucovat jinam."
"Třeba si šla zaplavat, aby se zchladila," nadhodil Nathan.
"Susan?" Tom se krátce zasmál. "Zaplavat si, sama a v noci? To sotva. Nikdy nechodí do vody dál než po kolena. Nerada se koupe v oceánu. Vždycky tvrdí, že jakmile jí voda stoupne po kolena, hned uslyší tu violoncellovou melodii. Však víte," dodal a slabě se usmál, "Čelisti."
Tom Peters se otočil a zahleděl se na hladinu. "Já vím, lidé říkají, že si třeba šla zaplavat a utopila se. Ale to prostě není možné. Moc ráda si sedne a pozoruje oceán. Hrozně ráda mu naslouchá, čichá jeho vůni, ale do vody nevleze. Kde kčertu vězí? Sakra Susan, tohle je příšerný způsob jak mě vyděsit a donutit, abych ten dům koupil. Musím někam jít, musím někde hledat. Nemůžu tady jen tak stát."
O závod se rozběhl zpět k dunám a přehnal se přes ně, až s sebou strhl lavinu písku.
"Myslíš, Nathane, že jí jde o tohle? Že ho chce vystrašit, protože má vztek?"
"Nezbývá než doufat. Tak pojď," řekl Nathan a vzal ji kolem pasu. "Vydáme se k chatě delší cestou a oči budeme mít na stopkách. Pak si od toho odpočineme."
"Odpočinula bych si ráda. Od všeho." Sotva si to namířili prohlubní mezi pobřežními dunami a vyššími vnitrozemskými přesypy porostlými bezem a vavřínem, které půdu bránily před erozí, zvedl se vítr. Písek brázdily stopy škrábance, které na ní zanechali drobní mrštní krabi, otisky s třemi prsty po korzujících divokých krocanech i klikaté pěšiny, po nichž si vykračovala vysoká, když uždibovala semena a bobule.
Písek rozvířily i stopy lidí, ale všechny ty otisky bez rozdílu měl smazat vítr. Navzdory nepřízni osudu pokrýval půdu koberec utkaný z tisíců bělavých sítin a křehkých hvozdíků.

351
350

Vydala by se opravdu tudy, přemítala Jo, sama a v noci? Večer bylo jasno a prázdná pláž vábila jak ztrápená, tak spokojená srdce. Patrně foukal ostrý čerstvý vítr. I poté, co příliv ustoupil a zanechal po sobě mokrý písek, vítr jej jistě hnal před sebou v celých cárech, které škrábaly kolem kotníků.
"Jestli se chtěla projít," uvažovala Jo, "mohla tam ty boty nechat. Byla rozzlobená a rozčilená a chtěla zůstat sama. V noci bylo teplo. Třeba se vydala po pobřeží podél vody. To je asi tak ze všeho nejpravděpodobnější."
Otočila se a zadívala přes kopečky k moři. Vítr rozvířil písek a slanou vodní tříšť, až se divoký oves roztančil a na pupečník a pokroucené liány chmelu se snesl čerstvý poprašek.
"Třeba už ji našli," řekl Nathan a položil jí ruku na rameno. "Jakmile se

vrátíme do chaty, zavoláme tam a zjistíme to."
"Kam jinam se tak mohla vydat?" Jo se otočila a zahleděla se do vnitrozemí směrem ke stromům, na něž pomalu, ale vytrvale útočily uhlazené svahy dun. "Jít do lesa by byla hloupost. Přišla by o měsíční světlo a potřebovala by boty. Mohl ji manžel rozzlobit natolik, aby se schovala a takhle ho vyděsila kvůli nějakému domu?"
"Já nevím. Když se lidé vezmou, dělají si nepochopitelné věci. Schválnosti, které při pohledu zvenčí vypadají krutě bezohledně a hloupě."
"Ty taky?" Jo otočila hlavu a zkoumala jeho obličej. "Taky ses choval krutě bezohledně a hloupě, když jsi byl ženatý?"
"Asi ano." Zastrčil jí za ucho vlasy, které jí vlály přes obličej. "Moje bývalá manželka má určitě dlouhatánský seznam mých prohřešků."
"Manželství bývá obvykle omyl. Člověk je na někom závislý a nevyhnutelně se na toho druhého začne příliš spoléhat, bere ho jako samozřejmost nebo taky zjistí, že mu jde na nervy, protože je tam pořád."

"Vzhledem k tomu, žes nikdy nebyla vdaná, se na to díváš pozoruhodně cynicky."
"Pozoruju, jaké to v manželství je. Já to pozoruj u."
"Protože je to méně riskantní než to zkusit."
Jo se otočila. "Protože právě tohle dělám. Jestli si chodí někde venku, nevrací se a nechává manžela takhle trpět, jak by jí kdy dokázal odpustit?"
Náhle ji popadl prudký palčivý hněv. "On jí ale odpustí, vid?" zeptala se naléhavě a prudce se otočila k Nathanovi. "Odpustí jí, padne jí k nohám, bude vzlykat samou úlevou a koupí jí ten podělaný dům. Stačí, aby mu na několik hodin proměnila život v peklo, a hned bude po jejím."
Nathan se díval, jak jí blýskají oči ajak jí zlost vehnala do tváří sytý ruměnec. "Možná máš pravdu." Řekl to mírně, protože ho fascinovalo, jak dokáže za jediný okamžik přejít od obav k zatracení. "Ale vršíš spoustu viny a domněnek na hlavu ženy, kterou ani neznáš."
"Znala jsem jiné, podobné. Matku, Ginny, lidi, kteří dělají, co se jim zachce, a starou belu se starají o důsledky a o to, co provedli ostatním. Lidi mě k smrti unavují. Každý si jde za svým cílem a stará se jen o sebe."
Hlas jí rezonoval bolestí a jeho ozvěna se přes něj přelila, až ho bodlo u srdce. Musím jí to říct, pomyslel si. Nemohu se před tím pořád schovávat, nemohu to dále odsouvat, bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil přesvědčit sebe sama, že takhle je to pro nás oba lepší.
Kdyby na takové věci věřil, mohl zmizení Susan Petersové považovat za jakýsi pokyn shůry, za osudové znamení. Ale ať už věřil na cokoli, ať už si přál cokoli, nakonec jí bude muset prozradit, co ví.
Je dost silná na to, aby to unesla? Nezlomí ji to? "Jo Ellen, pojďme dovnitř."
"Ano." Přes slunce se převalily mraky, vítr se zvedl a vyl na poplach a Jo založila ruce. "Proč tady sakra jsme a děláme si starosti o cizí ženskou, která v sobě má tolik bezcit

352
353

nosti, že na svého manžela a přátele nastraží takovouhle boudu?"
"Protože se ztratila, Jo. Tak či onak."
"A kdo není ztracený?" zašeptala.
Ještě jeden den to počká, pomyslel si. Počká to, dokud se Susan Petersová nenajde. Pokud vyzývá bohy na souboj tím, že si přivlastní další den, že si pro sebe ukradne dalších pár hodin a teprve pak rozbije na kusy svůj i její život, potom si to odpyká.
Oč to může být horší nežli cena, kterou už zaplatil?
Až bude jistě vědět, zeje dost silná, až si bude jistý, že to unese, povíjí to ohavné tajemství, které zná jen on sám.
Annabelle z ostrova neodešla. Jednou v noci, na vrcholu léta byla pod bílým světlem úplňku zavražděná v lese západně od Zátiší. Vrahem byl David Delaney, otec, kterého celé dětství miloval, obdivoval a uznával.
Jo se dívala, jak se blýsklo a jak se na moři vytvořila matně lesklá clona deště. "Blíží se bouře." řekla.
"Jávím."

DVACET TŘI

zem pleskly první vydatné kapky deště a Kirby přidala do kroku. Pátrací skupina, k níž se připojila, se na rozcestí rozdělila. Kirby si vybrala cestu k Zátiší a nyní, jak se déšť snášel liánami a převislými větvemi stromů a promáčel jí košili, maličko se třásla. Když došla k okraji lesa, lilo už jako z konve, déšť ji mrskal v póry věch větru a byl překvapivě studený. Uviděla, jak se po cestě vpravo blíží Brian, bez klobouku a celý shrbený.
Setkali se u východní terasy. Nepromluvil, jen ji vzal za ruku a pomohl jí na krytou verandu. Chvíli tam jen tak stáli a kapala z nich voda, pak klikatý blesk pročísl oblohu a v odpověď zahřměl hrom.
"Nic ses nedozvěděl?" zeptala se Kirby a přehodila si lékařskou brašnu z jedné ruky do druhé.
"Nic. Právě jsem dorazil od západního výběžku. Giff je se skupinou, co se vydala na sever." Brian si unaveně přejel rukama přes obličej. "Z tohohle se už brzy stane zvyk."
"Od té doby, co ji viděli naposledy, uběhlo přes dvanáct hodin," řekla Kirby a vyhlédla ven do deště. "To je příliš dlouho. Dokud se bouře nepřežene, budou muset pátrání odvolat. Proboha, Briane, až tohle skončí, najdeme ji vyplavenou někde na břehu. To už je asi jediné možné vysvětlení. Chudák její manžel."

354
355

"Ted1 nezbývá než čekat, jak to dopadne. Potřebuješ suchou košili a trochu kávy."
"Ano." Odhrnula si mokré vlasy z obličeje. "To ano. Když už jsem tady, podívám se ti na tu ruku a převážu ti ji."
"Taje v pořádku."
,.O tom rozhodnu já," řekla a šla za ním dovnitř, "až se na to podívám."
"Jen si poslouž. Běž nahoru k Jo a vezmi si něco z jejího šatníku."
V prudkém dešti působil dům nesmírně tichým a osamoceným dojmem. "Je tady?"
"Pokud vím, je taky venku." Brian přešel k mrazáku a vytáhl balíček s polévkou z hnědých fazolí, kterou uvařil už před několika týdny. "Však ona se někde schová jako všichni ostatní."
Když se Kirby za patnáct minut vrátila, v kuchyni už voněla káva a vřelá polévka. Teplo uvolnilo i poslední zbytky napětí, a tak se na chvíli opřela o dveře a s požitkem pozorovala Briana při práci.
Navzdory obvázané ruce krájel úhledné tlusté krajíce z pecnu tmavého chleba, který bezpochyby sám upekl. Mokrá košile se mu lepila na tělo a zdůrazňovala přitažlivou linii svalů a žeber. Když se na ni podíval, měl oči chladné a mlhavě modré, až pocítila příjemné mrazení v útrobách.
"Nádherně to voní."
"Povídal jsem si, žes asi nejedla."
"Nejedla, už od rána, a to jsem měla jen okoralou buchtu." Podala mu košili, kterou přinesla z jeho skříně. "Na, obleč šiji. Neměl bys tady postávat v mokrých šatech."
"Díky." Všiml si, že se převlékla do jednoho neurčitého šedého svetru ze sestřina šatníku. Visel na ní, takže se zdála ještě křehčí. "Úplně se v tom ztrácíš."
"No, Jo je o dobrých patnáct centimetrů vyšší než já." Když si stáhl mokrou košili přes hlavu, pozdvihla obočí. Kůži měl vlhkou hnědou a hladkou. "Panebože, ty jsi ale přitažlivý chlap." Brian zmateně a ve zjevných rozpacích

svraštil obočí a Kirby se zasmála. "Tvou nádhernou postavu oceňuji hned ze dvou hledisek: jako lékařka a jako žena. Raději si tu košili oblékni, nebo se přestanu ovládat, tak či tak."
"To by mohlo být zajímavé." Brian pohupoval košilí v ruce a přistoupil k ní. "Které hledisko by přišlo na řadu první?"
"Nikdy nepřipouštím, aby mé osobní záliby převládly nad profesionálními povinnostmi," odpověděla Kirby, přejela mu prstem nahoru po paži a pak se vrátila k zápěstí. "Takže se nejprve podívám na tu ránu."
"A pak?" Než stačila odpovědět, podebral ji pod lokty a zvedl. Jakmile měli ústa ve stejné úrovni, naklonil se k ní a pohrával si s jejími rty.
"Máš fantastickou sílu v horní části těla." Omotala mu nohy kolem pasu a byla jen maličko bez dechu. "Puls je trochu vyšší," zamumlala a přiložila mu rty na hrdlo, aby si to ověřila. "Maličko vyšší."
"Já jsem případ pro vás, paní doktorko," řekl Brian a zabořil jí tvář do vlasů. Voněly deštěm a citrony. "Pořád to nechce přejít. Dokonce si začínám myslet, že

je to smrtelné." Když znehybněla, posunul šiji tak, aby jí viděl do očí. "Co ode mě chceš, Kirby?"
"Domnívala jsem se, že to vím." Když ho pohladila po tváři, třásly sejí prsty. "Ale už si nejsem jistá. Ta nemoc, co ji máš, je možná nakažlivá. Taky tě tak pobolívá u srdce?"
"Jako bych je měl v kleštích."
"A míváš takový houpavý pocit kolem žaludku?"
"Poslední dobou v jednom kuse. Co to s námi je, paní doktorko?"
"Nevím to jistě, ale." Vtom práskly dveře od verandy a Kirby se zarazila. Pak se ozvaly hlasy a pronikly až do kuchyně. Kirby si povzdechla, opřela si čelo o Briana a zůstala tak, dokud ji nevzal kolem boků a nepostavil na zem.

356
357

p
"Zdá se, že se vrátila Lexy s Giffem," podotkl Brian a nespouštěl z Kirby oči. "Asi jsou s nimi i někteří další a teplé jídlo jim přijde vhod."
"Tak já ti pomůžu servírovat polévku."
"To bych byl rád." Zvedl z hrnce pokličku a zevnitř se vyvalila pára a vůně. "Tenhle rozhovor budeme muset dokončit někdy jindy."
"To ano," řekla, otevřela linku a vytáhla misky. "Někdy jindy."
Jo se z Nathanovy verandy dívala, jak prší, a nervózně kouřila. Když vešli, Nathan zkusmo zapnul televizi v naději, že chytí předpověď počasí, ale kabelové stanice už nefungovaly, a tak se spokojil s rozhlasem. V přijímači to praskalo a hlasatel sykavě ohlašoval informace pro drobná plavidla a upozorňoval na povodňovou situaci.
Jestli to potrvá ještě dlouho, budeme bez proudu, pomyslela si Jo, a rybníky i řeky se jistě vylijí z břehů. Už nyní viděla, jak se venku tvoří stále hlubší kaluže.
"Ani slůvko." To se k ní na verandě připojil Nathan. "Někteří lidé z pátrací skupiny se ten liják rozhodli přečkat v Zátiší." Přehodil jí přes ramena ručník. "Celá se chvěješ. Co kdybys šla dovnitř?"
"Ráda se dívám." Nebe prořízl blesk a Jo vzápětí pocítila zachvění kolem žaludku. "Pokud člověk zůstane někde venku, je takováhle nenadálá bouřka hotové boží dopuštění, ale z toho správného místa je to fantastická podívaná." Když obloha znovu zrudla a vzápětí zesinala, Jo se zhluboka nadechla. Ve vzduchu se vznášel výrazný pach ozonu. "Kde máš foťák? Já jsem si svůj odnesla domů."
"V ložnici. Přinesu ti ho."
Netrpělivě zamáčkla cigaretu v polámané mušli. Mám příliš energie, pomyslela si. Pulsovala jí v žilách, duněla ve spáncích. Když Nathan přinesl fotoaparát, přímo mu jej vytrhla z ruky., Jaký tam máš film?"

"Čtyřstovku," odpověděl tiše a díval se, jak si přístroj spěšně prohlíží.
"Fajn. Ten je citlivý." Zvedla aparát a zaostřila na stromy bičované poryvy deště a na rozevláté závěsy mechu. "No tak, no tak," mumlala a při dalším blýsknutí zmáčkla spoušť. "Ještě jeden, chci ještě jeden." Zatímco hledala nový úhel záběru, vzduch burácel, až se chvěl, a prsty ji svědily, jako by je držela na spoušti revolveru.
"Musím dolů, zaostřit na ten strom."
"Ne." Nathan se sehnul a zvedl ručník, který jí sklouzl z ramen. Stříška nad verandou jim skýtala nedostatečnou ochranu, takže už oba začínali být promočeni na kost. "Ven nepůjdeš. Nikdy nevíš, kdy a kam by mohlo uhodit."
"To je právě ono, ne? Když člověk nikdy neví. Když mu na tom nezáleží," dodala a pohodila hlavou. Projela jí vlna lehkovážnosti a nebezpečné jí doutnala v očích. "Nevím, co jsem si to s tebou začala, ani kdy na mě dopadne další rána. Zdá se, že mi to nevadí. Jak moc mi ublížíš, Nathane, a jak dlouho mi bude trvat, než se z toho vylížu? Kolik vody uplyne, než jeden z nás provede něco krutého bezohledného a hloupého?"
Než stačil odpovědět, popadla plnou hrst jeho vlasů a přitáhla si k sobě jeho obličej. "Mně na tom nezáleží," řekla a zaryla mu zuby do rtu.
"Na tom ti záležet musí." Ironie osudu ho dohánělo k šílenství, a tak vzal její hlavu do dlaní a odtáhl ji od sebe. Oči měl temné a divoké, až připomínaly bouři, která běsnila kolem. "Chci, abys pochopila, že až ti skutečně ublížím, nebudu mít na vybranou."
"Mně na tom nezáleží," opakovala znovu a opět si přitáhla jeho ústa. "Jen to chci vědět. Ted hned. Potřebuju to vědět. Nechci o ničem přemýšlet, nechci, abys

přemýšlel ani ty. Chci jen cítit."
Když se vpotáceli do dveří, Nathan měl už hlavu jako v mlze. Jo upustila fotoaparát a ve chvíli, kdy zatahal za její

358
359

košili, zasmála se a zasténala. "Dělej," vypravila ze sebe. "Chci to rychle."
Aparát lehce ťukl o koberec a oba se společně skáceli na podlahu a rvali ze sebe šaty i boty. Vnikl do ní dříve, než se stačila vyprostit z košile. Potýkala se s ní, aby se vysvobodila, a prchavé vzrušení z toho, zeje bezmocná a svázaná, jen přispělo k většímu vzrušení. Pak byla náhle volná, zaryla mu prsty do boků a vybízela ho, aby se pohroužil hlouběji a důrazněji.
Nedokázal přestat, a tak dovolil, aby je oba ovládla rychlost, vášeň a zběsilost milování. Jestliže její touha byla horečná, jeho byla zoufalá. Jen jeden den, jedinou hodinu. Celou věčnost.
Pokud má hřích svého otce odpykat tím, že se zamiluje, že se zamiluje tak strašně a prohraje, pak ještě než dojde k placení, ukradne si pro sebe každičký okamžik.
Když jí projela vlna orgasmu, vděčně a s úlevou vykřikla. Jeho tělo se prudce pohroužilo do jejího a pak se utišilo. Přerývaně dýchal, vzepřel se na rukou a zadíval se na ni. "Takhle jsi to chtěla?"
"Ano."
"Rychle a bez citu?"
"Ano."
Sevřel ruku v pěst. Přesně to jí dal. "Myslíš si, že u toho zůstane?"
Na kratičkou chvíli zavřela oči a pak se silou vůle přinutila opět je otevřít.
"Ne."
"Fajn." Uvolnil jednu ruku a pohladil ji po tváři. Ukradl jsem si pro sebe další okamžik, pomyslel si, když se její oči otevřely a setkaly s jeho. "Hrozně nerad bych se s tebou hádal, protože po tobě pořád ještě toužím. Dej mi víc, Jo Ellen," řekl, sklonil k ní rty a dotíral na ni. "Nedopusť, abych si to i tentokrát musel vzít."
Natáhla paže a ovinula je kolem něj. "Hrozně se tě bojím."
"Já vím. Přesto mi dej víc. Jen to riskni."

Jeho ústa byla i nadále něžná a čekala, až od ní přijde odpověď, až si sama řekne o pokračování. Chtěl víc, mnohem víc, než ono drsné podrážděné uvolnění, které si navzájem darovali. Víc, než jen živočišné vzedmutí rozpálené krve. Když zavzdychala jeho jméno, věděl, zeje to začátek.
Jeho ústa byla ještě hladovější a její ruce se vydaly na pouť. Vzápětí se v ní vzedmula nová vlna touhy, jako by sejí ani žádného ukojení nedostalo. Už se nemohla dočkat, až zase okusí jeho pleť a svými rty se vydala na cestu po jeho tváři a hrdle. Něco si souhlasně mumlala a převalovala se s ním, pak se přes něj natáhla a náhle měla dostatek volnosti, aby si mohla dělat, co sejí zachtělo.
Vítr dorážel, až se dveře na verandu chvěly v závěsech. Dům pod nimi se třásl, ale oni se naopak pohybovali pomalu a jakoby malátně. Doteky a chutě. Povzdechy a šepot. Byla ztracená v tom povlovném pohupování, v tom přílivu a odlivu těla, a tak se přizpůsobila jeho rytmu.
Měla pocit, že by se nad ním dokázala centimetr po centimetru vznášet a užasle sledovat, jak se mu jejím přičiněním zachvívá každičký sval v těle.
O kousek ji posunul a posadil se, aby si ji mohl schoulit do klína. V tu chvíli si přál, aby se jim oběma dostalo něhy, která by ukonejšila bolest nad utrženými ranami. I tu, která teprve měla přijít.
Pak se jejich oči setkaly a on k ní sklonil rty při polibku, který se stále prohluboval, až ji zachvátil jeho žár a až ji to důvěrné spojení celou rozechvělo. Chtěla mu vzdorovat a také už zvedala ruku k jeho hrudi, jako by se k tomu chystala, ale v tu chvíli jí ochably svaly a rázem byla ztracená.
A dala mu víc.
Přál si, aby se vzdali jeden druhému. On jí a ona jemu. Aby se navzájem odevzdali. Měkké vláčné pohyby je oba naplnily a lenivě v nich hromadily vzrušení. Když na ni přiložil dlaň, tiše zasténala a rozkošnicky si povzdechla. Dotýkal sejí pomalu a nový orgasmus byl dlouhý a vláčný.

360
361

Ještě se oba chvěli, když po něm natáhla paže, zjistila, že je pevný a připravený, a přitiskla mu rty na ústa.
"Ještě jednou," zašeptala. "Stejně. Ještě jednou."
Jejím tělem se valily proudy rozkoše, jeden za druhým, a vířily jí v hlavě jako víno. Celá se tím pocitem otřásala a sunula se dál, dokud nebyla nad ním a neucítila pod svými rty rychlý tlukot jeho srdce.
"Strašně se mi líbí, co mi děláš," řekla, sjížděla mu dolů po břichu a s otevřenými ústy ho pokrývala lehkými polibky. "Chci se přesvědčit, že i já dokážu totéž dělat tobě."
Když ho sevřela mezi těmi štědrými rozpálenými rty, celý se roztřásl. Zrak mu zastřely temné představy a přes hukot v hlavě ani neslyšel déšť. Přivedla ho na samý okraj propasti, až se nejistými prsty sotva držel rozkoše, sebevlády a rozvahy.
Pak se nad ním vzepjala a její tělo se zalesklo v chabém světle. Vyšla mu vstříc, pohltila ho, prohnula se a pohltila ho hlouběji. Zvedla paže, triumfálně je založila za hlavou a zadívala se mu do očí. Upřeně hleděla do té kouřové šedi a dala se do pohybu.
Mučivě, pomalu. Tvrdě a majetnicky sevřel její ňadra a její tělo se plynule vláčně zachvělo. Když se opřela rukama o jeho hruď, i jemu uvízl dech v hrdle. Zaklonila hlavu, prohnula se jako luk a zatímco směřovala k vrcholu, její svaly se kolem něj pevně semkly. A přesto, ačkoli jí srdce uhánělo o závod a mozek vypověděl poslušnost, nenasytnému tělu to nestačilo. Nedokázala to ovlivnit, nemohla to zastavit. Kolébala se dopředu a dozadu a o závod se hnala za další rozkoší.
Na kůži se jí třpytily kapičky potu. Když se nadzvedl a vzal její bradavku mezi rty, ucítil sůl a žár. Vykřikla překvapením a snad i hrůzou a znovu dosáhla vrcholu. Pevně se jí držel, popustil uzdu vášni a společně se vznesli do výšin. Na plicích ji pálilo a hrdlo měla vyprahlé jako poušť. Pokusila se polknout, ale pak to vzdala a opřela si hlavu

o jeho rameno. Když jí přestalo zvonit v uších, slyšela jen ticho.
"Už neprší." "Hmhm."
Zasmála se a málem se jí podařilo zhluboka nadechnout. "To bude sakramentská práce, vysvětlit, jak jsme přišli k těmhle oděrkám od koberce." S potěšením přejela rukama po jeho vlhkých zádech. "Potřebuju asi tak kanystr vody." "Dojdu pro ni." "Dobře, tak já počkám tady."
"Nerad to přiznávám, ale na to, abych tě přenesl k dřezu, jsem nejspíš ještě příliš slabý." Posunul ji, a když se bezvládně svezla na koberec, zeširoka se usmál.
Vstal a vydal se naplnit sklenici, ale pak se zarazil a zadíval se na ni. Byla celá zarůžovělá a vlasy jí kolem obličeje vytvořily rozcuchanou rudou svatozář. Rty měla hebké, stále ještě opuchlé a mírně prohnuté uspokojením. Impulzivně odložil sklenku a sáhl po fotoaparátu.
Jakmile uslyšela cvaknout závěrku, otevřela dokořán oči, zalapala po dechu a instinktivně překřížila paže přes prsa. "Co to děláš?"
Kradu si pro sebe okamžiky, pomyslel si. Budu je potřebovat. "Panebože, ty ale vypadáš dobře." Když se přikrčil a pořídil další záběr, vytřeštila oči.
"Nech toho. Zbláznil ses? Vždyť jsem nahá." "Vypadáš fantasticky. Celá rozcuchaná uzardělá a čerstvě pomilovaná. Neschovávej se. Máš nádherná prsa."
"Nathane." Na obranu jen ještě pevněji překřížila paže. "Dej pryč ten foťák."
"Proč?" Odložil jej, ale usmíval se dál. "Můžeš ty snímky vyvolat sama. Kdo je uvidí? Neexistuje větší umění, nic, co by tak lahodilo oku, jako akt."
"Tak dobře." Jednu paži nechala strategicky ohnutou a natáhla ruku. "Ted si já vyfotím tebe."
"Klidně." Podal jí fotoaparát a pobavilo ho, když se samým překvapením zamračila.

363
362

"Tobě to ani trochu nevadí."
"Ne."
Naklonila hlavu směrem k přístroji, který stále ještě držel v ruce. "Ten film chci."
"No, nechystal jsem se jej zrovna odnést do sběrny, miláčku." Pohlédl dolů a podíval se, kolik ještě zbývá snímků. "Už je tam jen jeden. Dofotím to. Jen tvůj

obličej."
"Jen obličej," přitakala a natolik se uvolnila, že se na něj dokonce usmála.
"Tak. A teď mi dej ten film."
"Dobrá." Jakmile uvolnila paži, pbspíšil si a ještě jednou zmáčkl spoušť.
"Zatraceně, vždyť jsi tvrdil, že už tam nic není."
"Lhal jsem." Otřásal se smíchy, pak se zvedl a položil přístroj na stůl. "Ale teď už je konec. Rád bych pak viděl kontaktní snímky, abych si mohl vybrat, které záběry chci."
"Jestli si myslíš, že ten film vyvolám, tak se mýlíš." Jo vstala a popadla aparát.
"Jsou tam i snímky z bouřky." Řekl to s úsměvem ve tváři a zatímco se díval, jak se Jo zmítá mezi nutkáním vytrhnout film a zničit celý svitek a snahou zachovat vlastní záběry, bavil se stále lépe.
"To od tebe bylo pěkně poťouchlé, Nathane."
"To bych řekl. Neoblékej si ji," dodal, když se sehnula pro odhozenou košili.
"Je ještě mokrá. Přinesu ti suchou."
"Díky." Dívala se, jak odchází do ložnice, našpulila rty a prohlížela si jeho pevné mužné půlky. Příště, usmyslela si a natáhla si kalhoty, příště se postarám, abych měla po ruce vlastní aparát.
S tou myšlenkou v hlavě vyjmula film a nacpala si jej do zadní kapsy kalhot. Když se vrátil, hodil jí tričko a dopnul si suché džíny, které si mezitím natáhl. "Zajdeme spolu do Zátiší. Zjistíme, co se děje."
"Dobře. Pátrací skupiny se asi znovu vydají ven." Vjela si prsty do vlasů, aby si je pročísla. "Po té bouřce tam bude boží dopuštění. Být tebou, vzala bych si nějaké holínky."
364

Podíval se dolů na její olivově zelené tenisky. "Ty taky žádné nemáš."
"Kdybych tady nějaké měla, hned bych šije vzala."
"Tak budeme promáčení oba." Vzal ji za ruku, zvedl ji, políbil klouby prstů a díval se, jak se jí v očích mihlo překvapení. "A večer tě vezmu někam na večeři."
"Někam na večeři?"
"No, tak k vám na večeři. Posedíme v jídelně, přečteme si jídelní lístek a objednáme víno. Takové věci prý lidé dělají v jednom kuse."
"To je nesmysl. Vždyť já tam bydlím."
"Ale já ne. Chci tě vzít na večeři. Uděláme si takový ten večer, kdy dva sedí proti sobě u stolu, mezi sebou svíčky, a povídají si. Ostatní se budou tvářit, jako že si nás nevšímají, a budou si říkat, jaký jsme krásný pár." Sebral z konferenčního stolku plesový papírový klobouček a nasadil jí jej na hlavu. "A já se na tebe celou dobu budu dívat a myslet na to, jak se zase budeme milovat. Tomu se říká román tiká."
"Já se v romantice nevyznám."
"To jsi o sexu tvrdila taky a nebyla to pravda." Vzal ji za ruku a vydal se ke dveřím. "Uvidíme, jak to půjde. Třeba nám Brian upeče i nějaký ten piškot."
Musela se zasmát. "Lidi si řeknou, že je to dost divné, když si v hotelu zaberu stůl."
"Alespoň si budou mít o čem povídat." Když došli dolů pod schody, nohy jim čvachtaly v rozmoklé půdě.
Krajinu už zase zavalilo horko, až ze země stoupala pára a vzduch zhoustl. Les působil vyzrálým úrodným a temně zeleným dojmem. Z listí kapala a pleskala voda, a když se pustili k řece, snášely se jim na hlavu čerstvé spršky.
"Hladina se celá vzedmula," podotkla Jo. "Voda sahá vysoko a přímo se valí. Možná se vylije ze břehů, ale pochybuji, že by tady způsobila nějaké škody."
Kousek odbočila, aby si řeku lépe prohlédla, ale pak se až po kotníky zabořila do bláta a s filozofickým klidem odepsala zničené tenisky. "Táta se na to nejspíš bude chtít taky
365

podívat, ale dělat se toho moc nedá. To v kempu asi budeme mít větší starosti, ale pláž by měla být v pořádku. Vítr nebyl zase tak silný, aby rozprášil duny. Určitě vyplavil spoustu mušlí."
"Mluvíš jako pravá dcera svého otce."
Jo se roztržitě ohlédla přes rameno. "Ne, jen málokdy myslím na to, co se tady děje. Když přijdou hurikány, občas pozorněji sleduji předpověď počasí pro zdejší oblast, ale už dlouhá léta nás nijak zvlášť silně nezasáhly."
"Jo Ellen, ty tohle místo miluješ. Proč si to nechceš přiznat?"
"Můj život se kolem něj netočí."

"To ne, ale záleží ti na něm," řekl Nathan a přistoupil blíž. "Člověku může záležet na spoustě věcí a na spoustě lidí, aniž by se zmocnili jeho života. Mně záleží na tobě."
Srdce jí začalo bít na poplach a rychle ustoupila. "Nathane." Nohy se jí zabořily tak hluboko do bláta, že málem upadla.
"Nakonec skončíš v řece," podotkl a pevně ji uchopil za ruce. "A pak mě zase obviníš, že jsem tě tam strčil. Jenže já nic takového nedělám. Já na tebe netlačím, Jo Ellen. Ale jestli uklouzneš, litovat tě nebudu."
"Ráda se spoléhám sama na sebe a líbí se mi, když předem vím, kde mi půda uhne pod nohama."
"Člověk občas musí prozkoumat nepoznané území. Tohle je neznámý terén i pro mě."
"To není pravda. Ty jsi už ženatý byl, už jsi."
"Ty nejsi ona," odpověděl tiše, až mu strnula v náručí. "Nikdy jsem k ní necítil to, co právě ted cítím k tobě. Nikdy se na mé nedívala tak jako ty. A nikdy jsem ji nechtel tak hrozně jako tebe. Tohle tomu od samého začátku chybělo. Já to nevěděl, nechápal jsem, nakolik je to moje vina, dokud jsem neuviděl tebe."
"Na můj vkus na to jdeš příliš rychle."
"Tak drž krok. A sakra, Jo Ellen," dodal, netrpělivě si povzdechl a zaklonil jí hlavu, "bud" trochu poddajnější."

Když se jeho rty přisály k jejím, pocítila netrpělivost i touhu, která sahala hlouběji, než si byla ochotná přiznat. Nenadálý poryv paniky se jí v nitru svářil se záchvěvem rozkoše a horký proud, který se jí tetelil v krvi, chutnal po naději.
"Možná na mě opravdu netlačíš," odpověděla, a když šiji přitáhl k sobě, nebránila se. "Ale připadám si, jako bych šla pod vodu." Položila mu hlavu na rameno a snažila se pročistit si hlavu. "Něco ve mně chce, aby k tomu došlo, ale jiná část mého já se pořád snaží vzepřít a vyplavat na hladinu. Nevím, co by bylo lepší, pro mě i pro tebe."
Potřeboval tu jiskřičku naděje, ten hlásek, který mu v srdci našeptával, že když ho bude dost milovat, když se budou hodně milovat navzájem, snad přečkají, co se před lety stalo. I to, co je teprve čeká.
"Proč uvažuješ o tom, co by bylo lepší, a ne o tom, jak bys byla šťastnější?"
Znělo to tak jednoduše, že se začala usmívat. Dívala se, jak řeka plyne, a přemítala, zda už nepřišel čas, aby se prostě vrhla do vln a počkala, kam ji odnesou. Málem se viděla, jak splývá po proudu a jak s ním spěchá do dáli. Chycená pod hladinou, s očima upřenýma vzhůru. Uvězněná daleko od vzduchu a světla.
Náhle se jí z hrdla vydral výkřik, a než ji Nathan stačil zachytit, svezla se na kolena.
"Proboha, Jo!"
"Ve vodě. Ve vodě." Přitiskla si ruku na ústa, aby zadržela příval hysterie. "Je to máma? Je tam ve vodě máma?"
"Nech toho." Nathan poklekl vedle ní a přitáhl si ji za rameno, až měla obličej těsně u jeho. "Podívej se na mě. Chci, abys s tím přestala. Nedopustím, aby ses zhroutila. Já nic takového nedovolím, tak se na mě podívej a nech toho."
"Viděla jsem." Sotva lapala po dechu. "Ve vodě, viděla jsem. já šílím, Nathane. Nedokážu si udržet zdravý rozum."

367
366

"Ale dokážeš." Zoufale ji přitáhl k sobě. "Můžeš se mě držet. Jen se mě drž."
Zatímco se mu třásla na hrudi, pochmurně se podíval pod sebe na vodní hladinu. A uviděl, jak na něj zírá zsinalý duch.
"Proboha." Křečovitě sevřel Jo v náručí, pak ji odstrčil a bez rozmýšlení sklouzl do vzedmuté řeky. "Je tady," zavolal a zachytil se skloněné větve, aby ho voda nesmetla. "Pomoz mi s ní."
"Cože?"
"Ty nešílíš." Supěl námahou, pSik natáhl volnou ruku a zachytil v ní vlasy. "Někdo tady je! Pomoz mi ji vytáhnout."
"Panebože." Jo dál neváhala, připlazila se až ke břehu a nohama se snažila zachytit kluzké půdy. "Podej mi ruku, Nathane. Snaž seji udržet a já ti ji pomůžu vytáhnout. Žije? Dýchá?"
To už ji uviděl jasně a zblízka a žaludek se mu sevřel hrůzou a soucitem. Řeka k ní nebyla laskavá. "Ne," řekl bez okolků, přeručkoval po větvi o kousek dál a zvedl oči k Jo. "Ne, nežije. Já ji tady zachytím a podržím, aby neuplavala. Ty

běž do Zátiší pro pomoc."
To už ale Jo byla klidná, ledově klidná. "Spojenými silami ji vytáhneme," rozhodla a podala mu ruku.

DVACET ČTYŘI

yl to úděsný odporný úkol. Zatímco se Nathan snažil vyprostit vlasy Susan Petersové z větví, které vyčnívaly z řeky a zachytily její tělo, ztratil dvakrát rovnováhu. Pokaždé šel pod vodu, a když její paže narazily o jeho břicho, se vší rozhodností se snažil na nic nemyslet. Slyšel, jak ho Jo volá, a když společně s námahou vyprošťovali z řeky to, co zbylo ze Susan Petersové, soustředil se na zoufalý klid v jejím hlase.
Jo si nevšímala, jak sejí zvedá žaludek, svezla se o kousek dál po břehu, až se jí voda přelila přes bradu, a zahákla paže pod tělem. Dýchala mělce a rychle a vzápětí se na jediný nervy drásající okamžik ocitla tváří v tvář smrti.
Dobře věděla, že závěrka v její mysli cvakla a zachytila ten obraz, aby jej uchovala a aby se navždy stal její součástí.
Zabrala a hekla námahou, kolena i nohy zaryté do rozbahněné půdy. Nechala tělo, ať se otočí, ale nedokázala se na ně ani podívat. Prudce natáhla ruce před sebe, ucítila, jak je Nathan popadl, uklouzl a opět je popadl. Teprve když už byl až po ramena venku a unikl ze sevření řeky, Jo se odkutálela a zvedl se jí žaludek.
"Vrať se do chaty." Nathan prudce kýchal a plival, aby se zbavil pachuti řeky a smrti.

369
368

"Budu v pořádku." Jo,se zhoupla zpět na paty a pocítila, jak jí po ledových tvářích stékají první horké slzy. "Jen si potřebuju chvilku odpočinout. Budu v pořádku."
V obličeji neměla o nic víc barvy než předmět, který právě vytáhli z řeky, a tak se třásla, až se divil, že neslyší, jak jí chrastí kosti v těle. "Vrať se do chaty. Měla by ses převléct do suchého," naléhal a vzal ji za ruku. "Musíš zavolat do Zátiší o pomoc. Takhle ji nechat nemůžeme, Jo."
"To ne. Ne, máš pravdu," přitakala, dodala si odvahy a otočila hlavu. Tělo bylo popelavéá nafouklé, vlasy tmavé matné a slizké od bahna, ale kdysi to byla žena.
"Donesu něco, abychom ji mohli přikrýt. Přinesu nějakou deku."
"Zvládneš to sama?"
Přikývla, a ačkoli jí vlastní tělo připadalo prázdné a děsivě křehké, vyškrábala se na nohy a podívala se dolů na Nathana. Obličej měl bledý a špinavý a oči zarudlé od vody. Vzpomněla si, jak se vrhl do rozvodněné řeky a ani nezaváhal, ani nepomyslel na nic kromě toho, co bylo třeba udělat.
"Nathane."
Otřel si hřbetem ruky bláto z brady, a to gesto bylo ostré. "Co?"
"Ale nic," zamumlala. "Až potom."
Čekal, dokud neuslyšel, jak se její kroky vzdalují a dokud mu v uších neznělo nic než řev řeky a namáhavý tlukot vlastního srdce. Pak se přisunul blíže k tělu a přinutil se otočit je a podívat se na ně. Věděl, že kdysi byla hezká. Už nikdy hezká nebude. Zaskřípal zuby, dotkl se jí, naklonil jí hlavu na stranu a v tu chvíli to uviděl. V tu chvíli měl jistotu.
Hrdlo poznamenaly zsinalé rudé oděrky. Rychle ucukl, přitáhl si kolena k bradě a tvář vtiskl do špinavé rifloviny.
Panebože, panebože. Co se to tady děje?
Strach byl horší než zármutek a bodal víc než pocit viny. A když se jedno spojilo s druhým, bylo mu z toho zle na duši.
Když se Jo vrátila, už zase se dokonale ovládal. Nepřevlékla se, ale on mlčel a pomohl jí přetáhnout přes tělo tenkou modrou přikrývku.

"Už jdou," oznámila a přejížděla si prsty přes ústa. "Brian s Kirby. Zavolala jsem Brianovi a řekla mu, že. řekla jsem mu o tom. Povídal, zeji přivede s sebou, protože je doktorka, ale jinak zatím nikomu nic neřekne, dokud.
Odmlčela se a bezmocně se zahleděla mezi stromy. "Proč by sem chodila, Nathane? Proč by se proboha pouštěla do řeky? Třeba v té tmě upadla a udeřila se do hlavy. To je hrozné. Byla jsem připravená, zeji najdeme utopenou vyplavenou někde na pláži, ale tohle je daleko horší."
Pouhých pár metrů od jeho dveří to bylo vše, nač dokázal myslet. Pouhých pár

metrů od místa, kde se právě pomiloval s Jo. Kde vyzval bohy na souboj, pomyslel si a celý se otřásl.
Připlavalo tělo po řece, neboje tam někdo hodil tady, tak blízko, že by je za jasného odpoledne možná uviděl z okna vlastní kuchyně?
Vzala ho za ruku a dělalo jí starosti, že jeho dlaň je stále ještě ledová a bez života stejně jako tělo, které leželo na břehu. "Jsi promáčený a celý zmrzlý. Jdi se převléknout do suchých šatů. Já na ně počkám."
"Já neodejdu. Nenechám tě tady. A ji taky ne."
Chtěla ho zahřát a utěšit, a tak ho vzala do náručí. "Byla to nejlaskavější a nejodvážnější věc, jakou jsem kdy koho viděla udělat." Přitiskla mu rty k hrdlu a byla by ráda pocítila, jak její gesto opětuje. "Tys tam pro ni šel. Mohl jsi ji nechat být, ale tys tam šel. Některým lidem by na tom nezáleželo, jestli ji dostanou ven."
"Na tom ale záleželo."
"Tobě ano. Jsi dobrý člověk, Nathane. Nikdy nezapomenu, cos udělal."
Pevně zavřel oči, ani se jí nedotkl a odtáhl se od ní. "Už jdou," řekl bez obalu. V okamžiku, kdy se otočil, přispěchali po pěšině Brian s Kirby.
Kirby si oba rychle změřila. "Jděte domů a dejte si horkou sprchu. Hned se na vás podívám." Pak přešla kolem nich a poklekla u deky.

370
371

Jo neustoupila. "To je jistě paní Petersová. Zachytila se o větev. Musela tam spadnout někdy včera v noci a ta bouřka ji odnesla po proudu až sem."
Uklidnila se, a když Brian poklekl vedle Kirby, znovu se natáhla a vzala Nathana za ruku. Kirby nadzvedla přikrývku a Brian pochmurně přikývl.
"Je to ona. Několikrát se v hotelu stavili na jídlo. Kčertu." Posadil se na bobek a přejel si rukama přes obličej. "Půjdu najít jejího manžela. Musíme ji někam odnést na nějaké lepší místo."
"Ne, nesmíme s ní hýbat," vypravila ze sebe Kirby, aby přehlušila tlukot vlastního srdce. "Zavolej na policii a řekni jim, aby sem co nejrychleji přijeli. Já nevěřím, že. se utopila." Jemně nadzvedla bradu a odhalila čerstvé oděrky. "Vypadá to, zeji někdo uškrtil. Byla to vražda."
m "Jak je tohle možné? Jak se něco takového mohlo stát?" Lexy se pevně schoulila do klubíčka v rohu pohovky v rodinném salonku a sevřela ruce, aby si nezačala kousat nehty. "Na Touze se přece nevraždí. To prostě není možné. Kirby se jistě mýlí."
"Brzy to už zjistíme." Kate pustila na maximální výkon stropní ventilátor, aby rozproudila těžký vzduch. "Však ona nám policie poví. Ať tak či onak, ta ubožačka je mrtvá a její manžel. Jo Ellen, přestaň chodit sem a tam. Posaď se vypij tu brandy. Určitě chytíš strašnou rýmu."
"Já nemůžu sedět." Jo dál přecházela od okna k oknu, ale co hledá, to by říct nedokázala.
"Byla bych ráda, kdyby sis sedla," zakvílela Lexy. "Takhle se z tebe zblázním. Kéž by tady byl Giff. Nechápu, proč musí být s ostatními venku, místo aby tady zůstal se mnou."
"Přestaň alespoň na pět minut kňourat," utrhla se na ni Jo, "a pro jednou se postav na vlastní nohy."
"Tak dost. Ne abyste s tím vy dvě už zase začaly," vyhrkla Kate a rozhodila ruce. "Zrovna teď to nevydržím."

"A já zase nevydržím takhle čekat. Vrátím se ven," prohlásila Jo a vydala se ke dveřím. "Musím se podívat, co se děje. Musím něco dělat."
"Jo! Sarna ven nechoď," ozvala se Kate a přitiskla si ruku k hlavě. "Už takhle jsem starostmi bez sebe. Prosím tě, sarna ven nechoď."
Když Jo uviděla, jak Kate najednou vypadá staře a chatrně, rozmyslela si to. "Máš pravdu. Nikdo z nás by tam neměl chodit. Jen bychom se jim pletli do cesty. Posaď se, Kate. No tak," dodala, vzala ji za ruku, odvedla ji k pohovce a usadila vedle Lexy. "Teď se posadíš ty a dáš si brandy. Jsi celá vyčerpaná."
"Já nějakou donesu," nabídla se Lexy.
"Dej jí tu moji," navrhla Jo, když se Lexy zvedla. "Já ji nechci."
"Jestli po sobě samou starostí o mě přestanete štěkat, tak se klidně strachujte dál," podotkla Kate, vzala si sklenku, kterou jí Lexy podala, a slabě se usmála. "Měly bychom připravit čerstvou kávu, aby tady byla, až se všichni vrátí. Ani nevím, kdy Brian naposledy nějakou uvařil."
"Já se o to postarám." Lexy se sehnula a políbila Kate na tvář. "Hlavně si to

neber," dodala, ale když se narovnala, uviděla ve dveřích Giffa.
"Už jdou. Chtějí mluvit s Jo."
"Dobře," řekla Jo a vděčně stiskla ruku, kterou jí Lexy položila na rameno. "Jsem připravená."
l "Jak dlouho si ji ještě budou proklepávat?" Brian stál na přední verandě a naslouchal změti zvuků, kterými vzduch plnily cikády a cvrčci.
"Už to nemůže dlouho trvat," odpověděla Kirby tiše. "Drží ji tam skoro hodinu. Nathana si tam taky nenechali o nic déle."
"Tohohle ji měli ušetřit. Dost na tom, že našla to tělo a pomohla je vytáhnout z vody, a teď ještě aby si to opakovala znovu a znovu."

372
373

"Oni jí to jistě usnadní, jak to jen bude možné." Když se Brian prudce otočil a sjel ji pohledem, Kirby si povzdechla. "Briane, nic jiného se nedá dělat, vždyť oni nemají na vybranou. Tu ženu někdo zavraždil. Musejí se ptát."
"Jo ji určitě nezabila," řekl a zprudka se posadil na houpací lavici. "Pro tebe je to snazší. Taková doktorka z velikého města. Všechno víš, všechno znáš."
"To je možná pravda," souhlasila chladně, aby zakryla pocit křivdy, "ale ať už je to pro někoho snazší nebo ne, tím se na skutečnosti nic nemění. Kdosineznámý se rozhodl, že Susan Petersovou nenechá žít, a vlastníma rukama v ní udusil život. V této chvíli je třeba se ptát."
Brian dál přemítal ve tmě. "Ted si posvítí na manžela."
"To nevím."
"Ale ano. Je to logické. Když se něco stane manželce, proklepnou si manžela, protože to nejspíš udělal právě on. Když utekla moje matka, taky šli po otci. Až do té doby, než se ujistili, že prostě. odešla. Odvedou toho chudáka do nějakého mrňavého krcálku a budou se vyptávat. Kdoví, třeba to byl zrovna on, kdo se rozhodl nenechat Susan Petersovou žít."
Vrátil se pohledem ke Kirby. Stála ve žlutém světle na verandě a zdála se mu nesmírně vzpřímená a vyrovnaná. Stále ještě na sobě měla pytlovité tepláky vypůjčené od Jo, ale on ji viděl, když spolupracovala s policisty, díval se, jak jim předává informace a z úst jí proudí samé medicínské termíny, i jak nad tělem dává hlavy dohromady s celým týmem lidí od koronera.
Nebyla ani trochu křehká.
"Měla bys jít domů, Kirby. Ted už tady nejsi nic platná."
Chtělo se jí plakat. Chtělo se jí křičet. Chtělo se jí bušit pěstí do té průhledné tenké stěny, kterou mezi ně náhle postavil. "Proč mě z toho chceš vynechat, Briane?"
"Protože si s tebou nevím rady. A vlastně jsem tě nikdy tak daleko ani pustit nechtel."
"Ale pustils."

"Opravdu, Kirby? Nebo jsi sama vyrazila dveře?"
Než se stačila dát na odchod, dopadl mezi ně stín. "Tady už policie skončila," řekla Jo.
"Jsi v pořádku?" zeptala se Kirby a přešla k ní. "Musíš být unavená. Ráda bych, abys teď šla nahoru a natáhla se. Můžu ti dát něco na spaní."
"Ne, je mi dobře. Vážně," odpověděla Jo a rychle stiskla Kirby ruku. "Poté, co jsem tím musela znovu krok za krokem projít, se mi vlastně ulevilo. Cítím jen smutek, lítost a vděčnost, že jsem celá. Vrátil se Nathan do chaty?"
"Kate ho přemluvila, aby šel nahoru." Brian se zvedl a přistoupil k ní, aby šiji sám prohlédl. Vypadala klidněji, než čekal. "Myslím, že ani nedá moc práce přesvědčit ho, aby dnes v noci zůstal tady. Kolem řeky můžou policajti pobíhat ještě celé hodiny."
"Tak ho tedy přesvědčíme. A ty bys měla zůstat taky," dodala Jo a obrátila se ke Kirby.
"Ne, mně bude lépe doma," odpověděla Kirby a podívala se po Brianovi. "Tady mě nikdo nepotřebuje a někdo od policie mě jistě odveze domů. Jen si zajdu pro tašku."
"Klidně tady můžeš zůstat," řekl jí Brian, ale ona se jen krátce chladně ohlédla přes rameno.
"Mně bude lépe doma," opakovala znovu a práskla za sebou dveřmi.
"To ji necháš jít?" zeptala se Jo tiše.
"Třeba potřebuju zjistit, jestli to vůbec dokážu. Třeba je to to nejlepší, co se dá dělat."

Jo si vzpomněla, co Nathan řekl těsně předtím, než se svět zase zbláznil. "Možná bychom všichni měli začít uvažovat spíše o tom, co nám udělá radost, než o tom, co by bylo nejlepší. Já sama vím, že se o to pokusím, protože po nějaké době začnou člověku docházet vhodné příležitosti. Musím ti povědět něco, co jsem ti mohla říct už mnohokrát, ale pokaždé jsem tu příležitost propásla."

374
375

Brian pokrčil rameny a vrazil ruce do kapes způsobem, který si Jo vykládalajako typický hathawayovský postoj pro stísněnou náladu. "Tak ven s tím."
"Mám tě ráda, Briane." Vřelost, která ji zaplavila, když ta slova vyslovila, málem ustoupila čirému potěšení nad užaslým výrazem v jeho tváři.
Dospěl k závěru, že to byla finta, lest, která měla odvést jeho pozornost, aby Jo mohla udeřit. "No a?"
"A mrzí mě, že jsem ti to nepověděla už dávno a že jsem ti to neříkala častěji." Postavila se na špičky a vtiskla mu na podezíravé rty krátký energický polibek. "Pravda, kdybych to byla udělala, přišla bych o to potěšení vidět tě, jak ted kulíš oči jako pstruh na vlasci. Jdu nahoru a přinutím Kate, aby si šla lehnout a mohla tak alespoň předstírat, že neví, že Nathan dnes v noci přespí v mém pokoji."
"Jo Ellen." V okamžiku, kdy došla ke dveřím, Brian už stačil popadnout dech, ale když se po něm ohlédla, opět se mu ho nedostávalo.
"Jen do toho," vyzvala ho a široce se usmála. "Jen to řekni. Je to daleko jednodušší, než si myslíš."
"Taky tě mám rád."
"Já vím. Máš z nás ze všech nejlepší srdce, Bri. A právě to ti dělá starosti." Tiše zavřela dveře a odešla nahoru za ostatními.
ti Zdálo se jí, že se prochází zahradou u Zátiší. Intenzivní letní vůně, vysoké letní nebe. Měsíc nad hlavou byl plný a jasný jako z dětských vystřihovánek. Bílá na černém pozadí. Z milionů hvězd proudily přívaly světla.
Oměje a zvonky se jemně kývaly ve vánku a jejich květy se bíle třpytily. Jak jen milovala čistě bílé květy a to, jak zářily do tmy. Jako květiny pro víly, které tančí, zatímco obyčejní smrtelníci spí, pomyslela si.
Sama si připadala nesmrtelná silná a plná života. Když zvedla ruce vysoko nad hlavu, až se podivila, že se jednoduše nevznesla a nezačala stoupat k nebi. Noc patřila i jí. Jen jí.

Mohla klouzat po zahradních pěšinách jako duch a cinkot větrné zvonkohry byl pro ni hudbou, na kterou mohla tančit.
Náhle vystoupil ze stromů stín a převtělil se v muže. A ona, nesmrtelná, k němu ze zvědavosti přistoupila.
Pak utíkala pryč, běžela lesem v oslepující temnotě a do tváře ji zuřivě bičoval déšť. Noc se změnila a změnila se i ona. Byla vyděšená a on ji pronásledoval. Honil ji. Vítr skučel jako tisíce hladových vlků s krvavými obnaženými tesáky a kapky deště sejí zabodávaly do kůže jako maličká kopí s jasnými hroty. Větve ji nemilosrdně šlehaly a před ní vyskakovaly ze tmy stromy a stavěly sejí do cesty.
To už byla žalostně úděsně smrtelná. Když uslyšela, jak lovec volá její jméno, dech sejí zadrhl v hrdle a tiše vzlykla. Ale to jméno znělo Annabelle.
Jo odhodila pokrývku, která se jí omotala kolem nohou, a zprudka se posadila. V okamžiku, kdy sen vybledl, jí Nathan položil ruku na rameno. Neležel vedle ní, ale stál a tvář měl ukrytou ve tmě.
"Jsi v pořádku. Byl to jen sen. Špatný sen."
Nevěděla, jestli dokáže promluvit, a tak pouze přikývla. Ruka na jejím rameni ji jedinkrát roztržitě pohladila a pak se odtáhla. V tom gestu byla jakási odtažitá útěcha.
"Nepotřebuješ něco?"
"Ne." Strach se už vytrácel. "To nic není. Jsem na to zvyklá."
"Po dnešku by to byl zázrak, kdybys neměla noční můry." Poodešel, přistoupil k oknu a otočil se k ní zády.
JViděla, že si natáhl rifle, a když přejela rukou dál po prostěradle, zjistila, zeje studené. On vedle ní nespal. Nechtel, uvědomila si. Zůstal v Zátiší jen proto, že to Kate nedokázal odmítnout. A do stejné postele si lehl jen proto, že by mu to jinak bylo trapné.
Ale ani sejí nedotkl, ani se k ní neotočil.
"Tys nespal, vid?"
"Ne." Nebyl si jistý, zda ještě někdy dokáže klidně zavřít oči.

376
377

l

Jo se podívala na hodiny. Ukazovaly 3:O5. Takovou třetí hodinu ranní, kdy se člověk vzbudí a nemůže spát, už dobře znala. "Možná by sis měl vzít něco na spaní."
"Ne."
"Já vím, že to pro tebe bylo strašné, Nathane, ale nikdo z nás nemůže říct ani udělat nic, čím by ti to ulehčil."
"Tomu Petersovi už to taky nikdy nikdo neulehčí."
"Třebaji zabil."
Nathan doufal, že to tak opravdu bylo, doufal v to z celého srdce, a hnusil se proto sám sobě
"Pohádali se," pokračovala tvrdošíjně Jo. "Ona odešla ven. Mohl ji sledovat k zálivu. Třeba se hádali dál a jemu povolily nervy. Stačí chvilka, jen chvilka zuřivosti. Pak zpanikařil a odnesl ji pryč. Jistě by chtěl, aby byla někde daleko, a tak ji hodil do řeky."
"Každý nevraždí jen proto, že se rozzuří nebo zpanikaří," namítl Nathan jemně. V hrdle pocítil takovou hořkost, až se málem zalkl. "V tomhle domě nemám co pohledávat, nemám tady s tebou co dělat. Co jsem to chtěl? Vrátit se. Co jsem to jenom chtěl zařídit? Co jsem si to sakra myslel, že dokážu udělat?"
"O čem to mluvíš?" S nelibostí slyšela, jak její třese hlas, ale z jeho tónu, tak tvrdého a chladného, ji přímo mrazilo.
Otočil se a zahleděl se na ni. Seděla ve veliké zženštilé posteli, kolena na obranu přitažená k tělu a obličej bledý jako stín. Celou dobu jsem dělal chyby, uvědomil si. Sobecké a hloupé chyby. Ale ta největší byla, že se do ní zamiloval a dostrkal ji až k tomu, že i ona začala milovat jeho. Ještě než tohle všechno skončí, začne ho nenávidět. Bude muset.
"Ted ne. Prozatím máme oba dost." Pomyslel si, že přejít k ní je stejně těžké jako kdyby chtěl odejít pryč, posadil se na okraj postele a pohladil ji po rukou. "Potřebuješ se vyspat."
"Ty taky. Nathane, my jsme naživu," řekla, vzala ho za ruku a přitiskla šiji na srdce. "Dostat se z toho a jít dál to je důležité. Dostala jsem tvrdou lekci a tohle jsem si z ní

odnesla." Naklonila se dopředu a přitiskla mu rty na ústa. "V tuto chvíli postačí, když si navzájem pomůžeme přečkat noc." Oči měla temné, dívala se mu upřeně do tváře a pak se sklonila a vtiskla do svého polibku více něhy. "Miluj se se mnou. Potřebuji se tě držet."
Nechal se stáhnout dolů a potopit ke dnu. Než tohle skončí, ona ho začne nenávidět, ale prozatím oba vystačí s láskou.
m Ráno byl pryč pryč z její postele, pryč ze Zátiší i z Touhy.
li "On odjel ranním trajektem?" Jo zírala na Briana a přemýšlela, jak dokáže smažit vajíčka, když se svět právě znovu obrátil vzhůru nohama.
"Míjel jsem ho za úsvitu, když se vracel do chaty." Brian zkontroloval objednávky a odměřil kukuřičnou krupici. Potíže přicházejí a zase odcházejí, pomyslel si, ale lidé přitom pokaždé dokáží jíst. "Povídal, že si musí něco vyřídit na pevnině. Prý se tam pár dní zdrží."
"Pár dní. Aha." Ani se nerozloučil, ani neřekl, kdy se vrátí. Nic.
"Vypadal pěkně ztrhaně. Zrovna jako ty."
"Posledních čtyřiadvacet hodin nepřidalo nikomu."
"To ne, ale pořád se musím starat o hotel. Jestli chceš být užitečná, mohla bys zamést terasy a dvůr a dohlédnout, aby na všech židlích byly polštářky."
"Život jde dál, vid?"
"S tím se nedá nic dělat," řekl a obratně podebral volská oka, na nichž se třásly zlatavé žloutky. "Člověk prostě dělá, co je třeba."
Díval se, jak vytáhla ze skříně koště a vydala se ven, a uvažoval, co by měl dělat dál.
"Divím se, že lidi vůbec dokážou něco sníst, když tak melou pantem." Dovnitř se přihnala Lexy, vyměnila prázd

379
378

nou konvici za plnou a práskla o stůl novými objednávkami. "Jestli se mě na tu ubožačku ještě někdo zeptá, začnu ječet."
"To víš, že se bude mluvit a že se budou ptát."
"Ty je nemusíš poslouchat." Lexy si udělala přestávku a opřela se bokem o stůl. "Myslím, že jsem v noci nespala ani deset minut. To nejspíš nikdo z nás. Vstala už Jo?"
"Je venku a zametá terasu."
"Dobrá. Postarej se, aby měla pořád něco na práci. Pro Jo je to tak nejlepší." Když se po ní Brian přemýšlivě podíval, prudce vydechla. "Já nejsem pitomá," Bri. Pro ni je to určitě horší než pro nás ostatní. A ještě jí to ztěžují ty problémy, co teď měla. Cokoli, co jí to na celých pět minut vyžene z hlavy, je pro ni hotové požehnání."
"Já jsem si nikdy nemyslel, že jsi pitomá, Lex. Bez ohledu na to, jak moc ses mě o tom snažila přesvědčit."
"Dnes ráno si s tvými urážkami hlavu lámat nehodlám, Briane. Ale Jo mi starosti dělá," dodala Lexy, otočila se, vykoukla z okna a s uspokojením zaznamenala, že její sestra zuřivě mete. "Díky Bohu za Nathana. To je přesně to, co teď Jo potřebuje."
"On tady není."
Otočila se tak rychle, až káva vystříkla k samému okraji konvice. "Jak to myslíš, že tady není?"
"Odjel na pár dní na pevninu."
"Sakra, proč to? Měl by být tady, s Jo Ellen."
"Potřeboval si něco zařídit."
"Tak zařídit?" Lexy zakoulela očima a popadla podnos s připravenými jídly. "Vida, tohle je přesné, to jste celí vy chlapi. Jste nám asi tolik platní jako páté kolo u vozu. Jste k ničemu, všichni bez výjimky."
Pohodila bokem, vystřelila ven a Brian vzápětí zjistil, že má z nějakého důvodu daleko lepší náladu. Ty ženské, pomyslel si. Žít se s nimi nedá, ale shodit z útesu je člověk taky nemůže.

O hodinu později si to Lexy namířila ven a našla Jo, jak otevírá slunečník u posledního stolku ve dvoře. "Jak vidím, tady je uklizeno a všechno v pořádku. Jako ze škatulky. Běž nahoru a vezmi si plavky. Jdeme na pláž."
"Proč to?"
"Protože tam je. Jdi sepřevléct. Už jsem připravila plachtu proti slunci a ručníky."
"Mně se na pláži vysedávat nechce."
"Tak se mi zdá, že na to, jestli se ti chce nebo ne, se tě nikdo neptal. Potřebuješ trochu sluníčka. A jestli tam se mnou na hodinku nepůjdeš, Brian nebo Kate ti najdou nějaké další zametání nebo uklízení."
Jo se s nechutí podívala na koště. "To je fakt. Tak fajn. Proč ne? Je horko. Udělá mi jedině dobře, když si půjdu zaplavat."
"Tak sebou hni, než si nás někdo najde a znovu zapřáhne.
Jo proplavala příbojem, vznesla se na vlně a pak se pustila po proudu. Už docela zapomněla, jak ráda se koupala v oceánu, jak ráda s ním bojovala a splývala po jeho vlnách. Z dálky k ní doléhalo dívčí pištění a v příboji se smál a pošťuchoval nějaký párek. Ještě dál se malý, do hněda opálený chlapec snažil chytit vlnu a doplout na nafukovacím člunu ke břehu.
Unavila si ruce, a tak se otočila na záda. Na zamžené obloze žhnulo slunce a pálilo ji do očí. Jak bylo snadné zavřít je a nechat se nést. Když se jí myšlenky zatoulaly k Nathanovi, zarazila se.
Má svůj vlastní život a ona taky. Možná se o něj začínala trošičku příliš opírat, takže je jen dobře, že tu svou pomocnou ruku tak náhle odtáhl a přinutil ji, aby se znovu postavila na vlastní nohy.
Až se vrátí jestli se vrátí ona už bude vyrovnanější.
Znechuceně si povzdechla, znovu se otočila a ponořila obličej pod hladinu.

380
381

Sakra, vždyť ho miluje. A pokud tohle není ta největší pitomost, jaké se kdy dopustila, pak už neví, co horšího by ještě mohla provést. Nemá to budoucnost a proč vlastně vůbec myslí na budoucnost? Otočila hlavu, lokla si vzduchu a plavala dál.

Svedla je dohromady náhoda, shoda okolností, a oni toho jednoduše využili. Možná je sblížila víc, než chtěli, ale i to byla jen shoda okolností. A okolnosti se mění. Změnila se i ona.
Pokud jí návrat do Zátiší přinesl nějakou tu bolest a trápení, na druhé straně jí také vrátil sílu a jasnou hlavu, které se jí až příliš dlouho nedostávalo. Postavila se, sledovala, jak jí písek ujíždí pod nohama, a vydala se příbojem ke břehu.
Lexy ležela natažená na dece a vystavovala na odiv své bujné tvary. Lenivě se opírala o loket a listovala v tlusté brožované knize. Na obálce byl do pasu svlečený muž s podivuhodnými a těžko uvěřitelnými svaly, po třpytivých ramenou se mu vlnily černé vlasy a na plných rtech hrál arogantní úsměv.
Lexy si tiše, sotva slyšitelně povzdechla a otočila další stránku. Také jí povívaly kudrny ve vánku a křivka plných ňader přetékala v podobě vláčných broskvově zbarvených oblin z košíčků miniaturních bikin, na nichž se neonově zelená barva svářila s růžovou. Dlouhé nohy se třpytily pod nánosem opalovacího krému a na nehtech plála korálová červeň.
Jo usoudila, že vypadá jako dráždivá reklama na nějaké módní lázně.
Posadila se vedle ní, vzala ručník a protřela si s ním vlasy. "To děláš schválně nebo o tom ani nevíš?"
"Co jako?" Lexy si posunula dolů sluneční brýle s růžovými skly a přes obroučku se na ni zadívala.
"Že se naaranžuješ tak, aby si každý chlap v okolí sta metrů mohl vykroutit krk, jen aby si tě prohlédl."

"Aha." Lexy se usmála a postrčila brýle na místo. "To je jen instinkt, zlato. A navíc štěstí. Ty bys to dokázala taky, jen bys na to musela trochu víc myslet. Co ses vrátila, už se ti spravila postava. A ty černé plavky v celku vůbec nejsou špatné. Vypadají sportovně a uhlazeně. Někteří muži to mají rádi," dodala Lexy a opět posunula brýle o kousek níž. "Nathan patrně taky."
"Nathan mě v těchhle plavkách ještě neviděl."
"Tak to ho čeká příjemné překvapení."
"Pokud se vrátí."
"Jistěže se vrátí. A jestli jsi chytrá, tak ti za to, že odjel, bude muset drobátko zaplatit."
Jo nabrala hrst písku a nechala jej protékat mezi prsty. "Já ho miluju."
"Samozřejmě. Proč ne?"
"Miluju ho, Lexy." Jo se zamračila na třpytivá zrnka, která jí ulpěla na ruce.
"Vida." Lexy se posadila, překřížila krásné nohy a usmála se. "To je hezké. Dala sis s tím opravdu na čas, ale nakonec sis vybrala extra třídu."
"Já to nesnáším." Jo nabrala další písek a sevřela jej v pěsti. "Nesnáším ten pocit, nenávidím, že taková jsem. Celý žaludek mám jako v kleštích."
"Tak to má být. Já už ho tak měla nejmíň desetkrát a pokaždé se mi ho zase docela snadno podařilo vyprostit." Podívala se na moře a vzdorovitě našpulila ústa. "Až doteď. S Giffem mi to tak snadno nejde."
"On tě miluje vždycky tě miloval. V tom je ten rozdíl."
"V tom je pokaždé rozdíl. Každý jsme uvnitř jiný, a právě proto je to tak zajímavé."
Jo zkoumavě naklonila hlavu na stranu. "Víš, Lex, někdy mluvíš docela rozumně. Člověk už to ani nečeká a ono to najednou přijde. Asi bych ti měla povědět totéž, co jsem včera řekla Brianovi."
"Copak?"

383
382

p
"Mám tě moc ráda, Lexy." Jo se naklonila a políbila sestru na tvář. "Opravdu."
"Já vím, Jo. Ty s tím moc nenaděláš, ale vždycky jsi nás měla ráda." Lexy si povzdechla a rozhodla se, že se také svěří. "Asi proto jsem se na tebe tolik zlobila, když jsi odešla. A taky jsem žárlila."
"Ty? Na mě?"
"Protože ty ses nebála odejít."
"Ale bála." Jo si opřela bradu o kolena a dívala se, jak se vlny rozstřikují o pobřeží. "Strašně jsem se bála. Dodnes mívám občas strach z toho, že tam jsem, abojím se, že nebudu moct dělat to, co chci. Nebo že to sice udělám, ale nepovede se mi to."
"No, mně se to tedy nepovedlo a můžu ti říct, zeje to pěkná otrava."

"To nebyl neúspěch, Lexy. Tys to jenom nedotáhla do konce," upřesnila Jo a otočila hlavu. "Vrátíš se tam?"
"Já nevím. Byla jsem si tak jistá, že se vrátím." Oči se jí zachmuřily a pokryla je šedozelená mlha. "Potíž je v tom, že zůstat tady a nechat plynout čas je tak snadné. Postupně zestárnu, ztloustnu a nadělají se mi vrásky. Ale proč se o tomhle bavíme?"
Dostala vztek sama na sebe, zavrtěla hlavou a vzala si z malé přenosné ledničky chladnou plechovku Pepsi Coly. "Měly bychom si povídat o něčem zajímavém, třeba. Tak jsem si říkala."
Bouchl uzávěr, Lexy se dlouze napila chladného nápoje a přejela si lenivě jazykem přes horní ret. "Jaké je to s Nathanem?"
Jo si odfrkla a zasmála se. "To ne," odmítla rozhodně a překulila se na břicho. "Představ si, že bys mu měla dát od jednoho do deseti bodů," navrhla Lexy a šťouchla Jo do ramene. "Nebo bys to musela popsat jediným přídavným jménem."
"Ne," opakovala Jo znovu.

"Jen jedno mrňavé přídavné jméno. Neznělo by třeba neuvěřitelné?" zeptala se Lexy a sklonila se sestře až k uchu. "Nebo snad báječné? A co takhle nezapomenutelné?"
Jo si mírně povzdechla. "Úžasné," řekla a otevřela oči. "Je to úžasné."
"Aha, takže úžasné." Lexy jí mávla rukou před obličejem. "To se mi líbí. Úžasné. Zavírá při líbání oči nebo je nechává otevřené?"
"Jak kdy."
"Obojí? Z toho mě dočista mrazí. Člověk nikdy neví, co udělá. To zbožňuju. A jaké je to, když."
"Lexy." Jo sice uklouzlo zahuhňání, ale oči držela pevně zavřené. "Já ti Nathanovu techniku popisovat nebudu. Na okamžik si zdřímnu. Za chvíli mě vzbuď."
A k vlastnímu překvapení usnula jako špalek.

384
385

DVACET PĚT
athan přecházel po starožitném perském koberci v závratně vysoké dvouúrovňové knihovně, která byla součástí honosné rezidence Dr. Jonaha Kauffmana. Venku, celých dvacet podlaží pod ním, se New York potil pod náporem vydatné vlny veder, ale zde, v důstojné přístavbě, byl chládek a nablýskaný luxus na hony vzdálený nesnázím a lopocení ulice.
V Kauffmanově království neměl člověk nikdy pocit, že je v New Yorku. Kdykoli se Nathan ocitl ve velké hale plné zlaceného dřeva a tlumených barev, pokaždé si vzpomněl na anglické lordy a jejich venkovská sídla.
K Nathanovým prvním zakázkám patřilo navrhnout knihovnu a její stěny i strop posunout tak, aby pojala Kauffmanovu obrovskou sbírku knih oním zdrženlivým a tradičním způsobem, který by vyhovoval jednomu z nejvěhlasnějších neurologů celých Spojených států. Zvolil teplé odstíny kaštanového dřeva, široké, bohatě vyřezávané římsy a vysoké rozmáchlé kontury trojkřídlých oken, která v místnosti vytvořila útulný výklenek. Kauffman nechal všechno na něm, a kdykoli se ho Nathan zeptal na jeho názor, jen se spokojeně usmál.
386

Tohle je tvůj případ, Nathane. Nechtej po mně, abych se ti pletl do výběru nosníků, a já zase nebudu chtít po tobě, abys mi asistoval při operaci mozku.
Nathan čekal a snažil se uklidnit. Tentokrát to byl případ pro Kauffmana a Nathanova přítomnost, budoucnost, i všechno, co se kdy rozhodne udělat, ať už to bude významné nebo nedůležité, nyní spočívalo v jeho zkušených rukou.
Od okamžiku, kdy Nathan opustil Touhu, už uplynulo šest dní.
Kauffman vešel a zatáhl za sebou silné čalouněné dveře. "Promiň, že jsem tě nechal čekat, Nathane. Měl sis posloužit a nalít si brandy. Ty ale brandy nemáš rád, vid? No, já si tedy skleničku dám a ty můžeš předstírat, že ses ke mně přidal." "Jsem vám zavázán, že jste mě zde přijal, pane doktore. I za to, že se tomu. osobně věnujete."
"No tak, já přece patřím do rodiny." Kauffman vzal ze servírovacího stolku křišťálovou karafu a nalil dvě sklenky. Byl to impozantní pěstěný muž, měřil něco přes metr devadesát a i ve svých sedmdesáti letech se držel zpříma. U doposud hustých vlasů maličko povolil uzdu marnivosti a nosil je sčesané dozadu, takže za ním vlály jako bílá hříva. Pěstoval si úhlednou bradku a knír, které

obkreslovaly jeho poněkud úzké rty, měl rád střízlivou linii britských obleků a eleganci italské obuvi a pokaždé působil dokonale uhlazeným dojmem.
Přesto ale přihlížejícího nejdříve zaujaly jeho oči a u toho už obvykle zůstalo. Dívaly se zpod těžkých víček a huňatého černého obočí a byly tmavé a pronikavé. Když Nathanovi podával sklenku, roztály. "Posaď se, Nathane, a uklidni se. V dohledné době rozhodně nebude třeba, aby se ti kdokoli vrtal v mozku."
Nathanův žaludek provedl dlouhý pomalý kotrmelec. "Testy?"
"Všechny, a to jsi chtěl nebo lépe řečeno vynutil sis aby jich byla celá řada, jsou negativní. Sám jsem zkontroloval výsledky, jak sis přál. Není tam žádný nádor, žádné stí
387

ny, absolutně nic abnormálního. Naopak, Nathane, tvůj mozek i nervový systém jsou v naprostém pořádku. A teď se posaď."
"Hned." Kolena se pod ním podlomila docela snadno, a tak se svezl do měkoučké hebké náruče obrovského koženého ušáku. "Děkuji vám, že jste se s tím obtěžoval a ztrácel čas, ale tak si říkám, jestli bych si to ještě neměl dát potvrdit z dalšího zdroje."
Kauffman povytáhl působivé černé obočí. Když usedal proti Nathanovi, automaticky přidržel puky na kalhotách, aby správně splývaly k podlaze. "Konzultoval jsem sice výsledky s jedním spolupracovníkem, který mi mé závěry potvrdil, ale samozřejmě si beze všeho můžeš zajít ještě někamjinam."
"Ne." Nathan sice o brandy nestál, ale rychle se napil a nechal nápoj protékat hrdlem. "Jistě jste udělali vše potřebné."
"Víc než jen to. Výsledky z tomografu i magnetické rezonance byly naprosto normální. Ta prohlídka, kterou jsme ti udělali, i rozbor krve a tak dále, nám pouze potvrdily, že jsi naprosto zdravý třicátník ve vynikající tělesné kondici." Kauffman zakroužil sklenkou a přenesl si ji ke rtům. "Teď snad abys mi pověděl, proč jsi cítil potřebu podrobit se tak podrobným testům."
"Chtěl jsem se ujistit, že po tělesné stránce je všechno v pořádku. Zdálo se mi, že jsem možná měl nějaké to okno."
"Ztratil jsi někdy pojem o čase?"
"Ne. Jenže, cožpak bych o tom věděl? Je zde určitá možnost, že jsem na přechodnou dobu nevěděl, co dělám, a něco provedl. vy byste asi řekl, že se jednalo o dočasnou ztrátu paměti."
Kauffman sevřel rty. Na to, aby si myslel, že Nathan zbytečně panikaří, ho znal už příliš dlouho. "Máš pro to nějaký důkaz? Ocitl ses někdy někde, aniž bys věděl, jak ses tam dostal?"
388

"Ne. Ne, to ne." Nathan dovolil pocitu úlevy, aby pomaličku prosákl na povrch. "Takže po tělesné stránce jsem v pořádku."
"Jsi ve vynikající, dokonce záviděníhodné formě. Tvůj citový stav, to je ovšem jiná. Máš za sebou hrozný rok, Nathane. Ztráta tvých blízkých si docela jistě vyžádala svou daň. A krátce předtím rozvod. Takové ztráty, takové změny. I mně se po Davidovi a Beth moc stýská. Měl jsem je velice rád."
"Já vím," řekl Nathan a zahleděl se do jeho tmavých podmanivých očí. Věděl jsi o tom? zauvažoval. Měl jsi podezření? Ale z Kauffmanovy tváře vyčetl jen soucit a lítost. "Já vím."
"A ke všemu Kýle." Kauffman si zhluboka povzdechl. "Tak mladý, taková zbytečná smrt."
"Měl jsem dost času na to, abych se se vším vyrovnal a začal se smiřovat s tím, že mí rodiče už nežijí." A dokonce za to děkovat nebi, pomyslel si Nathan.
"Pokud jde o Kýla, už dlouho jsme si nerozuměli. Na tom se po jejich smrti nic nezměnilo."
"A ty máš pocit viny, protože pro něho netruchlíš tak, jako jsi truchlil pro ně."
"Možná." Nathan odložil sklenku a přejel si rukama přes obličej. "Už si nejsem jistý, odkud se ten pocit viny bere. Pane doktore, vy jste se s mým otcem přátelil třicet let, vy jste ho znal ještě, než jsem se narodil."
"A tvou matku také," dodal Kauffman a usmál se. "Jako třikrát rozvedený muž jsem obdivoval, s jakou oddaností přistupovali k sobě navzájem i ke svému manželství. A také k synům. Byli jste okouzlující rodina. Doufám, že v téhle vzpomínce nalezneš útěchu."
A právě tohle, pomyslel si Nathan sklíčeně, je jádro problému. Ve vzpomínkách už žádnou útěchu nenacházel a nikdy ji v nich nenalezne. "Co takového zdánlivě normálního člověka, který si žije svým naprosto normálním živo
389

tem, přiměje naplánovat a provést nějaký odporný čin? Nějaký nepopsatelně hnusný čin?"
Nathan cítil takový tlak na hrudi, až mu srdce bilo příliš tvrdě a příliš rychle. Opět vzal sklenku, ale neměl nejmenší chuť se napít. "Znamenalo by to snad, že je šílený, že je nemocný? Mělo by to nějakou tělesnou příčinu?"
"To nevím, Nathane, je to příliš obecná úvaha. Ty si myslíš, že tvůj otec spáchal nějaký nepopsatelně hnusný čin?"
"Já to vím." Než Kauffman stačil promluvit, Nathan zavrtěl hlavou, zvedl se a začal opět přecházet po místnosti. "Nemohu, nemám právo vám to vysvětlit. Nejprve si musím promluvit s dalšími lidmi."
"Nathane, David Delaney byl věrný přítel, milující manžel a obětavý otec. Na to se můžeš spolehnout."
"Na to jsem přestal spoléhat měsíc poté, co se zabil," namítl Nathan a v očích se mu promítly všechny pocity, takže zešedly jako dým. "Já ho pohřbil, pane doktore, jeho i matku. A mám tisíc chutí pohřbít i všechno ostatní. Pokud ovšem budu mít jistotu," dodal tiše, "že se to už nikdy nebude opakovat."
Kauffman se naklonil dopředu. Už půl století se zabýval lidmi a jejich stavy a věděl, že tělo ani mozek nelze vyléčit, pokud se nejprve neuzdraví srdce. "Ať už si myslíš, že udělal cokoli, nemůžeš tu tíhu nést sám."
"A kdo jiný by ji měl nést? Kdo by to měl být? Už zbývám jenom já."
"Nathane." Kauffman si maličko povzdechl. "Tys byl vždycky chytré zajímavé dítě a stal se z tebe talentovaný inteligentní mladík. Když jsi vyrůstal, často jsem se díval, jak na sebe bereš zodpovědnost za druhé. Za bratra jsi ji nesl až příliš často pro tvé vlastní dobro i pro jeho. Přece kvůli něčemu, co nezměníš ani nenapravíš, neuděláš stejnou chybu i nyní."
"To si říkám už několik měsíců. Nech to být, žij si svůj vlastní život. Rozhodl jsem se nevítat v minulosti, soustředit
390

se pokud možno na současnost a pokládat základy pro budoucnost. Aleje tady jedna žena."
"Á." Kauffman se uvolnil a opřel.
"Já ji miluju."
"To mě nesmírně těší a moc rád bych se s ní seznámil. Byla taky na dovolené na tom ostrově, kam jsi odjel?"
"Ne tak docela. Její rodina tam žije a ona tam na nějakou dobu zajela. Měla. taky nějaké problémy. Vlastně jsme se poznali už v dětství. A když jsem ji teď znovu uviděl. no, abych to zkrátil, pokračovalo to dál a dál. Ale mohl jsem tomu zabránit." Nathan přešel k oknu s výhledem na Central Park, v němž bujelo a zelenalo se léto. "Možná jsem to měl udělat."
"Proč by sis měl upírat štěstí?"
"Vím něco, co se jí týká. Jestli jí to řeknu, začne mnou pohrdat, a navíc si nejsem jistý, co to s ní udělá po citové stránce." Park mu připomněl les na Touze, a tak se otočil. "Bylo by lepší, kdyby dál věřila něčemu, co ji souží, ale není to pravda, nebo aby znala pravdu a musela se vyrovnat s trápením, které možná nebude schopná unést? Pokud jí to povím, ztratím ji a přitom nevím, jestli se dokážu smířit sám se sebou, když budu mlčet."
"Je do tebe zamilovaná?"
"Začíná být. Pokud to nechám takhle pokračovat, zamiluje se do mě," odpověděl Nathan a kolem rtů se mu mihl náznak úsměvu. "Určitě by sejí hrozně nelíbilo, kdyby slyšela, jak tohle říkám. Jako by nebylo vyhnutí, jako by nad tím neměla žádnou moc."
Kauffman slyšel, jak se Nathanovi vrátila do hlasu vřelost. Toho chlapce jsem měl vždycky rád, přiznal si pro sebe. Dokonce raději než vlastní vnuky. "Takže má nezávislého ducha. O to je to pokaždé zajímavější, ale taky těžší."
"Je báječná a rozhodně s ní není snadné pořízení. Je silná i v okamžiku, kdy na ni dopadne rána, a těch už dostala hodně. Stáhla se do ulity, ale od té doby, co jsem ji znovu potkal,
391

f

se dívám, jak ta ulita praská a jak se otevírá. Možná jsem tomu dokonce napomohl. A uvnitř je citlivá poddajná."
"Ani ses nezmínil o tom, jak vypadá." To Kauffman považoval za důležité. Tělesná přitažlivost ho vtáhla do tří vášnivých sňatků, po nichž následovaly tři mrazivé

rozvody. Mělli člověk unést to nekonečné a často úmorné břemeno, potřeboval toho víc.
"Je krásná," řekl Nathan prostě. "Ráda by byla obyčejná, ale to nejde. Jo v krásu nevěří. Ta věří ve schopnosti. A v upřímnost," dodal a zadíval se do sklenky, které se sotva dotkl. "Nevím, co mám dělat."
"Pravda je obdivuhodná věc, ale nedá člověku pokaždé tu správnou odpověď. Já ti nemohu poradit, co si máš vybrat, ale vždycky jsem věřil, že láska, jeli skutečná, vytrvá. Možná by sis měl sám položit otázku, čím bys jí projevil více lásky: jestli tím, zejí dopřeješ znát pravdu, nebo tím, že zachováš mlčení."
"Když budu dál mlčet, v základech, na nichž stavíme, už bude prasklina. Kromě toho jsem jediný, kdo zůstal naživu a může jí to říct, pane doktore." Nathan zvedl zrak a v očích mu bouřily obnažené city. "Už zbývám jenom já."
§ Příštího dne se Nathan na ostrov nevrátil a den poté také ne. Třetího dne přesvědčila Jo sebe samu, že na tom nezáleží. Ona přece nebude čekat, až se přeplaví přes průliv a popadne ji do náruče jako pirát, který si přišel pro svou kořist.
Čtvrtého dne měla na krajíčku a sama sebou pohrdala za to, že se dvakrát vydala k trajektu a doufala, že ho tam zahlédne.
Koncem týdne zuřila a většinu času trávila tím, že se utrhovala na každého, kdo se odvážil na ni promluvit. Nakonec se v zájmu znovunastolení míru odvážila do jámy lvové Kate a zašla za Jo do pokoje, kam její svěřenky ně odešla trucovat po prudké výměně názorů s Lexy.

"Proč se proboha za takového nádherného jitra schováváš uvnitř?" Kate střelhbitě rozhrnula závěsy, které Jo zatáhla přes okna, a pokoj zalilo sluneční světlo.
"Jsem ráda, že mám trochu soukromí. Pokud jsi mě přišla přemlouvat, abych se omluvila Lexy, tak zbytečně ztrácíš čas."
"Pro mě za mě, klidně si s Lexy můžete vjíždět do vlasů jako obvykle," podotkla Kate a založila ruce v bok. "Ale když mluvíš se mnou, budeš si dávat pozor na jazyk, mladá dámo."
"Tak promiň," řekla Jo chladně, "ale tohle je můj pokoj." "To je mi jedno. I kdybys seděla na vrcholku své vlastní hory, na mé si pusu otevírat nebudeš. Několik posledních dní jsem měla tolik trpělivosti, kolik jsem ze sebe dokázala vydolovat, ale už tady chodíš jako tělo bez duše a na všechny vrčíš dost dlouho."
"V tom případě je možná načase, abych začala pomýšlet na návrat domů."
"To už si rozhodni sama. Jo Ellen, odpoutej se od něho," nařídila Kate a i jí zazněl v hlase ostrý tón. "Ten člověk je pryč teprve týden a určitě se vrátí."
Jo ztuhla čelist. "Nechápu, o čem a o kom to mluvíš."
Než se Kate stačila zarazit, ironicky si odfrkla: "Nemysli si, že mě převezeš. Já v tom mám delší praxi." Posadila se na postel, kam se Jo natáhla pod záminkou, že vybírá poslední záběry pro svou knihu, a pokračovala: "To, že jsi jako na trní kvůli Nathanovi Delaneymu, by poznal i slepec z projíždějícího rychlíku. Po dlouhé době je to zřejmě nejlepší věc, jaká tě potkala."
"Já nejsem ani trošku, ani v nejmenším jako na trní."
"Už teď jsi na nejlepší cestě, aby ses do něj zamilovala, a mě by ani trochu nepřekvapilo, kdyby si takhle odjel jen proto, aby tě dostal tam, kde tě chce mít."
To Jo do té chvíle nenapadlo a krev jí začala vřít v žilách. "V tom případě se pěkně přepočítal. Tím, že odjel a neřekl ani slovo, si mou náklonnost rozhodně nezískal."

392
393

"Chceš snad, aby se dozvěděl, že po celou dobu, co byl pryč, jsi tady chodila jako mátoha?" zeptala se Kate, zpozorovala, jak Jo zlostí zrudly tváře, a povytáhla obočí. "Jestli budeš takhle pokračovat, spousta lidí mu to s radostí vyklopí. Hrozně nerada bych se dívala, jak mu dopřáváš takové zadostiučinění."
"I kdyby se snad vrátil, nemám vůbec v úmyslu se s ním bavit."
Kate poplácala Jo po koleni. "Naprosto s tebou souhlasím."
Jo vycítila, že se na ni chystá nějaká past, a přimhouřila oči. "Myslela jsem, že se ti líbí."
"Líbí. Moc se mi líbí, ale přesto si můžu myslet, že by zasloužil pořádně nakopat do zadku za to, jak jsi kvůli němu nešťastná. A hrozně by mě zklamalo, kdybys mu poskytla příležitost, aby se tím mohl chlubit. Takže se zvedej," nařídila Kate a sama šla příkladem. "Jdi si po svých, vezmi fotoaparát a do

toho. A až se vrátí, uvidí jen tolik, že tvůj život běžel dál i bez něho."
"Máš pravdu. Máš naprostou pravdu. Zavolám svému vydavateli a definitivně mu dám zelenou pokud jde o ty poslední záběry. Pak si zajdu ven a něco vyfotím. Mám zálusk na další knihu."
Když se Jo vyhrabala na nohy a natahovala si boty, Kate se usmála. "To je nádhera. Takže v ní budou snímky z ostrova, vid?"
"Jedině z ostrova. A tentokrát i lidé. Tváře. Nikdo už mě nebude moct obviňovat z toho, že jsem osamělá a schovávám se za objektivem. Moje osobnost má víc rovin."
"Samozřejmě, miláčku. Nebudu se ti plést pod nohy, aby ses mohla pustit do práce." Kate se přímo tetelila blahem nad svým úspěchem a vyšla ven. A ted snad, pomyslela si, tady chvíli bude klid.
Adrenalin pomohl Jo přečkat jeden den a přenesl ji i do dalšího. Její nový cíl jí dodal tolik energie, že se poprvé ve

své kariéře nadšeně vydala na lov tváří a začala je studovat a rozebírat. Když uviděla, jak se Giffovi pod štítkem čepice třpytí oči a jak popadl kladivo, přímo ji to dojalo.
Briana pronásledovala po kuchyni a aby z něj dostala ten správný výraz a přišla na tu správnou výmluvnou pozici těla, působila na něj tu šarmem, tu hrozbami. S Lexy to bylo snadné, ta dokázala pózovat do nekonečna. Přesto si Jo nejvíce zamilovala záběr, na němž byla s Giffem, a když ji popadl do náručí a točil se s ní dokola na samotném konci zahrady, oběma se v obličeji usadil komicky šťastný výraz.
Chodila dokonce i za otcem, využívala ticha, aby ho ukolébala ke klidu, a když se zahleděl kamsi nad solnou bažinu, zachytila jeho rozvážnou přemýšlivou tvář.
"Snad abys tu věc odložila." Jak na něj opět namířila objektiv, Sam podrážděně svraštil obočí. "Běž si s tím hrát někam jinam."
"Od té doby, co mě za to platí, to už žádná hra není. Otoč se maličko doprava a podívej se na vodu."
Sam se ani nepohnul. "Nevzpomínám si, že by ses někdy tolik naotravovala."
"Však já už tě přesvědčím, že jsem ohromně slavná fotografka. Stačí, abych někam namířila objektiv, a davy šílí." Když v nepatrném úsměvu maličko povytáhl koutky rtů, Jo rychle stiskla spoušť. "Tobě to tak sluší, tati. A tady venku vypadáš jako nějaký velitel."
"Když jsi tak zatraceně slavná, nemáš zapotřebí uplácet lidi lichotkami, jen aby sis je mohla vyfotit."
Jo se zasmála a odložila aparát. "To je fakt. Ale tobě to vážně sluší. Fotila jsem něco u Elsie Pendletonové. U vdovy Pendletonové," upřesnila a významně zamrkala. "Dost nápadně se po tobě ptala. Několikrát."
"Elsie Pendletonová si hledá náhradu za manžela už od toho okamžiku, co mu hodila první hrst hlíny na rakev. Já to tedy v žádném případě nebudu."

394
395

"A za tuhle vydatnou dávku zdravého rozumu ti rodina nikdy nepřestane být vděčná."
Sam už zase zjistil, že mu zacukaly rty, a zavrtěl hlavou napůl nad vlastní reakcí a napůl nad její příčinou. "Dnes jsi něj aká příšerně rozverná."
"Prima změna, nemyslíš? Už jsem si šla sama na nervy." Jo usedla na bobek a vyměnila objektiv. "A tak mě napadlo, že bych měla obrátit list. Možná to začalo tím, že jsem se vrátila sem," řekla, na chvíli se odmlčela a zadívala se nad třpytivou hladinu bažiny. "Lecčemu jsem se postavila tváří v tvář, včetně sebe samé. Uvědomilajsem si, že pokud jsem měla pocit, že mě nikdo nemá rád, asi to bylo tím, že jsem nikomu nedovolila, aby mě rád měl."
Přejela zrakem vzhůru a zjistila, že Sam se na ni dívá a pátrá v jejím obličeji.
"Nehledej ji ve mně, tati." Bodlo ji u srdce, a tak zavřela oči. "Už ji ve mně nehledej. To bolí."
"JoEllen."
"Celý život se snažím nevypadat jako ona. Na škole, když se ostatní holky parádily a věčně se staraly o to, jak vypadají, já se držela zpátky. Kdybych se o to starala, musela bych se podívat do zrcadla a uviděla bych ji. Tak jako ty, když se na mě díváš." Narovnala se a do očí jí vstoupily slzy. "Co mám udělat, tati, abys vnímal, kdo jsem?"
"Já to vnímám. Nemůžu si pomoct, abych v tobě neviděl i ji, ale tebe vnímám, Jo Ellen. Přestaň si mi tady vylévat srdce. Na takovéhle ženské záležitosti já

nejsem." Sam vrazil ruce do kapes a otočil se. "Seber se. To Lexy se každému na potkání svěřuje, ty ne. Stačí, aby se na ni člověk křivě podíval, a hned kňourá, a pokud zrovna nekňourá, tak se nakrucuje. Jestli si už brzy nevezme toho Giffa a neumoudří se, tak se z ní zbláznim."
Jo se nemastně neslaně zasmála. "Ale tati, ani jsem nevěděla, zeji máš tak rád, že by ses z ní mohl zbláznit."
"Jistěže ji mám rád. Je přece moje, ne?" Řekl to nevrle a opět se otočil k Jo. "A ty taky."
"Ano." Jo se usmála a nechala bolest odeznít. "Já taky."

S Když Jo zjistila, že jí světlo už nevyhovuje, zamkla se v temné komoře. I tam to bylo napínavé. Od filmu k negativu a od negativu ke kontaktům, nad nimiž vysedávala a pod lupou bedlivě zkoumala všechny detaily, vady i stíny.
Z celého tuctu záběrů její přísná kritéria obvykle splňoval jen jeden. Přesto se šňůra rychle plnila fotografiemi, které si podle ní tu čest zasloužily. Když narazila na neoznačený svitek filmu, znechuceně mlaskla.
Taková nedbalost, pomyslela si, nastavila časový spínač, zhasla světlo a začala vyvolávat. Tma ji uklidňovala. Pohybovala se v ní jistě a často mechanicky, jen podle hmatu. Napětí se stupňovalo. Co tam asi uvidí, co tam najde? Kterýpak strnulý okamžik je zde navždy uchován jen proto, že si jej vybrala?
Rozsvítila červenou žárovku, takže místnost zalilo tajuplné pracovní světlo, a vytřeštila oči na negativ, na němž byla ona sama nahá a natažená na Nathanově koberci. Přidušeně vykřikla, napůl úlekem, napůl smíchy.
"Proboha, tohle už mě naučí, abych film pokaždé řádně označila."
Zvedla svitek a podívala se na další negativy. Ty z bouřky se jevily slibně. Pak si prohlédla i předchozí záběry, které zřejmě cestou pořídil Nathan.
Na jednom byly písečné přesypy ukryté za loučkou, na níž kvetly květiny, a v pozadí se vzdouvalo moře a vytvářelo vysoké vlny se zpěněnými hřebeny.
Na amatéra docela slušná kompozice, přemítala Jo. Jistě, kdyby se obtěžovala zajít tak daleko a udělat z toho kontaktní kopii, bezpochyby by přišla na několik zásadních chyb.
Její oči to přitahovalo ke konci svitku. Vlastní obličej, vlastní tělo. Už natahovala ruku pro nůžky a chystala se negativy zničit, ale vtom se zarazila. Bude snad tak pruderní a tvrdohlavá, že ani neukojí zvědavost?
Vždyť je uvidí jen ona.

397
396

Impulzivně se znovu pustila do práce. Přece neuškodí, když z toho svitku udělá kontaktní film, a fotografie, na nichž je ona sama, může zničit později. Až šije pořádně prohlédne.
To už si při práci společně s rádiem nepobrukovala a byla tak napjatá a vzrušená, že ani neslyšela hudbu, která se z něj linula.
Sotva film stačil uschnout, pleskla jím o prohlížečku, vzala do ruky lupu, a když uviděla zvětšený a zaostřený záběr, zadržela dech.
Vypadala na něm tak. nevázaně to bylo asi to správné slovo. Oči měla polozavřené a mírný úsměv na rtech svědčil o zjevném pohlavním uspokojení. Její postava působila téměř vyzrále. Zřejmě sejí spravila, aniž si toho sama všimla. Patřičné obliny rozhodně byly na svém místě.
Na dalším záběru měla oči samým úlekem dokořán a ruce byly díky citlivému filmu zachyceny v půli cesty k ňadrům. Nedalo se popřít, zeje jak jen to Nathan řekl? Celá rozcuchaná a sexy?
Panebože, ještě nikdy si nedovolila takhle se před někým odhalit. Pak to dopustila a nyní si alespoň na okamžik mohla přiznat, že by hned svolila znovu. Jak ráda by ho byla nechala, aby sejí dotýkal, a připadala si žádoucí a lehkomyslná. Kdesi hluboko v jejím srdci se skrývala touha být opět tou ženou, kterou Nathan spatřil a zachytil na filmu. Dovolit mu, aby ji ovládal a vědět přitom, že i ona může ovládat jeho.
To všechno jí Nathan věnoval a tím, že ten okamžik uchoval, ji donutil, aby se na něj zpříma podívala a uviděla, co všechno by jí dokázal dát. A o co by bez něho přišla.
"Nathane, ty mizero. Za tohle tě nenávidím."
Rychle vstala a nacpala film hluboko do zásuvky. Ne, ona jej nezničí. Nechá si jej na památku, a jakmile bude znovu v pokušení uvěřit nějakému muži a tolik mu toho ze sebe dát, vytáhne svitek na světlo a dobře si jej prohlédne.

A vzpomene si, s jak lehkým srdcem dokáží muži opouštět.
"Jo Ellen." Za dveřmi se ozvala Lexy a ostře, hlasitě zaťukala.
"Pracuju."
"Já vím. Ale třeba toho budeš chtít hezky rychle nechat. Hádej, kdo přijel odpoledním trajektem?"
"Brad Pitt."
"To by byla nádhera. Ale tohle se ti možná bude zamlouvat ještě víc. Do kuchyně právě vešel Nathan Delaney, velkolepý jako život sám a dvakrát tak hezký. A hledá tě."
Jo si přiložila ruku na srdce a rozhodně je postrčila zpět na správné místo.
"Řekni mu, že nemám čas."
"Už jsem ho usadila za tebe, zlato. Sdělila jsem mu, že nechápu, proč bys měla všeho nechat a honem přiběhnout jen proto, že se jako uragán přihnal na Touhu."
Jo zjistila, že se samou vděčností usmívá. Dovedla si docela dobře představit tu scénku i Lexy, jak bezchybně hraje svou roli mrazivé jižanské krásky. "To oceňuji."
"Ale musím ti něco říct poslyš, otevři ty dveře, Jo. Už mě nebaví mluvit do nich."
Jelikož se Lexy právě ocitla v čele jejích největších oblíbenců, Jo jí vyhověla, otočila klíčem v zámku a pootevřela dveře natolik, aby se mohla opřít o zárubeň.
"Ráda bych, abys mu oznámila, že nemám zájem překopávat svůj rozvrh kvůli jeho vrtochům."
"Dobře. To zní hezky. Ale Jo, když on vypadá tak ošlehané a sexy a navíc se zdá, že má něco za lubem." Lexy na důkaz svého čistě ženského hodnocení zakoulela očima. "Stačilo, abych se na něj podívala, a hned se mi rozbušilo srdce."
"No, tak toho bušení necháš. Na čí straně jsi?"
"Na tvé, pusinko, totálně a na sto procent," odpověděla Lexy a aby to dokázala, políbila sestru na tvář. "Zaslouží si trest, o tom není pochyb. Pokud potřebuješ trochu poradit jak na to, moc ráda ti dodám nějaké nápady."

398
399

"Mám spoustu vlastních, díky," odpověděla Jo, ale přesto zakroužila rameny, aby se bavila napětí. "Pověz mu, že nemám nejmenší chuť s ním mluvit a že mě patrně na dost dlouhou dobu budou zaměstnávat daleko důležitější záležitosti než on."
"To bys mu měla říct sama a přesně stejně. Tak se mi zdá, že ti to docela jde."
Lexy si omotala pramínek vlasů kolem prstu a široce se usmála. "Půjdu dolů a řeknu mu to a pak se sem vrátím a povím ti co on na to."
"Nejsme na střední škole."
"To ne. Tohle je daleko zajímavější a taky je to větší legrace. Však já vím, že ti jaksepatří hnul žlučí, Jo," dodala Lexy a pohladila sestru po tváři. "Taky bych prskala jako kočka, které šlápnou na ocas. Ale jen si představ, jak ti udělá dobře, až se před tebou začne plazit. Ne abys mu odpustila, dokud to neudělá a dokud nepřinese alespoň dvě kytice a nějaký pěkný drahý dárek. Nejlépe šperk."
Jo byla v takové náladě, že rychle odpověděla: "Lexy, ty jsi materialistka a ráda druhými manipuluješ."
"A jsem na to hrdá, zlato. Jen poslechni svou malou sestřičku a omotáš si toho chlapa kolem prstu. Tak si myslím, že už se tam dole potí a čeká dost dlouho, aby mohla přijít další rána," dodala a zamnula rukama. "Však já už se postarám, aby ti přibyly body na kontě. Žádný strach."
Když Lexy odběhla, Jo zůstala opřená o veřeje. "To věřím," zašeptala, "ajsem ti zato moc vděčná."
Spokojeně se vrátila do místnosti, uklidila pracovní stůl, přerovnala lahvičky s chemikáliemi a pak je zase vrátila na původní místo. Prohlédla si své nehty a zauvažovala, zda by přece jen neměla Lexy nechat, aby jí udělala manikúru.
Když zaslechla kroky, otočila se a čekala, její sestra nese zprávy, ale ve dveřích se objevil Nathan a jeho nálada se přesně shodovala s její.
"Musíš jít se mnou," vyhrkl a jeho hlas zněl úsečně a ani trochu omluvně.
400

"Mám dojem, že už ti snad sdělili, že nemám čas. A do téhle místnosti tě nikdo nezval."
"Nech toho, Scarlett." Popadl ji za ruku a zatáhl, ale když se Jo volnou paží rozmáchla, vymrštila pěst a prudce ho uhodila do obličeje, přimhouřil oči a přikývl. "Dobrá, tak na to tedy půjdeme zhurta."

Pokoj se převrátil vzhůru nohama tak rychle, že se jí ani nepodařilo vypravit ze sebe nadávku, která ji pálila na jazyku. Než stačila překonat úlek natolik, aby se dokázala bránit, už byl napůl ze dveří a nesl šiji přehozenou přes rameno pryč.
"Ty odporný sprosťáku, sundej ze mě ty svoje zatracené seveřanské pracky," vyjekla a bušila ho do zad, celá vzteklá, že se nemůže pořádně rozpřáhnout.
"Tak ty si myslíš, že se mě zbavíš, když za mnou pošleš sestru? To zrovna." Ramenem rozrazil dveře a pustil se dolů po úzkém schodišti. "Celý zatracený den jsem na cestě, jen abych se sem dostal, a ty nemáš ani tolik zdvořilosti, aby sis poslechla, co ti chci říct."
"Zdvořilosti? Zdvořilosti? Co takový nanicovatý frajírek z New Yorku může vědět o zdvořilosti?" Jak se tak zmítala v úzkém prostoru schodiště, jen narazila hlavou o stěnu. "Já tě nenávidím." V uších jí hučelo bolestí a ponížením.
"Na to jsem se už připravil," opáčil a s ponurou odhodlaností ji dovlekl do kuchyně, takže Brian s Lexy zůstali jako opaření a jen zírali. "Promiňte," řekl Nathan stručně, odnesl Jo ven a za nimi se táhla ozvěna jejích výhrůžek a nadávek.
"Je." Lexy si dlouze zhluboka povzdechla a položila si ruku na srdce. "Viděl jsi už někdy v životě něco tak romantického?"
"Blbost," odpověděl Brian a položil koláč, který právě vytáhl z trouby. "Jak to jen půjde, vyškrábe mu oči."
"Co ty víš o romantice?" namítla Lexy a opřela se o stůl. "Vsadím dvacet dolarů, že to nebude trvat ani hodinu a dostane ji pěkně povolnou do postele."
401

Brian zaslechl, jak Jo ječí něco v tom smyslu, že takového severského grázla by bylo nejlepší vykastrovat, a přikývl. "Beru, zlato."

DVACET ŠEST

neumatiky svištěly po silnici a Jo bez hlesu seděla v džípu a vřelo to v ní. Rozhodně mu neudělá tu radost, aby vyskočila za jízdy, ani nepočká, až zastaví, a nerozběhne se pryč. Ale jakmile pomine nebezpečí, že by sjeli ze silnice, jednoduše mu serve kůži z těla.
"Takhle jsem to nechtel," zamumlal Nathan. "Musím si s tebou promluvit. Je to důležité. Ty sis to ale vybrala, abys mi sehrála takovouhle mizernou, typicky ženskou uraženou scénku."
Nevšímal si, jak tiše, varovně zavrčela, a kopal si stále hlubší jámu. "Takový výstup mi nevadí. Za jakýchkoli přijatelných okolností mi takový pořádný vzteklý výstup nevadí. Alespoň se pročistí vzduch. Jenže tohle žádné přijatelné okolnosti nejsou, a když se takhle tváříš, jen tím komplikuješ už tak dost nepříjemnou situaci."
"Takže je to moje vina." Když sebou džíp trhl a zastavil před chatou, Jo se prudce nadechla. "Je to moje vina?"
"Tady nejde o to, čije to vina, Jo. Je to celé." Zčistajasna se odmlčel, protože měl příliš práce s vlastní obranou, než aby se obtěžoval dalšími slovy. Nepustila se do něj zuby, ani nehty, ani ho nezačala vášnivě obviňovat. Namísto toho se na něj vrhla sevřenými pěstmi, takže ho několik úvodních ran zastihlo nepřipraveného.

403
402

"Panebože. Ježíši Kriste." Kéž by se tomu dokázal smát. Kéž by si ji mohl přitáhnout k sobě, sevřít ty překvapivě důrazné paže a oběma se jim smát, až by se za břicho popadal.
Ucítil na jazyku krev a nebyl si tak docela jistý, zda se teprve neukáže, že má zlomenou čelist, ale konečně se mu ji podařilo přitlačit k sedadlu a oba společně lapali po dechu.
"Nemohla bys toho nechat? Nemohla by ses začít alespoň maličko ovládat, než mi rozemeleš na kaši mozek, který, jak mě ujistili, je v nejlepším pořádku?" Když se pokusila vystřelit kolenem vzhůru a odzbrojit ho, přidržel si ji ještě pevněji a rychle se odsunul. "Jati nechci ublížit."
"No, tak to je špatné, protože já tobě ublížit chci. Chci aby ses odtud odbelhal za to, jak se mnou zacházíš."

"Promiň." Sklonil se k ní a snažil se popadnout dech. "Promiň, Jo."
Vzala si do hlavy, že se nenechá obměkčit a nepřizná si ani, zeji ten bezútěšně zoufalý tón jeho hlasu chytil za srdce. "Vždyť ty ani nevíš, za co se mi omlouváš."
"Za víc, než sama tušíš." Opřel se a podíval se jí do očí. "Prosím tě, pojď dovnitř. Musím ti něco povědět. Něco, co bych ti nejraději neříkal. Až to udělám, můžeš mě zmlátit, až zčernám, a já ani nezvednu ruku, abych tě zadržel. Přísahám."
Něco nebylo v pořádku. Něco ani trochu nebylo v pořádku a zlost přešla v strach. Než se její představivost rozběhla na plné obrátky, stačila ještě mrazivě odpovědět: "Tak tedy ujednáno. Půjdu dál, abys mi mohl říct, co máš na srdci. A pak spolu skončíme, Nathane."
Odstrčila ho a otevřela dveře na své straně vozu. "Protože mě nikdo jen tak neopustí," dodala tichým rozechvělým hlasem. "Už nikdy."
Zmocnila se ho úzkost, ale šel napřed do chaty a rozsvítil světlo. "Chtěl bych, aby ses posadila."
"Já se nepotřebuju posadit a co bys chtěl, mě nezajímá. Jak jsi mohl takhle odjet?" Otočila se k němu a v sebeobraně

ovinula paže kolem těla. "Jak jsi mohl odejít z mé postele a odjet bez jediného slova? A zůstat pryč, když jsi musel vědět, jak mi asi bude. Možná jsi mě měl dost, ale alespoň tolik laskavosti jsi mi prokázat mohl."
"Já že jsem tě měl dost? Panebože, Jo, posledních osm dní neuplynula jediná minuta, abych na tebe nemyslel a abych po tobě netoužil."
"To si myslíš, že jsem tak pitomá a taková chudinka, že uvěřím podobné lži? Kdybys na mě opravdu myslel, kdybys po mně opravdu toužil, nebyl by ses ke mně otočil zády, jako by ti na mně nezáleželo. Jako by ti na mně nikdy nezáleželo."
"Kdyby mi na tobě nezáleželo, kdyby mi na tobě nezáleželo víc než na čemkoli jiném na světě, asi bych byl zůstal. A nemuseli jsme se o tom bavit."
"Tys mi ublížil, ponížils mě, ty."
"Já tě miluju."
Prudce ustoupila, jako by chtěla uhnout před ránou. "Snad nečekáš, že se teď pode mnou podlomí kolena? Snad si nemyslíš, že stačí abys něco takového řekl, a já ti skočím do náruče?"
"Ne. Kdybych ti tohle přiznal a tys nedokázala zůstat stát a plivnout po mně, sotva bych tě mohl milovat." Přešel k ní a podlehl touze dotknout sejí. Alespoň jí přejet konečky prstů po rameni. "Já tě opravdu miluji, Jo Ellen. Možná jsem tě miloval vždycky. Možná mě ta sedmiletá holčička očarovala, takže to už nemohla být žádná jiná. Já nevím. Ale potřebuji mít jistotu, že mi věříš. Musel jsem ti to říct a potřebuju vědět, že mi věříš, abych ti mohl povědět i zbytek."
Zadívala se rriu do očí a tentokrát se jí skutečně roztřásla kolena. "Ty to myslíš vážně."
"Dost na to, abych svou minulost, přítomnost i budoucnost svěřil do tvých rukou." Na okamžik vzal její prsty do dlaní, prohlížel si je, snažil se zapamatovat si každičký detail a pak je zase pustil. "Vrátil jsem se do New Yorku. Bydlí tam jeden rodinný přítel, doktor. Neurolog. Chtěl jsem po něm, aby mi udělal nějaké testy."

405
404

"Testy?" Zmateně si zajela rukou do vlasů. "Jaké. Panebože." Bylo to jako tvrdý úder pěstí přímo do srdce. "Ty jsi nemocný. Neurolog? O co se jedná? O nádor?"
vyhrkla a krev jí ztuhla v žilách. "Ale můžeš se přece léčit. Můžeš."
"Já nejsem nemocný, Jo. Žádný nádor nemám, vůbec nic mi není. Ale musel jsem se o tom ujistit."
"Takže ti nic není?" Opět ovinula paže kolem těla a pevně je k sobě přitiskla. "Já to nechápu. Tak ty ses vrátil do New Yorku a nechal sis vyšetřit mozek, a přitom ti nic není?"
"Vždyť povídám, že jsem se o tom" potřeboval přesvědčit. Říkal jsem si, že jsem možná nevěděl, co dělám, nebo jsem náměsíčný nebo trpím výpadky paměti. A že jsem třeba zabil Susan Petersovou."
Jo se přidržela opěradla, opatrně dosedla na područku křesla a po celou tu dobu z něj nespustila oči. "Proč by sis něco tak šíleného měl myslet?"
"Protože ji někdo uškrtil tady na ostrově. Protože její tělo schoval. Protože její manžel, její rodina a přátelé by se až do smrti nemuseli dozvědět, co se vlastně stalo."

"Nech toho." Nemohla popadnout dech a potýkala se s naléhavou potřebou zacpat si rukama uši. Srdce jí bilo příliš rychle, až se jí točila hlava a celá se zpotila. Ty příznaky už znala a znala i panickou hrůzu, která záludně číhá v pozadí a chystá se ke skoku. "Už nechci nic slyšet."
"Také bych ti nejraději nic neříkal. Ale ani jeden nemáme na vybranou." Sebral veškerou odvahu, aby se tomu dokázal postavit tváří tvář a čelit přitom i jí. "Můj otec zabil tvou matku."
"To je šílené, Nathane." Byla by nejraději vstala a utekla, ale nemohla se ani pohnout. "A taky kruté."
"Ano, obojí. A navíc je to pravda. Můj otec před dvaceti lety připravil o život tvou matku."
"Ne. Tvůj otec, pan David, byl hodný člověk, byl to přítel. Tohle jsou nesmyslné řeči. Moje matka odešla." Hlas se jí zachvěl a zlomil, ale vzápětí se ozval znovu a hlasitěji. "Jednoduše nás opustila."

"Nikdy neodešla z Touhy. On. hodil její tělo do bažiny. Pohřbil ji v solné bažině."
"Proč mi tohle vykládáš? Proč tohle děláš?"
"Protože taková je pravda a já sejí vyhýbal dost dlouho." Když Jo zavřela oči a zuřivě zavrtěla hlavou, přinutil se říci i zbytek a ukončit to. "Když tehdy v létě přijel, plánoval si to od první chvíle, co ji uviděl."
"Ne. Ne, nech toho."
"Nemůžu nechat něčeho, co se už stalo. Vedl si deník a. v bezpečnostní schránce měl důkazy. Já to všechno našel, když s matkou zahynuli."
"Tak tys to našel." Mezi řasami jí prosákly první slzy, pevně ovinula paže kolem těla a kolébala se sem a tam. "A vrátil ses sem."
"Vrátil jsem se, abych se s tím vyrovnal a abych se pokusil vzpomenout si, jaké to tehdy v létě bylo. Jaký tehdy byl. on. A taky abych se rozhodl, jestli to všechno nechat spát nebo přiznat vaší rodině, čeho se moje rodina dopustila." Její tělo zaplavil povědomý příval chorobné hrůzy, hučel jí v hlavě a vřel v krvi. "Tys to věděl. Tys to po celou tu dobu věděl a vrátil ses sem. Ty sis se mnou vlezl do postele a přitom jsi o tom věděl." Vyskočila na nohy a samou nevolností se jí zatočila hlava. "Tys do mě vnikl." Popadl ji vztek a udeřila ho do tváře. "Já jsem tě nechala," vyhrkla a opět ho zuřivě uhodila. Nebránil se, ani neuhýbal před ranami. "Víš, jak mi teď asi je?"
Čekal, že se na něj bude dívat právě takhle, nenávistně zhnuseně a možná i se strachem. Neměl na vybranou, musel se s tím smířit. "Nedokázal jsem tomu čelit. Můj otec. byl to můj otec."
"On ji zabil, on nám ji vzal. A po všechna ta léta."
"Jo, já jsem to zjistil teprve, když zemřel. Celé měsíce jsem se s tím snažil vyrovnat. Dobře vím, jak ti teď je."
"To ty vědět nemůžeš." Ta slova zněla jako úder bičem. Chtěla mu ublížit, chtěla ho zranit, chtěla, aby trpěl. "Nemůžu tady zůstat. Nemůžu se na tebe ani podívat. Ne!" Když se

406
407

po ní natáhl, uskočila a sevřela ruce v pěst. "Nesahej na mě. Jestli se mě ještě někdy dotkneš, zabiju tě. Ty grázle, kliď se ode mě i mé rodiny."
Dala se na útěk a on se ji nepokoušel zadržet. Nemohl. Ale její bezcílný úprk sledoval a stále ji měl na dohled. Když už nemůže nic dělat, alespoň se postará, aby se bezpečně dostala do Zátiší.
Ona ale k Zátiší neutíkala.
11 Domů nemohla. To by nezvládlaNedokázala popadnout dech, neviděla, kam běží. Něco v ní si přálo jednoduše padnout k zemi, stočit se do klubíčka a křičet, dokud tu bolest nevyžene ze své mysli i těla, ale měla hrůzu, že by pak už nikdy nenašla dost sil, aby se opět postavila na nohy.
A tak běžela tmou mezi stromy, na to, kam má namířeno, ani nepomyslela a hlavou sejí míhaly úděsné představy.
Fotografie a na ní její matka, jak se teprve probírá. Oči se otevírají. Zmatek, strach, bolest. Ústa se doširoka rozevírají a chystají se vykřiknout.
V boku pocítila bolest jako bodnutí nožem. Popadla se za bolavé místo, tiše sténala a utíkala dál.
Už byla na pláži a kolem ní se rozstřikoval oceán. Dech se jí s námahou dral z plic. Zakopla, těžce dopadla na ruce a na kolena, ale hned se zase vyhrabala na nohy a znovu se dala do vrávoravého běhu. Věděla jen tolik, že musí pryč, že

musí utéci bolesti i tomu strašlivému drásavému smutku.
Vtom uslyšela, jak ji někdo volá jménem a jak o písek za ní buší něčí nohy. Málem znovu zakopla, ale okamžitě se narovnala, otočila a připravila se na útok.
"Jo, zlato, co se děje?" Kirby na sobě měla jen župan a z vlasů jí crčela voda, jak se za ní hned po sprše rozběhla. "Byla jsem na terase a uviděla tě."
"Nedotýkej se mě!"
"Dobře." Kirby instinktivně nasadila tišší mírnější tón. "Co kdybys zašla ke mně? Jsi poraněná. Krvácejí ti ruce."

"Já. "Jo se zmateně podívala dolů a zjistila, že má na bříšku palce škrábance a pomalu z nich kape krev. "Upadla jsem."
"Já vím. Viděla jsem tě. Pojď ke mně. Já ti ty ruce vyčistím."
"To není třeba, jsou v pořádku." Vůbec je necítila. Pak se jí roztřásly nohy a zatočila hlava. "On zabil mou matku. Kirby, on zavraždil mou matku. Ona je mrtvá."
Kirby opatrně došla až k Jo, vzala ji kolem pasu a podepřela ji. "Pojď se mnou. Teď půjdeš se mnou domů." Jo ochably všechny svaly v těle a Kirby ji odváděla po písku. Když se ohlédla, uviděla, jak o několik metrů dál stojí Nathan. Jejich oči se v měsíčním světle krátce setkaly, pak se otočil a odešel do tmy.
"Je mi zle," zašeptala Jo. Pomalu sejí vracel cit, po celém těle ji píchaly maličké, jako jehla ostré bodlinky a zároveň znovu pocítila, jak sejí zlověstně houpe žaludek.
"Už je to v pořádku. Potřebuješ si lehnout. Opři se o mě a já tě odvedu dovnitř."
"On ji zabil. Nathan o tom věděl. Řekl mi to." To už měla pocit, že se vznáší vzhůru do schodů a dál dveřmi do domu. "Moje matka je mrtvá."
Kirby beze slova pomohla Jo do postele a přetáhla přes ni lehkou přikrývku. Když uviděla, že už se začíná třást šokem, nařídila: "Zhluboka dýchej. Soustřeď se na dýchání. Já si jen na chvilku odskočím vedle do pokoje a přinesu něco, co ti pomůže."
"Já nic nepotřebuju." Projela jí čerstvá vlna paniky, až prudce popadla Kirby za ruku. "Žádná sedativa. Já se z toho dostanu. Dokážu to. Musím."
"Jistěže to dokážeš." Kirby se posadila k Jo na postel, vzala ji za zápěstí a zkontrolovala puls. "Už mi o tom můžeš povědět?"
"Musím o tom někomu říct. Rodině ještě ne. To zatím nezvládnu. Já nevím, co mám dělat. Nevím ani, co mám cítit."

409
408

Tep se pomalu uklidňoval a její zorničky už zase vypadaly normálně. "Co ti Nathan pověděl, Jo?"
Jo se zahleděla do stropu, zaměřila se na něj a ze všech sil se na něj soustředila. "Řekl mi, že jeho otec zavraždil mou matku."
"Proboha!" Kirby si zděšeně přiložila její ruku k tváři. "Jak k tomu došlo?"
"Já nevím. Nevím. Nedokázala, nechtela jsem to poslouchat. Vykládal, že ji jeho otec zabil a že si vedl deník. Nathan jej našel a vrátil se sem. Já s ním spala." Z očí sejí řinuly slzy a kutálely se dolů. "Spala jsem se synem vraha mé matky."
Kirby věděla, že v tu chvíli Jo potřebuje klid a chladnou logiku. Bála se, že postačí jediné špatně zvolené slovo nebo nesprávný tón hlasu, a zhroutí se jí v náručí. "Jo, tys přece spala s Nathanem. Tobě záleželo na Nathanovi a jemu zase na tobě."
"On o tom věděl. On se sem vrátil a přitom věděl, co jeho otec udělal."
"To pro něj muselo být hrozně těžké."
"Jak můžeš něco takového říct?" Jo se rozezleně opřela o loket. "Že to pro něj bylo těžké?"
"A chtělo to odvahu," dodala Kirby jemně. "Jo, kolik mu asi tak bylo let, když tvoje matka zemřela?"
"Co na tom záleží?"
"Já myslím, že tak devět nebo deset. Byl to malý kluk. To budeš obviňovat toho malého kluka?"
"Ne. Ne, ale teď už to žádný malý kluk není a jeho otec."
"Nathanův otec. Nathan ne."
Z hrdla sejí vydral přidušený vzlyk a pak další. "On mi ji vzal."
"Já vím. Je mi to líto." Kirby šiji přitiskla k sobě. "Je mi to hrozně líto."
A zatímco jí Jo plakala v náručí, Kirby si uvědomila, že to je teprve začátek.

U Trvalo hodinu, než byla opět schopná myslet. Srkala horký sladký čaj, který jí Kirby připravila, a chorobnou paniku už odplavil zármutek. V tu chvíli ji smutek uklidňoval téměř stejnou měrou jako čaj.
"Já věděla, že je mrtvá. Ve svém nitru jsem to vždycky cítila, už od té chvíle, co se to stalo. Zdálo se mi o ní. Když jsem byla starší, snažila jsem se těch snů zbavit, ale ony se pokaždé vrátily. A byly ještě živější."
"Mělas ji ráda. A teď přes všechnu tu hrůzu víš, že tě neopustila."
"V tom zatím žádnou útěchu nenacházím. Chtěla jsem Nathanovi ublížit. Po tělesné i citové stránce, prostě jakkoli, jen abych ho ranila. A ono se mi to povedlo."
"Snad si nemyslíš, že to je nějaká nenormální reakce? Jo, dopřej si chvilku odpočinku."
"Já se snažím. Málem jsem se znovu sesypala. Kdybys tam nebyla, došlo by k tomu."
"Ale já tam byla," namítla Kirby a stiskla Jo ruku. "A ty jsi silnější, než si myslíš. Jsi dost silná na to, abys ses z toho vylízala."
"To musím." Jo se znovu napila a pak šálek odložila. "Musím se vrátit k Nathanovi." "Dnes večer nemusíš nic, jen odpočívat." "Ne, vůbec jsem se ho nezeptala, proč a jak a." Jo zavřela oči. "Musím znát odpovědi. Myslím, že dokud nebudu znát odpovědi, nedokážu s tím žít. Až se vrátím ke své rodině, musím všechno vědět."
"Můžeš se k nim vrátit teď hned a já půjdu s tebou. Mohli byste mu ty otázky položit společně."
"To musím udělat sama. Všechno se to točí kolem mě, Kirby." Jo zlověstně tepalo v hlavě, a když otevřela oči, vypadaly v bezbarvém obličeji jako dvě temné jámy. "Já miluju muže, jehož otec zavraždil mou matku."

410
411

11 Když ji Kirby vysadila u Nathanovy chaty, Jo uviděla za dveřmi kryté verandy jeho siluetu. Přemýšlela, zda je oba v životě čeká ještě nějaký těžší úkol než postavit se tváří v tvář minulosti i sobě navzájem.
Vydala se do schodů a Nathan nepromluvil, jen otevřel dveře, ustoupil a nechal ji projít. Myslel si, že už ji nikdy neuvidí, a nebyl si jistý, zda by to pro něj nebylo lepší než se dívat, jak je bledá a přepadlá.
"Musím se tě na něco zeptat. já to potřebuju vědět."
"Řeknu ti všechno, co vím."
Třela si ruce, aby jí slabá bolest na poškrábaných dlaních pomohla udržet pozornost. "Byli. měli spolu poměr?"
"Ne." Nejraději by se otočil, ale přinutil se zůstat a čelit zármutku v jejích očích. "K ničemu takovému mezi nimi nedošlo. I do deníku si zapsal, že zasvětila svůj život rodině. Svým dětem, manželovi. Jo."
"Ale on o to stál. On ji chtěl," namítla Jo a rozevřela dlaně. "Stala se nehoda." Dech se jí chvěl a její slova vyzněla jako úpěnlivá prosba. "Byla to nehoda."
"Ne. Proboha." Tohle je ještě horší, pomyslel si, s každou vteřinou je to těžší a těžší. "On znal její zvyky. Zkoumal je. V noci se chodívala projít po zahradě."
"Ráda. se v noci dívala na květiny." Na mysli jí vytanul sen, který se jí zdál tu noc, kdy našli Susan Petersovou. "Nejraději měla bílé. Milovala tu vůni a ticho. Říkávala, že to jsou jen a jen její procházky."
"On si jednu takovou noc vybral," navázal Nathan. "Dal matce do vína prášek na spaní, aby. aby nevěděla, že byl pryč. Každý krok, který podnikl, zaznamenal do svého deníku. Zapsal si tam, že na Annabelle čekal u okraje lesa na západ od domu. Když to Nathan vyprávěl když to říkal a díval se Jo do tváře bylo mu, jako by postupně umíral. "Udeřil ji, až ztratila vědomí, a odnesl do lesa. Všechno už měl připravené. Nachystal si světla i stativ. To nebyla žádná nehoda. Udělal to podle plánu. Udělal to promyšleně. Udělal to úmyslně."

"Ale proč?" Musela se posadit. Ztuhlé nohy, křehké jako párátka, se pod ní podlomily a ona se nejistě svezla do křesla. "Pamatuji se na něj. Byl na mě hodný. Měl se mnou trpělivost. Táta ho bral s sebou na ryby a máma mu čas od času upekla ořechový koláč, protože ho měl rád." Vydala ze sebe jakýsi bezradný zvuk a přitiskla si prsty na ústa, aby jej potlačila. "Panebože, to chceš, abych uvěřila, zeji zabil jen tak pro nic za nic?"
"Měl důvod." Tentokrát se Nathan otočil, vydal se do kuchyně a vytáhl z linky

láhev skotské. "Ale žádný normální důvod to nebyl."
Vchrstl trochu alkoholu do sklenky, rychle jej do sebe obrátil a sykl, když mu sežehl hrdlo. S dlaněmi opřenými o pult čekal, až se mu zklidní rozbouřená krev. "Měl jsem ho rád, Jo. Naučil mě jezdit na kole a hrát baseball. Věnoval se mi. Když byl na cestách a zavolal, pokaždé nás chtěl k telefonu všechny tři, nejen matku. A opravdu nám naslouchal nebyl jako někteří dospělí, kteří se jen tváří, že poslouchají, a myslí si, že to dítě nepozná."
Opět se k ní otočil a v jeho očích se dalo číst. "Jen tak nosil matce květiny. V noci jsem lehával v posteli a poslouchal, jak se společně smějí. Byli jsme šťastní a on byl ta osa, kolem níž se všechno otáčelo. A teď se musím smířit s tím, že tam žádná osa nebyla a že byl schopen spáchat takový zrůdný čin."
"Připadám si prázdná," vypravila ze sebe Jo a měla pocit, že její hlava vznáší někde nad rameny. "Jako by ve mně nic nezbylo. Tak zranitelná. Celá ta léta." Na okamžik pevně zavřela oči. "Váš život šel prostě dál?"
"On jediný to věděl a byl hrozně opatrný. Náš život šel prostě dál. Až do té doby, kdy zemřel, a já jsem prošel jeho osobní věci a našel ten deník a fotografie."
"Fotografie." Hlava její rázem přestala vznášet, až sebou trhla. "Fotografie mé matky. Po smrti."
Musel to říci, bez ohledu na to, jak moc mu ta myšlenka rvala srdce. "On to nazýval rozhodující okamžik."

412
413

"Panebože." Hlavou jí vířily přednášky, které vyslechla, i ty, které sama uspořádala. Zachytit rozhodující okamžik, předvídat, v které chvíli dosáhne dynamika určité situace vrcholu, vědět, kdy zmáčknout spoušť a uchovat tak ten nejpůsobivější obraz. "Ona to byla studie, cvičení."
"To byl jeho cíl. Navodit, zapříčinit, ovládat a zachytit smrt." Žaludek se mu divoce houpal jako na vodě, a tak do sebe na obranu proti nevolnosti obrátil další skotskou. "To nebylo všechno, to nemůže být všechno. Něco se v něm pokřivilo. Něco, čeho jsme si nikdynevšimli. Něco, čeho si nikdo nikdy nevšiml a o čem nikdo neměl ani tušení. Měl přátele i úspěch v práci. Rád sledoval míčové hry v televizi a četl detektivky. Bavilo ho rožnit na zahradě maso a přál si vnoučata."
Každá věta, každá vzpomínka mu drásala srdce. "Na jeho obhajobu není co dodat," řekl. "Neexistuje rozhřešení."
Přistoupila o krok blíže a všechny city v jejím nitru splynuly a soustředily se na jedinou otázku. "On ji fotografoval. Její tvář. Její oči. Její tělo. Akty. Pečlivěji naaranžoval. Hlavu měla skloněnou k levému rameni a pravou ruku přehozenou kolem pasu."
"Jakto."
"Já jsem to viděla." Jo zavřela oči a prudce se otočila. Zmocnila se jí mrazivá bolestná úleva. Jako ledový krunýř na palčivém smutku. "Já nejsem blázen. Nikdy jsem neblouznila. Byla to skutečnost. Úplně všechno."
"O čem to mluvíš?"
Netrpělivě vydolovala cigarety ze zadní kapsy kalhot, ale když škrtla zápalkou, zadívala se pouze do plamene. "Netřese se mi ruka," zašeptala. "Je úplně klidná. Teď už se nezhroutím. Já se z toho dostanu. Už nikdy se nezhroutím."
Měl obavu, že se jeho přičiněním přehoupla přes nějakou magickou hranici, a přistoupil k ní. "Jo Ellen."
"Já nejsem blázen," vyhrkla a hlava jí vystřelila vzhůru. Vyrovnaně si od plamínku zapálila cigaretu. "Už nikdy se nesesypu, už nikdy se nezhroutím. To nejhorší je pokaždé

jen další věc, kterou člověk musí přijmout a s níž se musí naučit žít." Vydechla kouř a sledovala, jak se rozptyluje a mizí. "Někdo mi poslal fotografii mé matky. Jednu z těch, které pořídil tvůj otec."
Krev mu ztuhla v žilách. "To není možné." "Já ji viděla. Držela jsem ji v ruce. Právě to byla poslední kapka, právě to jsem nedokázala přijmout. Alespoň tehdy ne."
"Vždyť jsi mi řekla, že ti někdo posílal tvoje fotografie."
"Ano. Tahle byla mezi nimi, v poslední zásilce, která mi přišla v Charlotte. A pak, když už jsem byla schopná jakž takž fungovat, jsem ji nemohla najít. Ten, kdo mi ji poslal, se vrátil ke mně do bytu a zaseji odnesl. Myslela jsem si, že jsem měla halucinace, ale ona byla skutečná. Ona existovala. Opravdu se to

stalo."
"Jediný člověk, který ti ji mohl poslat, jsem já. A já jsem to neudělal."
"Kde jsou ty snímky? A negativy?"
"Zmizely."
"Zmizely? Jak to?"
"Kýle je chtěl zničit, snímky i deník. Já jsem byl proti. Potřeboval jsem trochu času, abych si mohl rozmyslet, co s nimi. Pohádali jsme se kvůli tomu. On tvrdil, že od té doby uběhlo dvacet let, tak jaký by to mělo smysl vytáhnout je na světlo? Oba nás to mohlo zničit. Rozzuřilo ho, že mě vůbec napadlo jít s tím na policii nebo k vám. Příštího rána zmizel a fotografie i deník si odnesl s sebou. Nevěděl jsem kde ho hledat. Když jsem se o něm příště doslechl, byl mrtev. Nezbývá mi než předpokládat, že se s tím nedokázal smířit. Že to všechno zničil a pak zabil i sebe."
"Ty fotografie nikdo nezničil." Její mozek uvažoval nesmírně jasně a chladnokrevně. "Ony existují úplně stejně jako ty, na nichž jsem já. A já vypadám jako moje matka. V tom, jestli je člověk posedlý mou matkou nebo mnou, zase tak velký rozdíl není."

414
415

"Myslíš si, že mě to nenapadlo a nevyděsilo? Když jsme našli Susan Petersovou a já si uvědomil, jak zemřela, myslel jsem. Už zbývám jenom já, Jo. Svého otce jsem pohřbil."
"A pohřbils taky bratra?"
Upřeně se na ni zahleděl a pomalu zavrtěl hlavou. "Kýle je mrtev."
"Jak to víš? Protože v protokolu stojí, že se opil a spadl přes palubu? A co když ne, Nathane? Měl ty fotografie, negativy i deník."
"Ale on se utopil. Podle lidí, kteří s ním byli na té jachtě, byl tak opilý, že se sotva držel na nohou, a navíc byl rozladěný a v depresi. Teprve druhý den ráno si uvědomili, že zmizel. Všechny jeho šaty i výbava zůstaly na lodi."
Když neodpovídala, obešel ji a začal přecházet po místnosti. "Musím se smířit s tím, co udělal můj otec, s tím, jaký byl. A ty ted chceš, abych uvěřil, že můj bratr je naživu a že je něčeho takového schopen? Pověsit se ti na paty, vyvíjet na tebe tlak, až se zhroutíš. Sledovat tě sem a." V tom okamžiku ho napadl i zbytek a ohromeně se otočil. "Zabít Susan Petersovou."
"Moje matka byla uškrcená, viď, Nathane?"
"Proboha. Ano."
Musím si zachovat chladnou hlavu, pomyslela si Jo, a přistoupit k dalšímu kroku. "Susan Petersová byla znásilněná."
Nathan pochopil, na co se ho ptá, a zavřel oči. "Ano."
"Pokud to neudělal její manžel."
"Policie nenašla jediný důkaz, na jehož základě by mohla manžela zadržet. Ověřil jsem si to, než jsem se vrátil sem. Jo Ellen." Drásalo mu to srdce, ale musel jí to říct. "Ted" se chtějí podrobněji zabývat i tím, jak zmizela Ginny."
"Ginny?" Jo pochopila a hrůza rázem odplavila chlad, který jí sloužil jako štít. "To ne. Ginny."
Nemohl se jí dotknout, nemohl jí nic nabídnout, a tak ji nechal samotnou a vyšel na verandu. Rukama se opřel o zábradlí, vyklonil se ven a zoufale lapal po dechu. Když vrzly dveře, s úsilím se narovnal.
416

"O co tvému otci šlo, Nathane? Čeho těmi fotografiemi chtěl dosáhnout, když je nemohl nikomu ukázat?
"O dokonalost. O moc. Nechtel jen pozorovat a uchovávat, chtěl se stát součástí svého díla. Sám je vytvořit. Dokonalá žena, dokonalý zločin, dokonalá fotografie. Zdála se mu krásná, inteligentní a vlídná. Byla toho hodná."
Díval se, jak světlušky zapalují ve tmě koketní mihotavá světélka. "Měl jsem vám to povědět, vám všem, hned jak jsem přijel, ale říkal jsem si, že potřebuji že musím dostat trochu času, abych to pochopil. Nechával jsem si to pro sebe a ospravedlňoval jsem to tím, že jste všichni uvěřili lži a pravda je ještě horší. A taky jsem mlčel, protože jsem toužil po tobě. Bylo snazší najít si nějakou záminku. Jistě by tě to ranilo a tys na tom byla špatně. Mohlo to počkat, až mi začneš důvěřovat a až se do mě zamiluješ."
Jeho prsty svíraly a opět pouštěly zábradlí, zatímco Jo tiše stála za ním.
"Takové záminky obvykle slouží sobeckým účelům. Ty moje určitě. Po Susan Petersové jsem už nedokázal přehlížet pravdu ani tvé právo ji poznat. Nemohu

udělat vůbec nic, abych to změnil, abych odčinil, co otec spáchal. Ať řeknu cokoli, nedokážu zhojit ránu, kterou vaší rodině zasadil."
"Ne, nemůžeš udělat vůbec nic, nemůžeš vůbec nic říct. On si vzal mou matku a nechal nás, ať si všichni myslíme, že nás opustila. Tím jediným sobeckým skutkem nám všem zničil život a zanechal v naší rodině propast, kterou jsme nikdy nedokázali překlenout. Určitě jí ublížil." Jo se zachvěl hlas, a tak se nemilosrdně kousla do spodního rtu a počkala, až to přejde. "Musela být hrozně vystrašená, hrozně zmatená. Neudělala nic, čím by si to zasloužila, jen to, že byla taková, jaká byla."
Zhluboka se nadechla, nabrala do plic chuť moře a zaseji vypustila. "Chtěla jsem z toho obvinit tebe, Nathane, protože jsi po ruce. Protože tys celý život svou matku měl. Protože ses mě dotkl a já pocítila něco, co jsem ještě nikdy neza
417

žila. Já jsem tě z toho obvinit musela, Nathane. A tak jsem to udělala."
"Čekal jsem to."
"Vůbec jsi mi o tom nemusel říkat. Mohl jsi to navždy pohřbít, zapomenout na to. Nikdy bych na to nepřišla."
"Ale já bych o tom věděl a každý den s tebou bych pociťoval jako zradu," namítl a otočil se k ní. "Kéž bych s tím dokázal žít, kéž jsem tě toho dokázal ušetřit a sebe zachránit. Ale já to nedokázal."
"Co teď?" Pozvedla obličej k nebi a pátrala ve svém srdci. "Mám tě přinutit, abys zaplatil, co nelze splatit, a potrestat tě za něco, co se nám oběma stalo, když jsme ještě byli děti?"
"Proč ne?" Hrdlo se mu zadrhlo samou hořkostí a zadíval se mezi stromy, kde v tajuplné tichosti tekla řeka. "Jak by ses na mě mohla podívat a nevidět přitom jeho i to, co udělal? Jak bys mě mohla přestat nenávidět?"
Přesně tohle jsem dělala, pomyslela si Jo. Dívala se na něj, viděla jeho otce a nenáviděla ho. A on všechny fyzické i slovní údery přijal bez jediného slova na vlastní obranu.
Kirby řekla, že to chtělo odvahu. A měla pravdu.
Vždyť i jeho to hluboce ranilo, uvědomila si Jo a zauvažovala, proč jí to chvíli trvalo, než pochopila, že stejně velká křivda, jaká se stala jí, postihla i jeho. "Ty mi tedy zrovna velkou dávku inteligence ani soucitu nepřipisuješ. Zřejmě o mně máš velmi nízké mínění."
Ani nevěděl, že mu zbývá tolik sil, aby ho ještě něco překvapilo, a nevěřícně se na ni zahleděl. "Já ti nerozumím."
"Ne, to určitě ne, když si myslíš, že poté, co jsem měla dost času na to, abych se s tím smířila a prožila si svůj smutek, bych z toho dokázala obvinit tebe a hnala tě za to k zodpovědnosti."
"Byl to můj otec."
"A kdyby byl živ, sama bych ho zabila za to, co jí udělal za to, co provedl nám všem. I tobě. Po celý zbytek života ho budu nenávidět. Nikdy mu neodpustím. Dokážeš se s tím

smířit, Nathane, nebo se prostě sebereš a odejdeš? Já ti povím, co udělám já."
Než stačil odpovědět, pokračovala a z úst se jí řinula záplava rychlých vášnivých slov. "Já se podvést nenechám. Nenechám si vzít příležitost být skutečně šťastná. Ale jestli odejdeš, naučím se tě nenávidět. Jestli budu muset, zvládnu to. A nikdo tě nikdy nebude nenávidět víc než já."
Sotva to dořekla, vřítila se zpátky do domu a bouchla za sebou dveřmi.
Chvilku zůstal stát kde byl a snažil se strávit šok i vděk, ale nešlo to. Vrátil se dovnitř a tiše se zeptal: "Jo El len, ty chceš, abych zůstal?"
"Což pak jsem to právě neřekla?" Vytáhla další cigaretu, ale hned ji zlostně odhodila. "Proč mám znovu prohrát? Proč mám zůstat zase sama? Jak jsi sem mohl přijet a postarat se, abych se do tebe zamilovala, a pak odejít z mého života jen proto, že to tak podle tebe bude pro mě lepší? Jen proto, že ti to připadá jako čestné řešení? K čertu s tvou ctí, Nathane, k čertu s ní, pokud mě má připravit o to, co potřebuji. Já už jsem přišla o hodně, už jsem ztratila, co jsem zoufale potřebovala, ale byla jsem bezmocná a nemohla jsem tomu zabránit. Ted" ale bezmocná nejsem."
Třásla se zlostí, oči jí vztekle žhnuly a tváře.hořely. Ještě nikdy nezažil nic tak velkolepého. "Představoval jsem si, že mi toho dnes večer řekneš spoustu, ale tohle ne. Připravil jsem se, že tě ztratím. Ale na to, že si tě udržím, jsem se nepřipravil."
"Zatraceně, já nejsem žádný manžetový knoflíček, Nathane."
K vlastnímu překvapení se zasmál a ten smích ho škrábal v hrdle jako rezavý plech. "Nemůžu přijít na to, co bych ti měl povědět. Napadá mě jen, že té

miluju."
"Kdybys mě přitom vzal do náruče, možná by to stačilo."
Vydal se k ní a upřeně její dívat do očí. Jeho ruce zpočátku váhaly, ale pak ji svíral stále pevněji a nakonec jí vtiskl tvář do vlasů. "Miluji tě." Když vdechl její vůni a na rtech

418
419

ucítil chuť její pleti, zaplavil ho příval citu. "Miluji tě, Jo Ellen. Se vším všudy."
"Dejme tomu, že to takhle postačí. Nenecháme si to vzít." Její hlas zněl tiše a rozhodně. "Nenecháme."
S Leže velice tiše a doufal, že spí.
Žena vedle něj, žena, kterou miloval, byla v nebezpečí, jehož zdroj se mu natolik příčil, že jej ani nedokázal pojmenovat. Bude ji chránit, i kdyby přitom měl přijít o život. Aby jí zajistil bezpečí, dokázal by zabít a nehledět na cenu.
A bude doufat, že to, co je pojí, přečká všechny úklady.
Nebylo před tím úniku. Vyšetřili si pro sebe trochu času, něco si tajně přivlastnili. Ale mnohé z toho, co se přihodilo teprve nedávno i před dvaceti lety, jim bylo v patách a oni se tomu už brzy budou muset postavit tváří v tvář.
"Nathane, musím o tom povědět našim," řekla Jo a potmě se natáhla pro jeho ruku. "Potřebuju přijít na správný čas a správný způsob. Chci, abys to nechal na mně."
"Musíš mi dovolit, abych u toho byl, Jo. Ať je po tvém, ale sama bys na to být neměla."
"Dobře. Ale je třeba zařídit a udělat i další věci."
"Potřebuješ ochranu."
"Nesnaž se hrát si na udatného rytíře, Nathane. To mě štve." Sotva tu lenivou poznámku utrousila, vyjekla překvapením, protože ji zvedl na kolena.
"Tobě se nesmí nic stát," vyhrkl a oči se mu nebezpečně leskly ve tmě. "O to se postarám, ať to stojí, co to stojí."
"Snad by ses pro začátek měl raději uklidnit," namítla nevzrušeně. "Už jsem se rozhodla, že se nesmí nic stát ani tobě, ani mně. Takže musíme začít přemýšlet a jednat."
"Domluvíme si určitá pravidla, Jo. První zní, že nikam nepůjdeš sama. Dokud tohle neskončí, tak sama ani nesejdeš z verandy."
"Já nejsem moje matka ani Ginny. Já nejsem Susan Petersová. Nejsem bezbranná hloupá ani naivní. Nenechám se od nikoho jen tak pro zábavu uštvat."

Věděl, že kdyby dal najevo hněv, jen by se jí dotkl a rozzlobil ji, a tak se přinutil ke klidu. "Budeli třeba, unesu tě z ostrova přesně stejně, jako jsem tě dnes večer odvlekl sem. Odvedu tě na nějaké bezpečné místo a tam tě zamknu. A přitom takové nešťastné události můžeš zabránit, stačí, když mi slíbíš, že sama nikam nepůjdeš."
"Ty máš pěkně přehnanou představu o vlastních schopnostech."
"V tomto případě ne," odpověděl a vzal ji za bradu. "Podívej se na mě, Jo. Jen se na mě podívej. Jsi pro mě vším. Dokážu se smířit s čímkoli, snesu cokoli, ale nikdy se nesmířím s tím, že bych ztratil tebe. Už nikdy."
Zachvěla se a tentokrát to nebylo zlostí ani strachem, ale prudkým dravým přívalem citu. "Tak moc mě ještě nikdy nikdo nemiloval. Nemůžu si na to zvyknout."
"Snaž se a slib mi to."
"Sama nikam nepůjdu," řekla a povzdechla si. "Takový vztah není nic jiného než bludiště složené ze samých ústupků a kompromisů. Proto jsem se mu asi doposud vyhýbala," dodala a posadila se na bobek. "Nebudeme jen postávat kolem a čekat, až se něco stane. Já nejsem jediná žena na ostrově," řekla a znovu se zachvěla. "Annabelle neměla jen jednu dceru."
"Ne, nebudeme nikde postávat a čekat. Obvolám pár lidí a shromáždím o Kýlově nehodě jakékoli informace, které mi předtím mohly uniknout. Nebyl jsem důkladný. Nebyla to lehká doba a možná jsem něco přehlédl."
"Co jeho přátelé, peníze?"
"Ani o jednom toho moc nevím. Několik posledních let jsme si už nebyli tak blízcí jako dřív." Nathan se zvedl, otevřel okno a pustil dovnitř čerstvý vzduch. "Osud nás zavál na různá místa a stali se z nás rozdílní lidé."
"Jaký člověk se stal z něj?"
"Byl. Patrně by se dalo říct, že žil jen pro dnešek. Zajímala ho přítomnost

užívej si a vyždímej z ní, co se dá.

421
420

S budoucností, důsledky a závazky si hlavu nelámej. Nikdy nikomu neublížil, jen sobě."
Bylo životně důležité, aby to pochopila. Úplně stejně důležité, uvědomil si Nathan, jako aby to pochopil i on sám. "Kýle prostě dával přednost té nejschůdnější cestě, a pokud se na ní našla nějaká zkratka, tím lépe. Byl velice přitažlivý a měl talent. Táta vždycky říkal, že kdyby Kýle vkládal do své práce tolik úsilí jako do zábavy, patřil by k nejlepším fotografům na světě. Kýle tvrdil, že táta se na jeho práci dívá příliš kriticky, nic mu není vhod a žárlí, protože on má před sebou celý život a kariéru."
Nathan se odmlčel, sledoval, jak se mu ta slova znovu přehrávají v hlavě, a trpěl, když si uvědomil jejich hlubší význam. Bylo v tom soutěžení? Existovala v tom jakási pokřivená potřeba syna překonat svého otce? Opět mu začala třeštit hlava a ve spáncích mu nelítostně bušilo.
"Obvolám pár lidí," řekl rázně. "Jakmile se nám podaří tuhle možnost vyloučit, můžeme se soustředit na další. Třeba se Kýle opil a ukázal tu fotku nějakému příteli nebo kolegovi."
"Možná." V tu chvíli na něj Jo nechtela dál naléhat. "Ať už za tím vězí kdokoli, dobře se vyzná ve fotografování a je schopný. Je nedůsledný, občas svou práci odbývá, ale schopný je."
Nathan pouze přikývl. Právě dokonale popsala jeho bratra.
"Musel by si ty snímky vyvolávat sám," pokračovala Jo a ulevilo se jí, že se může soustředit na praktické otázky. "Což znamená, že má přístup k temné komoře. Jednu musel mít už v Charlotte, a když pak přijel sem, určitě si potřeboval zařídit další. Ten balíček, který jsem dostala tady, odeslal ze Savannah."
"Tam si člověk může temnou komoru na nějakou dobu předplatit."
"Správně, možná si to zařídil právě tak. Taky si mohl pronajmout nějaký byt nebo dům a přivézt si výbavu s sebou.

Nebo si koupil novou. Kdyby měl vlastní temnou komoru s vlastním vybavením, byl by spíše pánem situace, nemyslíš?" Její oči se střetly s jeho. "A přesně to ho žene vpřed. Touha ovládat. Mohl by se volně pohybovat mezi ostrovem a pevninou. Měl by přehled."
Být pánem okamžiku, sám rozhodovat o náladě, modelu i výsledku. To je skutečná moc umění. Otcova vlastní slova, vzpomněl si Nathan, úhledně zapsaná v deníku.
"Ano, celé je to o moci. Takže prověříme prodejny s fotografickými potřebami a zjistíme, jestli si někdo neobjednal výbavu pro temnou komoru a nenechal si ji dopravit do Savannah. To nebude snadné ani rychlé."
"To ne, aleje to začátek." Byla úleva přemýšlet a mít před sebou nějaký konkrétní úkol. "Pokud je to on, patrně pracuje sám. Potřebuje být nezávislý, aby si mohl chodit, kam se mu zlíbí. Fotil mě po celém ostrově, takže se volně pohybuje kolem. Můžeme se dívat po osamělém muži s fotoaparátem, i když nejspíš narazíme jen na nějakého neškodného milovníka přírody."
"Kdyby to opravdu byl Kýle, poznal bych ho. Já bych ho poznal."
"Vážně, Nathane? I kdyby nechtel, aby se ti to podařilo? Patrně by věděl, že jsi tady. A taky by mu bylo jasné, že já jsem s tebou. Dcera Annabelle Hathawayové se synem Davida Delaneyho. Mnozí lidé by v tom určitě viděli kruh, který se uzavírá. A pokud tomu tak skutečně je, pak nevěřím, že jsi o nic víc v bezpečí než já."

423
422

l í"

DVACET SEDM
1 o dlouho spala, a když se probudila, byla sama. Už si ani nepamatovala, kdy naposledy spala až do desíti a k tomu tak hlubokým a klidným spánkem.
Chvíli uvažovala, jestli se vlastně neměla neklidně převalovat a zda by neměla být nervózní a uplakaná. Ale třeba už toho všeho bylo dost a nyní, když znala pravdu, nebylo zapotřebí v tom pokračovat. Mohla truchlit pro svou matku. Pro ženu, kterou ve stejném věku, v jakém nyní byla i ona, potkal ten nejúděsnější

osud.
A ještě víc mohla litovat všech těch let, která strávili zatracováním vlastní matky a manželky, ženy, která se dopustila pouze toho, že upoutala pozornost šílence.
Rána se mohla začít hojit.
"Mami, on mě miluje," zašeptala Jo. "Třeba nám tím osud splácí, že se k nám před dvaceti lety zachoval tak krutě a nemilosrdně. Jsem šťastná. Teď ať si svět šílí, jak chce, já jsem s ním šťastná."
Přehodila nohy přes okraj postele. Ode dneška, slíbila si, budeme stát při sobě a bránit se.
Nathan právě v obývacím pokoji ukončil další telefonní hovor, tentokrát na americký konzulát v Nice. Nespal. Oči měl zarudlé a duši vyprahlou. Pátral po informacích, hledal

jakýkoli náznak, jakoukoli stopu, kterou možná před několika měsíci přehlédl, a zdálo se mu, že se točí v kruhu.
Po celou tu dobu se potýkal se zlověstným pocitem viny, protože si z celého srdce přál zjistit, že jeho vlastní bratr je skutečně mrtev.
Když uslyšel na schodech kroky, vzhlédl. Za sítí proti hmyzu uviděl Giffa, zamával na něj, aby šel dál, a položil sluchátko.
"Nechtel jsem tě rušit," omlouval se Giff.
"To nic. Prozatím končím."
"Mám tady práci na jedné chatě, a tak jsem si řekl, že ti sem hodím tyhle plány. Po vídal s přece, že by ti nevadilo podívat se na nějaké návrhy, které jsem vypracoval pro solárium v Zátiší."
"Prohlédl bych si je moc rád." Nathan mu za to rozptýlení byl vděčný, a tak k němu přešel, vzal výkresy a rozprostřel je po kuchyňském stole. "Taky mě v té souvislosti něco napadlo, ale pak jsem měl jiné starosti."
"No jo." Když z ložnice vešla Jo, Giff se po ní potutelně podíval. "To je jasné. Ranko, Jo Ellen."
Doufala jen, že nezčervenala jako ředkvička a nepřivedla tak oba muže, kteří na ni upřeně zírali, do ještě větších rozpaků. Na sobě měla Nathanovo tričko a jinak už nic. Ačkoli jí jeho okraj sahal přes stehna, měla pocit, že okamžitě poznají, že pod ním nic nemá.
Tohle už mě naučí jít za vůní kávy jako krysa za píšťalkou, pomyslela si. "Dobré ráno, Giffe."
"Jenom sem něco nesu."
"No, já jen. jdu si pro trochu kávy." Rozhodla se brát to jako samozřejmost, přešla ke stolu a nalila si hrnek. "Vezmu šiji s sebou."
Giff si nedokázal pomoci vždyť situace se vyvíjela tak zajímavě. A protože si byl stoprocentně jistý, že Lexy bude chtít znát všechny podrobnosti, pokusil se ten okamžik prodloužit. "Třeba by ses chtěla podívat taky. Kate si vzala do

hlavy, že nechá k domu přistavět solárium. Ty jsi vždycky měla výborný postřeh."
Dobré mravy nebo důstojnost. Žena vychovaná podle jižanských tradic neměla na výběr. Jo se snažila, jak mohla, aby obojí skloubila, přistoupila blíž, zadívala se na nákresy a zmateně zůstala stát nad něčím, co zřejmě představovalo boční pohled na jakýsi dlouhý odstupňovaný oblouk se spoustou úhledně vepsaných čísel a podivných čar.
Nathan se přinutil přenést pozornost od jejích nohou k výkresům. "Pojal jsi to dobře. Tos vyměřil sám?"
"Jasně, s Billem. On se tím zabývá na pevnině a má na to vybavení."
"Víš, kdybys to tady ukončil do oblouku," řekl Nathan a narýsoval prstem čáru, "a ne rovně, nemusel bys v těchhle místech kopat a ještě by to mělo tu výhodu, že bys do celé stavby mohl zakomponovat zahradu."
"A kdybys to tak udělal, neuřízl bys i tenhle roh? Nevypadalo by to moc přísně a nešikovně, kdyby takhle vyčníval z hlavní budovy? Jenže jak se zmíním, že chci hýbat s vchodem a okny, slečna Kate začne prskat."
"Nemusíš hýbat s ničím, co tam už stojí," namítl Nathan, odsunul postranní pohled a odkryl Giffův nákres celé stavby. "Pěkná práce," zamumlal. "Opravdu dobrá. Jo, podej mi arch tamhle toho kreslicího papíru," nařídil a roztržitě na něj ukázal. "Mám ve firmě lidi, kteří by takovouhle práci od ruky nesvedli."
"Nekecáš?" Giff úplně zapomněl na Jo a kulil oči na Nathanův zátylek.
"Jestli se někdy přece jen rozhodneš studovat a budeš potřebovat nějakou praxi, dej mi vědět."
Nathan vzal tužku a začal něco skicovat na papír, který před něj Jo položila.

"Vidíš, když to takhle posuneš, krásně to propojíš a nebude tam taková hrana. Ten dům působí ženským dojmem, takže tam nemůžeš dát žádné ostré úhly. Všechno dostane stejnou linii jako střecha a místo aby se to se zahradou spojilo, prostě to s ní postupně splyne."

"Aha, už je mi to jasné," řekl Giff a usoudil, že jeho pracovní nákres vypadá vedle Nathanova uměleckého díla příliš amatérsky. "Na něco takového bych nepřišel a takhle bych to nenakreslil ani za milion let."
"Ale určitě bys to svedl. To nejtěžší máš už za sebou. Ono je totiž daleko jednodušší prohlédnout si takový dobrý podrobný nákres, pár věcí předělat a tím to celé vylepšit, než vůbec přijít se základní koncepcí."
Nathan se narovnal a přimhouřenýma očima si prohlížel svůj chvatný náčrt. Před očima se mu už rýsoval celý projekt, úplný a dokonalý. "Možná by tvoje verze klientovi vyhovovala lépe. Víc by toho za své peníze dostal a je to tradičnější pojetí."
"To tvoje je umělečtější."
"Ne každý zákazník touží po umění," podotkl Nathan a odložil tužku. "Rozhodně o tom popřemýšlej nebo ty výkresy ukaž Kate a nech ji, ať si to rozmyslí sama. Až se rozhodne, můžeme to trochu dotáhnout, než začneš kopat."
"Ty bys mi s tím pomohl?"
"Jistě." Nathan bez rozmýšlení sebral hrnek od Jo a napil se. "Rád bych."
Giff jako ve snu posbíral nákresy. "Tak si říkám, že teď jednoduše zajedu do Zátiší a zanesu to slečně Kate, aby měla trochu času a mohla si to rozmyslet. Jsem ti vážně vděčnýv Nathane," dodal a zatahal se za štítek čepice. "Ahoj, Jo."
Jo se opřela o stůl a dívala se, jak si Nathan připravuje další arch papíru. Dopil její kávu a znovu se pustil do kreslení.
"Ty ani nevíš, cos právě udělal," zašeptala.
"Hm. Jak daleko je to k tomu záhonu s trvalkami, s těmi špičatými vysokými modrými kytkami? Jak daleko je to odtamtud k rohu budovy?"
"Nemám ponětí," odpověděla a přinesla si další šálek. "Ty vůbec netušíš, cos právě udělal."

426
427

"S čím? Aha," řekl a podíval se dolů na hrnek. "Promiň. Vypil jsem ti kafe."
"Ano, mimo jiné bylo to mrzuté i roztomilé zároveň," odpověděla a objala ho kolem pasu. "Jsi dobrý člověk, Nathane. Opravdu dobrý."
"Díky." Budeme normální, slíbil si, alespoň na hodinku budeme normální. "Protože jsem tě nepoplácal po zadečku, když jsi sem vešla v mém tričku, a přitom jsem chtěl?"
"Ne, to pouze svědčí o tom, že jsi chytrý. Ale kromě toho jsi také dobrý. Tys mu neviděl do obličeje," dodala Jo a vzala jeho tváře do dlaní. "Ani sis toho nevšiml."
Nathan bezradně zavrtěl hlavou. "Asi ne. To mluvíš o Giffovi?"
"Neznám jediného člověka, který by Giffa neměl rád, ale zároveň neznám moc lidí, kteří by ho považovali za něco víc než jen milého a spolehlivého řemeslníka. Nathane." pokračovala Jo a přitiskla mu rty na ústa, "tys mu právě dal najevo, že není jen to a že má ještě na víc. A udělal jsi to tak nenuceně a tak samozřejmě, že ti prostě musel uvěřit."
Postavila se na špičky a přitiskla mu tvář k obličeji. "Zrovna teď se mi moc líbíš, Nathane. Opravdu se mi líbí, jaký jsi."
"Ty se mi taky líbíš," řekl, vzal ji do náručí a pohupoval se s ní. "A opravdu se mi začíná zamlouvat, jací jsme."
li Kirby kráčela k Zátiší a svou hrdost držela pevně na uzdě. Pokud tam bude Jo, přijde na nějaký způsob jak si s ní o samotě promluvit. Její přísné zásady jí nedovolovaly, aby komukoli z Hathawayovy rodiny prozradila, co se předešlé noci dozvěděla. Předpokládala, že pokud se Jo po dalším rozhovoru s Nathanem vrátila domů, hotel bude vzhůru nohama.
Když nic jiného, ona alespoň bude po ruce jako rodinná lékařka.
Ale kvůli tomu pro ni neposlali.
428

Návštěvu si naplánovala tak, aby se vyhnula Brianovi. Zvolila přestávku mezi snídaní a obědem a místo aby jako všichni známí vešla přes kuchyni, raději použila přední vchod.

Přemítala, že když se jim daří vyhýbat se jeden druhému celý týden, ještě jeden den to snad vydrží. Vůbec neměla v úmyslu přijít, ale Kate k ní vyslala SOS, když jedna návštěvnice uklouzla na schodišti. V okamžiku, kdy se k němu Kirby otočila, Kate už spěchala k ní.
"Kirby, ani vám nemůžu vypovědět, jak moc jsem vám vděčná. Je to jen vyvrtnutý kotník, nic víc, to přísahám. Ale ta ženská dělá takový kravál, až by si člověk myslel, že si na šestkrát zlámala každou kost v těle."
Stačil jediný pohled na její roztěkaný obličej a Kirby bylo hned jasné, že Jo ještě o Annabelle neřekla ani slovo. "To je v pořádku, Kate."
"Já vím, že dnes odpoledne máte volno, a strašně nerada vás obtěžuju, ale ona se nechce hnout z postele."
"To vážně není žádný problém," uklidnila ji Kirby a šla za ní do schodů. "Vždycky je lepší se na to podívat. Pokud by se mi zdálo, zeje to něco víc než jen výron, tak to zrentgenujeme a necháme ji převézt na pevninu."
"Dobrý způsob, jak sejí zbavit," zamumlala Kate a energicky zaklepala na dveře. "Paní Toresová, přišla se na vás podívat paní doktorka. Účet vystavte na hotel," dodala polohlasem ke Kirby, "a za mrzutosti si připočtěte, kolik uznáte za vhodné."
O třicet minut později za sebou Kirby celá zničená zavřela dveře ložnice a hlava jí třeštila z nekonečných nářků, kterými ji paní Toresová zahrnula. Když se zastavila a chystala se třít si chvíli spánky, zpoza rohu vykoukla Kate.
"V pořádku?"
"Už jsem byla v pokušení trochu ji usadit, ale odolala jsem. Je v naprostém pořádku, Kate. Věřte mi, já to poznám. Musela jsem jí udělat prakticky kompletní prohlídku a teprve pak byla spokojená. Kotník má jen trošku namožený,

srdce silné jako pár volů a plíce ještě silnější. Už kvůli vám doufám, že se dlouho nezdrží."
"Díky Bohu, pozítří odjíždí. Pojďte dolů, dám vám sklenici dobré citronády a kus toho třešňového koláče, co Brian včera upekl."
"Když já vážně musím zpátky. Mám tam stohy papírů na vyřízení."
"Přece vás nepustím domů bez sklenice něčeho studeného k pití. Tohle vedro by porazilo vola."
"Já mám vedro ráda," spustila Kirby, ale pak se náhle zarazila, protože předním vchodem vešel Brian.
Náruč měl plnou květin. Správně s nimi měl vypadat komicky. Kirby si přála, aby byl k smíchu, ale on s těmi opálenými svalnatými pažemi plnými čerstvě nařezaných květin působil ještě mužnějším a přitažlivějším dojmem.
"Briane, to jsem ráda, že ses k tomu dostal." Kate seběhla ze schodů a mozek jí pracoval na plné obrátky. "Chtěla jsem ráno nařezat čerstvé květiny do váz sama, ale tyhle potíže kolem paní Toresové mě nějak vyhodily z tempa."
Zatímco od něj přebírala květiny a skládala si je do náruče, bez ustání brebentila. "Vezmu si je hned. Ty nemáš ani ponětí jak je naaranžovat. Řeknu vám, Kirby, tenhle člověk je jen tak nacpe do vázy a myslí si, že tím to končí. Briane, běž a připrav Kirby citronádu a nabídni jí kus koláče. Trmácela se až sem, jen aby mi udělala laskavost, a já nedopustím, aby odešla, dokud jí to neoplatím. Tak už běžte a já si ty květiny odnesu nahoru."
Vydala se do schodů a jen si přála, aby se ti dva přestali chovat jako blázni.
"Já nic nepotřebuju," namítla Kirby škrobeně. "Zrovna jsem byla na odchodu."
"Snad si vyšetříš pět minut, aby ses napila něčeho studeného a nedotkla se Kate."
"Dobrá. Zezadu to mám ostatně domů blíž." Kirby se otočila a energicky se vydala halou, protože od něj chtěla být co nejdál. Až Brian zjistí, jak to bylo s jeho matkou, udělá pro

něj, co bude v jejích silách. Ale do té doby měla dost vlastního zármutku.
"Jak je pacientce?"
"Kdyby chtěla, mohla by si zajít na tancovačku. Vůbec nic jí nechybí." Strčila do dveří a zůstala vzdorovitě stát, zatímco Brian vytáhl džbán nazlátlé limonády, v níž plavala máta a dřeň. Kirby se sběhly sliny, ale se vší rozhodností je spolkla. "Co tvoje ruka?"
"V pořádku. Ani o ní nevím."
"Když už jsem tady, mohla bych se ti na ni podívat," prohlásila a odložila kufřík na stůl. "Stehy měly předevčírem jít ven."
"Říkalas, že jsi na odchodu."
"Ušetřím ti cestu ke mně."
Přestal jí nalévat citronádu a podíval se na ni. Oknem za jejími zády proudilo

do místnosti slunce a pozlatilo jí vlasy. Oči věštily bouři a byly temně zelené, až se mu sevřela bedra.
"Dobrá." Odnesl jí sklenici ke stolu a posadil se.
Ruce měla navzdory horku studené a navzdory zlosti jemné. Nikde neviděla žádný otok ani opuchlinu, nikde nebylo ani památky po infekci a okraje rány pěkně srostly. Bude tam sotva mít jizvu, usoudila Kirby, otevřela kufřík a vytáhla nůžky.
"Nepotrvá to dlouho."
"Hlavně do mě už ničím nepíchej."
Přestřihla první steh a vytáhla pinzetou nit. "Jelikož oba bydlíme tady na ostrově a pravděpodobně na sebe budeme po zbytek života narážet, snad bys mi mohl prokázat laskavost a mohli bychom si ujasnit situaci."
"Ta je jasná až dost, Kirby."
"Pro tebe zřejmě ano. Ale pro mě ne." Přestřihla nit a zatáhla. "Chci vědět, proč ses ke mně otočil zády a rozhodl se ukončit náš vztah takovýmhle způsobem."

431
430

"Protože zašel dál, než jsem chtěl. Ani jeden jsme si nemysleli, že to bude fungovat. Prostě jsem se rozhodl vycouvat jako první, to je vše."
"Aha, chápu. Zbavil ses mě dřív, než jsem to stačila udělat já."
"Tak nějak." Kéž by necítil její vůni. Kéž by měla tolik slušnosti a nenatřela se celá tou broskvovou pleťovou vodou, jen aby ho trápila. "Já bych se na to díval spíš tak, že je to ted prostě jednodušší."
"Ty máš jednoduchost rád, vid?Líbí se ti, když je po tvém, a když si můžeš sám zvolit čas i tempo."
Její hlas zněl mírně, a ačkoli si nebyl jistý, zda mu může důvěřovat, zvláště když v ruce držela ostrý nástroj, přikývl. "To je naprostá pravda. Ty jsi stejná, ale tvoje pravidla i tvé načasování a tempo se od mého liší."
"Proti tomu nelze nic namítat. Tobě by asi vyhovovala nějaká poddajnější něžnější ženuška. Taková, co trpělivě sedává v koutě a čeká, co uděláš a co tě zrovna napadne. Podobným představám já rozhodně neodpovídám."
"Ne, to tedy ne. A fakt je, že mně o žádnou ženu nešlo, ani o vztah říkej si tomu jak chceš. To tys po mně šla a jsi krásná. Už mě nebavilo tvářit se, jako že o tebe nestojím."
"To je fér. A sex nám oběma prospěl, takže stěžovat si snad nikdo nebude," řekla Kirby a vytáhla poslední steh. "Hotovo," dodala a zvedla k němu oči. "Hotovo, Briane. Ta jizva se časem ztratí. Nebude to dlouho trvat a ani si nevzpomeneš, že ses zranil. A teď, když máme jasno, půjdu."
Zvedla se, ale on zůstal sedět na místě. "Děkuji."
"Pusť to z hlavy," odpověděla tónem, který studil jako led. "A já udělám totéž."
Odešla zadem a záměrně tiše za sebou zavřela dveře.
Do běhu se dala teprve, když se ocitla pod příkrovem lesa.
"To tedy byla legrace." Brian sebral její nedotčenou sklenici a několika dlouhými doušky ji vyprázdnil. Citronáda zaútočila na jeho ztýraný žaludek jako kyselina.

Zachoval se přece správně, nebo snad ne? Ve svém vlastním zájmu a patrně i v jejím. Zasáhl, aby se to neprotahovalo a aby to nezačalo být příliš vážné a složité. Vlastně nic neudělal, jen přistřihl křídla její hrdosti, a té ona měla na rozdávání. Měla hrdost, úroveň, chytrou hlavu a pohledné drobné tělíčko nabité energií jako jaderná hlavice.
Panebože, to je ale ženská.
Ne, ne, zachoval jsem se správně, ujistil se a přejel si studenou sklenicí po čele, protože mu najednou bylo hrozně horko po těle i na duši. Nakonec by se ho stejně zbavila a jemu by zůstala jen rozklepaná kolena a oči pro pláč.
Takové ženy jako Kirby Fitzsimmonsová s nikým dlouho nevydrží. Ne že by si někdy přál, aby s ním nějaká žena zůstala navždy, ale pokud se chlapovi začínají honit hlavou různé představy, takže pomalu pomýšlí na sňatek a na rodinu, ona byla přesně ten typ, co ho do toho zavleče a pak ho opustí a nechá, ať se trápí sám. Na to, aby zůstala na Touze, měla příliš energie a příliš odvahy. Stačí jediná správná nabídka od té správné nemocnice, zdravotnického zařízení nebo čeho, a Kirby bude pryč dřív, než její v šlápotách usadí písek.
Panebože, ještě nikdy neviděl nic, co by se podobalo tomu, jak naložila s tělem Susan Petersové. Jak se z ženy proměnila v kámen, tím svým chladným klidným hlasem rozdávala na všechny strany krátké povely, ve tváři měla odhodlaný výraz

a ruce sejí ani nezachvěly.
To mu také otevřelo oči. Tohle nebyla žádná křehká květinka, která by se nadlouho spokojila ošetřováním vyrážky a úpalu kdesi na malé tečce ztracené uprostřed oceánu. Sotva by vzala zavděk hostinským, co šlehá těsto a peče kuřata, aby se uživil. V životě ne.
Takže je po všem a on se může nerušené vrátit ke každodenní práci, která mu tak vyhovuje.
K čertu s rutinou, pomyslel si a zčistajasna ho popadl vztek. Když zahlédl na stole její lékařský kufřík, málem

lí
mrštil sklenicí do dřezu. Zapomněla si tašku, přemítal, otevřel ji a lenivě prohrábl obsah.
Jen ať se vrátí a odnese si ji sama, řekl si. On má práci. Přece za ní nepoběží jen proto, že ji popadl amok a zapomněla ji tam.
Pravda, mohla by ji potřebovat. Člověk nikdy neví, kdy dojde na nějaký naléhavý případ. A když nebude mít po ruce své jehly a ostatní pichátka, bude to jeho vina. Někdo by ještě mohl zemřít, nebo snad ne?
Něco takového si nechtel vzít nasvědomí, a tak pokrčil rameny, sebral kufřík a vzápětí zjistil, že je těžší než čekal. Řekl si, zejí ho prostě odnese, nechá ho u ní a tím to skončí.
Na procházku bylo příliš horko, a tak se rozhodl, že než by si zkrátil cestu lesem, raději si vezme auto. A kromě toho, pokud si Kirby alespoň trošičku dá na čas, mohl by tam dorazit dřív. Pak jí prostě nechá kufřík za dveřmi, a než se Kirby vrátí, bude už pryč.
Zabrzdil na její příjezdové cestě a zpočátku se mu zdálo, že mu plán skutečně vyšel, ale zároveň ho znechutil neodbytný pocit zklamání. Vždyť už ji vidět nechtel. O to taky šlo.
Když ale došel do půlky schodiště, uvědomil si, že ho přece jen předběhla. Zevnitř se ozýval pláč.
Jakmile ji uslyšel, zůstal stát jako solný sloup. Namáhavě vášnivě vzlykala a drsně lapala po dechu. Ten zvuk jím otřásl do hloubi duše, až mu vyschlo v ústech, podlomila se pod ním kolena a na chvíli zauvažoval, zda je vůbec možné, aby muže potkalo něco horšího než ocitnout se tváří v tvář plačící ženě.
Tiše otevřel dveře a jemně za sebou zavřel. Vydal se dozadu do její ložnice, přehazoval kufřík z ruky do ruky a nervy měl nadranc.
Ležela pevně stočená na posteli jako hromádka neštěstí a vlasy jí padaly přes obličej. Vášnivé ženské slzy Brian už znal. Člověk nemohl prožít půlku života s Lexy a něco podobného nezažít, ale od Kirby by se tak bouřlivého výbu

chu pláče nikdy nenadal. To přece nebyla ta žena, která si chtěla vyzkoušet, jestli jí odolá, a která se postavila dílu vraha a ani se nezachvěla. To nebyla ta žena, která právě odešla z jeho kuchyně s hlavou v oblacích a očima studenýma jako severní pól.
U Lexy šlo pokaždé jen o to, zda co nejrychleji vycouvat a zatarasit dveře nebo ji vzít do náručí a držet, dokud se bouře nepřežene. Rozhodl se, že Kirby vezme do náručí. Posadil se na okraj postele, natáhl se po ní a už se chystal, že ji k sobě přivine, když vystřelila jako šíp a prudce vyrazila proti jeho pažím. Brian přesto vytrval a vzápětí zjistil, že drží v náručí padesát kilo zuřivé živé váhy.
"Vypadni! Nesahej na mě." Pocit křivdy dovršilo ponížení, a to bylo víc, než dokázala snést. Kopala, bila kolem sebe a nakonec se vyškrábala na nohy na opačné straně postele. Tam také zůstala stát, a zatímco se zalykala novými a novými vzlyky, zlostně na něj upřela oteklé oči.
"Jak se sem opovažuješ přijít? Vypadni, sakra!"
"Zapomněla sis lékařský kufřík," řekl, a protože si tak napůl natažený přes její postel připadal hloupě, narovnal se a obrátil proti ní. "Slyšel jsem tě plakat. Já jsem tě rozplakat nechtel. Ani jsem netušil, že by se mi to mohlo podařit."
Kirby vytáhla z krabice na nočním stolku několik papírových kapesníků a utřela si obličej. "Proč si myslíš, že brečím kvůli tobě?"
"Nepředpokládám, že bys za posledních pět minut narazila na někoho jiného, kdo by tě takhle rozladil, takže to vypadá logicky."
"A ty jsi logika sama, vid Briane?" Škubla za další kapesníky, až jich několik

skončilo na podlaze. "Ulevilo se mi. Mám na to nárok. A teď bych byla ráda, kdybys mě nechal na pokoji."
"Pokud jsem se tě dotkl."
"Pokud ses mě dotkl?" Samým zoufalstvím popadla krabici s kapesníky a hodila ji po něm. "Ty mizero, ty se ptáš, jestli ses mě dotkl? Jsem snad z gumy, abys mi mohl jednu
435

vrazit a ono se to ode mě odrazilo? Nejdřív prohlásíš, že do mě začínáš být zamilovaný, a pak se ke mně otočíš zády a klidně řekneš, že je po všem."
"Řekl jsem, že mám takový pocit, že do tebe začínám být zamilovaný." To je podstatný rozdíl, pomyslel si a na chvíli propadl panice. "Skoncoval jsem s tím."
"Ty jsi." Rozzuřený člověk vážně vidí rudě, uvědomila si Kirby. Když popadla nejbližší věc, kterou měla po ruce, a hodila ji po něm, před očima sejí vznášela červená mlha.
"Proboha, ženská!" Malá křišťálová váza prosvištěla Brianovi kolem hlavy jako třpytivá kulka, až sebou trhl. "Jestli mi rozbiješ obličej, tak mi ho zase budeš muset sešít."
"To určitě." Vzala z toaletního stolku svůj oblíbený rozprašovač na voňavky a mrštila jím po něm. "Klidně si třeba vykrvácej, já nehnu ani prstem. Klidně si umři, ty sprosťáku."
Uhnul hlavou a uskočil právě včas, aby se mu ji podařilo zneškodnit dříve, než ho vzala po hlavě zrcadlem ve stříbrném rámu. "Takhle tě můžu držet jak dlouho bude třeba," vyrazil ze sebe a vahou svého těla ji přitiskl k matraci. "Ať se propadnu, jestli si od tebe nechám urazit hlavu jen proto, že jsem ranil tvoje city."
"Moje city?" Kirby se přestala bránit, její oči ztratily divoký výraz a zalily se slzami. "Tys mi zlomil srdce," řekla, otočila hlavu, zavřela oči a nechala slzy volně stékat. "Ted už ani není co ranit."
Ohromeně se od ní odtáhl a ona se otočila na bok a opět se schoulila do klubíčka. Už nevzlykala a jen tiše ležela a po tvářích sejí kutálely slzy.
"Nech mě být, Briane."
"Myslel jsem, že to dokážu. Myslel jsem, že dřív nebo později po mně budeš přesně něco takového chtít. Tak proč ne raději dřív? Ty se mnou nezůstaneš." Řekl to tiše a projel jí prstem ve vlasech. "Tady a se mnou určitě ne. A jestli z toho nevycouvám a ty pak odejdeš, zabije mě to."

Samým vyčerpáním už nedokázala ani plakat. Pro útěchu si podložila rukou tvář a otevřela oči. "Proč bych s tebou neměla zůstat?"
"A proč bys měla? Můžeš jít kamkoli se ti zlíbí. Do New Yorku, Chicaga, do Los Angeles. Jsi mladá krásná a chytrá. V kterémkoli takovém městě si lékařka přijde na spoustu peněz, může si každý týden zajít do klubu a zařídit si nóbl ordinaci v nějaké ohromné nablýskané budově."
"Kdybych po něčem takovém toužila, už dávno bych to měla. Kdybych chtěla být v New Yorku, v Chicagu nebo v Los Angeles, už bych tam byla."
"Tak proč něj si?"
"Protože to tady miluju. Vždycky to tak bylo. Protože tady provozuj u medicínu podle vlastních představ a žij u si tak, jak chci."
"Narodila ses v jiném světě," trval na svém Brian. "Jsi zvyklá na jiný životní styl. Máš bohatého tátu."
"A krásnou mámu," vzlykla a ani si nevšimla, jak mu bezděčně zacukaly rty.
"Chci říct, že."
"Já vím, co chceš říct." Zdálo sejí, že má hlavu jako příliš nafouklý balon, který může každou chvíli prasknout, a netečně si předsevzala, že si na to něco vezme. Za chviličku. "O kluby zrovna moc nestojím. Bývá v nich dusno a člověk aby zachovával spoustu pravidel. Proč bych měla usilovat zrovna o tohle, když se můžu každičký den posadit na terasu a pozorovat oceán? Když se můžu procházet po lese, tu a tarn zahlédnout zvěř a dívat se, jak z řeky stoupá mlha?"
Maličko se posunula, aby mu viděla do obličeje. "Pověz mi, Briane, proč tady zůstáváš ty? Mohl bys odejít do kteréhokoli toho města, co jsi právě vyjmenoval, dělat šéfkuchaře v nějakém dobrém hotelu nebo si pořídit vlastní restauraci. Tak proč to neuděláš?"
"Já o to nestojím. Tady mám všechno, co chci."
"Já taky," řekla a opět položila tvář na prostěradlo. "Tak běž pryč a nech mě být."

436

Zvedl se, chvíli zůstal stát a díval se na ni. Zdálo se mu, že je příliš veliký neohrabaný a ztrácí půdu pod nohama. Zahákl palce o přední kapsy kalhot, dal se na odchod, ale zase se vrátil, znovu se otočil a zahleděl se z okna a pak opět na ni. Nepohnula se, ani nepromluvila. Tiše si pro sebe zaklel, prudce vydechl a vydal se ke dveřím. A hned se zase otočil.
"Před chvilkou jsem ti lhal. Já s tím neskoncoval, Kirby. Chtěl jsem, ale ono to nešlo. A není pravda, že jsem měl jen takový pocit, ono to tak. opravdu bylo. Povím ti rovnou, že bych byl raději, kdyby k tomu nedošlo. Byl bych raději, protože se to časem jistě nějak zvrtne. Ale už je to tak."
Přejela si rukou přes tvář a posadila se. Ne, šťastně se zrovna netváří, usoudila. Z očí mu čišel vztek, z úst vzdor a z postoje rozmrzelost. "Chceš mi snad svým okouzlujícím způsobem sdělit, že mě miluješ?"
"Přesně to jsem myslel. A v tuto chvíli si zrovna okouzlující nepřipadám."
"Tak ty mě vykopeš ze svého života, ponížíš mě, když mě přistihneš ve slabé chvilce, urazíš mě, když mi upřeš mé city i povahu, a pak mi sdělíš, že mě miluješ." Zavrtěla hlavou a odhrnula si z obličeje mokré vlasy. "No, o takovémhle romantickém okamžiku jistě sní každá žena."
"Jati jen říkám, jak to je a jak to cítím."
Kirby si povzdechla. V koutku srdce jí sice začínala klíčit naděje, ale rozhodla se, že ji bude krotit alespoň na chviličku. "Jelikož tě z nějakého důvodu, na který si dost dobře nedokážu vzpomenout, zřejmě taky miluju, měla bych takový návrh."
"Poslouchám."
"Co kdybychom si pěkně vyšli ven na pláž a udělali si dlouhou procházku? Třeba ti čerstvý vzduch provětrá mozek a nakonec mě přece jen alespoň drobátko okouzlíš. A pak mi můžeš znovu zkusit vyprávět, jak to vlastně je a jak to cítíš."
Zamyšleně si ji prohlédl a zjistil, že už začíná mít jasno. "Takovou procházku si nechám líbit," řekl a podal jí ruku.

DVACET OSM
! ěco viselo ve vzduchu. Sam to cítil v kos
: těch. Nebylo to jen tím nedýchatelným
5, horkem ani zlověstným vzezřením
oblohy. Trochu mu dělal starosti huri
kán Carla, který zrovna pustošil Bahamské ostrovy. Podle předpovědi se měl stočit na otevřené moře, ale Sam věděl, že hurikány mají v podstatě stejnou povahu jako ženy.
A ženy jsou v podstatě nevypočitatelné.
Dalo se čekat, že se Carla Touze vyhne a vyřádí se na Floridě. Přesto se Samovi to dusno nelíbilo. Je toho nějak moc, pomyslel si. Jako by se vzduch lepil člověku na tělo.
Právě se chystal zajít dovnitř, zkontrolovat malou meteorologickou stanici, kterou mu k minulým Vánocům dala Kate, a vyzkoušet krátkovlnnou vysílačku. Docela jistě se blížila bouře. Rád by věděl, kdy to vypukne.
Když vystoupil na hřeben kopce, uviděl u východního konce zahrady dvojici. Zboku ty dva ozařovalo slunce a Jo v jeho paprscích plály vlasy jako zlatý požár. Stála nakloněná dopředu, opírala se o muže a čišela z ní touha, které si člověk nemohl nevšimnout.
Z toho Delaneyovic chlapce už je muž, pomyslel si Sam. A ten muž nyní svíral v rukou Samovu dceru. Sam prudce vydechl a uvažoval, jaký by k tomu měl zaujmout postoj.

439
438

Hltali se navzájem očima, pak přišel jediný vláčný pohyb a jejich ústa se spojila. Ten polibek byl vášnivý a intimní a bylo z něj naprosto zřejmé, že už toho spolu prožili daleko víc.
Jaký postoj by měl zaujmout teď?
Bývaly doby, kdy se mladí lidé venku takhle nemuchlali. Vzpomněl si, jak chodil s Annabelle a jak se spolu plížili ven jako párek zlodějů. Oni se ohmatávali pěkně v soukromí. Vždyť kdyby je její otec nachytal, pěkně by si to vypili.
Sam kráčel dál a snažil se nadělat tolik rámusu, aby to vzbudilo i mrtvého. Ti

dva nemají ani tolik zdvořilosti, aby od sebe odskočili a tvářili se provinile, uvažoval. Jen se pomaloučku odtáhli, chytili se za ruce a otočili se k němu.
"Máme v domě hosty, Jo Ellen, a kvůli takovéhle podívané sem nepřijeli."
Jo překvapeně zamrkala. "Ano, tati."
"Jestli se chcete věnovat jeden druhému, dělejte to tak, aby si o tom necvrlikali všichni vrabci odtud až po Savannah."
Jo prozřetelně potlačila úsměv, a než Sam stačil zachytit jiskřičky smíchu v jejích očích, rychle sklopila zrak a přikývla. "Ano, prosím."
Sam přešlápl, rozkročil se a podíval se na Nathana. "Tak se mi zdá, že už jsi dost starý na to, aby ses na veřejném místě dokázal krotit."
Jo Nathanovi rychle stiskla ruku, a tak se řídil jejím příkladem a odpověděl rozvážným a uctivým tónem. "Ano, prosím."
Sam se sice jejich odpovědí tak docela obelstít nenechal, ale přesto se s pocitem uspokojení zamračil na oblohu. "Přijde bouřka," zamumlal. "Už se na nás chystá, ať si předpověď říká, co chce."
Vždyť on se snaží o konverzaci, uvědomila si Jo a rozhodla se, že to překvapení strávi později. "Carla je hurikán druhé kategorie a má namířeno na Kubu. Hlásili, že prý se nejspíš stočí na otevřené moře."

"Té je jedno, co hlásili. Ta si udělá, co bude chtít." Sam se znovu otočil k Nathanovi a změřil si ho. "New York asi hned tak nějaký ten hurikán nepostihne, co?"
Má tohle být vyzval zauvažoval Nathan. Jakási jemná narážka na jeho odvahu?
"To ne. Ale když Gilbert řádil na ostrově Cozumelu v Mexiku, zrovna jsem tam byl." Chtěl se zmínit i o tornádu, které se mu přímo před očima nečekaně přehnalo přes Oklahomu, a o lavině, která s rachotem zasypala horský průsmyk nedaleko jeho chaty, když pracoval ve Švýcarsku.
"Takže to znáš," řekl Sam stručně. "Prý se s Giffem chystáte na to solárium, co po něm touží Kate."
"Je to Giffův projekt. Já jsem dodal jen pár nápadů." "Myslím, že nápadů máš až dost. Co kdybys mi ukázal, co se vlastně chystáš provést s mým domem?"
"Samozřejmě, můžu vám dát celkový plán." "Dobře. Jo Ellen, tak se mi zdá, že ten tvůj mládenec z nás chce vytáhnout večeři. Zajdi za Brianem a pověz mu, že musí nakrmit další hladový krk."
Jo otevřela ústa, ale otec už byl na odchodu, a tak nezbývalo než pokrčit rameny směrem k Nathanovi a vydat se k domu.
Když vešla do kuchyně, Brian pilně pracoval a krájel u stolu hlavy garnátům. A zpíval si, uvědomila si ke svému úžasu Jo. Pro sebe, falešně, ale zpíval.
"Co se to tady děje?" zeptala se. "Táta konverzuje o sto šest a chce vidět plány k soláriu a ty sis v kuchyni zpíval." "Nezpíval."
"Zpíval, a jak. V tvém podání ta písnička sice vyzněla mizerně, ale s jistou rezervou by se to jako zpěv chápat dalo." "No a co? Je to moje kuchyně."
"To už je lepší," řekla Jo a přešla k ledničce pro pivo. "Chceš taky?"
"Neodmítnu. Stačí, abych tady jen tak stál, a už hubnu." Přejel si hřbetem ruky přes zpocené čelo a vzal si od Jo láhev, kterou mu otevřela. Zhluboka se napil a pak se potměšile

zeptal: "Tak co, dokáže se dnes Nathan vůbec postavit na nohy?"
Jasně, ale rozbila jsem mu ret." Jo sáhla do bílé keramické misky na sušenky a vydolovala čokoládovou tyčinku. "Kdybys jako můj bratr měl alespoň trochu slušnosti v těle, udělal bys to za mě."
"Vždycky jsi povídala, že si své bitvy chceš vybojovat sama. Jak proboha můžeš zapíjet sladkosti pivem? Je mi z toho nanic."
"Mně to chutná. Nepotřebuješ s něčím pomoct?"
Tentokrát se překvapení dožil Brian. "Jak si tu pomoc představuješ?"
"Chci ti usnadnit práci," odsekla Jo. "Něco nakrájet nebo utřít."
Brian si znovu lokl piva a prohlížel šiji. "Hodilo by se mi, kdybys oloupala a nastrouhala pár mrkví."
"Kolik?"
"Za dvacet dolarů. Zrovna na tolik jsi mě přišla."
"Prosím?"
"Jen jsem se o něco vsadil s Lexy. Tak deset," rozhodl a vrátil se ke svým garnátům.
Jo vytáhla mrkev a začala pomalu systematicky loupat. "Ty, Briane, kdybys něčemu

celý život věřil a naučil se s tím žít a ona by to přitom nebyla pravda, co by pro tebe bylo lepší? Pokračovat tak pořád dál nebo přijít na to, že všechno bylo jinak? A že to bylo ještě horší?"
"Spícího psa můžeš nechat ležet, ale neužiješ si chvilku klidu. Nikdy nevíš, kdy se probudí a půjde ti po krku," řekl Brian a shrnul garnáty do směsi vařící vody, piva a koření. "Ale když tam toho psa necháš ležet dost dlouho, zestárne, zeslábne a vypadají mu zuby."
"Tos mi zrovna moc nepomohl."
"Taky to byla divná otázka. Padají ti slupky po celé podlaze."
"No tak je zametu." Nejraději by s nimi zametla i slova a schovala je pod nějakou příhodnou rohožku, ale vždycky by

věděla, že tam jsou. "Myslíš, že by takový naprosto normální člověk, takový člověk, co má rodinu a práci a vilku na předměstí, co si v neděli odpoledne hraje se synem a ve středu večer nosí manželce růže, mohl mít i druhou tvář? Chladnokrevnou zlou tvář, kterou nikdo nevidí, a povahu, která je schopná udělat něco nepopsatelně hrůzného a pak se zase stáhnout do pozadí, aby mohl jít v sobotu fandit místnímu klubu a pak vzít rodinu na zmrzlinový pohár?"
Brian vytáhl cedník na garnáty a nachystal si jej do dřezu. "Dnes večer máš spoustu podivných otázek, Jo Ellen. Píšeš snad knihu nebo tak něco?"
"To mi nemůžeš prostě prozradit, co si myslíš? To nemůžeš jednoduše mít na nějakou věc svůj názor a povědět mi jej?"
"Tak dobře." Brian zmateně zvedl pokličku z hrnce a rychle garnáty zamíchal. "Jestli se chceš pouštět do filozofických otázek, tak ti povím, že proměna doktora Jekylla v pana Hyda lidi odjakživa fascinovala. Dobro a zlo, a obojí existuje bok po boku v jediné osobě. Každý máme své stinné stránky."
"Já nemluvím o stinných stránkách. Nemluvím o tom, že někdo podlehne pokušení a jednou odpoledne podvede manželku v místním motelu nebo vybere v práci pokladnu. Já mluvím o skutečném zlu, takovém zlu, které necítí ani špetku viny a nemá ani za mák svědomí. A přesto se to nepozná a nevědí o tom ani lidé, kteří jsou tomu člověku nejblíž."
"Tak se mi zdá, že zlo člověk nejsnáze utají, když nemá žádné svědomí. Když necítí výčitky ani zodpovědnost, nic mu nenastaví zrcadlo."
"Nic mu nenastaví zrcadlo," opakovala po něm Jo. "To by pak vypadalo jako černé sklo, vid? Takové neprůhledné."
"Máš nějaké další veselé poznámky nebo návrhy, co všechno bychom ještě mohli probrat?" "Co tohle? Může jablko dopadnout daleko od stromu?" Brian se zasmál, zvedl hrnec a přelil garnáty i s vroucí vodou přes cedník. "Já bych řekl, že to záleží jen a jen na tom jablku. Pokud je pevné a zdravé, může několikrát poskočit

a odkutálet se. Ale když už je nahnilé, tak sebou jen žuchne hned vedle kmenu."
Otočil se, znovu si otřel čelo, natáhl se pro pivo a vtom zachytil její pohled.
"Co je?" zeptal se, když si všiml, jak na něj zírá temnýma, dokořán rozevřenýma očima v bledém obličeji.
"Přesně tak," souhlasila tiše. "Přesně tak to je."
"Na přirovnání jsem expert."
"Tohle mi stačí, Briane," řekla Jo a znovu se pustila do loupání. "Po večeři si musíme promluvit! Všichni. Řeknu o tom i ostatním. Sejdeme se v rodinném salonku."
"My všichni? Na jednom místě? To nás chceš zničit?"
"Je to důležité, Briane. Je to důležité pro nás pro všechny."
"Nechápu, proč tady musím chytat lelky, když mám rande." Lexy se podívala do zrcadla za barem a upravila si vlasy. "Už je skoro jedenáct. Giff to čekání nakonec nejspíš vzdá a půjde si lehnout."
"Jo říkala, že je to důležité," připomněla jí Kate a snažila se, aby jí pletací jehlice v rukou rytmicky cinkaly a nedorážely jedna na druhou. Už deset let pletla stále stejnou vlněnou přikrývku a byla pevně rozhodnutá, že to zvládne, než uplyne další desetiletí.
"Tak kde tedy je?" zeptala se Lexy a prudce se otočila. "Já tady nikoho kromě nás dvou nevidím. Brian se asi odplížil ke Kirby a táta se někam uklidil s krátkovlnnou vysílačkou a vydal se po stopách toho zatraceného hurikánu, co sem nakonec nejspíš ani nedorazí."
"Však oni přijdou. Co kdybys nám všem pěkně nalila skleničku vína, zlato?" Kate často snila o tom, jak se členové rodiny sejdou, aby se po horkém dni zchladili a navzájem se podělili o nejnovější zážitky.

"Tak se mi zdá, že věčně jen někomu posluhuju. Přísahám, že až se vrátím do New Yorku, tak to poslední, co udělám, když bude zle, bude obsluhovat u stolu."
444

Dovnitř nakoukl Sam, vešel a pobaveně se podíval na Kate. Ta přikrývka nikdy moc nepřibývala, pomyslel si, ale když už ji Kate čas od času vytáhla, pokaždé mu připadala o něco ošklivější. "Nevíš, co má to děvče na srdci?"
"Ne, nevím," odpověděla Kate klidně. "Ale jen se posaď. Lexy nám přinese trochu vína."
"Pokud na tom nezáleží, dal bych si raději pivo."
"No, tak jen si objednávejte," podotkla Lexy podrážděně. "Jsem přece na světě proto, abych sloužila druhým."
"Můžu si ho přinést sám."
"Sedni si," řekla a mávla rukou. "Já to donesu."
Sam se s provinilým pocitem usadil na pohovku vedle Kate a zabubnoval prsty o koleno. Když mu Lexy podávala napěněné plzeňské, vzhlédl. "Teď asi budeš chtít spropitné." Lexy povytáhla obočí a Sam suše přikývl. "Peníze jsou oběživo. Tak ať obíhají."
Kate přestala cvakat jehlicemi, Lexy vytřeštila oči a Samovi začal stoupat do tváří ruměnec, a tak raději utopil zrak ve sklenici.
"Proboha, Same, vždyť tys zavtipkoval. Lexy, nezapomeň mi připomenout, abych si to zapsala do nástěnného kalendáře."
"Pokud jsem zticha, tak hlavně kvůli téhle ironické ženské," zamumlal Sam a Kate se zvonivě zasmála.
S láskou poplácala Sama po koleně a seshora se na oba usmívala Lexy.
Přesně takový obrázek se naskytl Jo, když vcházela do místnosti. Její otec, sestřenice a sestra se sešli v jedné místnosti a nad vší tou pohodou se nesl smích.
Ztratila odvahu. Byl to obraz, jakého by se nikdy nenadálá, obraz, o němž ani nevěděla, že je jí tak drahý. A ona jej nyní společně s mužem po svém boku může zničit.
"Tady ji máme." Kate dále zářila, a když uviděla Nathana, její představy o tom, co se Jo chystá rodině sdělit, se začaly ubírat směrem k myrtě a svatební krajce. Rozbušilo její srdce
445

a odložila pletení. "Zrovna jsme si nalili trochu vína, ale možná bychom jen tak z legrace mohli otevřít šampaňské."
"Ne, víno je v pořádku." Jo cítila, jak jí praskají nervy a vběhla dovnitř. "Nevstávej, Kate, já to podám."
"Doufám, že to nebude dlouho trvat, Jo. Mám nějaké plány."
"Promiň, Lexy." Jak se Jo snažila co nejrychleji vše připravit, cinkla sklenicemi o sebe.
"Posaď se," sykla Kate, zakoulela očima a mrkla na Lexy ve snaze dát jí znamení. "Jen se pořádně usaďte, Nathane. Brian jistě přijde co nevidět. Á, už je tady. Briane, pusť trochu víc ten ventilátor, ano? To je ale úmorné vedro. U vás u řeky je jistě větší chládek, viďte, Nathane?"
"O něco." Posadil se, protože věděl, že musí nechat Jo, aby tempo zvolila sama, a zadíval se na Sama. Toho večera spolu strávili dvacet, minut, prohlíželi si plány a probírali stavbu i její tvar. A Nathan po celou tu dobu cítil na jazyku pachuť přetvářky.
Přišel čas vyložit karty na stůl a přijmout následky. "Prosím?" řekl, protože si náhle uvědomil, že s ním Kate mluví.
"Jen jsem se ptala, jestli se vám tady pracuje stejně dobře jako v New Yorku."
, Je to příjemná změna." Když mu Jo přinesla sklenku vína, jeho oči se střetly s jejíma. Tak ven s tím, žádal ji beze slov. Ať už to skončí.
"Nemohl by ses posadit, Briane?" zamumlala Jo.
"Hm." Přerušila ho právě, když si maloval, jak za chviličku zajde ke Kirby a velice zvláštním a zajímavým způsobem ji probudí. "Jistě."
Usadil se v křesle a usoudil, že nikdy v životě nebyl tak uvolněný a spokojený. Když se na područku vedle něj posadila Lexy, dokonce na ni pohotově zamrkal.
"Nevím, čím začít, ani jak vám to mám povědět." Jo se nadechla, aby si dodala odvahy. "Kéž bych to dokázala risknout a nechat spícího psa na pokoji."
Zachytila Brianův pohled a zahlédla v něm náznak znepokojení. "Ale já to nedo

kážu. Ať už je to takhle lepší nebo ne, nezbývá mi než věřit, že je to správné. Táti," řekla, přešla k otci a posadila se na konferenční stolek, takže měla oči ve stejné úrovni s jeho, "jde o mámu."

Uviděla, jak sevřel rty, a ačkoli se ani nepohnul, cítila, jak se od ní odtáhl.
"Nemá smysl hrabat se v minulosti, Jo Ellen. Tvoje matka už je pryč dost dlouho na to, aby ses s jejím odchodem vyrovnala."
"Ona je mrtvá, tati. Už je mrtvá dvacet let." Vzala jeho ruku do dlaně jako by jim oběma házela záchranný kruh. "Ona tě neopustila a nás taky ne. Vůbec ze Zátiší neodešla. Byla zavražděna."
"Jak můžeš něco takového říct?" vyjekla Lexy a vyskočila na nohy. "Jak to můžeš tvrdit, Jo?"
"Alexo." Sam nespouštěl z Jo oči. "Buď zticha." Musel si poskytnout chvilku času, aby se dokázal vyrovnat s úderem, který mu Jo zasadila. Nejraději by nad tím mávl rukou, pustil to z hlavy, nevšímal si toho, ale před nešťastným výrazem v jejích očích nebylo úniku., Jistě máš nějaký důvod, proč to říkáš. A proč tomu věříš."
"Mám."
Klidně a srozumitelně mu vypověděla všechno o fotografii, kterou dostala poštou. O tom, jak se lekla, když poznala Annabelle, i o svém nezvratném přesvědčení, že to skutečně byla ona.
"Napadla mě spousta verzí, jak se to mohlo stát," pokračovala Jo. "Myslela jsem si, že ta fotka vznikla mnohem později, zeje to jen fotomontáž, jen hrůzostrašný vtip. Že jsem si to úplně vymyslela. Ale ani jedno z toho nebylo pravda, tati. Byla to máma a ten snímek vznikl přímo tady na ostrově, tu noc, co jsme si mysleli, že odešla."
"Kde je ta fotografie?" zeptal se naléhavě Sam. "Kde je?"
"Je pryč. Ten, kdo mi ji poslal, se pro ni vrátil a vzal šiji, když jsem ležela v nemocnici. Ale ona tam byla, přísahám. Byla to máma."
"Jak to víš? Jak to můžeš tak jistě tvrdit?"

446
447

Jo už otevírala ústa, ale před společnost předstoupil Nathan. "Protože já jsem tu fotografii viděl. Protože ji pořídil můj otec, poté, co ji zabil."
Sam se pomalu zvedl na nohy a v hlavě se mu rozpoutalo peklo. "Tak ty tady stojíš a vykládáš mi, že tvůj otec zabil Belle? Že zabil ženu, která mu nic neudělala, a pak to vyfotil? Že když s ní skončil, vyfotil ji a pak ti ty snímky ukázal?"
"Nathan o ničem nevěděl, tati," namítla Jo a pevně držela Sama za paži. "Byl to teprve kluk. On o tom nevěděl."
"Teď před sebou žádného kluka nevidím."
"Když otec zemřel, našel jsem ty fotografie i jeho deník. Všechno, co vám Jo řekla, je pravda. Můj otec zabil vaši ženu. Celé si to zapsal a deník s fotografiemi i negativy zavřel do bezpečnostní schránky. Já jsem to našel až poté, co s matkou zahynuli."
Když jeho slova odezněla, neozval se jediný zvuk, jen lopatky stropního ventilátoru svištěly, Lexy tiše plakala a Samovi se s námahou dral dech z plic. Před očima se mu chvěl obraz ženy, kterou miloval, ženy, kterou proklínal. Pak se všechna světla a stíny toho obrazu slily a přetavily v zlost a zármutek.
"Dvacet let si to nechával pro sebe." Sam sevřel ruce v pěst, ale nebylo do čeho udeřit. "A ty na to přijdeš, vrátíš se sem a začneš si s mou dcerou. A ty ho necháš," dodal a sežehl Jo pohledem. "Víš to a necháš ho."
"Když mi o tom řekl, bylo mi stejně. Úplně stejně. Ale pak jsem měla čas si to promyslet a pochopit. Nathan za to nemohl."
"Ale jeho krev ano."
"Máte pravdu." Nathan přešel mezi ně, takže Jo už nestála mezi ním a Samem. "Vrátil jsem se, abych se z toho pokusil najít cestu ven, obejít to nějak nebo to alespoň pohřbít. A ačkoli jsem na to neměl právo, zamiloval jsem se."
Brian odstrčil Lexy a nechal ji, ať si pláče do vlastních rukou místo na jeho rameni. "Proč?" Hlas měl vyprahlý stejně jako duši. "Proč to udělal?"

"Neexistuje důvod, který by to ospravedlnil," odpověděl Nathan unaveně. "Nikdy mu neposkytla záminku. On. šiji vybral. Pro něj to byl projekt, studie. Nejednal ve zlosti ani z vášně. Nedokážu to vysvětlit ani sám sobě."
"Ted snad abyste šel, Nathane," řekla Kate tiše a vstala. "Nechte nás s tím chvíli o samotě."
"Nemohu, dokud nevyjde najevo všechno."
"Já tě ve svém domě nechci," ozval se nebezpečně tiše Sam. "Nechci tě na své půdě."

"Neodejdu, dokud nebudu vědět, zeje Jo v bezpečí. Protože ten, kdo zabil Susan Petersovou a Ginny Pendletonovou, chce ji."
"Ginny." Kate se zachytila Sama, aby se uklidnila.
"O Ginny nemám žádný důkaz, ale vím to. Stačí, abyste si poslechli i zbytek, abyste mě vyslechli, a já odejdu."
"Ať to poví." Lexy popotáhla, spolkla slzy a promluvila překvapivě pevným hlasem. "Ginny jen tak neutekla. Já jsem to celou dobu v hloubi duši věděla. Bylo to jako s mámou, vid Nathane? A s tou paní Petersovou taky."
Na uklidněnou složila ruce do klína a otočila se k Jo. "Nějaké fotky ti přišly i sem do hotelu a vznikly na ostrově. Všechno se to opakuje."
"Ty to s fotoaparátem umíš, Nathane." Brian měl oči jako rozžhavené modré štěrbinky.
Od člověka, který mu byl v minulosti i v přítomnosti přítelem, to bolelo. "Nemáš sice důvod mi věřit, ale je zde řada důvodů, abys mě vyslechl."
"Nathane, dovol, já se to pokusím vysvětlit." Jo zvedla sklenku s vínem, aby si svlažila hrdlo.
Nic nevynechala, probírala detail za detailem, otázku za otázkou, až se dostala ke krokům, na nichž se s Nathanem dohodli, aby se dopátrali odpovědi.
"Takže za smrt naší matky může jeho mrtvý otec," skočil jí zahořkle do řeči Brian. "A za ostatní jeho mrtvý bratr. To se hodí."

448
449

"Kdo může za to ostatní, nevíme, ale i kdyby to nakrásně byl Nathanův bratr, neznamená to ještě, že z toho můžeme obviňovat Nathana," prohlásila Jo a přistoupila k Brianovi. "Nedávno mi někdo řekl jedno takové přísloví o jablkách, která padají ze stromu. A taky že některá jsou dost silná na to, aby se odkutálela dál a zůstala neporušená, a jiná ne."
"Moje vlastní slova na mě nevytahuj," ohradil se Brian zlostně. ,Jeho otec zabil naši matku a zničil nárn život. Ted zemřela další žena a možná i dvě a ty čekáš, že ho poplácáme po zádech a všechno mu odpustíme? K čertu s tím. K čertu s vámi se všemi."
Odpochodoval z místnosti a vzduch se mu chvěl v patách.
"Jdu za ním." Lexy se zastavila před Nathanem a prohlížela si ho zarudlýma očima. "Je nejstarší a možná ji měl nejraději, jak už to u kluků chodí. Ale pravdu nemá, Nathane. Tobě nemáme co vyčítat. Ty jsi oběť, tak jako my všichni."
Když vyklouzla ven, překvapená Kate obdivně poznamenala: "Člověk nikdy nečeká, že zrovna ona bude mít rozum." Pak si povzdechla a dodala: "Potřebujeme trochu času, Nathane. Některé rány je třeba ošetřit v soukromí."
"Jdu s tebou," spustila Jo, ale Nathan zavrtěl hlavou.
"Ne, ty zůstaneš s rodinou. Všichni potřebujeme trochu času," dodal a postavil se tváří v tvář Samovi. "Pokud mi budete ještě něco chtít."
"Tak si tě najdu."
Nathan přikývl a nechal je o samotě.
"Táti."
"Nemám, co bych ti v tuto chvíli řekl, Jo Ellen. Jsi dospělá, ale zatím žiješ pod mou střechou, a tak tě teď žádám, abys šla do svého pokoje a nechala mě na pokoji."
"Dobře. Já vím, jak ti je a jak moc to bolí. Potřebuješ čas, aby ses s tím vypořádal," pokračovala a vytrvale se mu dívala do očí. "Ale pokud ten čas uplyne a ty budeš pořád zastávat stejné stanovisko, začnu se stydět. Budu se stydět za to, že dokážeš vinu za otcovy skutky svalit na syna."
Sam neřekl ani slovo a prošel kolem ní ven.
450

"Jdi do svého pokoje, Jo," přikázala Kate a položila jí ruku na strnulé rameno. "Uvidím, co se dá dělat." "Kladeš mu to za vinu, Kate? Tak kladeš?" "Nedokážu si ujasnit, co si vlastně myslím a co cítím. Já vím, že ten chlapec trpí, Jo, ale to Sam taky. A já stojím především za Samem. Tak hezky běž a netrap mě otázkami, dokud si to nepřeberu."
Kate našla Sama, jak stojí u zábradlí na přední verandě a zírá do noci. Obloha se zatáhla a mraky zakryly měsíc i hvězdy. Nechala světlo zhasnuté a přistoupila k němu.
"Už zase abych truchlil," promluvil Sam a přejížděl rukama po zábradlí. "To není správné, abych pro ni musel znovu truchlit." "Ne to není."
"Mám se utěšovat tím, že nikdy nechtela opustit mě ani děti? Tím, že neutekla a

nezapomněla na nás? A jak vzít zpátky všechny zlé myšlenky, které mě za ta léta napadly, všechny ty noci, kdy jsem ji proklínal za to, zeje tak sobecká bezohledná a bezcitná?"
"Za takové zlé myšlenky tě nikdo odsoudit nemůže, Same. Tys věřil tomu, co ti předložili. Když člověk uvěří lži, není ještě špatný. To ta lež je špatná."
Sam ztuhl. "Pokud jsi sem přišla, abys přede mnou obhajovala toho kluka, tak se můžeš rovnou otočit a vrátit se dovnitř."
"Kvůli tomu jsem nepřišla, ale fakt je, že když jsi uvěřil takovým věcem o Belle, neprovinil ses o nic víc než Nathan, když věřil svému otci. Ted jste oba přišli na to, že jste se mýlili, ale on se navíc musí smířit s tím, že sobecký a bezcílný nebyl nikdo jiný než jeho otec."
"Už jsem řekl, že se můžeš rovnou vrátit dovnitř." "Tak dobře, ty palice jedna dubová, neústupná. Jen si tady stůj sám, klidně si libuj ve svém neštěstí a dívej se na svět černě." Kate se prudce otočila, ale vzápětí se lekla, protože se po ní bleskurychle natáhl a vzal ji za ruku.
451

íi
"Nechoď pryč." Ta slova ho pálila v hrdle jako slzy. "Nechoď."
"Cožpak jsem někdy něco takového udělala?" namítla a povzdechla si. "Same, já nevím, jak bych vám mohla pomoct, vám všem. Hrozně nerada se dívám, jak lidé, které mám ráda, trpí, a já přitom netuším jak jim ulevit."
"Nedokážu pro ni truchlit tak, jak bych měl, Kate. Dvacet let je dlouhá doba. Už nejsem stejný jako, když jsem ji ztratil."
"Tys ji miloval."
"Vždycky jsem ji miloval, miloval jsem ji, i když jsem si o ní myslel to nejhorší. Ty přece pamatuješ, jaká byla, Kate, jak byla veselá a duchaplná."
"Vždycky jsem jí záviděla, jak dokázala všechno a všechny kolem sebe rozzářit."
"Tlumené světlo má taky svůj půvab." Sam se zahleděl na jejich spojené ruce a ušlo mu překvapení, které sejí odrazilo v očích. "To tvoje vždycky zářilo stejnoměrně a spolehlivě. Byla by ráda, že ses tak mateřsky starala o děti a na všechno jsi dohlížela. Už dávno jsem ti měl říct, že jsem ti za to vděčný."
"Zpočátku jsem to dělala pro ni, ale nakonec jsem zůstala kvůli sobě. Same, já myslím, že Belle by nechtela, abys už zase tesknil. Nikdy jsem nezažila, že by si hýčkala bolístky nebo pěstovala vůči někomu zášť. Určitě by desetiletému chlapci nezazlívala, jakého měl otce."
"V téhle věci nevím, co si myslet, Kate. Pamatuji se, že když se Belle ztratila, David Delaney ji pomáhal hledat." Opět ho zaplavila vlna zarputilé zlosti, až musel zavřít očí. "Ten grázl se mnou prochodil ostrov. A přitom jí to udělal on. Jeho žena si přišla pro děti, odvedla je a celý den je hlídala. Byl jsem mu vděčný, Bůh mi odpusť. Já mu byl vděčný."
"Podvedl tě," řekla Kate tiše. "Podvedl i vlastní rodinu."
"Vůbec na nic nezapomněl. A teď, když všechno vím, nemohu se k tomu dni vrátit a vyrovnat si s ním účty."
"Vyrovnáš si účty s jeho synem, když ne s ním?"

"Já nevím."
"Same, co když mají pravdu? Co když chce někdo udělat Jo totéž, co se stalo Annabelle? Musíme ochránit to, co nám ještě zbylo, využít všeho, co máme, jen abychom to ochránili. Pokud mohu soudit, Nathan Delaney by se sám postavil před rozjetý vlak, jen aby byla v bezpečí."
"Tentokrát si svou rodinu ohlídám. Tentokrát jsem připraven."
i! Měsíc nesvítil a okraj lesa mu v noční temnotě sloužil jako vynikající pozorovatelna. Přesto si nedokázal pomoci a pod příkrovem tmy, která zakryla každý pohyb, se připlazil ještě o kousek blíž.
Bylo tak napínavé ocitnout se v těsné blízkosti domu a zřetelně slyšet slova toho staříka. Všechno vyšlo najevo a o to víc ho to vzrušilo. Tak oni si myslí, že o všem vědí, že už všechno pochopili. Nejspíš jsou také přesvědčení, že když o tom předem vědí, budou v bezpečí.
Sotva se mohli dopustit většího omylu.
Poklepal na revolver, který si jako pistolník zastrčil do holínky. Kdyby chtěl, mohl by jej použít a oba vyřídit. Postřílel by je jako koroptve v kleci. A jelikož Briana chytil amok a odjel, ty dvě ženské zůstaly v domě samy.
Mohl by mít obě Annabelliny dcery, pěkně jednu po druhé nebo najednou. Takové rozkošné trio.
To by se ale odchýlil od svého mistrovského plánu. A ten mu přitom tak dobře posloužil. Když se ho bude držet, dokáže, že je ukázněný a že je schopen jej vypracovat i dodržet. Pokud chce zopakovat zážitek s Annabelle, musí mít ještě

chvíli trpělivost.
To ovšem vůbec neznamená, že mezitím nemůže trochu rozčeřit stojaté vody. Vystrašení králíci se mnohem lépe chytají, přemítal.
Opět splynul se stromy a strávil příjemnou hodinku úvahami o světle za oknem pokoje, který patřil Jo.

452
453

a odkutálet se. Ale když už je nahnilé, tak sebou jen žuchne hned vedle kmenu."
Otočil se, znovu si otřel čelo, natáhl se pro pivo a vtom zachytil její pohled.
"Co je?" zeptal se, když si všiml, jak na něj zírá temnýma, dokořán rozevřenýma očima v bledém obličeji.
"Přesně tak," souhlasila tiše. "Přesně tak to je."
"Na přirovnání jsem expert."
"Tohle mi stačí, Briane," řekla Jo a znovu se pustila do loupání. "Po večeři si musíme promluvit. Všichni. Řeknu o tom i ostatním. Sejdeme se v rodinném salonku."
"My všichni? Na jednom místě? To nás chceš zničit?"
"Je to důležité, Briane. Je to důležité pro nás pro všechny."
s "Nechápu, proč tady musím chytat lelky, když mám rande." Lexy se podívala do zrcadla za barem a upravila si vlasy. "Už je skoro jedenáct. Giff to čekání nakonec nejspíš vzdá a půjde si lehnout."
, Jo říkala, že je to důležité," připomněla jí Kate a snažila se, aby jí pletací jehlice v rukou rytmicky cinkaly a nedorážely jedna na druhou. Už deset let pletla stále stejnou vlněnou přikrývku a byla pevně rozhodnutá, že to zvládne, než uplyne další desetiletí.
"Tak kde tedy je?" zeptala se Lexy a prudce se otočila. "Já tady nikoho kromě nás dvou nevidím. Brian se asi odplížil ke Kirby a táta se někam uklidil s krátkovlnnou vysílačkou a vydal se po stopách toho zatraceného hurikánu, co sem nakonec nejspíš ani nedorazí."
"Však oni přijdou. Co kdybys nám všem pěkně nalila skleničku vína, zlato?" Kate často snila o tom, jak se členové rodiny sejdou, aby se po horkém dni zchladili a navzájem se podělili o nejnovější zážitky.
"Tak se mi zdá, že věčně jen někomu posluhuju. Přísahám, že až se vrátím do New Yorku, tak to poslední, co udělám, když bude zle, bude obsluhovat u stolu."
444

Dovnitř nakoukl Sam, vešel a pobaveně se podíval na Kate. Ta přikrývka nikdy moc nepřibývala, pomyslel si, ale když už ji Kate čas od času vytáhla, pokaždé mu připadala o něco ošklivější. "Nevíš, co má to děvče na srdci?"
"Ne, nevím," odpověděla Kate klidné. "Ale jen se posaď. Lexy nám přinese trochu vína."
"Pokud na tom nezáleží, dal bych si raději pivo."
"No, tak jen si objednávejte," podotkla Lexy podrážděně. "Jsem přece na světě proto, abych sloužila druhým."
"Můžu si ho přinést sám."
"Sedni si," řekla a mávla rukou. "Já to donesu."
Sam se s provinilým pocitem usadil na pohovku vedle Kate a zabubnoval prsty o koleno. Když mu Lexy podávala napěněné plzeňské, vzhlédl. "Ted asi budeš chtít spropitné." Lexy povytáhla obočí a Sam suše přikývl. "Peníze jsou oběživo. Tak ať obíhají."
Kate přestala cvakat jehlicemi, Lexy vytřeštila oči a Samovi začal stoupat do tváří ruměnec, a tak raději utopil zrak ve sklenici.
"Proboha, Same, vždyť tys zavtipkoval. Lexy, nezapomeň mi připomenout, abych si to zapsala do nástěnného kalendáře."
"Pokud jsem zticha, tak hlavně kvůli téhle ironické ženské," zamumlal Sam a Kate se zvonivě zasmála.
S láskou poplácala Sama po koleně a seshora se na oba usmívala Lexy.
Přesně takový obrázek se naskytl Jo, když vcházela do místnosti. Její otec, sestřenice a sestra se sešli v jedné místnosti a nad vší tou pohodou se nesl smích.
Ztratila odvahu. Byl to obraz, jakého by se nikdy nenadálá, obraz, o němž ani nevěděla, že je jí tak drahý. A ona jej nyní společně s mužem po svém boku může zničit.
"Tady ji máme." Kate dále zářila, a když uviděla Nathana, její představy o tom, co se Jo chystá rodině sdělit, se začaly ubírat směrem k myrtě a svatební

krajce. Rozbušilo sejí srdce
445

a odložila pletení. "Zrovna jsme si nalili trochu vína, ale možná bychom jen tak z legrace mohli otevřít šampaňské."
"Ne, víno je v pořádku." Jo cítila, jak jí praskají nervy a vběhla dovnitř. "Nevstávej, Kate, já to podám."
"Doufám, že to nebude dlouho trvat, Jo. Mám nějaké plány."
"Promiň, Lexy." Jak se Jo snažila co nejrychleji vše připravit, cinkla sklenicemi o sebe.
"Posaď se," sykla Kate, zakoulela očima a mrkla na Lexy ve snaze dát jí znamení. "Jen se pohbdlně usaďte, Nathane. Brian jistě přijde co nevidět. Á, už je tady. Briane, pusť trochu víc ten ventilátor, ano? To je ale úmorné vedro. U vás u řeky je jistě větší chládek, viďte, Nathane?"
"O něco." Posadil se, protože věděl, že musí nechat Jo, aby tempo zvolila sama, a zadíval se na Sama. Toho večera spolu strávili dvacet minut, prohlíželi si plány a probírali stavbu i její tvar. A Nathan po celou tu dobu cítil na jazyku pachuť přetvářky.
Přišel čas vyložit karty na stůl a přijmout následky. "Prosím?" řekl, protože si náhle uvědomil, že s ním Kate mluví.
"Jen jsem se ptala, jestli se vám tady pracuje stejně dobře jako v New Yorku."
"Je to příjemná změna." Když mu Jo přinesla sklenku vína, jeho očí se střetly s jejíma. Tak ven s tím, žádal ji beze slov. Ať už to skončí.
"Nemohl by ses posadit, Briane?" zamumlala Jo.
"Hm." Přerušila ho právě, když si maloval, jak za chviličku zajde ke Kirby a velice zvláštním a zajímavým způsobem ji probudí. "Jistě."
Usadil se v křesle a usoudil, že nikdy v životě nebyl tak uvolněný a spokojený. Když se na područku vedle něj posadila Lexy, dokonce na ni pohotově zamrkal.
"Nevím, čím začít, ani jak vám to mám povědět." Jo se nadechla, aby si dodala odvahy. "Kéž bych to dokázala risknout a nechat spícího psa na pokoji."
Zachytila Brianův pohled a zahlédla v něm náznak znepokojení. "Ale já to nedo

kážu. Ať už je to takhle lepší nebo ne, nezbývá mi než věřit, že je to správné. Táti," řekla, přešla k otci a posadila se na konferenční stolek, takže měla oči ve stejné úrovni s jeho, "jde o mámu."
Uviděla, jak sevřel rty, a ačkoli se ani nepohnul, cítila, jak se od ní odtáhl. "Nemá smysl hrabat se v minulosti, Jo Ellen. Tvoje matka už je pryč dost dlouho na to, aby ses s jejím odchodem vyrovnala."
"Ona je mrtvá, tati. Už je mrtvá dvacet let." Vzala jeho ruku do dlaně jako by jim oběma házela záchranný kruh. "Ona tě neopustila a nás taky ne. Vůbec ze Zátiší neodešla. Byla zavražděna."
"Jak můžeš něco takového říct?" vyjekla Lexy a vyskočila na nohy. "Jak to můžeš tvrdit, Jo?"
"Alexo." Sam nespouštěl z Jo oči. "Buď zticha." Musel si poskytnout chvilku času, aby se dokázal vyrovnat s úderem, který mu Jo zasadila. Nejraději by nad tím mávl rukou, pustil to z hlavy, nevšímal si toho, ale před nešťastným výrazem v jejích očích nebylo úniku. "Jistě máš nějaký důvod, proč to říkáš. A proč tomu věříš." "Mám."
Klidně a srozumitelně mu vypověděla všechno o fotografii, kterou dostala poštou. O tom, jak se lekla, když poznala Annabelle, i o svém nezvratném přesvědčení, že to skutečně byla ona.
"Napadla mě spousta verzí, jak se to mohlo stát," pokračovala Jo. "Myslela jsem si, že ta fotka vznikla mnohem později, zeje to jen fotomontáž, jen hrůzostrašný vtip. Že jsem si to úplně vymyslela. Ale ani jedno z toho nebylo pravda, tati. Byla to máma a ten snímek vznikl přímo tady na ostrově, tu noc, co jsme si mysleli, že odešla."
"Kde je ta fotografie?" zeptal se naléhavě Sam. "Kde je?" "Je pryč. Ten, kdo mi ji poslal, se pro ni vrátil a vzal si ji, když jsem ležela v nemocnici. Ale ona tam byla, přísahám. By lato máma." "Jak to víš? Jak to můžeš tak jistě tvrdit?"

446
447

v.

Jo už otevírala ústa, ale před společnost předstoupil Nathan. "Protože já jsem tu fotografii viděl. Protože ji pořídil můj otec, poté, co ji zabil."

Sam se pomalu zvedl na nohy a v hlavě se mu rozpoutalo peklo. "Tak ty tady stojíš a vykládáš mi, že tvůj otec zabil Belle? Že zabil ženu, která mu nic neudělala, a pak to vyfotil? Že když s ní skončil, vyfotil ji a pak ti ty snímky ukázal?"
"Nathan o ničem nevěděl, tati," namítla Jo a pevně držela Sama za paži. "Byl to teprve kluk. On o tom nevěděl."
"Teď před sebou žádného kluka nevidím."
"Když otec zemřel, našel jsem ty fotografie i jeho deník. Všechno, co vám Jo řekla, je pravda. Můj otec zabil vaši ženu. Celé si to zapsal a deník s fotografiemi i negativy zavřel do bezpečnostní schránky. Já jsem to našel až poté, co s matkou zahynuli."
Když jeho slova odezněla, neozval se jediný zvuk, jen lopatky stropního ventilátoru svištěly, Lexy tiše plakala a Samovi se s námahou dral dech z plic. Před očima se mu chvěl obraz ženy, kterou miloval, ženy, kterou proklínal. Pak se všechna světla a stíny toho obrazu slily a přetavily v zlost a zármutek.
"Dvacet let si to nechával pro sebe." Sam sevřel ruce v pěst, ale nebylo do čeho udeřit. "A ty na to přijdeš, vrátíš se sem a začneš si s mou dcerou. A ty ho necháš," dodal a sežehl Jo pohledem. "Víš to a necháš ho."
"Když mi o tom řekl, bylo mi stejně. Úplně stejně. Ale pak jsem měla čas si to promyslet a pochopit. Nathan za to nemohl."
"Ale jeho krev ano."
"Máte pravdu." Nathan přešel mezi ně, takže Jo už nestála mezi ním a Samem. "Vrátil jsem se, abych se z toho pokusil najít cestu ven, obejít to nějak nebo to alespoň pohřbít. A ačkoli jsem na to neměl právo, zamiloval jsem se."
Brian odstrčil Lexy a nechal ji, ať si pláče do vlastních rukou místo na jeho rameni. "Proč?" Hlas měl vyprahlý stejně jako duši. "Proč to udělal?"
448

"Neexistuje důvod, který by to ospravedlnil," odpověděl Nathan unaveně. "Nikdy mu neposkytla záminku. On. šiji vybral. Pro něj to byl projekt, studie. Nejednal ve zlosti ani z vášně. Nedokážu to vysvětlit ani sám sobě."
"Teď snad abyste šel, Nathane," řekla Kate tiše a vstala. "Nechte nás s tím chvíli o samotě."
"Nemohu, dokud nevyjde najevo všechno."
"Já tě ve svém domě nechci," ozval se nebezpečně tiše Sam. "Nechci tě na své půdě."
"Neodejdu, dokud nebudu vědět, zeje Jo v bezpečí. Protože ten, kdo zabil Susan Petersovou a Ginny Pendletonovou, chce ji."
"Ginny." Kate se zachytila Sama, aby se uklidnila.
"O Ginny nemám žádný důkaz, ale vím to. Stačí, abyste si poslechli i zbytek, abyste mě vyslechli, a já odejdu."
"Ať to poví." Lexy popotáhla, spolkla slzy a promluvila překvapivě pevným hlasem. "Ginny jen tak neutekla. Já jsem to celou dobu v hloubi duši věděla. Bylo to jako s mámou, vid Nathane? A s tou paní Petersovou taky."
Na uklidněnou složila ruce do klína a otočila se k Jo. "Nějaké fotky ti přišly i sem do hotelu a vznikly na ostrově. Všechno se to opakuje."
"Ty to s fotoaparátem umíš, Nathane." Brian měl oči jako rozžhavené modré štěrbinky.
Od člověka, který mu byl v minulosti i v přítomnosti přítelem, to bolelo. "Nemáš sice důvod mi věřit, ale je zde řada důvodů, abys mě vyslechl."
"Nathane, dovol, já se to pokusím vysvětlit." Jo zvedla sklenku s vínem, aby si svlažila hrdlo.
Nic nevynechala, probírala detail za detailem, otázku za otázkou, až se dostala ke krokům, na nichž se s Nathanem dohodli, aby se dopátrali odpovědi.
"Takže za smrt naší matky může jeho mrtvý otec," skočil jí zahořkle do řeči Brian. "A za ostatní jeho mrtvý bratr. To se hodí."
449

"Kdo může za to ostatní, nevíme, ale i kdyby to nakrásně byl Nathanův bratr, neznamená to ještě, že z toho můžeme obviňovat Nathana," prohlásila Jo a přistoupila k Brianovi. "Nedávno mi někdo řekl jedno takové přísloví o jablkách, která padají ze stromu. A taky že některá jsou dost silná na to, aby se odkutálela dál a zůstala neporušená, a jiná ne."
"Moje vlastní slova na mě nevytahuj," ohradil se Brian zlostně. ‚Jeho otec zabil naši matku a zničil nám život. Teď zemřela další žena a možná i dvě a ty čekáš, že ho poplácáme po zádech a všechno mu odpustíme? K čertu s tím. K čertu s vámi se všemi."
Odpochodoval z místnosti a vzduch se mu chvěl v patách.

"Jdu za ním." Lexy se zastavila před Nathanem a prohlížela si ho zarudlýma očima. "Je nejstarší a možná ji měl nejraději, jak už to u kluků chodí. Ale pravdu nemá, Nathane. Tobě nemáme co vyčítat. Ty jsi oběť, tak jako my všichni."
Když vyklouzla ven, překvapená Kate obdivně poznamenala: "Člověk nikdy nečeká, že zrovna ona bude mít rozum." Pak si povzdechla a dodala: "Potřebujeme trochu času, Nathane. Některé rány je třeba ošetřit v soukromí."
"Jdu s tebou," spustila Jo, ale Nathan zavrtěl hlavou.
"Ne, ty zůstaneš s rodinou. Všichni potřebujeme trochu času," dodal a postavil se tváří v tvář Samovi. "Pokud mi budete ještě něco chtít."
"Tak si tě najdu."
Nathan přikývl a nechal je o samotě.
"Táti."
"Nemám, co bych ti v tuto chvíli řekl, Jo Ellen. Jsi dospělá, ale zatím žiješ pod mou střechou, a tak tě ted žádám, abys šla do svého pokoje a nechala mě na pokoji."
"Dobře. Já vím, jak ti je a jak moc to bolí. Potřebuješ čas, aby ses s tím vypořádal," pokračovala a vytrvale se mu dívala do očí. "Ale pokud ten čas uplyne a ty budeš pořád zastávat stejné stanovisko, začnu se stydět. Budu se stydět za to, že dokážeš vinu za otcovy skutky svalit na syna."
Sam neřekl ani slovo a prošel kolem ní ven.

"Jdi do svého pokoje, Jo," přikázala Kate a položila jí ruku na strnulé rameno. "Uvidím, co se dá dělat." "Kladeš mu to za vinu, Kate? Tak kladeš?" "Nedokážu si ujasnit, co si vlastně myslím a co cítím. Já vím, že ten chlapec trpí, Jo, ale to Sam taky. A já stojím především za Samem. Tak hezky běž a netrap mě otázkami, dokud si to nepřeberu."
Kate našla Sama, jak stojí u zábradlí na přední verandě a zírá do noci. Obloha se zatáhla a mraky zakryly měsíc i hvězdy. Nechala světlo zhasnuté a přistoupila k němu.
"Už zase abych truchlil," promluvil Sarn a přejížděl rukama po zábradlí. "To není správné, abych pro ni musel znovu truchlit." "Ne to není."
"Mám se utěšovat tím, že nikdy nechtela opustit mě ani děti? Tím, že neutekla a nezapomněla na nás? A jak vzít zpátky všechny zlé myšlenky, které mě za ta léta napadly, všechny ty noci, kdy jsem ji proklínal za to, zeje tak sobecká bezohledná a bezcitná?"
"Za takové zlé myšlenky tě nikdo odsoudit nemůže, Same. Tys věřil tomu, co ti předložili. Když člověk uvěří lži, není ještě špatný. To ta lež je špatná."
Sam ztuhl. "Pokud jsi sem přišla, abys přede mnou obhajovala toho kluka, tak se můžeš rovnou otočit a vrátit se dovnitř."
"Kvůli tomu jsem nepřišla, ale fakt je, že když jsi uvěřil takovým věcem o Belle, neprovinil ses o nic víc než Nathan, když věřil svému otci. Teď jste oba přišli na to, že jste se mýlili, ale on se navíc musí smířit s tím, že sobecký a bezcitný nebyl nikdo jiný než jeho otec."
"Už jsem řekl, že se můžeš rovnou vrátit dovnitř." "Tak dobře, ty palice jedna dubová, neústupná. Jen si tady stůj sám, klidně si libuj ve svém neštěstí a dívej se na svět černě." Kate se prudce otočila, ale vzápětí se lekla, protože se po ní bleskurychle natáhl a vzal ji za ruku.

450
451

"Nechoď pryč." Ta slova ho pálila v hrdle jako slzy. "Nechoď."
"Cožpak jsem někdy něco takového udělala?" namítla a povzdechla si. "Same, já nevím, jak bych vám mohla pomoct, vám všem. Hrozně nerada se dívám, jak lidé, které mám ráda, trpí, a já přitom netuším jak jim ulevit."
"Nedokážu pro ni truchlit tak, jak bych měl, Kate. Dvacet let je dlouhá doba. Už nejsem stejný jako, když jsem ji ztratil."
"Tys ji miloval."
"Vždycky jsem ji miloval, miloval jsem ji, i když jsem si o ní myslel to nejhorší. Ty přece pamatuješ, jaká byla, Kate, jak byla veselá a duchaplná."
"Vždycky jsem jí záviděla, jak dokázala všechno a všechny kolem sebe rozzářit."
"Tlumené světlo má taky svůj půvab." Sam se zahleděl na jejich spojené ruce a ušlo mu překvapení, které se jí odrazilo v očích. "To tvoje vždycky zářilo stejnoměrně a spolehlivě. Byla by ráda, že ses tak mateřsky starala o děti a na všechno jsi dohlížela. Už dávno jsem ti měl říct, že jsem ti za to vděčný."
"Zpočátku jsem to dělala pro ni, ale nakonec jsem zůstala kvůli sobě. Same, já myslím, že Belle by nechtela, abys už zase tesknil. Nikdy jsem nezažila, že by

si hýčkala bolístky nebo pěstovala vůči někomu zášť. Určitě by desetiletému chlapci nezazlívala, jakého měl otce."
"V téhle věci nevím, co si myslet, Kate. Pamatuji se, že když se Belle ztratila, David Delaney ji pomáhal hledat." Opět ho zaplavila vlna zarputilé zlosti, až musel zavřít oči. "Ten grázl se mnou prochodil ostrov. A přitom jí to udělal on. Jeho žena si přišla pro děti, odvedla je a celý den je hlídala. Byl jsem mu vděčný, Bůh mi odpusť. Já mu byl vděčný."
"Podvedl tě," řekla Kate tiše. "Podvedl i vlastní rodinu."
"Vůbec na nic nezapomněl. A teď, když všechno vím, nemohu se k tomu dni vrátit a vyrovnat si s ním účty."
"Vyrovnáš si účty s jeho synem, když ne s ním?"

"Já nevím."
"Same, co když mají pravdu? Co když chce někdo udělat Jo totéž, co se stalo Annabelle? Musíme ochránit to, co nám ještě zbylo, využít všeho, co máme, jen abychom to ochránili. Pokud mohu soudit, Nathan Delaney by se sám postavil před rozjetý vlak, jen aby byla v bezpečí."
"Tentokrát si svou rodinu ohlídám. Tentokrát jsem připraven."
Měsíc nesvítil a okraj lesa mu v noční temnotě sloužil jako vynikající pozorovatelna. Přesto si nedokázal pomoci a pod příkrovem tmy, která zakryla každý pohyb, se připlazil ještě o kousek blíž.
Bylo tak napínavé ocitnout se v těsné blízkosti domu a zřetelně slyšet slova toho stařík a. Všechno vyšlo najevo a o to víc ho to vzrušilo. Tak oni si myslí, že o všem vědí, že už všechno pochopili. Nejspíš jsou také přesvědčení, že když o tom předem vědí, budou v bezpečí.
Sotva se mohli dopustit většího omylu.
Poklepal na revolver, který si jako pistolník zastrčil do holínky. Kdyby chtěl, mohl by jej použít a oba vyřídit. Postřílel by je jako koroptve v kleci. A jelikož Briana chytil amok a odjel, ty dvě ženské zůstaly v domě samy.
Mohl by mít obě Annabelliny dcery, pěkně jednu po druhé nebo najednou. Takové rozkošné trio.
To by se ale odchýlil od svého mistrovského plánu. A ten mu přitom tak dobře posloužil. Když se ho bude držet, dokáže, že je ukázněný a že je schopen jej vypracovat i dodržet. Pokud chce zopakovat zážitek s Annabelle, musí mít ještě chvíli trpělivost.
To ovšem vůbec neznamená, že mezitím nemůže trochu rozčeřit stojaté vody. Vystrašení králíci se mnohem lépe chytají, přemítal.
Opět splynul se stromy a strávil příjemnou hodinku úvahami o světle za oknem pokoje, který patřil Jo.

452
453

l

DVACET DEVĚT
irby běžela po pláži a vychutnávala si pocit samoty. Nebe na východě se zbarvilo do krvavá a slavnostně žhnulo zářivými barvami úsvitu. Kirby předpokládala, že pokud má pravdu staré přísloví, námořníci by se zřejmě měli mít na pozoru, ale ona sama dokázala myslet jen na to, jak je jitro s nespoutanou oblohou a prudkým divokým vichrem nádherné.
Možná nám Carla nakonec přece jen blahosklonně poklepe po rameni, pomyslela si a nohama bušila o spečený písek. Třeba to bude napínavé a Brian alespoň na chvilku pustí z hlavy svoje trampoty.
Kéž by věděla, co mu říci a jak mu pomoci. Když se předešlého večera vřítil do jejího domku, dokázala mu pouze naslouchat tak, jako naslouchala Jo. Když se ho ale pokusila utěšit stejně, jako utěšila Jo a nabídla mu soucitná a konejšivá slova, on o ně nestál, a tak mu namísto nich poskytla žár a držela s ním krok jako by šlo o život, dokud si nevybil smutek v milování.
Přesto se jí ho nepodařilo přesvědčit, aby zůstal i po rozednění a vyspal se. Než se slunce vyhouplo nad obzor, vstal a odešel. Ale alespoň ji k sobě přivinul, alespoň si ji k sobě přitáhl. A ona věděla, že se její zásluhou před návratem do Zátiší uklidnil.
454

Nyní si chtěla provětrat hlavu. Pokud má muž, kterého miluje, potíže, jeli v úzkých, platí to i pro ni. Sebere všechny síly a bude při něm stát, nevzdá to, dokud to pro něj neskončí, a snad mu také přinese trochu klidu.
Vtom v místech, kde se dunivý příboj tříštil o pobřeží, uviděla stát Nathana. Zpomalila a pocit závazku se utkal se zdravým rozumem, ale nakonec nad vším převážila její potřeba pomáhat a léčit. K bolesti se prostě otočit zády nedokázala.
"To je ale ráno." Musela zvýšit hlas, aby překřičela hřmění příboje a vichru. Maličko odfukovala a zastavila se vedle něj. "Tak co, probíhá vaše dovolená podle očekávání?"
Zasmál se. Nedokázal si pomoci. "Ale ano. Takový výlet se člověku naskytne jen jednou v životě."
"Potřebujete kafe. Jako lékařka bych vám měla říct, že kofein škodí zdraví, ale já náhodou vím, že kolikrát splní svůj účel."
"To má být pozvání?"
"Ano."
"Já si toho cením, Kirby, ale oba víme, že jsem persona non grata. Kdyby se Brian dozvěděl, že jste mě pozvala na kafe, neměl by z toho žádnou radost. Těžko mu to můžu vyčítat."
"Já přemýšlím sama za sebe a dělám si na věci vlastní názor. Právě proto je do mě blázen," namítla a vzala ho za paži. Ne, otočit se zády k utrpení, to opravdu nedokázala. Vždyť bolest se tetelila i ve vzduchu kolem něj. "Jen pojďte dovnitř. Považujte mě za svou dobrosrdečnou doktorku z ostrova. Vylijte si srdce." Usmála se na něj. "Jestli chcete, můžu vám dokonce vystavit účet za návštěvu lékaře."
"Platí," řekl a dlouze se nadechl. "Panebože, šálek kávy by mi vážně přišel vhod. A pozorný posluchač taky."
455

"U mě najdete obojí. Tak pojďte." Zavěsila se do něj a nasměrovala ho pryč od pobřeží. "Takže vám Hathawayovi dali pořádně zabrat."
"No, já nevím. Celkem vzato se zachovali docela velkoryse. To ta jižanská pohostinnost. Můj otec znásilnil a zabil vaši matku, povídám jim. A oni se mě ani nepokusili zlynčovat."
"Nathane," řekla Kirby a zastavila se dole pod schody. "Je to pořádná šlamastyka a vůbec strašná tragédie, ale jakmile si to budou moct promyslet, ani jeden z nich vás nebude z ničeho obviňovat."
"Jo mě neobviňuje. Ji to ohrožuje nejvíc, ale ona ne."
"Ona vás miluje."
"Třeba ji to ještě přejde. Lexy ne," zašeptal. "Ta se mi podívala zpříma do očí, tváře měla ještě celé mokré od slz a pověděla mi, že za nic nemůžu."
"Lexy se schovává za masku přetvářky a pošetilosti a dělá to moc dobře, takže ji dokáže prohlédnout a dostat se k jádru věci rychleji než většina ostatních."
Kirby otevřela dveře a přidržela mu je. "A Nathane, vaše vina to není a nikdy nebyla."
"Já to rozumově chápu a málem jsem se o tom už sám přesvědčil i po citové stránce. Chtěl jsem, protože jsem chtěl Jo. Ale ono to neskončilo, Kirby. Neskončilo to. Přinejmenším jedna další žena zemřela, takže ještě není konec."
Kirby přikývla a přidržela mu otevřené dveře. "O tom si promluvíme taky."
Carla si zalaškovala s jižním pobřežím Floridy, Key Biscayne udělila rychlý drsný polibek a pak odkvačila na sever. Svým nevypočitatelným způsobem vyzvala k tanci Fort Lauderdale, rozprášila obytné přívěsy s turisty a vyžádala si pár životů, ale zdálo se, že nemá chuť se zdržet.
Z očí jí čišel chlad a rychle dychtivě dýchala. Od svého zrození v teplých vodách Západní Indie zesílila a zdivočela.
Jako pomstychtivá děvka se stočila zpět na moře a tvrdé podpatky zaryla do úzkého pásu korálových ostrůvků, které jí stály v cestě.

II Lexy spěchala do hostinského pokoje, v němž její sestra právě uhlazovala pokrývku přes postel z ořechového dřeva. Otevřenými balkónovými dveřmi proudily dovnitř žhavéoslnivé sluneční paprsky a zdůrazňovaly jí pod očima stíny, které svědčily o bezesné noci.
"Carla právě zasáhla St. Simons," ohlásila Lexy maličko udýchaně, jak právě vyběhla do schodů. "St. Simons? Já myslela, že má namířeno na západ."
"Rozmyslela si to. Teď směřuje na sever, Jo. V posledních zprávách říkali, že pokud udrží kurs i rychlost, její okraj nás zasáhne ještě před setměním." "Je to moc zlé?"
"Už se vyšplhala ďo třetí kategorie." "Takže vítr o rychlosti přes sto šedesát

kilometrů za hodinu. Budeme muset zabednit dům."
"Chystáme se evakuovat hosty, dřív než bude moře příliš rozbouřené a přestane jezdit trajekt. Kate chce, abys jí pomohla v recepci. My s Giffem jdeme ven a začneme zabedňovat okna."
"Dobře, hned jsem dole. Doufejme, že se Carla stočí na volné moře a mine nás."
"Táta shání přes vysílačku nejnovější informace. Brian se šel postarat, aby ve člunu bylo dost paliva a zásob pro případ, že bychom museli pryč."
"Táta pryč neodjede. Ten to tady přečká, i kdyby se měl přivázat ke stromu."
"Ale ty odjíždíš," řekla Lexy a přistoupila blíž. "Před chvilkou jsem prošla kolem tvého pokoje a viděla jsem, že tam máš otevřené kufry a už jsi skoro sbalená."
"Mám víc důvodů odjet než zůstat."
"To se mýlíš. Bude lepší, když zůstaneš, přinejmenším dokud nepřijdeme na nějaký způsob, jak to všechno urovnat. A taky musíme pohřbít mámu."
"Proboha, Lexy." Jo schovala obličej do dlaní a zůstala stát s prsty přitisknutými na očích.

456
457

"Její tělo ne. Ale musíme dát na hřbitov pomníček a rozloučit se s ní. Měla nás ráda. Celý život jsem si myslela, že ne a zeje to možná moje vina."
Když se Lexy zlomil hlas, Jo nechala ruce klesnout podél těla. "Proč sis něco takového myslela?"
"Byla jsem nejmladší. Říkala jsem si, že o další dítě už nestála, že mě nechtela. A tak jsem se po většinu života strašně snažila, aby mě lidé měli rádi, aby mě chtěli. Vzala jsem si do hlavy, že budu taková, jakou mě podle mých představ chtěli mít. Hloupá i chytrá, nesamostatná i mazaná. A vždycky si dám pozor, abych odešla jako první."
Lexy přešla kolem a opatrně zavřela balkónové dveře. "Udělala jsem spoustu ohavných věcí," pokračovala, "a patrně jich ještě hodně udělám. Ale teď, když znám pravdu, něco se ve mně změnilo. Musím se s ní rozloučit. To musíme všichni."
"Stydím se, že mě to samotnou nenapadlo," zamumlala Jo. "Pokud odjedu dřív, než to všechno stihneme zařídit, vrátím se, to slibuji," řekla a sklonila se pro povlečení, které stáhla z postele. "Tentokrát jsem ale navzdory všemu ráda, že jsem se vrátila. Jsem ráda, že se to mezi námi změnilo."
"Já taky," přiznala Lexy a vyloudila pokřivený úsměv. "Takže teď možná vypiluješ některé ty fotografie, cos tady pořídila a co na nich jsem, a ještě jich pár doděláš. Hodily by se mi do složky, až se budu ucházet o role. Takové prvotřídní záběry od fotografky, která patří k nejlepším v celé zemi, by na režiséry měly udělat jaksepatří dojem."
"Jestli se zbavíme Carly, pořídíme spolu takové fotky, že všichni režiséři v New Yorku padnou na zadek."
"Vážně? Bezva," zaradovala se Lexy a zachmuřila se na oblohu. "Zatracený hurikán. Jakmile se člověk začne těšit na nějakou příjemnou věc, pokaždé mu do toho něco přijde. Třeba bychom ty fotky mohly pořídit v Savannah. Víš, pronajmout si na pár dní skutečný ateliér a ."
"Lexy."
458

"No tak dobře." Lexy zamávala rukama. "Když ono myslet na takové věci je daleko větší zábava než představovat si, jak budeme tlouct překližku přes okna. Ale třeba si Giff řekne, že tam jen překážím, a já se budu moct vetřít zpátky do domu a podívat se ve skříni po tom správném oblečení. Chci, aby ty záběry byly sexy, sexy a náladové. Mohly bychom si obstarat přístroj na vyrábění větru a."
"Lexy," oslovila ji Jo znovu a podrážděně se zasmála. "Už jdu, už jdu. Mám tu fantastickou večerní toaletu, co jsem ji sehnala ve výprodeji," nadhodila Lexy a vydala se ke dveřím. "Ted ještě kdyby se mi tak podařilo přemluvit Kate, aby mi dovolila půjčit si perly po babičce Pendletonové."
Když Jo slyšela, jak se sestřin hlas nese halou, znovu se zasmála. Věci by se neměly měnit příliš rychle ani příliš zásadně. Svázala povlečení do pevnějšího rance a odvlekla je ke skluzavce na prádlo. Otevřenými dveřmi viděla, jak párek, který přijel na týden z Toronta, balí a spěchá, jak může. Dovedla si představit, že i ostatní hosté dělají většinou totéž. Klienti obvykle platili a odhlašovali se v klidu a pohodě, ale tentokrát to jistě bude probíhat o překot.
Jakmile sešla dolů, uviděla, že vůbec nepřeháněla. U předních dveří se už kupila

hromada zavazadel. Několik hostů v saloně přecházelo sem a tam nebo postávalo u okna a zíralo na oblohu, jako by se každou chvíli měla roztrhnout.
Kate stála u stolu uprostřed stohů papíru a v palbě bezodkladných požadavků. Když vzhlédla a uviděla Jo, pohostinný úsměv sejí už málem vytrácel ze rtů.
"Hlavně si nedělejte starosti. Všichni se bezpečně dostanete na trajekt. Dnes jezdí celý den dva a jeden z nich každou hodinu vyráží na pevninu." Jakmile ji zavalil příval hlasů, otázek a požadavků, zvedla ruku. "První skupinku odvezu teď hned. O placení a odhlašování se postará moje neteř."
Vyslala k Jo omluvný a nepatrně zoufalý pohled. "Manželé Littletonovi, přejděte si laskavě s rodinou k autu. Manželé Parkerovi taky a slečna Houstonová. Hned jsem u vás. Ostatní prosím o chvilku strpení. Neteř zde bude hned."
459

Neměla na vybranou, a tak se prodrala mezi těly a hlasy a popadla Jo za paži.
"Pojď na chvilku sem. Člověk by si vážně myslel, že vypukne konec světa."
"Ti lidé asi většinou ještě žádný hurikán nezažili."
"Proto jim také ráda pomohu pryč. Proboha, vždyť tenhle ostrov i se vším, co je na něm, už dokázal vzdorovat nejednomu hurikánu a ještě to dokáže."
Potřebovaly trochu soukromí, a tak Kate využila jediného místa, kde bylo k maní, a zahnula na toaletu v hale. Maličko si nespokojeně povzdechla a zaklapla zástrčku. "Tak. Tohle snad alespoň na chvilku vydrží. Je mi líto, že tě tady nechám takhle v obklíčení."
"To je v pořádku. Můžu odvézt další skupinu v džípu."
"Ne," vyhrkla Kate ostře prudce vydechla, otočila se k umyvadlu a nastříkala si do obličeje studenou vodu. "Ať tě ani nenapadne vyjít z domu, Jo Ellen, ledaže by s tebou byl někdo z nás. Nemám zapotřebí přidělávat si další starosti."
"Proboha. Přece se v tom džípu můžu zavřít."
"Ne, a já tady nehodlám stát a hádat se s tebou. Prostě na to nemám čas. Ty nám nejvíc pomůžeš, když zůstaneš na místě a budeš tady udržovat pořádek. Já to musím otočit a vyzvednout pár hostů z chat. Brian jel do kempu. Za chvíli tady máme další příval lidí."
"Tak dobře, Kate. Jak chceš."
"Tvůj otec si přenesl vysílačku dolů do kuchyně," řekla Kate a uchopila Jo za paže. "Je na doslech. Nebudeš nijak riskovat, rozumíš mi?"
"Já ani nechci. Musím zavolat Nathanovi."
"Už jsem to zkoušela. Nebral to. Stavím se tam, než odvezu další skupinu. Hned bych měla lepší pocit, kdyby tady byl s námi."
"Díky."
"Neděkuj mi, zlatíčko. Zrovna se tě tady chystám nechat uprostřed šíleného zmatku." Kate se prudce nadechla, narovnala se v ramenou a otevřela dveře.

Když Jo uslyšela hlomoz ze salonu, trhla sebou. "Honem zpátky," vyhrkla a vyloudila chabý úsměv, ale hned se sama vydala přímo do palebné linie.
II Giff zvenku přiložil překližkovou desku přes první křídlo širokého arkýřového okna do jídelny. Lexy se mu přikrčila u nohou a rychle zručně a nenuceně zatloukla do spodního rohu hřebík. Neustále něco brebentila, ale Giff slyše! sotva každé třetí slovo. Vítr se utišil a světlo začínalo dostávat zlověstný žlutý nádech.
Už se to blíží, pomyslel si Giff, a rychleji, než jsme čekali. Jeho rodina zabezpečila dům a patrně to tam přečká. On sám vyslal jednoho svého bratrance a dva přátele, aby se pustili do zabedňování chat a postupovali od jihovýchodu k severu. Potřebovali více rukou. "Zavolal někdo Nathanovi?"
"Co já vím." Lexy vytáhla další hřebík ze sáčku. "Táta by mu stejně nedovolil pomáhat."
"Pan Hathaway je rozumný člověk, Lexy. Chce ochránit, co mu patří, a už měl celou noc na to, aby si to rozmyslel."
"Je tvrdohlavý jako stádo mezků, a když jsou dohromady s Brianem, je to ještě horší. Vždyť je to totéž, jako kdyby někdo vyčítal pravnukům toho grázla Shermana, že zapálili Atlantu."
"Myslím, že někteří lidé to dělají," podotkl Giff a zvedl další desku.
"A já bych řekla, že nemají za mák rozumu." Lexy zaťala zuby a udeřila hřebík na hlavičku. "A pokud si budu muset přiznat, že můj vlastní táta s bratrem moc vtipné kaše nepojedli, bude to pro mě hrozně ponižující. A ke všemu jako by byli poloslepí. I osmdesátileté babičce bez brejlí by přece muselo být jasné, jak strašně Nathan Jo Ellen miluje. Vždyť je to hřích nutit ty dva, aby z toho měli pocit viny."
Lexy se narovnala, odfoukla si vlasy z očí a zamračila se na Giffa. "Proč se na mě tak šklebíš? To už jsem v obličeji celá upocená a špinavá?"

460
461

"Ty jsi to nejkrásnější, co jsem kdy v životě viděl, Alexo Hathawayová. A pokaždé mě překvapíš. I když tě znám skrz naskrz, vždycky mě překvapíš."
"No, zlato." Lexy naklonila hlavu na stranu a zamžikala řasami. "O to mi taky jde."
Giff zasunul ruku do kapsy a nahmatal malou krabičku, kterou tam uložil. "Sice jsem si to plánoval jinak, ale myslím, že jsem tě ještě nikdy nemiloval víc než právě v tomhle okamžiku."
Vytáhl krabičku, odklopil palcem víčko a díval se, jak Lexy dokořán otevřela oči. Malý briliant usazený uprostřed úzkého zlatého kroužku sršel na slunci drobnými ohníčky.
"Vezmi si mě, Alexo."
Vzedmuly se v ní city a srdce jí bušilo o žebra. Do očí jí vstoupily slzy, až se světlo, které se odráželo od diamantu, zlomilo a oslnilo ji. Přitiskla si třesoucí se ruku ke rtům.
"Jak jsi to mohl udělat! Jak jsi to mohl takhle pokazit?" Rychle se otočila a udeřila kladivem o okraj dřeva.
"Jak říkám," zamumlal Giff, "ty mě pokaždé překvapíš. Chceš, abych to odložil a počkal si na světlo svíček a měsíční paprsky?"
"Ne, ne, ne." Maličko vzlykla a znovu bouchla kladivem o dřevo. "Dej to pryč. Odnes si to. Přece víš, že si tě nemůžu vzít."
Přešlápl a pak se rozkročil. "Nic takového nevím. Co kdybys mi to vysvětlila?"
Zlostně a ztrápeně se k němu otočila. "Víš, že jestli mě o to budeš žádat znovu a znovu, nakonec to udělám. Víš, že to vzdám, protože tě tak hrozně miluju. A zároveň se vzdám i všeho ostatního. Zůstanu na tomhle zatraceném ostrově, nevrátím se do New Yorku a už nikdy se nepokusím znovu prosadit u divadla. A jak budou ubíhat roky, začnu tě nenávidět a říkat si, co kdyby. Co kdyby. Budu tady sedět, stárnout a přemýšlet, jestli ze mě někdy nemohlo něco být."
"Proč bych od tebe měl čekat, že se vzdáš New Yorku a divadla, že se zřekneš všeho, o co stojíš? Hrozně nerad bych
462

si myslel, že by ses dokázala provdat za muže, který toho pro tebe chce méně než ty sama. Ať už si přeješ cokoli, já ti to přeju dvakrát tolik."
Lexy si otřela rukou tváře. "Já ti nerozumím. Nechápu, co to vykládáš."
"Povídám, že mám své vlastní plány, vlastní sny. A rozhodně si neplánuju, že se budu do konce života ohánět kladivem na Touze."
Maličko podrážděně si stáhl čepici, otřel si pot z čela a znovu si ji nasadil. "V New Yorku je taky třeba ledacos postavit, nebo snad ne? I tam je třeba ledacos opravit stejně jako kdekoli jinde."
Lexy pomalu spustila ruce podél těla, upřeně se mu zadívala do očí a přála si, aby v nich dokázala číst. "Ty tvrdíš, že bys odešel do New Yorku? Ty bys žil v New Yorku? Kvůli mně?" "Ne, to jsem neřekl." Giff netrpělivě zaklapl víčko a opět krabičku schoval do kapsy. "Kdybych něco takového udělal, nakonec by to skončilo jen tím, že bych tě nesnášel, a byli bychom zase na začátku. Říkám, že bych tam šel kvůli nám oběma. A že i s těmi penězi, co si dávám bokem, bychom si nějakou dobu museli pořádně utáhnout opasky. Kdybych chtěl, aby mi Nathan dal možnost pracovat ve své firmě, asi bych musel chodit někam do kursů."
"V Nathanově firmě? Ty chceš v New Yorku pracovat?" "Vždycky jsem toužil podívat se tam. A vidět tebe na scéně, ve světle reflektorů."
"Třeba se tak daleko ani nedostanu." "Houby nedostaneš." Dolíčky ve tvářích se mu rozzářily a oči ztratily potemnělý trucovitý výraz a zbarvily se do zlatova. "Ještě nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by dokázal zahrát tolik rolí. Ty se tam dostaneš, Lexy. Já ti věřím."
Zasmála se, vrhla se mu do náruče a ve stejném okamžiku jí vytryskly slzy. "Ach Giffe, jak to děláš, že jsi tak dokonalý? Jak to jen děláš, že jsi ten pravý?" Zaklonila se a vzala jeho obličej do dlaní. "Že se ke mně tak dokonale hodíš?"
"Taky na tom skoro celý život pracuju."
463

"Náš čas přijde, to je jisté. A já budu běhat kolem těch zatracených stolů, dokud nevyjdeš ze školy nebo dokud sama neprorazím. Ať to stojí, co to stojí. Tak dělej, pospěš si a násad mi ho," řekla, seskočila dolů a natáhla ruku. "Už se nemůžu dočkat."

.Jednou ti koupím větší."
"Ne, to ne." Když jí navlékl prsten a sklonil se, aby ji políbil, celá se chvěla. "Až budeme bohatí, můžeš mi koupit všechny ostatní třpytivé a blýskavé cetky, jaké jen budeš chtít. Protože já mám v úmyslu být dobrá a bohatá, Giffe, a nestydím se to říct. Ale tohle." pokračovala, zvedla ruku a otáčela jí, až v malém kamínku sršelo a tančilo světlo, "tohle je prostě dokonalé."
ti Po dvou hodinách třeštila Jo hlava a oči sejí klížily. Kate už dvakrát přijela a zase odjela, převážela hosty sem a tam a cestou se stavovala v chatách. Brian vyložil tucet turistů z kempu a pak se vydal zpátky na další obhlídku pro případ, že tam ještě někdo zůstal. O Nathanovi věděla jen to, že pomáhá zabedňovat chaty podél pobřeží.
V domě bylo až na monotónní bušení kladiv konečně ticho a Jo předpokládala, že Kate se už brzy vrátí s posledními hosty z chatek. Okna na jižní a východní straně byla zabedněná a v budově zavládlo stísněné přítmí.
Když otevřela přední dveře, dovnitř zadul závan větru. Po dusném horku, které panovalo uvnitř, ji překvapilo, jak je čerstvý a studený. Nebe na jihu bylo temné a potrhané. Oblohu pročísl blesk, ale v odpověď se neozvalo žádné hřmění. Pořád je to dost daleko, usoudila Jo. Hned zjistí, kudy by si to Carla podle předpovědi měla namířit. A všechny fotografie i negativy pro jistotu přenese z temné komory do trezoru v kanceláři.
Ještě na chvíli se chtěla vyhnout otci, a tak se vydala po hlavním schodišti, automaticky kontrolovala pokoje a dívala se, zda hosté ve spěchu něco nezapomněli. Zhasínala světla a rychle postupovala směrem k rodinnému křídlu. Tam se

bušení kladiv ozývalo hlasitěji, a to ji uklidňovalo. Budeme zde jako v doupěti, pomyslela si. Pokud Carla zaútočí na Zátiší, budova vydrží tak jako kdykoli předtím.
Když šla kolem kanceláře, zachytila zvuk hlasů. Ve chvíli, kdy přecházela kolem, přes okno sjela deska a zatemnila je. Bud se vrátil Brian, nebo se táta vydal ven a pomáhá Giffovi, usoudila Jo.
Rozsvítila světlo v temné komoře a pustila rádio.
"Hurikán Carla byl přeřazen do vyšší třetí kategorie a očekává se, že kolem sedmé hodiny večerní zasáhne ostrov Malá touha u pobřeží Georgie. Z ostrova, který je v soukromých rukou a tvoří součást řetězce Sea Islands, již byli evakuováni turisté a místním obyvatelům doporučujeme, aby jej rovněž co nejrychleji opustili. Očekává se vítr o rychlosti přes sto devadesát kilometrů za hodinu a okraj hurikánu by tento úzký ostrov měl zasáhnout s vrcholem přílivu."
Jo cítila, jak ji opouští odvaha, a vjela si rukama do vlasů. O moc horší už to být nemůže, uvědomila si. Voda nebo vítr je připraví o chaty. Vichřice srovná domy se zemí, poničí pláž a les rozerve na cucky.
A nám už taky moc možností nezbývá, pomyslela si a pohlédla na hodinky. Zajde pro Nathana a pro Kirby a i kdyby měla otce spoutat, postará se, aby ho i s rodinou dostala pryč z ostrova.
Rychle otevřela zásuvku. Fotografie tam nechat může, ale ať se propadne, jestli bude riskovat ztrátu všech negativů. Už se pro ně natahovala, když tu jí ztuhla ruka.
Nahoře na jejích pečlivě srovnaných složkách ležela hromádka fotografií. Zadívala se do matčiny tváře, zatočila se jí hlava a kůži zalil pot. Ten snímek už přece viděla v jiné temné komoře a jakoby i v jiném životě. Natáhla po něm ruku a přes hukot v hlavě se uslyšela, jak tiše sténá.
Fotografie byla skutečná a Jo ucítila v prstech její hladký lesklý okraj. Mělce dýchala, otočila ji a přečetla pečlivě napsaný titulek:
SMRT ANDĚLA

465
464

Spolkla vzlyk, přinutila se podívat na další fotografii a pocítila příval smutku bodavého jako vosí žihadla. Póza byla téměř navlas stejná, jako by se fotograf snažil napodobit předešlý záběr. Jenže tohle byla Ginny. Její živý přívětivý obličej byl ochablý a bez výrazu a oči prázdné.
"Je mi to líto," zašeptala Jo a přitiskla si fotografii na srdce. "Je mi to líto. Je mi to líto."
Na třetím snímku byla bezpochyby Susan Petersová.
Jo zavřela oči, silou vůle zahnala pocit nevolnosti a jemně odložila i třetí

snímek, ale v tu chvíli se pod ní podlomila kolena.
Na poslední fotografii uviděla sebe samu. Oči měla pokliďně zavřené, tělo bledé a nahé. Upustila fotografii, couvala před ní a z hrdla sejí draly jakési přiškrcené zvuky.
Tápavě za sebou nahmatala dveře a do žil jí proudil adrenalin a pobízel ji, aby se dala do běhu. Prudce vrazila do stolu a z převrženého rádia zadrnčela hudba, až se jí chtělo začít ječet.
"Ne." Sevřela ruce v pěst, zaryla nehty do dlaní a počkala, až bolest pronikne šokem. "Tohle nepřipustím. Tomu neuvěřím. Nedovolím, aby to bylo pravda."
Kolébala se sem a tam, počítala nádechy a výdechy, dokud slabost nepřešla, a pak se zlověstnou rozhodností opět uchopila fotografii.
Její obličej, to ano. Její obličej to opravdu byl. Snímek vznikl ještě předtím, než jí Lexy k táboráku ostříhala vlasy. Takže před několika týdny. Táborák uspořádali na samém počátku léta. Jo přenesla fotografii blíže ke světlu a přinutila seji objektivně prozkoumat zkušeným zrakem.
Stačilo, aby se na ni několik vteřin dívala nezkaleným pohledem, a uvědomila si, že zatímco tvář je skutečně její, o tělu to neplatí. Ňadra byla příliš plná, boky příliš okrouhlé. Jo vzala snímek s Annabelle a položila jej vedle. Není to ještě děsivější, přemítala sklesle, když si uvědomí, že její tvář přiložil k tělu její matky? Udělal z nich jednu osobu. A o to mu také po celou dobu šlo.
466

Brian řídil džíp v kempu po cestě určené pro služební vozidla. Viděl, že na několika stanovištích zůstal nepořádek, ale řekl si, že vzhledem k tomu, jaká spoušť se na ně valí, na tom příliš nesejde. Vítr mezi stromy už řezal jako břitva. Džíp kolem něj se otřásl pod poryvem větru a Brian ještě pevněji sevřel volant. Odhadoval, že jim na dokončení veškerých příprav zbývá zhruba hodina. Musel se přemáhat, aby kontrolu neuspěchal. Chtěl se dostat ke Kirby a bezpečněji zamknout v Zátiší. Nejraději by ji sice byl poslal na pevninu, ale věděl, že hádat se s ní by znamenalo zbytečně plýtvat dechem i energií. Vždyť jakmile se jediný starousedlík rozhodne, že bouři přečká na ostrově, Kirby si jistě na oplátku usmyslí, že bude ošetřovat případná zranění.
Zátiší už stojí přes sto let, pomyslel si Brian. Přežije i tohle.
Zbývaly desítky dalších starostí. Bezpochyby budou odříznuti od pevniny. Vysílačka sice přijde vhod, ale zůstanou bez telefonu, bez proudu, a jakmile to vypukne, tak i bez přepravy na pevninu. Generátor už zásobil palivem, aby pro případ nouze měli elektřinu, a věděl, že Kate udržuje vydatnou rezervu vody v lahvích.
Mají co jíst, vlastní přístřeší a mají také několik párů silných rukou. Až si Carla odbyde to nejhorší, bez silných paží se neobejdou.
Brian si dál v hlavě odškrtával úkoly a různé alternativy, a když se ujistil, že v areálu kempu žádní opozdilci nezůstali, uklidnil se. Doufal jen, že se nějaký pitomec neschoval mezi stromy ani neriskuje život na pláži a nepředstavuje si, že takový hurikán je jen jakési prázdninové dobrodružství.
Když se na cestě před džípem objevila postava, Brian zaklel a dupl na brzdu.
"Panebože, vy idiote," vyhrkl a znechuceně vyskočil z vozu. "Málem jsem vás přejel. To nemáte dost rozumu, abyste nelezl doprostřed silnice, zvlášť když se po ní už brzy přiřítí hurikán?"
467

"Taky jsem se o tom doslechl." Muž se široce usmál. "Fantasticky si to načasoval."
"To jo, fantasticky." Brian litoval každé ztracené vteřiny, a tak ukázal palcem na džíp. "Nastupte si, možná vás stihnu odvézt na poslední trajekt, ale moc času už nezbývá."
"No, to bych ani netvrdil." Muž se stále usmíval, zvedl ruku, kterou schovával za zády, a vypálil z revolveru.
Brianovi vybuchla na prsou nálož bolesti, až ucukl. Pak zavrávoral a snažil se zastavit svět, který se s ním roztočil. Když padal, zahlédl oči svého přítele ž dětství a uviděl, jak se smějí.
"O jednoho míň," řekl muž a nohou v holínce převrátil Brianovo ochablé tělo. "Těší mě, žes mi poskytl příležitost trochu srovnat početní převahu, kamaráde. A díky za džíp."
Naskočil a naposledy se po Brianovi ohlédl. "Nedělej si starosti. Já už se postarám, aby se vrátil do Zátiší. Až bude po všem."
V době, kdy déšť začal bičovat okna, Kirby si připravovala lékařský materiál. Byla ledově klidná a snažila se předvídat, co všechno by mohla potřebovat. Budeli třeba, aby poskytovala první pomoc, pak to bude nejlépe fungovat v

Zátiší. Už si uvědomila i velice reálnou možnost, že její domek možná nepřečká noc.
Věděla, že ostrované jsou většinou příliš tvrdohlaví na to, aby domov opustili. Než přijde ráno, může dojít na polámané kosti, otřesy mozku i otevřené rány. Dům se zachvěl pod drsným poryvem větru a Kirby sevřela rty. Ona bude na svém místě a ošetří všechna zranění, beze zbytku.
Právě zvedla krabici a chystala seji uložit do auta, když se dokořán otevřely přední dveře. Chvíli jí trvalo, než poznala, že ta postava ve žlutém gumovém pršiplášti s kapuci je Giff.
"Na," řekla a strčila mu do rukou krabici. "Odnes ji ven a já vezmu tu druhou."
"Myslel jsem si, že budeš něco takového připravovat. Pospěš si. Už je to tady."

"Skoro všechno mám sbalené," odpověděla Kirby a také si natáhla pláštěnku. "Kde je Brian?"
"Jel zkontrolovat kemp. Ještě se nevrátil."
"Ale už měl být zpátky," vyhrkla Kirby, rozběhla se pro zbytek zásob a úzkost jí byla v patách. Pokusila se vyjít na verandu, ale vítr jí smýkl zpátky a svištěl jí kolem uší, i když se sehnula a s námahou se drala kupředu.
"Tady všechno v pořádku?" zavolal Giff, aby přehlušil dunění příboje, vzal si od ní krabici a uložil ji do džípu.
"V rámci možností. Nathan mi s tím ráno pomohl. Už se vrátil?"
"Ne. Jeho jsem taky ještě neviděl."
"Proboha." Kirby si odhrnula z čela vlasy, z nichž už kapala voda. "Co sakra dělají? Giffe, stavíme se v kempu."
"Moc času nám nezbývá, Kirby."
"Vezmeme to přes kemp. Brian by mohl mít problémy. Třeba ten vichr vyvrátil nějaké stromy. Pokud nebyl v Zátiší, když jsi odjížděl, a ani jsi ho nepotkal cestou sem, možná tam ještě pořád je. Nepůjdu se schovat, dokud se o tom nepřesvědčím."
Giff rozrazil dveře džípu a strčil ji dovnitř. "Ty jsi tady vyšší šarže," křikl.
S "Zatracená mrcha." Nathan udeřil dlaní o volant. Tak on naloží do džípu nejcennější kousky své výbavy i práce a ta potvora ne a ne se rozjet. A nemá ani tolik slušnosti, aby alespoň zachrchlala nebo škytla.
Rozzuřeně vylezl ven, a když ho stále silnější vítr začal bodat do tváře ostrými jehličkami deště, sykl. Nadzvedl kapotu a znovu zaklel. Ať už se porouchalo cokoli, neměl ani čas předstírat, že se pokouší závadu opravit.
Potřeboval se dostat k Jo a chtěl se k ní dostat rychle. Všechno, co se dalo udělat, už udělal.
Práskl kapotou, opustil své věci a s námahou si razil cestu k řece. Měl před sebou čtyři sta metrů po proudu, než ji bude

468
469

moci překročit, a cestou lesem k Zátiší ho jistě čeká boží dopuštění.
Slyšel zlověstný praskot stromů, které se zmítaly pod krutými nárazy větru, a když se vrhl dopředu, cítil jak jím drsné ruce vichřice hravě smýkají zpátky. Nad hlavou mu vyšlehl blesk a obloha se děsivě zbarvila do oranžova.
Vítr ho bodal do očí, takže před sebou viděl jen rozmazané šmouhy. Ani si nevšiml, že zpoza stromu vystoupila jakási postava, dokud nedošel až k ní.
"Proboha, co tady děláte?" Zmateně se zastavil a téměř deset vteřin mu trvalo, než pod změněnými rysy poznal známou tvář. "Kýle." Šok se svářil s hrůzou. "Můj Bože, cos to udělal?"
"Ahoj, brácho." Kýle mu podával ruku, jako by se potkali někde na prosluněné ulici. Ve chvíli, kdy Nathan na okamžik sklouzl zrakem z jeho tváře a zadíval se na ni, Kýle ho pažbou revolveru udeřil do spánku.
"To máme dva." Tentokrát zaklonil hlavu a zaburácel smíchy. Bouře ho ještě více vzpružila a její divoká síla ho vzrušovala. "Nepřipadalo mi docela správné chladnokrevně zastřelit vlastního bratra, i když je to takový otravný mizera."
Jako by ho Nathan mohl slyšet, sklonil se a zašeptal: "Víš, řeka se zvedne a popadají stromy. Ať už to dopadne jakkoli, brácho, my dva si prostě řekneme, že to byl osud."
Narovnal se, nechal bratra ležet na zemi zmáčené deštěm a krví a vydal se dál, aby se zmocnil ženy, která, jak si usmyslel, měla být jeho.
470

TŘICET
N ř"
f éšť se proudem řinul po čelním skle džípu, až ochromil stěrače. Cesta pod koly už byla rozmělněná na kaši a Giff musel bojovat o každý další metr.
"Jedeme zpátky," oznámil Kirby. "Brían má dost rozumu, aby v tomhle nezůstával venku, a já zrovna tak."
"Jen to vezmi po západní cestě." Kirby doufala, její srdce buší a krev stydne v žilách jen kvůli bouřce. "Určitě by tamtudy jel. Pak budeme mít jistotu."
"Jižní cesta je rychlejší."
"Prosím."
Giff vzdal své rozumné argumenty a donutil džíp zahnout doleva. "Jestli se vrátíme celí, tak mě Brian stáhne z kůže, že jsem tě tady nechal o pět minut déle, než bylo nutné."
"Víc to taky nebude, jen dalších pět minut." Kirby se naklonila dopředu a snažila se dívat před sebe přes proudy vody, které se valily dolů po skle. "Co je to? U silnice před námi něco leží."
"Nejspíš někomu něco spadlo z auta. Lidi se ze všech sil snažili dostat pryč, dřív než.
"Zastav!" vykřikla Kirby a sama popadla volant, až vůz dostal smyk.
"Proboha, to chceš, abychom skončili v příkopu? Poslyš." Když vyrazila do přívalu deště, Giff natáhl ruku, aby ji zastavil, ale zachytil jen cíp její pláštěnky. "Zatracené
471

ženské," vyhrkl a rozrazil dveře. "Kirby, vraf se. Tenhle vítr tě odnese až do Savannah."
"Proboha, Giffe, pomoz mi! To je Brian!" vykřikla Kirby a prokřehlýma rukama trhala zakrvácenou košili. "Někdo ho postřelil."
"Kde jen mohou být?" Vítr vrážel do stěn a Lexy přecházela po hlavním salonu. "Kde jen mohou být? Giff už je pryč skoro hodinu a Brian dvakrát tak dlouho."
"Třeba se někde schovali." Katerse schoulila v křesle a zařekla se, že nezačne panikařit. "Třeba se rozhodli, že se nebudou pokoušet o návrat, a někde se schovali."
"Giff řekl, že se vrátí. Slíbil mi to."
"Tak se tedy vrátí." Kate založila ruce, aby si je přestala mačkat. "Za chvilku jsou tady. A budou celí unavení mokří a promrzlí. Pojď Lexy, půjdeme do kuchyně a nalijeme kávu do termosek, dokud máme proud."
"Jak můžeš myslet na kávu, když." Lexy se odmlčela a pevně zavřela oči. "Dobře. Pořád je to lepší než tady jen tak stát. Když jsou přes všechna okna desky, člověk je ani nemůže vyhlížet."
"Připravíme teplé jídlo, horkou kávu a suché oblečení." Kate odříkala praktické úkoly, pro jistotu vzala baterku a odvedla Lexy s sebou.
Jakmile byly pryč, Jo vstala. Její otec stál na druhé straně pokoje, byl k ní zády a zíral na zabedněné okno, jako by byl schopen vidět skrze překližku.
"Táti, on byl v domě."
"Cože?"
"Byl uvnitř v domě." Jo se otočila a snažila se udržet klidný tón. "Lexy ani Kate jsem zatím nechtela nic říkat. Jsou obě vystrašené až dost. Doufala jsem, že se dostanou na poslední trajekt, ale když Brian ještě pořád není doma."
Sama začal pálit žaludek. "Víš to jistě?"
"Ano. Nechal. byl u mě v temné komoře, někdy v průběhu posledních dvou dnů. Nevím jistě kdy."

"V tomhle domě byl Nathan Delaney."
"Nathan to není."
Sam na ni upřel přísný neuhýbavý pohled. "To nehodlám riskovat. Půjdeš do kuchyně za Kate a Lexy a zůstaneš s nimi. Já projdu dům."
"Jdu s tebou."
"Uděláš, co ti říkám, a půjdeš do kuchyně. Ani jedna se bez ostatních dvou nehnete na krok."
"Jemu jde o mě. Když budou se mnou, bude jim hrozit o to větší nebezpečí."
"V tomhle domě se nikdo nikoho z mé rodiny ani nedotkne." Sam ji vzal za paži a chystal se, že pokud to nepůjde jinak, sám ji do kuchyně odvleče, když vtom se rozlétly přední dveře a dovnitř vtrhl póry v větru a proud deště.
"Nahoru, Giffe, odnes ho nahoru." Kirby rychle dýchala, a když se Giff zapotácel pod vahou svého břemene, o krůček ustoupila a dál pevně tiskla raněnému ruku na hruď. "Potřebuju své zásoby z džípu. Hned," rozkázala, když se k ní Sam s Jo

rozběhli. "Potřebuju prostěradla, ručníky a světlo. Pospěšte si. Ztratil spoustu krve."
Halou se přihnala Kate. "Proboha, co se to stalo?"
"Někdo ho postřelil." Kirby rozvážně držela krok s Giffem a nespouštěla oči z Brianova obličeje. "Spojte se s pevninou a zjistěte, jak dlouho bude trvat, než se sem dostanou s vrtulníkem. Musíme ho odvézt do nemocnice a potřebujeme tady policii. Pospěšte si s těmi zásobami. Už tak jsem ztratila příliš času."
Sam se ani neobtěžoval vzít si pláštěnku a vyběhl do deště. Než dorazil k džípu, neviděl na krok a slyšel jen, jak mu v hlavě hučí krev a jak kolem kvílí vítr. Vyprostil první krabici a vzápětí zjistil, že Jo se vedle něj natahuje pro druhou.
Oba popadli své břemeno a společně se prodírali k domu.
"Dala ho do Zahradního apartmá. Tam je nejbližší lůžko." Do věci se energicky vložila Lexy a podařilo sejí zavřít za nimi dveře. "Nechce nám povědět, jak moc je to špatné. Nechce nám nic říct. Kate je u vysílačky."

473
472

Jo sevřela krabici, až jí zbělely klouby, a všichni tři se rozběhli do schodů. Kirby si už svlékla zakrvácenou pláštěnku a odhodila ji bokem. Nevnímala bubnování deště ani kvílení větru a před očima měla jediný cíl: udržet Briana naživu.
"Potřebuju další polštáře. Trup a nohy musí mít výš než hlavu a okolí rány je třeba co nejvíc zvednout. Je v šoku. Potřebuje další přikrývky. Je to průstřel. Našla jsem místo, kudy kulka vylétla ven."
Vzadu k pravému rameni mu pevně přitiskla chomáč vaty a ruku bez rukavice měla celou od krve. "Jaká vnitřní zranění by mohl mít, to určit nedokážu, ale teď je na prvním místě ztráta krve. Má velice nízký tlak a slabý puls. Jakou má krevní skupinu?"
"A negativní," ozval se Sam. "Jako já."
"V tom případě mu dáme trochu vaší krve. Potřebuji, aby to někdo připravil. Budu vám říkat, co máte dělat, ale dost rukou na to nemám."
, Já to udělám." Dovnitř vběhla Kate. "Jak to vypadá s tím vrtulníkem, nám nedokáží povědět. Dokud si to tady Carla neodbyde, na ostrov ani z ostrova se nic nedostane. Stroje mají zákaz vzlétnout."
Panebože, pomyslela si Kirby. Ona přece není chirurg. Poprvé v životě litovala, že se nezařídila podle otcova přání. Rána, kterou kulka vnikla do těla, byla malá a ošetřit ji bylo snadné, ale v místech, kudy střela proletěla ven, vznikl v zádech rozervaný otvor téměř stejně velký jako její pěst. Cítila, jak jí na nervy doráží panika, a zavřela oči.
"Dobrá, tak fajn. Musíme ho stabilizovat. Giffe, ty zatím přitlačíš tady, přesně tady a pořádně. Pokud krev prosákne ven, nebudeš vatu vyměňovat a přidáš další. Druhou rukou začneš tlačit na tenhle bod na tepně. Prsty pěkně naplocho a pevně. Kate, vy přinesete můj kufřík. Uvidíte v něm takovou gumovou hadičku. Podvážete mu paži."
Kirby si připravila jehlu a hlas jí zledovatěl. Rozhodla se léčit a jako že je Bůh nad ní, ona léčit bude. Vrhla jediný

dlouhý pohled na Brianovu voskovou tvář. "Já tě jen tak nepustím, slyšíš?"
Ve chvíli, kdy mu vjela jehlou pod kůži, zhaslo v domě světlo.
m Nathan se s námahou dral na povrch rudé mlhy a zase sklouzl zpět. Stačilo, aby se jen přiblížil k její matné mihotavé hladině, a zachvátila ho vlna nepředstavitelné bolesti, a přece měl pocit, že je nesmírně důležité, aby se z ní vyškrábal. Byl promrzlý na kost a zdálo se mu, jako by ho to táhlo na dno kádě s ledovou vodou. Znovu se zachytil okraje, pocítil, jak se nad ním mlha zavřela a zhoustla, a vzápětí se prudce vymrštil a ocitl se nad ní.
Bylo mu, jako by se probudil uprostřed zlého snu. Vichr kolem skučel jako tisíce démonů propuštěných na svobodu, přes něj se přelévaly proudy vody, a když zalapal po dechu, téměř ho udusily. Hlava se mu točila, ale přesto se převalil a zvedl se na ruce a na kolena. Voda ze stoupající řeky už mu sahala nad zápěstí. Pokusil se postavit na nohy a znovu sklouzl do bezvědomí. Dopadl tváří k zemi a do obličeje ho udeřila studená voda, až sebou trhl a opět se probral.
Kýle. Byl to Kýle. Vstal z mrtvých. Tento Kýle měl místo hnědých vlasů bujnou světlou kštici a místo bledé pleti člověka zvyklého na život ve městě takřka nepřirozeně snědý obličej. A z očí mu sálalo šílenství.
"Jo Ellen," vypravil ze sebe přiškrceně Nathan a začal se plazit dál od vody,

která ho táhla dolů k řece. Šeptal si to jméno jako modlitbu, prsty zaryl do zmáčené kůry stromu a dral se na nohy. Když se v poryvech větru vrávoravě rozběhl k zátiší, křičel je ze všech sil.
11 "Neumře mi," řekla Kirby věcným tónem a dál pracovala při světle svítilny. Mysl měla nesmlouvavě klidnou a veškeré do očí bijící obavy i pochybnosti si zakázala. "Zůstaň se mnou, Briane."

474
475

"Budeš potřebovat víc světla," rozhodl Giff a pohladil Lexy po vlasech. "Pokud mě tady můžete na chvíli postrádat, zajdu dolů a spustím generátor."
"Ten, kdo tohle udělal," vypravila se sebe Lexy a natáhla se po něm, "může být kdekoli."
"Ty se odtud ani nehneš," odpověděl Giff, zvedl jí ruku a políbil ji. "Možná bude Kirby potřebovat pomoc." Přešel k lůžku, hluboko se nad ním sklonil, jako by si chtěl pečlivě prohlédnout Briana, a tiše se zeptal §ama: "Nemáte v domě nějakou zbraň?"
Sam nespouštěl oči ze soustavy trubiček, které odváděly jeho krev k synovi. "V mém pokoji, na skříni. Je tam kovová schránka. Mám tam osmatřicítku a náboje."
Na okamžik sjel zrakem na Giffa a změřil si ho. "Spoléhám na tebe, že když budeš muset, tak ji použiješ."
Giff přikývl, otočil se a pohotově se usmál na Lexy. "Hned jsem zpátky."
"Nemáte ještě jednu svítilnu a další svíčky?" zeptala se Kirby a nadzdvihla Brianovi oční víčka. Panenky měl rozšířené šokem. "Jestli tuhle ránu nezavřu, ztratí víc krve, než mu můžeme dát."
Kate přiběhla s baterkou a namířila ji na rozervanou kůži. "Nenechte ho umřít." Zamrkala a s námahou potlačila slzy. "Nenechte mého chlapečka umřít."
"Však my už ho tady udržíme."
"Nepřijdeme o něj, Kate." Sam se natáhl a vzal ji za sevřenou pěst.
"Třeba má Giff potíže s generátorem," řekla Jo tiše a položila ruku Lexy na rameno. "Zajdu dolů a přinesu další nouzové osvětlení."
"Půjdu s tebou."
"Ne, zůstaň tady. Třeba bude Kirby potřebovat další pár rukou. Táta jí pomáhat nemůže a Kate už to taky dlouho nevydrží. Já si pospíším," dodala Jo a stiskla Lexy rameno.
476

Vzala baterku a tiše vyklouzla ven. Musela něco dělat, cokoli, jen aby si nemusela připouštět strach o Briana i o Nathana. A vlastně o všechny.
Co když je Nathan taky postřelený a leží někde venku, krvácí a umírá? A ona nemůže dělat vůbec nic, aby tomu zabránila. Jak by dokázala dál žít, kdyby jen postávala kolem?
Určitě se někde schoval, utěšovala se a spěchala dolů po schodech. Schoval se a až se ta nejhorší bouře přežene, ona ho najde. A Briana dostanou na pevninu a do nemocnice.
Když uslyšela hlasitou ránu a třeskot skla, trhla sebou. Mysl jí ztuhla a v duchu už viděla další kulku a další kůži potrhanou ocelí. Pak ale spatřila v okně na verandu roztříštěnou překližku a proud deště, který se valil dovnitř v místech, kde ji prorazila větev stromu.
Popadla nejbližší svítilnu, zapálila ji a zvedla nad hlavu. Bude muset najít Giffa. Jakmile to světlo odnese Kirby, budou muset sehnat další dřevo a ucpat otvor, než vznikne nenahraditelná škoda.
Když se otočila, byl tam.
"To je hezké," řekl Kýle a udělal krok do světla. "Zrovna jsem si pro tebe chtěl dojít nahoru. Ne, nekřič," dodal a zvedl revolver, aby jej dobře viděla. "Jestli se někdo přijde podívat dolů, co se to děje, zabiju ho." Zářivě se usmál. "Tak jak se má tvůj bratr?"
"Drží se." Sklonila svítilnu a stíny kolem se prohloubily. Vedle ní se roztříštěným dřevem drala dovnitř bouře a plivala jí do obličeje spršky vody.
"Dlouho jsme se neviděli, Kýle."
"Já myslím, že tak dlouho zase ne. Už celé měsíce jsem s tebou, abych tak řekl, v úzkém styku. Jak se ti líbilo moje dílo?"
"Jsi. Šikovný."
"Ty mrcho," vyrazil ze sebe zlostně, ale pak pokrčil rameny. "No tak, bud upřímná. Co ten poslední snímek?
477

Musíš uznat, že to spojení starého s novým svědčí o tvůrčím přístupu. Je to jedna z mých nejlepších fotografií."
"Je to přinejmenším otřepané. Kde je Nathan, Kýle?"
"No, řekl bych, že přesně tam, kde jsem ho nechal." Rychle jako had po ní vystřelil ruku a popadl ji za vlasy. "Alespoň pro jednou si nebudu lámat hlavu s tím, že sbírám drobty po starším bratrovi. Jak já to vidím, on tě jen. naklepával. Já jsem daleko lepší, ve všem. Vždycky to tak bylo."
"Kde je?"
"Třeba ti to ukážu. Drobátko se projedeme."
"V tomhle počasí?" Když ji vlekl ke dveřím, na oko se mu stavěla na odpor. Chtěla ho dostat pryč od Zátiší, ať to stojí cokoli. "Musíš být blázen, když jdeš ven v hurikánu třetí kategorie."
"Já, miláčku Jo, jsem silný," řekl a přejel jí rty přes spánek. "Mocný. Neboj se, nedovolím, aby se ti cokoli stalo, dokud všechno dokonale nepřipravím. Dopodrobna jsem si to naplánoval. Otevři dveře."
Světlo zazářilo do tmy. Jo využila zlomku vteřiny, kdy se na ni nesoustředil, prudce se s baterkou otočila a mířila mu do rozkroku, ale rána se mu svezla po stehně. Přesto překvapeně zavrčel bolestí, povolil sevření a ona se mu vytrhla, rozrazila přední dveře a vyběhla ven do rozevřené tlamy hurikánu. "Jestli mě chceš, ty mizero, tak si mě chyť."
Když se vyřítil ven, napřela veškerou vůli proti vichřici a prodírala se kupředu, aby ho odlákala od Zátiší.
A deštěm bičovaná tma je oba pohltila.
Necelou minutu nato vyšel po schodech ze sklepa Giff. Jakmile vstoupil do haly, okamžitě ucítil divoký závan větru. Přední dveře byly dokořán a dovnitř proudily potoky vody. Giff chladnokrevně vytáhl pistoli, kterou si předtím zastrčil za opasek, odjistil ji a pomalu kráčel kupředu. Prst držel na spoušti, a když do dveří vpadl Nathan, tak tak, že ji nestiskl nadoraz.
"JoEllen.Kdeje?"

"Co se ti stalo?" Giff se protivil sám sobě, ale neměl chuť riskovat, a tak dál mířil pistolí na Nathana a postupoval kupředu.
"Šel jsem, můj bratr." Nathan se vrávoravě postavil na nohy, a protože se mu všechno před očima promítalo dvakrát, přejel si rukou po čerstvé ráně na spánku. "Byl to můj bratr."
"Tak se mi zdá, že podle tebe měl být mrtvý."
"Ale není." Nathan potřásl hlavou, aby si ujasnil myšlenky, a zadíval se na pistoli. "Není," opakoval znovu. "Kde je Jo?"
"Je v pořádku a v bezpečí, a tak to taky zůstane. Brian byl postřelen."
"Panebože. Dobrý Bože. Je mrtev?"
"Kirby ho ošetřuje. Ustup od těch dveří Nathane a zavři za sebou. A ruce drž tak, abych na ně viděl."
"Zatraceně." Když zaslechl výkřik, odmlčel se. Krev, která se mu nahrnula do hlavy a tepala, až byl jako slepý, se mu všechna opět vytratila z tváří. "To je Jo. Je tam venku."
"Jestli se jen pohneš, budu tě muset zastřelit."
"On ji zabije. Já to nedovolím. Nedovolím, aby se to všechno opakovalo. Proboha, Giffe, pomoz mi ji najít, než si ji najde on."
Nezbývalo než volit mezi instinktem a opatrností. Giff se modlil, aby se rozhodl správně, a podal Nathanovi pažbu pistole. "My ji najdeme. Je to tvůj bratr. Dělej, co dělat musíš."
m V okamžiku, kdy několik centimetrů od ní dopadla větev tlustá jako lidský trup, Jo potlačila další výkřik. V okolní tmě burácely tisíce zvuků a vířil divoký trýznivý vichr. Kolem obličeje jí jako kulky svištěly kusy potrhaného mechu a listí zakrslých palem chřestilo jako šavle. Klopýtla a prodírala se dál, o centimetr, o metr, a po těle ji bičoval vítr.

479
478

Nakonec padla na kolena a v obavách, zeji vichřice jednoduše roztrhá, objala kmen stromu.
Odlákala ho, modlila se, aby se jí to podařilo, ale nyní byla ztracená. Les se otřásal jako vyhladovělé zvíře a déšť se jí zařezával do těla jako břitva. Už ani neslyšela vlastní dech, přestože věděla, že rychle a ostře oddechuje, protože ji pálilo na plicích.

Musí se dostat zpátky, musí zpátky domů, než Kýle další hledání vzdá. Jestli tam bude dřív než ona, všechny je zabije. Tak jako určitě zabil Nathana. Vzlykala a začala se plazit, ruce zaryla do bláta a centimetr po centimetru se namáhavě sunula dál.
Kirby odpojila trubičku, která odváděla Samovu krev do Brianova těla. Dokud si dárce neodpočine, další odběr nemohla riskovat. "Sam potřebuje tekutiny a nějaké proteiny. Tohle mu odčerpalo sílu. Třeba džus," řekla, unaveně se protáhla v zádech, natáhla se a zkontrolovala Brianovi puls. Když jí prsty zašmátral po rukou, sjela očima k jeho obličeji a zahlédla, jak se mu nepatrně zachvěla víčka.
"On se probírá. Briane, otevři oči, Briane. Vzpamatuj se. Soustřeď se a otevři oči."
"Je v pořádku? Bude v pořádku?" Lexy se k ní přihrnula, až do ní vrazila ramenem.
"Puls je už trochu silnější. Podej mi manžetu na měření krevního tlaku. Briane, podívej se na mě. To je ono." Kirby sledovala, jak se mu rozevírají a s námahou zaostřují oči, a pálilo ji v hrdle. "Hlavně klidně, pomaličku. Ráda bych, aby ses nehýbal. Jen se pokus zaostřit na můj obličej. Vidíš mě?"
"Ano." Ta bolest na prsou se nedala snést. Bylo to jako všechny hrůzy pekla. Měl nejasný pocit, že slyší někoho plakat, ale Kirby měla oči suché a jasné.
"Dobře." Ruka se jí maličko chvěla, ale ona ji ustálila a posvítila mu do očí. "Jen klidně lež, ať tě můžu prohlédnout."

"Co se stalo?"
"Jsi zraněný, miláčku." Kate bezmocně plakala, vzala ho za ruku a sklonila k ní obličej. "Kirby tě ošetřuje."
"Jako v mlze," vypravil ze sebe Brian a neklidně pootočil hlavu. Uviděl otcův bledý vyčerpaný obličej a vzápětí zahlédl i trubičku, která je spojovala. "Bolí to jako potvora," řekl a pak už se jen ohromeně díval, jak si Sam zakrývá rukama obličej a otřásá se vzlyky. "Co se to kčertu děje? Co je?" zeptal se a slabý jako nemluvně se opět sesul pod houževnaté ruce své ošetřovatelky.
"Povídám, abys klidně ležel. Přece tě nenechám, abys mi pokazil všechno, co jsem udělala. Hned ti dám něco proti bolesti. Krevní tlak stoupá. Už se stabilizuje."
"Mohl bych dostat trochu vody nebo něčeho? Mám pocit, jako bych." Zčistajasna si vzpomněl a odmlčel se. Postava na silnici, mdlý odlesk revolveru, výbuch na prsou. "On vystřelil. On mě postřelil."
"Kirby s Giffem tě našli," řekla Lexy, natáhla se přes lůžko a snažila se ho chytit za druhou ruku. "Přivezli tě domů. Zachránili ti život."
"Byl to Kýle. Kýle Delaney." To už se bolest dostavovala ve vlnách, až mu vázl dech. "Poznal jsem ho. Jeho oči. Předtím měl tmavé brýle. To byl on. toho dne, co jsem si rozřízl ruku. Tam u tebe, to byl Kýle. Byl u tebe."
"Ten umělec?" Kirby spustila ruku s injekční jehlou, kterou si už připravila. "Ten plážový inženýr?"
"Byl to Kýle. On tady celou tu dobu byl."
"Lež klidně. Lexy, drž ho. Sakra, Briane." Když Kirby viděla, jak urputně se snaží vstát, tak ji to vylekalo, že se nerozpakovala a bez okolků mu vrazila jehlu pod kůži. "Sakra, ještě si obnovíš krvácení. Pomozte mi, Kate, nebo si ublíží dřív, než ta injekce začne působit."
Kate přitiskla ruku Brianovi na rameno a vyděšenýma očima se rozhlédla po místnosti. "Kde je Jo? Kde je Jo Ellen?"

480
481

li Ztracená, ztracená ve tmě a chladu. Přemítala, jestli se vítr přece jen trochu neutišil, nebo zda si jednoduše natolik nezvykla na jeho drsné údery, že už ani neměla pocit, jako by ji chtěl roztrhat. Zkoušela si představit, jak vyskočí na nohy a dá se do běhu. Ráda by sebrala veškerou sílu vůle a přinutila se vstát, ale byla příliš slabá a příliš unavená, atak se jen dál vlekla po břiše.
Ztratila všechen smysl pro orientaci a bála se, že se nakonec naslepo odplazí do řeky a utopí se. Ale dokud existovala alespoň jakás takáš šance, že se dostane domů, nechtela a nemohla to vzdát.
Budeli ztracená, možná bude ztracen i on. Kdesi za ní se vyvrátil další strom a skácel se s takovou silou, až se země otřásla. Zdálo sejí, že zaslechla, jak ji někdo volá jménem, ale vítr ten zvuk odnesl. Jistě by na mé volal, pomyslela si a začala jektat zuby. Volal by na ni a doufal by, že se prozradí a on ji bude

moci zabít tak jako ostatní. Stejně jako jeho otec zabil její matku.
Byla tak vyčerpaná, že by ho snad i nechala. Ale ještě daleko více si přála, aby zemřel.
Za matku, pomyslela si a posunula se zase o krok dopředu. Za Ginny, za Susan Petersovou. Zaťala zuby a vlekla se dál. Za Nathana.
Vtom spatřila světlo, jen úzký paprsek, a rychle se stočila do klubíčka za stromem. Ale to světlo zářilo stejnoměrně a nekomíhalo se jako baterka nebo svítilna, kterou by někdo držel v ruce.
To je Zátiší, uvědomila si a přitiskla si zablácené ruce na ústa, aby zadržela vzlyky; To je ten úzký paprsek světla, který se prodírá z haly rozbitým oknem.
Sebrala všechny síly a postavila se na nohy. Musela se zachytit stromu a počkat, až její přestane točit hlava, ale pak už se soustředila jen na světélko a vytrvale kladla nohu před nohu.
Když došla k okraji lesa, rozběhla se.

"Já věděl, že se vrátíš." Do cesty jí vstoupil Kýle a přitiskl jí hlaveň revolveru k hrdlu. "Už tě sleduju dost dlouho a vím, co se ti honí hlavou."
Tentokrát nedokázala zadržet slzy. "Proč tohle děláš? Cožpak nestačí, co provedl tvůj otec?"
"Nikdy o mně neměl valné mínění, víš? Ne tak jako o něm, rozhodně ne tak jako o našem zlatém chlapci. Potřeboval jsem jen tu správnou inspiraci." Kýle se usmál, po obličeji mu stékaly proudy vody a vlasy mu šíleně vlály ve větru. "Budeme tě muset pořádně vydrhnout. Žádný problém. Mám v kempu velké zásoby. Pánské sprchy, pamatuješ?"
"Ano, pamatuji."
"Miluju kanadské žertíky. Z Nathana jsem si tak střílel celý život. On o tom neměl ponětí. Vážně náš Macíček mazlíček utekl? Ne, jistěže ne, jen si šel trochu zaplavat do řeky. V igelitovém pytli. Ale ale, Nathane, jak jen jsi mohl být tak neopatrný a zakrýt všechny otvory ve sklenici se světluškami četbou pro vzorné chlapečky?" Kýle se zasmál a zavrtěl hlavou. "Takovými kousky jsem ho dohánět k šílenství, když si lámal hlavu, jak se to pro všechno na světě mohlo stát."
Zašermoval revolverem. "Džíp stojí dole u silnice. Tedy u toho, co z ní zbylo. K němu budeme muset dojít pěšky."
"Tys ho nenáviděl."
"Samozřejmě." Hravě do ní šťouchl, aby ji přinutil dát se do pohybu. "Otec mu věčně stranil. Jenže otec vůbec nebyl takový, jak jsme si ho vždycky představovali. To mi taky otevřelo oči. To maličké tajemství Davida Delaneyho. Byl dobrý, ale já jsem lepší. A ty mi posloužíš pro mé mistrovské dílo, Jo Ellen, tak jako Annabelle posloužila jemu. A navíc z toho obviní Nathana. To je veliké zadostiučinění. Jestli přežije, stejně skončí v base."
Jo klopýtla a hned se zase narovnala. "On žije?"
"Možné to je. Začne vřískat něco o svém mrtvém bratrovi. A pak, dříve nebo později, prohledají jeho chatu. Oběto

val jsem trochu času a nechal jsem mu tam nějaké fotky. Záběry ze všech možných úhlů. Jen škoda, že k nim nebudu moct přihodit pár tvých."
Možná je naživu, pomyslela si Jo. A ona se o svůj život popere taky. Otočila se a odhrnula si z čela promáčené vlasy. Měla jsem pravdu, uvědomila si, bouře ztrácí na síle. Už jť dokáže vzdorovat. A jemu taky.
"Potíž je v tom, Kýle, že tvůj otec byl prvotřídní fotograf. Jeho styl byl řekněme trochu konzervativní a v některých případech možná těžkopádný. Ale ty jsi sotva slabý průměr. Máš mizernou kompozici a často ti chybí disciplína. A už vůbec si nevíš rady s osvětlením."
Když po ní vymrštil paži, byla připravená. Sklonila se a hlavou napřed do něj vší silou vrazila, až mu ujely nohy a upadl na kolena. Popadla ho za zápěstí a centimetr po centimetru se přibližovala k revolveru, ale on jí podrazil nohy a přitiskl ji k zemi.
"Ty mrcho. Snad si nemyslíš, že si tvé urážky nechám líbit? Snad si nemyslíš, že ti dovolím, abys to všechno pokazila, když jsem si s tím dal tolik práce?"
Chňapl po jejích vlasech, ale ona se mu vykroutila a nohama ho odkopla, takže nezachytil nic než déšť. Couvala pozpátku a do dlaní ji řezaly lastury.
"Kýle."
Kýle se rázem zahleděl doprava a okamžitě tam také zacílil revolver. "Nathane."

Zářivě se usmál a z rozbitého rtu mu po bradě tekla krev. "To je zajímavé. Přece ji nepoužiješ," nadhodil a kývl směrem k pistoli, kterou na něj Nathan namířil. "Ty nemáš na zabíjení povahu. Nikdy jsi ji neměl."
"Odlož tu zbraň, Kýle. Je po všem."
"Zase špatně. Náš otec s tím začal, ale já to dovedu do konce," prohlásil Kýle a pomalu se zvedl na nohy. "Já to dokončím, Nathane, a provedu to tak, že by to nenapadlo ani jeho. Bude to můj rozhodující okamžik, můj triumf. On jenom zasel semena. Já sklidím úrodu."

Opatrně udělal krok dopředu a revolver v ruce se mu ani nezachvěl. "Úrodu sklidím já, Nathane. Ta bude patřit mně. Jen pomysli, co všechno jsem dokázal a jak by na mě byl pyšný. Já jsem v jeho díle jen nepokračoval. Já je rozvinul."
"Správně." Ačkoli mu bylo zima po těle, útroby se mu horečně bouřily. "Tys ho překonal, Kýle."
"Taky je načase, abys to konečně přiznal," opáčil Kýle a vypjal prsa. "Tomuhle se říká válka nervů. Zastřelíš ty mě nebo já tebe?" Rychle a pronikavě se zasmál, až Nathana bodlo v hlavě. "A protože vím, že jsi zbabělec, odpověď už znám. Co bys řekl, kdybych tu hru trochu obrátil a změnil pravidla tak, jak jsem to dělával, když jsme byli malí? Co kdybych zastřelil napřed ji?"
V okamžiku, kdy prudce stočil revolver směrem k Jo, Nathan zmáčkl spoušť. Kýle zavrávoral, otevřel ústa, přitiskl si ruku k hrudi, a když ji odtáhl, byla celá od krve. "Tys mě zabil. Tys mě zabil kvůli ženské."
Když se Kýle zhroutil k zemi, Nathan spustil pistoli podél těla. "Stejně jsi už byl mrtvý," zamumlal, přešel k Jo a díval se, jak se zvedá na nohy. A náhle ji držel v náručí. "Stejně už byl mrtvý."
"Jsme v pořádku." Přitiskla mu obličej k rameni a zůstala tak stát. "Už jsme v pořádku."
Po zpustošené silnici k nim klouzal Giff. Když uviděl zhroucenou postavu na zemi, oči se mu zatvrdily a vzápětí přejel zrakem k Nathanovi. "Odveď ji dovnitř. Musíš ji odvést dovnitř."
Nathan Jo pustil a bok po boku kráčeli slábnoucí bouří k Zátiší.

485
484

EPILOG
rtulníky jsou na cestě. V jednom je poli
w jf cie. Dopraví tě na pevninu."
JFX "Já do žádné nemocnice nechci."
f 1 ,sií! Kirby přešla k lůžku, vzala Briana za zápěstí a znovu mu zkontrolovala puls. "Smůla. Teď rozhodně nemáš na to, aby ses hádal se svou lékařkou."
"Tys už přece všechno zařídila, tak co pro mě ještě můžou udělat?"
"Spoustu věcí. Já se jim jen pletla do řemesla." Zkontrolovala obvaz a potěšilo ji, když uviděla, že rána přestala krvácet. "Dostaneš pár hezkých sestřiček a nějaké nóbl léky a za pár dní budeš zase na nohou a vrátíš se domů."
Chvíli o tom uvažoval. "Jsou ty sestřičky hezké?"
"Docela určitě jsou." Zlomil sejí hlas, a ačkoli se rychle otočila, zahlédl, jak jí do očí vhrkly slzy.
"Hele, jen jsem si dělal legraci," řekl a zašmátral po její ruce. "Ani se na ně nepodívám."
"Promiň. Myslela jsem, že to mám pod kontrolou." Otočila se k němu, svezla se na kolena a hlavu si opřela o okraj postele. "Hrozně jsem se bála. Hrozně. Moc to krvácelo. Měl jsi tak slabý puls, že jsi mi přímo odcházel pod rukama."
"Ale tys mě nepustila," podotkl a pohladil ji po vlasech. "Tys mě přivedla zpátky, tys se mnou zůstala. A podívejme se na tebe." Šťouchal do ní, až zvedla obličej. "Ani trochu ses nevyspala."
"Vyspím se později," odpověděla a znovu a znovu mu tiskla rty k ruce. "Budu spát celé dny."

"Mohla bys to nějak zařídit, aby tě dali ke mně na pokoj."
"Snad."
"A pak by ses mohla vrátit sem a nastěhovat se ke mně, až se budu zotavovat."
"To bych asi mohla."
"A pak, až se uzdravím, mohla bys se mnou být až do konce života."
Otřela si klouby prstů slzy. "Pokud má tohle být nabídka k sňatku, tak bys na

kolenou měl klečet ty."
"Když ty jsi tak agresivní ženská."
"Máš pravdu," přitakala a složila mu tvář do dlaně. "Vzhledem k tomu, že cítím alespoň jakous takous dávku zodpovědnosti za to, že ti vůbec ještě nějaký život zbyl, připadá mi jedině správné, abych ho s tebou sdílela."
II "Zahrada je v troskách." Jo se dívala dolů na promáčenépotrhané květiny, které se topily v bahně. "Potrvá týdny, než ji vyčistíme, zachráníme, co se zachránit dá, a začneme znovu."
"Opravdu se do toho chceš pustit?" zeptal se Nathan. "Zachránit, co se zachránit dá, a začít znovu?"
Podívala se po něm. Sněhobílý obvaz, který mu Kirby přiložila na spánek, se mu ostře odrážel od pleti. Oči měl stále ještě vyčerpané a obkroužené hlubokými stíny.
Ovinula si paže kolem těla a pomaloučku se otáčela. Slunce zářilo a vzduch byl úžasně svěží. Před sebou viděla spoušť vyvrácené stromy, rozbitou kameninu, která kdysi tvořila malou fontánku, a udírnu, jíž nyní chyběla střecha. Dvůr pokrývaly větve, listí a rozbité sklo.
Giff s Lexy strhávali z domu nad nimi ochranné překližkové desky a otevírali okna slunci. V místech, kde začínaly stromy, uviděla Jo otce s Kate a vzápětí s překvapením a užaslou radostí zpozorovala, že Sam objal Kate kolem ramen.
"Ano, ráda bych. Ráda bych ještě chvíli zůstala a pomohla jim dát všechno do pořádku. Takové jako dřív to už nebude. Ale třeba to bude lepší."
Zaclonila si dlaní oči, aby jí do nich nesvítilo slunce a aby ho lépe viděla.
"Chtěl s tebou mluvit Brian."

486
487

Stavil jsem se u něj, než jsem šel ven. Dali jsme to do pořádku. Takové jako dřív to už sice nebude," řekl a pousmál se, "ale třeba to bude lepší."
"S otcem jsi taky mluvil."
"Správně. Je moc rád, že jeho děti jsou v bezpečí," podotkl a zastrčil ruce do kapes. Od předešlé noci, kdy Kate naordinovala Jo horkou koupel, čaj se spoustou whisky a postel, její ani nedotkl. "Myslí si, že jsem musel mít odvahu, když jsem zabil vlastního bratra."
"Musels mít odvahu, když jsi mj.zachránil život."
"To nemělo s odvahou nic společného," namítl Nathan a šel před ní dál po rozbahněné stezce. "Když jsem zmáčkl spoušť, vůbec nic jsefn necítil. Pro mě už byl jednou mrtvý. Ukončil jsem to a necítil jsem nic než úlevu."
"Neříkej mi, že to nechtelo odvahu. Muselo tě to ranit po všech stránkách, na které si člověk vzpomene. A ty ses tím prokousal a prošel jsi vichřicí kvůli mně. Musel jsi čelit údělu, jakému by neměl čelit žádný člověk, a udělat, co by nikdy nikdo neměl mít zapotřebí. Až se sem dostane policie, povím jim, že jsi hrdina."
Položila mu ruku na rameno. "Vděčím ti za svůj život, za životy svých blízkých i za památku své matky."
"Byl to můj otec. Byl to můj bratr." Podíval se na ni a oči mu potemněly tou pravdou. "To nezměním."
"Ne, to ne. Ale už jsou pryč." Pohlédla vzhůru, protože zaslechla vzdálené vrčení vrtulníku. Chtěla, aby si to řekli a ujasnili dříve, než se kolem opět začnou dít ošklivé věci. Dříve, než se na místo dostaví policie se svými otázkami a pátráním. "Povídal jsi, že mě miluješ."
"Miluji, víc než kohokoli na světě."
"Neviděl bys v tom něco jako základy? Řekla bych, že tak talentovaný člověk jako ty by měl snadno rozpoznat, co je třeba překopat, co se dá přestavět a co se musí zpevnit, aby to stálo. Chceš zachránit, co se zachránit dá, Nathara, a začít znovu?"
"Chci," řekl a přistoupil o krok blíž. "Víc než cokoli na světě."
Podívala se po něm a podala mu ruku. "Tak co kdybychom zahájili další etapu svého života?"
488